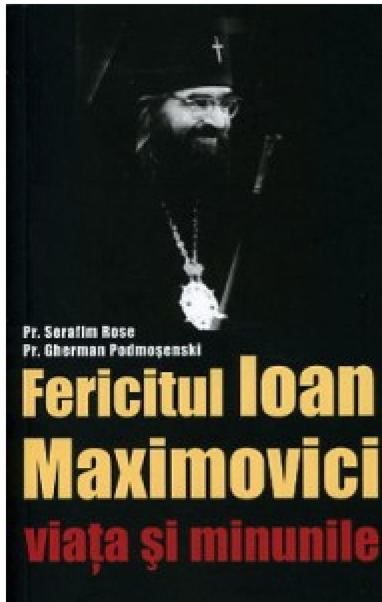
Sfântul Ioan Maximovici

(1896 - 1966)

Viața și minunile

Carte tipărită cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă și Sophia
București, 2006

Preot Serafim Rose

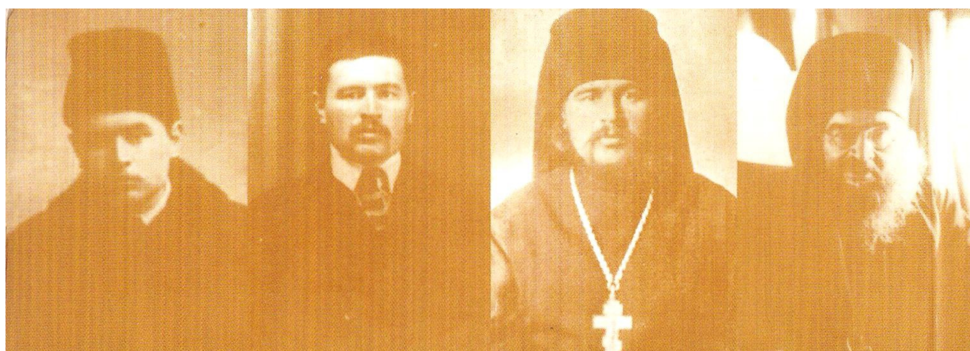
Preot Gherman Podmoșenski

Traducere şi note de Dana Cocargeanu

Redactor: Elena Marinescu

Coperta: Mona Velciov

Traducerea s-a făcut după originalul în limba engleză „Blessed John The Wonderworker. A Preliminary Account of the Life and Miracles of Archbishop John Maximovitch”, by Father Seraphim Rose and Abbot Herman, St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina, California, 1998.

Cuprins

Prefață la ediția întâi

„Întru pomenire veşnică va fi dreptul” (Psalmul 111, 6).

Unul dintre lucrurile cele mai impresionante din viaţa Bisericii Ortodoxe din ultimii ani este reacţia extraordinară pe care au avut-o credincioşii ortodocşi din multe Biserici şi eparhii locale faţă de viaţa aleasă a răposatului ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse, Arhiepiscopul Ioan Maximovici, care a slujit Bisericii ca episcop, mai întâi al oraşului Shanghai, în Orientul Extrem, apoi al Europei Apusene, iar în cele din urmă al Americii Apusene şi al oraşului San Francisco.

Acest drept al lui Dumnezeu, care chiar şi în secolul nostru rece şi laş era asemenea marilor ierarhi ortodocşi de demult, a trezit atâta dragoste şi veneraţie în rândul creştinilor ortodocşi, dintre care mulţi nici nu l-au cunoscut în timpul vieţii sale, încât se poate spune că în 1966, când a răposat, s-a deschis, de fapt, un nou capitol din „viaţa” sa: cel al cinstirii lui de către credincioşii ortodocşi.

Volumul de faţă este o culegere preliminară de materiale scrise în limba engleză despre Arhiepiscopul Ioan, de felul celor care au fost publicate în revista The Orthodox Word începând cu anul 1966. Materialele cuprind o scurtă biografie, cu doar

câteva capitole mai detaliate despre viaţa sa; însă ele constau în primul rând într-o prezentare a cinstirii Arhiepiscopului Ioan, care s-a răspândit în lumea întreagă în cursul ultimilor ani, ca şi a felului în care Arhiepiscopul Ioan a răspuns acestei cinstiri: minunile şi arătările sale către cei care îl cheamă cu credinţă să se roage pentru ei şi ştiu că nu este nicidecum „mort”, ci viu întru Dumnezeu şi că poate răspunde rugăminţilor noastre fierbinţi, venite din adâncul inimii.

Inspirat din Cronica Episcopului Sava de Edmonton, scrisă în limba rusă (Frăţia *Sfântul Gherman* din Alaska, Platina, 1976), volumul conţine şi traduceri ale câtorva capitole ale cărţii menţionate, dar şi multe materiale care nu sunt incluse în ea (respectiv, noi mărturii şi minuni care s-au petrecut după anul 1976).

În secolele de început ale creştinismului, erau multe cărţi care descriau faptele drepţilor lui Dumnezeu şi cinstirea lor de către credincioşi: Istoria Lausiacă a lui Paladie, Limonariul lui Ioan Moshu, Dialogurile Sfântului Grigorie cel Mare, multele Patericuri şi vieţi ale sfinţilor luaţi separat.

În săracele noastre zile, drepţii s-au împuţinat şi nu există multe cărţi despre ei. Fie ca această Cronică să-i inspire pe creştinii ortodocşi din vremurile noastre de pe urmă, ale căror străduinţe cucernice s-ar putea să fi slăbit; fie ca ea să le arate că, în ciuda slăbiciunilor şi neajunsurilor noastre, Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi (Evrei 13, 8) şi că nu este lucru mai plăcut lui Dumnezeu şi mai roditor pentru mântuirea oamenilor decât viaţa dreaptă în Iisus Hristos, al cărei exemplu strălucitor este Arhiepiscopul Ioan Maximovici.

Părintele Gherman,

Mănăstirea Sf Gherman din Alaska, Platina, California,

Nașterea Domnului, 1979

Prefață la ediția a treia, revăzută

În cei douăzeci de ani de la trecerea la odihna cea veşnică a iubitului nostru întemeietor, a celui care ne-a inspirat, Fericitul Ioan Maximovici, Frăţia noastră Sfântul Gherman s-a străduit să răspândească vestea cea bună a sfinţeniei sale.

Credincioşii care îl cinstesc sunt acum mai numeroşi ca niciodată, ca şi minunile pe care nu încetează să le săvârşească pentru cei care îl roagă fierbinte să mijlocească pentru ei. De curând am publicat amintirile uneia dintre fiicele sale duhovniceşti (în *The Orthodox Word*, nr. 123-124), iar reacţiile minunate pe care le-am primit aveau un lucru în comun: cititorii spuneau că nu se puteau stăpâni să nu plângă când citeau despre viaţa Fericitului Ioan. Şi, într-adevăr, oare nu aşa reacţionau oamenii la acest minunat rugător pe când încă era călător în lume? Când intra în închisori, criminali înrăiţi care nu-l văzuseră sau nu auziseră niciodată de el izbucneau în plâns, în chip inexplicabil.

Din el ieşea o putere prin care îi atrăgea pe oameni cu mult mai mult decât prin nenumăratele minuni pe care le săvârşea. Aceasta era puterea dragostei creştin-ortodoxe, acea taină înfricoşată pe care lumea nu o poate înţelege, dar căreia nici nu îi poate rezista. Nimic nu o poate birui, căci izvorul ei este chiar Cel ce a făcut toate. Fiindcă Fericitul Ioan era cu Dumnezeu în comuniune mistică, această dragoste se revărsa din el. Iar dragostea pe care a dăruit-o este încă împărtăşită, după douăzeci de ani, curgând îmbelşugat din inimile credincioşilor din toată lumea.

Orice om, care admite chiar şi numai ideea de sfinţenie, nu poate nega faptul de neocolit că Arhiepiscopul Ioan este un sfânt. El a fost deja, într-un fel, „canonizat” de evlavia credincioşilor, care în Biserica ortodoxă este criteriul fundamental pentru sfinţenie.

Unul dintre cei mai apropiaţi fii duhovniceşti ai săi, Arhimandritul Mitrofan, a răspândit cu râvnă ideea proslăvirii fericitului Ioan ca sfânt adevărat al vremurilor recente. Înainte de trecerea sa la cele veşnice, în ianuarie 1986, părintele Mitrofan şi-a repetat rugămintea către Frăţia noastră, cerându-ne să continuăm să răspândim cinstirea părintelui său duhovnicesc. Şi astfel, cu ajutorul neîndoielnic al lui Dumnezeu, am tipărit pentru a treia oară cartea noastră, „Fericitul Ioan: o prezentare preliminară a vieţii şi minunilor Arhiepiscopului Ioan".

O oferim creştinilor din timpul nostru pentru a le întări credinţa pentru vremurile grele ce vor să vină. Şi le suntem recunoscători tuturor sufletelor smerite, iubitoare de Dumnezeu, care sunt prea multe pentru a putea fi pomenite fiecare, dar fără sprijinul cărora nu am fi putut să facem această lucrare.

În ultimul rând, îi rugăm pe toţi cei care citesc acest mic volum să-şi înalţe inimile în rugăciune pentru nevrednicii editori.

Fie ca Dumnezeul nostru, Care este atât de proslăvit întru Sfinţii Lui, să ne binecuvânteze pe toţi şi pe fiecare în parte.

Stareţul Gherman,
Frăția Sf. Gherman, New Valaam
Buna Vestire, 1986

Episcopul Sava - primul cronicar al vieții și minunilor Fericitului Ioan Maximovici

Viaţa ortodoxă, în parohii, în mănăstiri sau în pustie, îşi urmează cursul normal, liniştit, în cea mai mare parte discret, fiind alcătuită din lupta zilnică a păcătoşilor care nădăjduiesc totuşi în mântuirea lor.

Însă, prin harul lui Dumnezeu, o parte din această viaţă tainică în Iisus Hristos se revelează în exemplele extraordinare ale lucrării lui Dumnezeu printre oameni şi în faptele sfinte săvârşite în numele Său. Scopul acestor cronici, fie ele despre un singur sfânt sau despre un întreg popor, este să zidească sufleteşte şi să inspire generaţia nouă de luptători creştini, care adesea slăbesc şi sunt ispitiţi să se mai destindă în lupta pentru patria lor cerească.

Ispita de a te destinde sau chiar de a renunţa cu totul la lupta pentru mântuire este mare îndeosebi în vremurile noastre de slabă credinţă şi, pentru creştinii ortodocşi, secolul acesta pare uneori mai mult o istorie a înfrângerilor, subiect de vorbă deşartă mai degrabă decât ceva vrednic de aşternut pe hârtie.

Unde sunt evenimentele din timpul nostru demne de un cronicar ca marele Sfânt Nestor din Peşterile de la Kiev? [Cuviosul Nestor cronicarul (1050-1114), monah al Lavrei Peşterilor de la Kiev, a consemnat condiţiile în care s-a întemeiat viaţa monahală în Rusia; în 1080 a scris o cronică despre pătimirea mucenicilor Boris şi Gleb, iar în 1113, celebra sa cronică privind istoria Rusiei între anii 850 şi 1110].

Şi totuşi şi secolul nostru lipsit de slavă dă locuitori ai Împărăţiei Cerurilor şi chiar eroi ai credinţei. Ei nu se arată în slavă şi în măreţie exterioară şi trebuie să te uiţi cu mai multă atenţie decât în secolele dinainte ca să-i găseşti; însă există cu adevărat şi îşi aşteaptă şi ei cronicarul.

Un astfel de cronicar al vremurilor noastre a fost răposatul Episcop Sava de Edmonton (adormit la 1973), care a fost atât de impresionat de viaţa Arhiepiscopului Ioan Maximovici, încât şi-a petrecut ultimii ani adunând materiale pentru o carte închinată în întregime acestuia. Multe dintre ele au apărut în publicaţia bisericească periodică *Orthodox Russia*, însă la moartea sa multe au rămas nepublicate şi nu a avut posibilitatea să aşeze tot ceea ce avea în ordinea potrivită, după cum ar fi voit. Înainte de a muri, el a lăsat aceste materiale şi cartea neterminată Frăţiei Sfântul Gherman din Alaska. Aceasta şi-a asumat drept îndatorire sfântă să continue şi să sfârşească lucrarea domniei sale, folosindu-şi toată priceperea.

Cartea care a ieşit nu este o „Viaţă a Arhiepiscopului Ioan", ci mai degrabă o cronică a cinstirii sale, a vieţii sale sfinte şi a minunilor săvârşite faţă de creştinii ortodocşi din vremurile noastre. Primul volum al lucrării a fost publicat (în limba rusă) cu ocazia celei de-a zecea sărbătoriri a trecerii Arhiepiscopului Ioan la cele veşnice, cu titlul: „Cronica cinstirii Arhiepiscopului Ioan Maximovici".

Cronica este de preţuit nu atât pentru materialul în sine pe care îl oferă, cât mai ales pentru evaluarea pe care o face Arhiepiscopului Ioan. Se întâmplă adesea în vremurile noastre ca adevăraţii drepţi să-şi sfârşească viaţa în asemenea smerenie şi lipsă de slavă lumească, încât amintirea lor trece cu repeziciune în uitare, iar folosul vieţilor sfinte ale acestora este în mare parte pierdut pentru cei care le urmează.

De aceea, un cronicar vrednic ca Episcopul Sava îi poate aduce un mare folos Bisericii prin chiar evaluarea făcută cum se cuvine Arhiepiscopului Ioan. El nu îşi întemeiază această evaluare numai pe propriile păreri sau sentimente, ci şi pe mărturia

multor oameni vrednici de cinste.

Astfel, capitole întregi sau părţi din capitole sunt închinate mărturiilor despre viaţa sfântă a lui Vlădica Ioan aduse de Mitropolitul Filaret (cap. 20), Mitropolitul Antonie Khrapoviţki (cap. 20-21), Arhiepiscopul Averchie (cap. 1), Arhiepiscopul Nikon (cap. 29), Arhimandritul Constantin (cap. 7), Episcopul Nicolae Velimirovici (cap. 13), Protoiereul Valeriu Lukianov (cap. 22), cronicarul bisericesc Nicolae Talberg (cap. 23) şi (cea mai mare parte a cărţii) de simpli credincioşi care i-au simţit dragostea şi minunile săvârşite prin rugăciunile sale.

O altă parte foarte valoroasă a cărţii este închinată cuvintelor din Sfinţii Părinţi şi paralelismelor cu Vieţile Sfinţilor care arată limpede sfinţenia lui Vlădica Ioan.

Însă cea mai înduioşătoare parte a Cronicii este însăşi mărturia lui Vlădica Sava. În fiecare cuvânt al său şi îndeosebi în predicile despre Vlădica Ioan (cap. 2, 3, 11) se simt dragostea şi veneraţia nemăsurate ale ierarhului mai tânăr pentru cel mai bătrân, râvna de a vesti valoarea acestuia credincioşilor, care nu-şi pot permite să piardă o asemenea comoară, dar şi mâhnirea că în vremurile noastre, când credinţa şi dragostea s-au răcit, nu vor fi mulţi cei care îl vor înţelege sau care vor pricepe rostul unei asemenea râvne.

În zelul lui pentru amintirea unui om care a fost un adevărat nebun pentru Iisus Hristos în mijlocul vieţii noastre din secolul al 20-lea - o viaţă a calculelor şi a logicii meschine (chiar şi viaţa bisericească) -, Episcopul Sava a devenit şi el nebun pentru Hristos, nepăsându-i de părerile lumii acesteia atâta vreme cât putea spune adevărul despre cineva care trăise după regulile complet diferite ale vieţii duhovniceşti ortodoxe.

1. Necrologul Episcopului Sava

de Arhiepiscopul Atanasie de Argentina

Am primit trista veste că pe 30 ianuarie 1973 Episcopul Sava (Saracevici) a murit în oraşul Edmonton, în Canada. Slujind ca Episcop de Edmonton din 1958, domnia sa se retrăsese din luna septembrie a anului 1971.

Episcopul Sava s-a născut pe 22 februarie 1902, în oraşul Liutavici din Iugoslavia (regiunea Belgradului), în 1923 a absolvit liceul din oraşul Ceaceak-Kragujevac, apoi a intrat la Facultatea de Drept din cadrul Universităţii din Belgrad, ocupând după terminarea acesteia funcţiile de avocat şi judecător în oraşele Trelog, Ceaceak, Gnila şi Belgrad. În timpul liber dintre îndatoririle sale de judecător, a urmat Facultatea de Teologie din Universitatea belgrădeană, pe care a absolvit-o în 1943.

Episcopul Sava era un om foarte învăţat şi drept. Nu se temea şi nu şovăia să acuze nedreptatea şi făţărnicia.

Emigrând după Al Doilea Război Mondial, a venit în Buenos Aires la începutul anului 1948 şi a ajuns în curând la Episcopul Leontie din Paraguai, la mănăstirea pe care acesta o întemeiase acolo.

Episcopul Leontie l-a tuns în monahism şi l-a hirotonit diacon în acelaşi an, la sărbătoarea Bunei Vestiri. Din Paraguai s-a întors în Buenos Aires, unde Arhiepiscopul Pantelimon de Argentina şi Buenos Aires l-a hirotonit preot pe 15 august 1949 (calendar pe stil vechi), de Adormirea Maicii Domnului. A fost trimis la Catedrala Sfintei Învieri din Buenos Aires.

În decembrie 1956, Episcopul Atanasie de Argentina l-a rânduit preot al Bisericii Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului din Temperley, unde a slujit până la

plecarea sa la New York, în august 1958.

Prin hotărârea Sinodului episcopal al Bisericii ruse din afara Rusiei, a fost rânduit Episcop de Edmonton, vicar al eparhiei Canadei. Slujba de hirotonire a avut loc în catedrala din New York, la data de 15/28 septembrie 1958.

Răposatul Episcop Sava îl venera pe Arhiepiscopul Ioan Maximovici de San Francisco şi a scris câteva articole despre acesta în *Orthodox Russia*. El era, printre ierarhii Bisericii ortodoxe ruse din afara Rusiei, un arhipăstor remarcabil prin învăţătură, elocvenţă şi prin râvna cu care a slujit Biserica.

Cu două săptămâni înainte de a muri, Episcopul Sava a scris o scrisoare unui prieten din Buenos Aires în care, printre altele, spunea:

„Cât mă priveşte, slavă lui Dumnezeu, trăiesc liniştit. Nu aş vrea să-mi schimb rostul. Sfântul Grigorie Teologul a scris: «Căci cei care lasă tronuri nu Îl pierd pe Dumnezeu, ci vor avea un Scaun în cele de sus, mai înalt şi mai sigur decât aceste scaune de aici de jos»“.

Veşnică pomenire răposatului ierarh.

2. Episcopul Sava, sprijinitorul înflăcărat al renaşterii duhovniceşti

Cu aproximativ treizeci de ani în urmă, Episcopul Sava, pe vremea aceea judecător în Iugoslavia, şi-a părăsit cariera lumească şi a luat calea slujirii Bisericii lui Iisus Hristos, pe deplin conştient de ceea ce făcea. Găsindu-se în străinătate după Al Doilea Război Mondial, a intrat în Biserica ortodoxă rusă din afara Rusiei şi până în clipa morţii a slujit acestei Biserici cu o rară dăruire şi râvnă, arătându-se a fi nu numai un păstor iubitor şi mult-iubit, ci şi un deşteptător al conştiinţei ortodoxe.

O dată devenit episcop, grija lui s-a întins spre toată acea Rusie din afara graniţelor şi prin paginile publicaţiei *Orthodox Russia* a încercat să deştepte ortodocşii ruşi la conştiinţa naturii apocaliptice a vremurilor şi la cea a chemării şi a responsabilităţii lor de a fi credincioşi ortodocşi conştienţi.

În primii ani ai episcopatului său, a îndemnat la formarea unor „Frăţii ale renaşterii duhovniceşti", iar mai târziu a insistat în mod deosebit asupra nevoii de rugăciune sporită pentru Rusia pătimitoare. Chemările sale fierbinţi au trezit câteva reacţii însă, până la urmă, rezultatul nu a fost prea însemnat, fără îndoială din cauza condiţiilor extrem de neprielnice pentru emigranţii ruşi, copleşiţi de grijile şi ispitele lumeşti.

Grija Episcopului Sava s-a extins şi la noii convertiţi la ortodoxie şi în mod deosebit a intrat în legătură şi a însufleţit mulţi convertiţi vorbitori de limba engleză din America şi Canada.

În ultimii ani ai vieţii sale, Episcopul Sava a început o altă nevoinţă de dragoste şi râvnă şi foarte probabil pentru aceasta şi-l vor aminti cel mai mult oamenii. El a înţeles printre primii ce calităţi duhovniceşti înalte avea Arhiepiscopul Ioan Maximovici şi a fost unul dintre ierarhii care s-au adunat în jurul său şi l-au recunoscut drept căpetenie duhovnicească; iar când a fost nevoie l-a apărat, socotind că datorită Proniei îşi poate

folosi cunoştinţele de drept pentru a-l ajuta atunci când a fost dat în judecată pe nedrept în San Francisco.

În primele luni după ce Arhiepiscopul Ioan a trecut la cele veşnice, în 1966, au apărut în presa rusească din exil multe mărturii personale despre sfinţenia şi viaţa sa ascetică şi despre ceea ce însemna el pentru diferiţi membri ai turmei sale. Curând însă acestea au început să nu mai apară atât de des şi era limpede că semnificaţia lor era limitată şi în mare parte individuală şi că numai ele nu ar fi putut să păstreze vie amintirea sfântului ierarh şi după dispariţia celor cărora le era deja cunoscut.

În acel moment, Episcopul Sava a început să-şi publice propriul studiu despre Arhiepiscopul Ioan. El a apărut sub forma a cincisprezece articole în *Orthodox Russia*, în 1967 şi 1968, şi a devenit repede limpede că avea o dimensiune şi un scop aparte. În locul unor amintiri separate, limitate, episcopul oferea o colecţie de mărturii personale, alese şi verificate cu grijă, rânduite în aşa fel, încât să evidenţieze diferite trăsături şi aspecte al vieţii şi sfinţeniei lui Vlădica Ioan.

Mai mult, Episcopul Sava, care avea mare dragoste pentru Sfinţii Părinţi şi îi cunoştea foarte bine (la moartea sa a lăsat o colecţie de texte patristice întocmită de el însuşi), a presărat, printre aceste mărturii, citate din vieţile şi scrierile Sfinţilor Părinţi, pentru a arăta lămurit întreaga tradiţie ortodoxă de sfinţenie, în care Vlădica Ioan îşi avea locul său anume.

În aceste articole, Episcopul Sava analizează şi fixează în contextul patristic aspecte ale sfinţeniei lui Vlădica Ioan, ca vindecările şi exorcizările lui minunate; asceza sa aspră şi puţinătatea somnului; arătările sale în vise după moarte; înainte-vederea; întâmplări impresionante, ca cea cu focul care s-a făcut văzut odată, pe când slujea Sfânta Liturghie; prigoana aprigă pe care a suferit-o; şi chiar şi acel lucru pe care încă foarte puţini i-l preţuiesc, poate fiindcă aproape niciodată până la el acest fel de sfinţenie nu a aparţinut unui asemenea rang ierarhic: nebunia pentru Dumnezeu Iisus Hristos.

În articolele sale, Episcopul Sava le-a oferit de fapt ortodocşilor un curs de educaţie patristică şi prin aceasta poate a semănat seminţe care până la urmă vor aduce roade mult mai bogate decât toate celelalte vrednice de laudă străduinţe ale sale pentru renaşterea duhovnicească.

Comentariile Episcopului Sava despre Vlădica Ioan sunt revelatoare şi semnificative. El consemnează într-unul dintre articole: „Scriu despre Vlădica Ioan şi cumva în sufletul meu totul devine plăcut. Nu aş vrea să se piardă nici o informaţie însemnată despre el”. (Orthodox Russia, 1967, nr. 16).

Era tot timpul uluit de minunea unei asemenea sfinţenii în lumea de astăzi: „Ce mare putere se arăta în acest trup mic, subţire! Ce râvnă şi duh arzător apostolice! Şi, în general, ce minune a lumii contemporane era!”. (Orthodox Russia, 1967, nr. 6).

Uneori mustră împietrirea simţurilor şi indiferenţa ortodocşilor: „O, ce mare drept şi rugător am avut şi nu am ştiut să-l preţuim!”. (Orthodox Russia, 1967, nr. 7)

Pentru el, Vlădica Ioan este mai viu şi mai accesibil după moarte decât înainte: „O minune nemaivăzută: Vlădica, chiar şi după moarte, îşi mângâie turma, pe cei ce îl cinstesc şi pe toţi cei ce vin la mormântul său”. (Orthodox Russia, 1967, nr. 14).

Episcopul Sava îl compară făţiş pe Vlădica Ioan cu marii sfinţi din trecut şi îl aşază în mijlocul lor: „Şi aşa, în acea vreme era Sfântul Simeon Stâlpnicul [care scotea demonii], iar acum Vlădica Ioan. Aceea era în vremurile vechi, dar acum este în vremea noastră. Puterea lui Dumnezeu, ca prin sfântul Stâlpnic, aşa şi acum prin Vlădica Ioan, a lucrat şi a scos afară duhul rău al chinuitorului. Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui, Dumnezeul lui Israel”. (Orthodox Russia, 1967, nr. 17).

S-ar putea ca Episcopul Sava să fi văzut în Vlădica Ioan cheia renaşterii duhovniceşti, pentru care se trudea el; fără îndoială vedea în proslăvirea lui un izvor de mare putere duhovnicească pentru credincioşi.

Într-unul dintre articolele sale din Orthodox Russia (Orthodox Russia, 1967, nr. 19), Episcopul Sava a atras atenţia asupra faptului puţin cunoscut că cel care în mare măsură a pornit canonizarea Sfântului Ioan din Kronstadt de către Biserica rusă din afara graniţelor Rusiei a fost un ierarh sârb, Episcopul Nicolae Velimirovici, care s-a gândit că după Primul Război Mondial venise deja vremea pentru acest lucru, astfel încât în anii 1930 erau scrise şi publicate pentru folosinţa personală a credincioşilor o slujbă şi un acatist închinate Sfântului Ioan din Kronstadt; însă formarea comisiei de canonizare (condusă de Arhiepiscopul Ioan Maximovici) şi, în cele din urmă, chiar canonizarea din 1964 s-au datorat mai ales scrisorii sale adresate Mitropolitului Anastasie în 1952.

Iar acum, tot un ierarh sârb, Episcopul Sava - care însă a avut o dăruire pentru Biserica rusă şi pentru poporul rus neîntrecută nici măcar de ierarhii ruşi! -, a dat primul impuls pentru canonizarea, la vremea hotărâtă de Dumnezeu, a Arhiepiscopului Ioan Maximovici, un eveniment căruia îi punea temelia şi pentru care îi pregătea pe ortodocşi. Astfel a devenit el însuşi un capitol din viaţa şi proslăvirea Arhiepiscopului Ioan!

La moartea sa, care s-a petrecut de sărbătoarea unuia dintre iubiţii săi Sfinţi Părinţi din care cita tot timpul, Sfântul Antonie cel Mare, Episcopului Sava i-au rămas nepublicate materiale despre Arhiepiscopul Ioan; el sperase să publice cândva chiar o carte despre acesta. Episcopul a lăsat materialele sale Frăţiei Sfântul Gherman din Alaska, dându-ne astfel binecuvântarea să continuăm în locul său lucrarea.

Următoarea predică arată lămurit marea dragoste şi râvnă pe care le avea Episcopul Sava pentru sfântul ierarh, ca şi priceperea sa de a le exprima (din Orthodox Russia, 1966, nr. 16):

3. Predica Episcopului Sava

Rostită la împlinirea a 40 de zile de la trecerea la odihna veşnică a Arhiepiscopului Ioan

Părinţi, prieteni, fraţi şi surori, ascultaţi-mă! Am venit să-l cinstesc pe robul lui Dumnezeu Vlădica Ioan, care a răposat de curând. Am venit să mă rog împreună cu voi pentru odihna sufletului său în această zi semnificativă şi hotărâtoare, a patruzecea, ziua în care se hotărăşte locul unde va sta sufletul său până la judecata generală şi înfricoşătoare a lui Dumnezeu, la care soarta fiecăruia dintre noi va fi decisă pentru veşnicie.

Am venit să mai privesc o dată acest oraş în care a trăit, sfântul locaş unde se ruga, spitalele în care îi vizita pe bolnavi. Am venit să mai văd o dată turma sa pe care o iubea atât de mult, tinerii pe care îi atrăgea în chip atât de minunat spre Biserica lui Dumnezeu. Am venit, nu fără tristeţe, în acest loc unde a pătimit sufletul său, unde şi-a purtat cununa de spini, crucea sa grea.

Am fost cu el de la începutul suferinţelor sale de aici şi l-am ajutat în timpul vieţii sale cât de bine am putut şi m-am priceput; şi ar fi oare lucru de cinste să-l las acum fără cinstire, fără să mă rog împreună cu voi pentru sufletul său care a pătimit atâtea, în această zi atât de mare pentru el?!

A fost prietenul şi părintele meu şi - iertaţi-mă - inima mea este acolo, între pereţii criptei, în mormânt cu Vlădica! Inima mea plânge după părintele meu! Însă lacrimile acestea nu sunt decât tributul acordat firii noastre omeneşti. Nu este bine să te laşi pradă unei tristeţi prea mari pentru cei răposaţi, căci *pomenirea drepţilor cu laude* (Pilde 10, 7: Pomenirea celui drept este spre binecuvântare, iar numele celor nelegiuiţi va fi blestemat.).

Să ne minunăm de măreţia lui Dumnezeu: cât de minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui!

Într-adevăr, moartea dreptului este sfârşitul luptei cu patimile trupeşti; după moarte luptătorii sunt proslăviţi şi primesc cununi de biruinţă.

Dacă nici Vlădica Ioan nu şi-a înfrânat trupul, atunci cine a făcut-o? După cum ştiţi, nu i-a îngăduit odihnă zi şi noapte. Nu mai rămăsese decât o umbră de trup. Mădularele sale trupeşti erau topite cu post şi strădania privegherii. Dăruieşte-i, Doamne, împărăţia veşnică şi du-l în lumina Ta nepieritoare!

Având nădejdea sfinţilor de demult, s-a străduit cu râvnă să-i odihnească pe cei ce erau în supărări şi în nevoi. Odihneşte-l sub acoperământul Tău, Doamne!

Ne încearcă durerea: cel care avea grijă de noi ne-a fost luat. Am primit de la el o scrisoare în care îşi exprima grija sa pentru mine. Poate că a fost ultima pe care a scris-o - pe 1 iulie, iar ştampila poştei din Seattle are data de 2 iulie, după-amiaza, ziua în care a murit.

Însă trebuie să ştim că ceasul plecării sale a fost hotărât de Domnul; de aceea, opriţi-vă lacrimile şi înălţaţi-vă glasul spre lauda acestui luptător!

O, iubitul nostru Vlădica! Biserica îşi aminteşte râvna ta, căci i-ai fost arhipăstor adevărat şi ţi-ai salvat turma prin rugăciuni!

Ai fost preot asemenea lui Aaron; ai fost arhiereu asemenea lui Moise; i-ai urmat lui Iosif în înfrânare şi lui Ilie în râvnă.

Întotdeauna aveai înaintea ochilor chipul Domnului tău; cu râvnă neobosită te-ai trudit spre ţelul arătat ţie de Domnul; de aceea ca pe o slugă credincioasă Domnul te-a chemat la El şi te-a despărţit de noi.

Ziua lucrului tău nu se încheia la venirea nopţii; noaptea era ogorul nevoinţelor tale în rugăciune. Prin urmare, s-ar putea ca prin Pronia lui Dumnezeu să-ţi fi

cântat slujba de înmormântare şi să te fi îngropat noaptea.

Acum nu mai porţi povara trupului tău. De acum încolo ai partea ta în Rai.

Cine nu plânge plecarea ta? Cine nu se bucură de cununa pe care ai câştigat-o? Slavă Celui Care te-a ales!

Nu mai putem auzi vocea ta, dar fie ca binecuvântările tale să se reverse din belşug asupra noastră! Suntem lipsiţi de vederea chipului tău, dar fie ca numele tău să strălucească între noi!

Ne-ai lăsat orfani, părinte al nostru, dar fie ca rugăciunea ta să ne fie mamă şi ca pentru ea Preaslăvita Treime să ne apere sufletele! De la altarul acela sfânt unde ai slujit cu sfinţenie şi evlavie, fie ca proslăvirea pomenirii tale să treacă din veac în veac!

Fie ca rugăciunea ta să-ţi umbrească turma! Roagă-te pentru mântuirea ei. Fie ca toţi cei care s-au adunat acum să-ţi cinstească amintirea să primească binecuvântarea rugăciunilor tale; fie ca într-o zi să se bucure împreună cu tine în cămara cerească de nuntă şi să-L mărească şi slăvească pe Cel Care te-a ales!

O, Dumnezeule drept! Cu sfinţii odihneşte sufletul mult-încercat al robului Tău, iubitul nostru Arhiepiscop Ioan! Amin!

4. Din cronica Episcopului Sava

RUGĂTORUL

Odată, în vremea când Vlădica Ioan trăia încă, o femeie din San Francisco mi-a povestit multe lucruri interesante despre el. Am rugat-o să scrie câte ceva din ceea ce îmi povestise. Iată o parte din ce mi-a trimis:

„Comuniştii chinezi nu i-au permis soţului meu, Grigorie Popov, să părăsească China acum trei ani [în jurul anului 1958], când urma să vină la mine. I s-au făcut injecţii antitetanos în loc de injecţii pentru vărsat de vânt şi a murit de septicemie în Tientsin. Am plâns amarnic şi am căzut pradă deznădejdii. În acea perioadă Vlădica Ioan era în San Francisco. După privegherea de toată noaptea a venit la mine şi mi-a spus:

- Am auzit de durerea ta.

Am izbucnit în lacrimi amare. Vlădica s-a dus, a luat o lumânare, s-a rugat, a aşezat-o pe masa pentru parastase, apoi a venit la mine şi a făcut cu hotărâre semnul Crucii asupra mea. În momentul acela am simţit ca şi cum mi s-ar fi luat o greutate uriaşă de pe cap şi din tot corpul, totul a devenit foarte uşor pentru mine, m-am oprit din plâns şi chiar mi-am uitat durerea.

O altă întâmplare, în San Francisco: doamna Pribilovskaia era foarte supărată şi plângea din cauza soţului ei, care urma să fie operat. În noaptea dinaintea operaţiei s-a dus la Vlădica. Acesta a mers imediat cu ea la spital şi s-a rugat mult timp la căpătâiul soţului ei. Dimineaţa doctorul a ordonat ca pacientul să fie adus în sala de operaţii, unde a

fost examinat de chirurg, care a declarat că starea lui este bună, tumoarea a dispărut şi operaţia nu mai este necesară. Doctorii au spus că Dumnezeu l-a vindecat. Doamna Pribilovskaia şi soţul ei sunt amândoi bine şi muncesc.

Doctorul Bill mi-a povestit următoarele:

La Spitalul Rus din Shanghai era o bolnavă în stare critică; ea îi implora pe toţi să îl cheme pe Vlădica Ioan pentru ca acesta să îi dea Sfânta Împărtăşanie şi să se roage pentru ea. Doctorii le-au spus asistentelor să nu îl deranjeze pe Vlădica, fiindcă bolnava era pe moarte. A doua zi, spre uimirea tuturor, Vlădica a venit la spital şi s-a dus drept în salonul bolnavei.

- De ce mă ţii de la rugăciune? i-a spus el acesteia. Acum trebuie să slujesc Liturghia.

I-a dat Sfintele Taine, a binecuvântat-o şi a plecat. Femeia a adormit şi după aceea a început să îşi revină cu repeziciune”.

G. Baranova-Popova

Ce poţi să spui, citind asemenea lucruri? Ele îţi lasă o impresie foarte puternică şi de aceea spun cu mare tristeţe: O, ce mare drept şi rugător am avut şi nu am ştiut să-l preţuim!

O exorcizare din zilele noastre

Redăm aici povestirea vindecării unui demonizat din Shanghai de către rugătorul nostru, Vlădica Ioan, din vremea când era Episcop de Shanghai (1934-1949).

„Odată m-am dus la cimitir ca să mă rog la mormântul mamei mele. Stăteam acolo, cugetând: ce e mai bine, să trăieşti sau să mori? Deodată am auzit vocea unui bărbat:

- Bună dimineaţa!

Am tresărit, surprinsă. Omul acela m-a întrebat pe cine am îngropat acolo. I-am răspuns că pe mama mea. A continuat discuţia:

- Nu e un lucru neobişnuit ca să vii la mormântul mamei tale; însă, în ceea ce mă priveşte, eu îl am aici pe fiul meu. Era tânăr, avea sub treizeci de ani, şi mă bucur că a murit.

Am rămas ca trăsnită auzind acestea şi bineînţeles că l-am întrebat:

- Dar de ce vă bucuraţi ?

Mi-a răspuns că este bucuros pentru că înainte de moarte fiul lui a fost vindecat de posedare diavolească şi, datorită lui Vlădica Ioan, era creştin adevărat atunci când a murit.

L-am întrebat:

- Vreţi să spuneţi că fiul dumneavoastră avea o boală nervoasă?

- Nu, fiul meu era demonizat. Ura tot ceea ce e sfânt, sfărâma în bucăţele mici orice sfântă icoană sau cruce şi se bucura foarte mult când făcea acest lucru. Îl aduceam la Vlădica Ioan, care îl punea să stea în genunchi şi îi punea pe cap Crucea, uneori Evanghelia. După aceea, fiul meu era foarte trist, uneori fugea din Catedrală. Dar

Vlădica mi-a spus să nu deznădăjduiesc. Că o să continue să se roage pentru el şi cu timpul o să-şi revină; dar deocamdată să urmeze tratamentul medicilor.

- Şi nu lăsaţi asta să vă afecteze aşa de tare, mi-a spus, Domnul nu este nemilostiv.

Şi astfel a continuat mai mulţi ani, povestea el. Fiul său a fost dus la Minchon (un azil pentru bolnavii psihic) şi uneori i se permitea să vină acasă şi atunci tatăl lui îl ducea iarăşi la Catedrală.

Uneori se împărtăşea, când tatăl lui vedea că are o stare în care nu ar fi alergat afară din Catedrală imediat după primirea Sfintei Împărtăşanii, ca să o scuipe. La fel ca înainte, rupea cruci şi icoane, însă devenise ceva mai liniştit şi începuse să citească Sfânta Evanghelie. Tatăl lui a înţeles că rugăciunile lui Vlădica Ioan ajunseseră la Dumnezeu.

- Odată era acasă, stătea în pat şi citea din Evanghelie. Avea faţa atât de luminoasă şi de bucuroasă. Şi mi-a spus: «Ştii, tati, trebuie să mergem la Minchon; trebuie să mă duc acolo; acolo Duhul lui Dumnezeu mă va curăţa de duhul răului şi întunericului şi apoi voi pleca la Domnul. Hai repede să facem aranjamentele.»

Tatăl a mers imediat la toate birourile şi a insistat ca fiul lui să fie primit, pentru că mai înainte i se spusese că băiatul nu este periculos pentru cei din jur şi că poate fi ţinut acasă. El a fost ajutat în toate de către comitetul de emigranţi şi de un doctor chinez, a cărui soţie îi ajutase foarte mult pe ruşi şi chiar adoptase un copil rus.

L-au dus, în sfârşit, la Minchon (la 25 sau 30 de mile depărtare de Shanghai). Peste două zile tatăl a venit să-l viziteze şi a văzut că fiul său era absolut imposibil: era agitat, se mişca fără încetare în pat; şi apoi, dintr-o dată, a început să strige:

- Nu face asta; nu te apropia de mine, nu te vreau! Tatăl s-a uitat într-o parte şi în alta, apoi s-a dus pe coridor să se uite şi acolo, ca să vadă cine şi de unde vine, cine tulburase duhul rău din fiul său. Coridorul era lung şi ferestrele dădeau spre o alee. Acolo

a văzut o maşină din care ieşise Vlădica Ioan, care se îndrepta spre spital. Tatăl a intrat iar în salon şi şi-a văzut fiul zvârcolindu-se în pat şi strigând:

- Nu te apropia. Nu te vreau. Pleacă, pleacă!

Apoi s-a liniştit şi a început să se roage încetişor, şoptind rugăciunile. A început şi tatăl să se roage. În acel moment a auzit undeva o uşă deschizându-se şi închizându-se şi zgomot de paşi pe coridor.

Bolnavul a sărit din pat şi a alergat pe coridor în pijama. Ajungând la Vlădica, a căzut în genunchi în faţa lui şi a plâns, implorându-l să alunge din el duhul rău.

Vlădica i-a pus mâinile pe cap şi i-a citit rugăciuni, apoi l-a luat pe după umeri şi l-a dus în salon, unde l-a aşezat pe pat şi iarăşi s-a rugat lângă el. Apoi i-a dat Sfânta Împărtăşanie.

După ce a plecat Vlădica, bolnavul a spus:

- Acum în sfârşit m-am vindecat şi Domnul mă va lua la El. Tati, ia-mă repede; trebuie să mor acasă.

Când tatăl lui l-a adus acasă, era foarte fericit să vadă toate lucrurile din camera lui, mai ales icoanele, a început să se roage şi a luat Evanghelia.

A doua zi a început să-şi zorească tatăl să cheme repede un preot ca să-i mai dea o dată Sfânta Împărtăşanie.

Tatăl i-a spus că de-abia se împărtăşise cu o zi înainte, dar fiul s-a împotrivit şi i-a spus:

- Repede, tati, repede, sau o să fie prea târziu.

Tatăl a chemat un preot. Acesta a venit şi l-a mai împărtăşit o dată pe fiu. Şi până ce tatăl l-a condus la scară pe preot, părintele Serghie Borodin, şi s-a întors, deja faţa fiului său se schimbase şi îmbătrânise cumva. I-a zâmbit din nou, dar fără să se mai mişte.

Şi numai ochii spuneau: «Tati, rămas-bun, ce bine e!».

Am întrebat cine a construit un monument atât de minunat pentru fiul său. Mi-a răspuns că familia Chan, nişte chinezi care îi erau prieteni foarte apropiaţi, oameni foarte buni. Mai târziu i-am cunoscut şi mi-au întărit toate cele povestite”.

Maria Y.

Această istorisire este foarte interesantă. Se întâmplă uneori ca duhurile rele să fie instrumente ale mâniei lui Dumnezeu, care le lasă să provoace durere oamenilor pentru păcatele lor, pentru ca măcar prin suferinţă să devină conştienţi de ei înşişi, să se căiască de păcate şi să se îndrepte.

În Proloage (Vieţile şi învăţăturile Sfinţilor), la 1 septembrie, citim următoarea povestire:

Odată, un preot oarecare stătea în porticul bisericii, citind din Sfânta Evanghelie. În timp ce citea, deodată s-a simţit ca înconjurat de un fel de nor întunecat şi ameninţător şi în acelaşi timp i s-a stins lumina ochilor, i s-a întunecat mintea, i-au paralizat toate mădularele şi a amuţit.

A rămas nouă ani în acest chin înfricoşător şi suferea atât de mult încât, stând în pat, nu se putea nici întoarce de pe o parte pe alta fără ajutor. În cele din urmă, rudele sale, care auziseră de minunile pe care le săvârşea Sfântul Simeon Stâlpnicul, l-au dus pe preot la acesta. Şi pe când nu ajunseseră încă la mănăstirea unde trăia Sfântul Simeon şi se

aşezaseră ca să se odihnească, i s-a descoperit de sus Sfântului, care stătea la rugăciune, despre suferinţa preotului care venea la el. Atunci Sfântul a chemat pe unul dintre ucenicii săi, i-a dat agheasmă şi i-a spus:

- Ia apa aceasta şi ieşi repede din mănăstire. În apropiere vei afla un preot bolnav purtat pe pat; stropeşte-l cu apă sfinţită şi spune-i aşa: Simeon păcătosul îţi spune: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, ridică-te, lasă-ţi patul şi vino singur la Simeon”.

Ucenicul a mers şi a făcut după cum îi spusese Sfântul. Preotul s-a făcut imediat bine, a venit la Sfânt şi i-a căzut la picioare. Simeon i-a spus:

- Ridică-te şi nu te teme. Chiar dacă diavolul ţi-a făcut supărare nouă ani, totuşi dragostea de oameni a lui Dumnezeu nu te-a uitat şi nu te-a lăsat să pieri cu totul. Să mai ştii şi că i-a fost îngăduit diavolului să-ţi facă rău fiindcă ai stat fără frică şi evlavie în Sfântul Altar, fiindcă ai ascultat pe grăitorii de rău şi i-ai lipsit de Sfânta Împărtăşanie pe cei defăimaţi fără să cauţi adevărul. De aceea L-ai întristat pe Dumnezeu şi l-ai bucurat foarte pe diavol, în a cărui putere întunecată ai căzut astfel. Însă acum, văzând că dragostea lui Dumnezeu pentru oameni şi milele Lui s-au înmulţit în tine, eliberează-i pe cei pe care i-ai mâhnit prin afurisenie şi, după cum Dumnezeu a avut milă de tine, fă şi tu la fel cu aceştia.

După aceste cuvinte, preotul a plecat de la Sfânt cu mare bucurie şi a împlinit tot ce îi poruncise.

Şi astfel, atunci era Sfântul Simeon Stâlpnicul, iar acum Vlădica Ioan. Aceea s-a întâmplat în timpurile străvechi, dar acum se întâmplă în vremurile noastre. Întocmai ca atunci prin Sfântul Stâlpnic, puterea lui Dumnezeu a lucrat acum prin Vlădica Ioan şi a scos afară duhul rău al chinuitorului.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui, Dumnezeul lui Israel!

Viața Fericitului Ioan Maximovici (1896-1966)

de Eugene Rose, 1966

De numai şase luni a răposat în Domnul un ierarh al Bisericii lui Iisus Hristos, a cărui viaţă a strălucit atât de nemaivăzut cu virtuţi creştineşti şi cu harul Sfântului Duh, încât a devenit un stâlp al Ortodoxiei adevărate şi o pildă de viaţă creştinească de însemnătate universală.

În Arhiepiscopul Ioan se uneau trei feluri de virtuţi creştineşti din cele mai înalte, pe care rareori le poţi întâlni laolaltă: cea a unui îndrăzneţ şi preţuit conducător al Bisericii; un ascet din tradiţia sfinţilor-stâlpnici, luând asupra sa cea mai aspră jertfă de sine; şi un *nebun pentru Hristos*, învăţând oamenii printr-o „nebunie" care se înălţa deasupra înţelepciunii acestei lumi.

Ceea ce urmează nu se poate numi o viaţă completă a Arhiepiscopului Ioan; este numai o selecţie a materialelor deja disponibile, prezentate în forma unei schiţe preliminare a vieţii acestui om sfânt. Ea a fost alcătuită de Frăţia Sfântul Gherman, întemeiată cu binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan (care dorea să-l vadă canonizat pe părintele Gherman, după părintele Ioan din Kronstadt) pentru misiunea cuvântului tipărit. Acum, pentru a îndeplini această misiune, este datoria noastră să spunem adevărul despre acel om care a fost, în vremurile noastre întunecate - în care adevăratul creştinism aproape a dispărut - o întruchipare a vieţii în Dumnezeu Iisus Hristos.

Lucrarea se sprijină în general pe experienţe personale şi pe mărturii ale unor oameni pe care i-au cunoscut cei care au alcătuit-o. În cuprinsul ei, referirile la Arhiepiscopul Ioan se fac cu termenul pe care îl folosesc ruşii când vorbesc despre episcopi şi când li se adresează: Vlădica. În engleză, acesta s-ar traduce prin „Master", dar

cuvântul rusesc, folosit de sine-stătător, implică o familiaritate şi o dragoste care lipsesc din cel mai apropiat echivalent englezesc. Pentru cei care l-au cunoscut, Arhiepiscopul Ioan va fi pururea pur şi simplu Vlădica.

Arhiepiscopul Ioan s-a născut la 4 iunie 1896, în satul Adamovka din gubernia Harkov, în sudul Rusiei. A fost membru al familiei de nobili ucraineni Maximovici, din care a făcut parte şi Sfântul Ioan din Tobolsk. Tatăl său, Boris, era căpetenia nobilimii dintr-o parte a guberniei Harkov, iar unchiul său era rector al Universităţii din Kiev. A primit la botez numele Mihail, ocrotitorul său ceresc fiind Arhanghelul Mihail. A fost un copil bolnăvicios şi mânca puţin.

Gimnaziul l-a făcut la Şcoala Militară Poltava, pe care a frecventat-o din 1907 până în 1914. Iubea acea şcoală, de care mai târziu îşi amintea cu drag. La terminarea ei, a intrat la Universitatea Imperială Harkov, la facuitatea de Drept, pe care a absolvit-o în 1918, înainte ca Sovietele să o ia în stăpânire. A fost repartizat la Curtea districtuală din Harkov, unde a lucrat în vremea când Ucraina era condusă de Hatmanul Skoropadski şi pe când acolo era Armata Voluntarilor.

Harkov, locul unde Vlădica şi-a petrecut anii de formare, era un adevărat oraş al Sfintei Rusii, iar tânărul Mihail, sensibil la revelaţiile sfinţeniei, a dobândit acolo modelul vieţii sale viitoare.

Existau două icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, Oxerianskaia şi Eletskaia, care erau purtate de două ori pe an, într-o procesiune religioasă, de la mănăstirile unde erau păstrate cu sfinţenie, la Catedrala Adormirii Maicii Domnului. La Mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului, într-o grotă cu fresce aflată sub altar, se află

moaştele Sfântului Arhiepiscop Meletie Leontovitci care, după moartea sa din 1841, i-a ajutat în chip minunat pe cei care i-au slujit la racla sa un parastas. Încă din timpul vieţii, Arhiepiscopul era cinstit pentru asceza sa aspră, îndeosebi pentru fapta ascetică a lipsirii de somn. Se ştia că petrecea nopţi întregi nemişcat, cu braţele ridicate, adâncit în rugăciune. A cunoscut mai dinainte ziua şi ora când avea să moară. Tânărul Mihail îl venera pe acest sfânt ierarh.

Astăzi se poate observa că Arhiepiscopul Ioan îi seamănă cel puţin în trei privinţe sfântului Meletie Leontovitci din Harkov: nu a dormit în pat vreme de 40 de ani; şi-a cunoscut dinainte timpul morţii; iar acum se odihneşte sub o catedrală, într-o capelă specială, unde aproape zilnic cei care îi cer ajutorul fac parastase şi citesc Psaltirea la racla sa. Este un caz unic de strămutare, cum s-ar spune, a unei părţi din Sfânta Rusie în America contemporană.

La Universitatea din Kiev, Vlădica îşi petrecea mai mult timp citind Vieţile Sfinţilor decât mergând la cursuri; cu toate acestea, era un student foarte bun. Este limpede că se vedea încă de la acea vârstă faptul că îi imita pe Sfinţi, de vreme ce Arhiepiscopul Antonie de Harkov, una dintre marile personalităţi ale Bisericii din acele vremuri (mai târziu Mitropolit, cel dintâi candidat la Scaunul Patriarhal al Moscovei şi primul Ierarh al Bisericii ruse din afara Rusiei) a făcut eforturi deosebite ca să îl cunoască şi apoi l-a ţinut pe tânăr aproape de el şi i-a îndrumat formarea duhovnicească.

În 1921, în timpul Războiului Civil Rus, Vlădica, împreună cu părinţii, fraţii şi sora sa, a fost evacuat în Belgrad, unde şi el şi fraţii săi s-au înscris la Universitatea din oraş. Unul dintre fraţi a absolvit Facultatea Tehnică si a devenit inginer, celălalt a terminat Dreptul şi lucra în poliţia iugoslavă. Vlădica a terminat în 1925 Facultatea de Teologie. În anii studenţiei şi-a câştigat pâinea vânzând ziare.

În 1924, Vlădica a fost hirotesit citeţ (slujitor bisericesc însărcinat cu citirile la slujbe şi cu păstrarea cărţilor bisericii) în biserica rusă din Belgrad de către Mitropolitul

Antonie, care a continuat să aibă o influenţă foarte însemnată asupra lui; iar Vlădica, la rândul său, avea cel mai profund respect şi devotament pentru mai-marele său.

În 1926, Mitropolitul Antonie l-a tuns în monahism şi l-a hirotonit ierodiacon în Mănăstirea Milkov, dându-i numele Ioan, după ruda îndepărtată a lui Vlădica, Sfântul Ioan Maximovici din Tobolsk. În acelaşi an, pe 21 noiembrie, Vlădica a fost hirotonit ieromonah de către Episcopul Gavriil de Celeabinsk.

Din 1925 până în 1927, Vlădica a predat religia la Şcoala sârbă de Stat, iar din 1929 până în 1934 a fost profesor şi îndrumător la Seminarul sârb *Sfântul Ioan Teologul* din Bitolia. Aici slujea Sfânta Liturghie în limba greacă pentru comunitatea greacă şi cea macedoneană, care îl preţuiau foarte mult.

Oraşul Bitolia se afla în eparhia Ochrida, al cărei episcop din acele vremuri era Nicolae Velimirovici - un Gură de Aur al sârbilor, cunoscut predicator, poet, scriitor, organizator şi întemeietor al mişcării religioase populare. Acesta, la fel ca şi Mitropolitul Antonie, l-a preţuit şi l-a iubit pe tânărul ieromonah Ioan şi a avut o înrâurire (influență) bună asupra lui. Nu o dată a fost auzit spunând:

- Dacă vreţi să vedeţi un sfânt în viaţă, mergeţi la Bitolia, la părintele Ioan.

Căci, într-adevăr, începuse să devină limpede că acesta era un om cu totul extraordinar. Studenţii lui au fost primii care au descoperit ceea ce a fost poate cea mai mare faptă de asceză a lui Vlădica. Mai întâi au observat că rămânea treaz mult timp după ce toţi ceilalţi se culcau; mergea noaptea prin dormitoare, ridica păturile care alunecaseră şi îi acoperea pe cei ce dormeau şi nu bănuiau nimic, făcând Semnul Crucii deasupra lor.

În cele din urmă s-a descoperit că nu dormea aproape deloc, niciodată în pat, îngăduindu-şi în fiecare noapte numai o oră sau două de odihnă incomodă, stând jos sau încovoiat pe podea, rugându-se în faţa icoanelor. După mulţi ani, chiar el a recunoscut că nu mai dormise în pat de când intrase în monahism. O astfel de practică ascetică este

foarte rară, însă nu neîntâlnită în tradiţia ortodoxă. Marele întemeietor al monahismului cenobit din secolul al IV-lea, Sfântul Pahomie cel Mare, când a primit Regula vieţii monahale de obşte de la un înger, a auzit cu privire la somn cele ce urmează: „Iar ei (călugării) nu vor dormi culcaţi, ci le vei face scaune aşa încât atunci când stau jos să îşi poată sprijini capul”. (Regula 4)

Arhiepiscopul Averchie de la Mănăstirea Sfânta Treime din Jordanville, pe atunci tânăr ieromonah, a fost martor al impresiei puternice pe care o făcuse Ieromonahul Ioan asupra studenţilor seminarişti. Când se întorceau acasă în vacanţă, aceştia vorbeau de îndrumătorul lor extraordinar care se ruga neîncetat, slujea Sfânta Liturghie sau cel puţin primea Sfânta Împărtăşanie zilnic, ţinea posturi aspre, nu dormea niciodată culcat şi a cărui adevărată dragoste părintească le insufla idealurile înalte ale creştinismului şi ale Sfintei Rusii (Orthodox Russia, nr. 14 din 1966).

În 1934, s-a hotărât ca ieromonahul Ioan să fie înălţat la rangul de episcop. În ceea ce-l priveşte, nimic nu îi era mai străin. O doamnă, care îl cunoştea, povesteşte cum l-a întâlnit atunci în tramvai în Belgrad. El i-a spus că este în oraş din cauza unei greşeli, fiind chemat în locul unui alt ieromonah Ioan care urma să fie hirotonit episcop! Când s-au întâlnit a doua zi, a informat-o că situaţia era şi mai gravă decât crezuse el: chiar pe el voiau să-l facă episcop! Când se împotrivise, spunând că nici nu se pune problema, fiindcă are un defect de vorbire şi nu poate pronunţa limpede, i se spusese doar că şi proorocul Moise avusese aceleaşi greutăţi.

Hirotonirea a avut loc pe 28 mai 1934. Vlădica a fost ultimul dintre nenumăraţii episcopi hirotoniţi de Mitropolitul Antonie, şi preţuirea extraordinară de care se bucura din partea venerabilului ierarh poate fi văzută şi într-o scrisoare pe care acesta a trimis-o Arhiepiscopului Dimitrie din Extremul Orient. Refuzând invitaţia de a se retrage în China, mitropolitul Antonie scrie: „... însă în locul meu, ca pe sufletul, ca pe inima mea, vi-l trimit pe Vlădica Episcopul Ioan. Acest om mic, firav, care arată aproape ca un copil,

este de fapt o minune de tărie şi asprime ascetică în vremurile noastre de slăbire duhovnicească totală”. (Orthodox Russia, nr. 13 din 1966.)

Lui Vlădica i-a fost încredinţată eparhia Shanghai.

Vlădica a sosit în Shanghai la sfârşitul lui noiembrie, la Praznicul *Intrării în Biserică a Maicii Domnului*, şi a găsit aici o catedrală enormă neterminată şi un conflict de jurisdicţie care trebuia rezolvat.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să refacă unitatea Bisericii. A stabilit legături cu sârbi, cu greci, cu ucraineni. A acordat o atenţie deosebită educaţiei religioase şi şi-a făcut o lege din a fi prezent la examenele orale de la orele de catehism din toate şcolile ortodoxe din Shanghai.

A devenit imediat ocrotitorul a diferite societăţi de caritate şi binefacere şi a luat parte în mod activ la munca acestora, cu deosebire după ce a văzut cât de strâmtaraţi erau cei mai mulţi dintre păstoriţii săi, refugiaţi din Uniunea Sovietică.

Nu s-a dus niciodată la ceai la cei bogaţi, dar putea fi văzut oriunde erau oameni în nevoie, indiferent de oră sau de vreme.

A întemeiat o casă pentru orfani şi pentru copiii cu părinţi nevoiaşi, încredinţând-o ocrotirii cereşti a unui sfânt pe care îl preţuia foarte mult, Sfântul Tihon din Zadonsk, care iubea copiii. Vlădica însuşi aduna copiii bolnavi şi înfometaţi de pe străzile şi aleile întunecoase ale mahalalelor din Shanghai. Cu opt copii la început, orfelinatul a adăpostit mai târziu până la o sută de copii o dată şi în total cam trei mii cinci sute. Când au venit comuniştii, Vlădica a evacuat întregul orfelinat, mai întâi pe o insulă din Filipine,

apoi în America.

Curând, noua sa turmă şi-a dat seama că Vlădica era un mare ascet. Miezul ascezei sale erau rugăciunea şi postul. Mânca o dată pe zi, la ora 11 noaptea. În prima şi ultima săptămână din Postul Mare nu mânca deloc, iar în restul acestui post şi în cel al Crăciunului mânca numai pâine de la altar.

Nopţile şi le petrecea de obicei în rugăciune, iar când, în cele din urmă, era epuizat îşi apleca capul pe podea şi fura câteva ore de somn înainte de răsărit. Când venea vremea să slujească Utrenia, cineva bătea la uşă, dar zadarnic; deschideau uşa şi îl găseau pe Vlădica ghemuit pe podea în colţul cu icoane, biruit de somn. Atins uşor pe umăr, sărea în sus, şi în câteva minute era în biserică la slujbă - cu apa rece scurgându-se din barbă, dar pe deplin treaz.

Vlădica slujea în catedrală în fiecare dimineaţă şi seară, chiar şi când era bolnav. Săvârşea zilnic Sfânta Liturghie, aşa cum avea să facă tot restul zilelor sale, şi, dacă dintr-un motiv oarecare nu putea, tot primea Sfânta Împărtăşanie. Oriunde ar fi fost, nu pierdea nici o slujbă.

„Odată”, după cum mărturiseşte cineva, „piciorul lui Vlădica era îngrozitor de umflat şi consiliul de medici, temându-se de o cangrenă, i-a prescris spitalizare imediată, ceea ce Vlădica a refuzat categoric. Apoi medicii ruşi au informat Consiliul parohial că nu-şi mai asumă nici o răspundere pentru sănătatea şi chiar pentru viaţa pacientului. Membrii Consiliului parohial, după ce l-au rugat îndelung să aibă milă şi l-au ameninţat că-l iau cu forţa, l-au silit pe Vlădica să accepte şi a fost trimis la Spitalul Rusesc în dimineaţa zilei dinaintea Praznicului *Înălţării Sfintei Cruci*. La ora şase însă, Vlădica a venit la catedrală pe jos, şchiopătând, şi a slujit. Într-o zi umflătura i-a dispărut în întregime”. [G. Larin, în „Amintiri despre Arhiepiscopul Ioan”, de Arhimandritul Veniamin, Strathfield, Australia, 1966, pag 10].

Atenţia neîntreruptă pe care Vlădica o acorda jertfei de sine izvora din frica lui Dumnezeu, pe care o avea în tradiţia Bisericii primare şi a Sfintei Rusii. Următoarea întâmplare, istorisită de O. Skopicenko şi adeverită de mulţi oameni din Shanghai, ilustrează grăitor credinţa sa cutezătoare, neclintită în Iisus Hristos.

„O doamnă, Menşikova, fusese muşcată de un câine turbat. Injecţiile antirabice ori le refuzase, ori le făcuse neglijent... Şi apoi a fost doborâtă de groaznica boală. Episcopul Ioan a aflat şi a venit la muribundă. I-a dat Sfânta Împărtăşanie, însă tocmai atunci ea a început să aibă o criză; a făcut spume la gură şi în acelaşi timp a scuipat Sfintele Daruri pe care tocmai le primise. Iar Vlădica a cules de pe jos şi a înghiţit Sfintele Daruri vomitate de bolnavă. Cei care erau cu el au strigat:

- Ce faci, Vlădica! Turbarea este foarte contagioasă!

Dar Vlădica a răspuns liniştit:

- N-o să se întâmple nimic; sunt Sfintele Daruri.

Şi, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic”.

Vlădica purta haine făcute din cel mai ieftin material chinezesc şi papuci sau sandale moi, totdeauna fără şosete, indiferent de vreme. Adeseori mergea desculţ, uneori după ce îşi dăduse sandalele vreunui sărac. Chiar şi slujea desculţ, lucru pentru care era criticat cu asprime.

Se ştia deja că Vlădica era nu numai un drept şi un ascet, ci era şi atât de aproape de Dumnezeu, încât fusese înzestrat cu darul înainte-vederii şi rugăciunile lui

săvârşeau vindecări. O povestire impresionantă, spusă de un martor ocular, Lidia Liu, aduce mărturie despre înălţimea duhovnicească a lui Vlădica.

„Vlădica a venit în Hong Kong de două ori. E ciudat, dar eu, pe când nu-l cunoşteam încă, i-am scris, rugându-l să ajute o văduvă cu copii şi întrebându-l şi în legătură cu nişte probleme duhovniceşti, dar el nu mi-a răspuns. A trecut un an. Vlădica a venit la Hong Kong şi eu eram într-un grup mare care s-a dus să-l întâlnească la biserică. Vlădica s-a întors spre mine şi mi-a spus:

- Tu mi-ai scris scrisoarea aceea!

Am rămas uluită, căci Vlădica nu mă mai văzuse niciodată.

S-a cântat o rugăciune, după care Vlădica, stând în picioare în faţa pupitrului, a ţinut o predică. Eu stăteam lângă mama şi amândouă am văzut o lumină care îl înconjura pe Vlădica până la pupitru - o strălucire cam de treizeci de cm în jurul lui. Acest lucru a durat destul de mult. Când s-a terminat predica, uimită de un asemenea fenomen neobişnuit, i-am povestit ceea ce văzusem lui R.V. S., care ne-a spus:

- Da, mulţi credincioşi au văzut-o.

Şi soţul meu, care stătea puţin mai departe de noi, a văzut această lumină”.

Lui Vlădica îi plăcea foarte mult să cerceteze pe cei bolnavi, lucru pe care îl făcea în fiecare zi, spovedind şi împărtăşind oamenii. Dacă starea vreunui pacient devenea critică, Vlădica se ducea la el la orice oră din zi şi din noapte, ca să se roage la căpătâiul lui. În cele ce urmează redăm una dintre minunile neîndoielnice săvârşite prin rugăciunile lui Vlădica; aceasta a fost înscrisă în arhiva Spitalului Regional din Shanghai (sursă: N. Makovaia).

„L.D. Sadkovskaia era foarte pasionată de sportul curselor de cai. Odată a fost aruncată jos de pe cal; s-a lovit cu capul de o piatră şi şi-a pierdut cunoştinţa. A fost adusă la spital în stare de inconştienţă. Un consiliu de medici a declarat în unanimitate că nu mai are nici o speranţă şi că este puţin probabil să mai trăiască până dimineaţă. Aproape nu mai avea puls; craniul era fracturat în mai multe locuri, astfel încât bucăţele din el apăsau pe creier. Într-o astfel de stare ar fi murit pe masa de operaţie. Chiar dacă inima ei ar fi rezistat unei operaţii şi dacă aceasta ar fi reuşit, tot ar fi rămas surdă, mută şi oarbă.

Sora ei, după ce a auzit toate acestea, a alergat la episcopul Ioan disperată, implorându-l să o salveze. Vlădica a ascultat-o: a venit la spital şi le-a poruncit tuturor să iasă din cameră, unde s-a rugat timp de vreo două ore. Apoi l-a chemat pe medicul-şef şi i-a cerut să o examineze din nou.

Ce uimit a fost doctorul să descopere că pulsul era normal! El a fost de acord să o opereze imediat, însă numai în prezenţa Episcopului Ioan. Operaţia a reuşit şi doctorii au fost uluiţi când pacienta şi-a recăpătat cunoştinţa şi a cerut ceva de băut. Acum vede şi aude foarte bine. Încă trăieşte şi poate vorbi, poate vedea şi auzi. O cunosc de treizeci de ani”.

Vlădica cerceta şi închisoarea şi săvârşea Sfânta Liturghie pentru condamnaţi pe o masă mică, grosolană, însă cea mai grea îndatorire a unui păstor este să-i cerceteze pe bolnavii mintal şi pe îndrăciţi - iar Vlădica îi deosebea limpede pe unii de ceilalţi.

În afara oraşului Shanghai se găsea un spital de boli mintale şi numai Vlădica avea puterea spirituală de a-i vizita pe aceşti oameni îngrozitor de bolnavi. Le dădea

Sfânta Împărtăşanie, iar ei, uimitor, o primeau liniştiţi şi îl ascultau. Întotdeauna aşteptau cu nerăbdare vizitele sale şi îl întâmpinau cu bucurie.

Vlădica era foarte curajos. În timpul ocupaţiei japoneze, autorităţile japoneze au încercat în toate chipurile posibile să plece voinţei lor colonia rusească. Se făceau presiuni prin căpeteniile Comitetului Emigranţilor Ruşi. Doi dintre preşedinţii acestui Comitet s-au luptat să-i păstreze independenţa, şi drept urmare amândoi au fost omorâţi. Colonia rusească a fost cuprinsă de confuzie şi de teroare şi în acel moment Vlădica Ioan, deşi prevenit de ruşii care colaborau cu japonezii, s-a declarat căpetenia vremelnică a coloniei ruseşti.

În timpul ocupaţiei japoneze era foarte primejdios să mergi pe stradă noaptea şi cei mai mulţi aveau grijă să fie acasă înainte de a se întuneca. Vlădica însă, neluând în seamă primejdia, a continuat să îi cerceteze pe bolnavi şi pe nevoiaşi la orice oră din noapte, şi nu l-a atins niciodată nimic.

La sfârşitul războiului s-au făcut presiuni şi încercări de a-i convinge pe preoţii ruşi de pretutindeni să se supună „Patriarhului” nou-ales al Bisericii Sovietice. Cinci dintre cei şase ierarhi din Extremul Orient s-au supus; numai Episcopul Ioan, rezistând oricărei încercări de convingere şi oricărei ameninţări, a rămas credincios Bisericii Ruse de peste hotare. Iar în 1946 a fost înălţat la rangul de Arhiepiscop al tuturor credincioşilor ruşi din China.

O dată cu venirea comuniştilor, ruşii din China au fost siliţi iarăşi să fugă, cei mai mulţi prin Insulele Filipine. În 1949, aproximativ cinci mii de refugiaţi din China continentală trăiau într-o tabără a Organizaţiei Internaţionale pentru Refugiaţi, pe insula Tubabao din Filipine, aşezată în calea taifunurilor sezoniere, care se abat asupra acelei

părţi a Pacificului. În timpul celor 27 de luni, cât a fost ocupată tabăra, insula a fost ameninţată numai o dată de un taifun, care în cele din urmă şi-a schimbat cursul şi a ocolit-o.

Când un rus le-a spus filipinezilor că se teme de taifunuri, aceştia au replicat că nu trebuie să-şi facă griji, fiindcă „bărbatul vostru sfânt vă binecuvântează tabăra din patru direcţii în fiecare noapte”. Era vorba despre Vlădica Ioan, căci nici un taifun nu s-a abătut asupra insulei câtă vreme a fost el acolo. După ce tabăra a fost evacuată aproape în întregime, oamenii s-au stabilit prin alte locuri (mai ales în SUA şi Australia) şi nu mai rămăseseră decât vreo 200 de persoane pe insulă, aceasta a fost măturată de un taifun îngrozitor, care a distrus în întregime tabăra.

Vlădica s-a dus chiar el la Washington, D.C., pentru a-şi aduce oamenii în America. Şi aproape toată tabăra a venit în Lumea Nouă - din nou mulţumită lui Vlădica.

O dată încheiată ieşirea turmei sale din China, în 1951 Arhiepiscopului Ioan i s-a încredinţat un nou câmp pentru străduinţele sale de păstor: Sinodul de episcopi l-a trimis în Arhiepiscopia Europei Apusene, scaunul episcopal fiind la Paris şi apoi la Bruxelles. El era acum unul dintre ierarhii de frunte ai Bisericii Ruse din afara Rusiei şi i se cerea adesea să participe la întrunirile Sinodului din New York.

În Europa Apuseană, Vlădica s-a interesat foarte mult nu numai de ruşii din diaspora, pentru care s-a străduit neobosit, cu nevoinţe asemănătoare celor din Shanghai, ci şi de localnici. A primit în jurisdicţia sa Biserici ortodoxe locale, cea olandeză şi cea franceză, ocrotindu-le şi încurajând creşterea lor ortodoxă. A săvârşit Sfânta Liturghie în limba olandeză şi în franceză, aşa cum mai înainte slujise în greacă şi chineză şi cum avea să o facă mai târziu în engleză.

Interesul şi dăruirea lui Vlădica pentru sfinţii Bisericii, despre care se părea că are deja cunoştinţe nesfârşite, s-au manifestat şi asupra sfinţilor Europei Apusene dinaintea schismei bisericii romano-catolice, dintre care mulţi, cinstiţi numai local, nu erau cuprinşi în nici un calendar ortodox cu sfinţi. El a adunat Vieţile lor şi imagini cu ei şi apoi i-a prezentat Sinodului o listă lungă cu numele lor.

În Europa Apuseană, la fel ca în China, oamenii au învăţat să se aştepte la orice lucru neprevăzut din partea lui Vlădica, căci el a continuat şi aici să-şi întemeieze viaţa pe legea lui Dumnezeu, negândindu-se la stânjeneala sau uimirea pe care acest lucru l-ar putea stârni uneori în cei călăuziţi mai mult de legile omeneşti. Odată, Vlădica era în Marsilia şi a hotărât să slujească un parastas la locul uciderii nemiloase a regelui Serbiei, Alexandru. Nici unul dintre preoţii săi, dintr-o jenă neîntemeiată, nu a vrut să slujească alături de Vlădica. Chiar aşa, ce idee - să slujeşti în mijlocul străzii! Aşa că Vlădica s-a dus singur.

Locuitorii Marsiliei au fost uimiţi sa vadă un preot cu veşminte neobişnuite, cu părul şi barba lungi, mergând în mijlocul străzii cu o valiză şi o mătură. Fotografii de la Ştiri l-au văzut şi l-au fotografiat. În cele din urmă s-a oprit, a măturat o bucată de trotuar, şi-a deschis valiza şi a început să scoată afară conţinutul acesteia. A pus un vultur (sau *potnoja*: un covor mic, rotund, pe care este brodată silueta unui vultur cu aripile întinse, folosit la slujbele arhiereşti) pe locul măturat, a ars tămâie şi a început să slujească un parastas.

Vlădica a devenit cunoscut pentru sfinţenia lui nu numai ortodocşilor, ci şi neortodocşilor. Într-una dintre bisericile catolice din Paris, un preot a încercat să-i inspire pe tineri cu aceste cuvinte:

- Cereţi dovezi, spuneţi că în zilele noastre nu mai sunt nici minuni, nici sfinţi. De ce v-aş da dovezi teoretice, când astăzi umblă pe străzile Parisului un sfânt - Saint Jean Nus Pieds (Sfântul Ioan cel Desculţ) ?

Mulţi oameni mărturisesc despre minunile săvârşite de Arhiepiscopul Ioan în Europa Apuseană.

În San Francisco, oraşul cu cea mai mare catedrală din Biserica Rusă din afara Rusiei, un prieten de-o viaţă al lui Vlădica, Arhiepiscopul Tihon, s-a retras din cauza problemelor de sănătate şi, în lipsa lui, construirea unei noi mari catedrale s-a oprit, o ceartă aprigă paralizând comunitatea rusească. La cererea stăruitoare a mii de ruşi din San Francisco care îl cunoscuseră în Shanghai, în 1962 Sinodul l-a trimis acolo pe Arhiepiscopul Ioan, ca pe singurul ierarh capabil să readucă pacea în comunitatea dezbinată. El a ajuns la locul ultimei sale misiuni ca episcop la exact douăzeci şi opt de ani după ce venise pentru prima dată în Shanghai: la sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, pe 21 noiembrie (4 decembrie) 1962.

Sub îndrumarea lui Vlădica pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură, paralizia comunităţii a încetat, iar catedrala a fost terminată. Însă chiar şi în rolul de făcător de pace, Vlădica a fost atacat şi asupra sa s-au îngrămădit acuzaţii şi defăimări. A fost silit să apară în faţa unui tribunal - încălcare bătătoare la ochi a canoanelor bisericeşti -, pentru a răspunde unor acuzaţii fără noimă, că ar fi ascuns înşelăciuni financiare ale Consiliului parohial. Toţi cei implicaţi au fost achitaţi; însă astfel, ultimii ani ai lui Vlădica au fost plini de amarul defăimării şi prigonirii, cărora el le-a răspuns mereu fără a se plânge, fără să judece pe nimeni, cu o pace netulburată.

Vlădica a rămas până la sfârşit credincios căii slujirii statornice a Bisericii. Pentru cei care l-au cunoscut în ultimii săi ani, două aspecte ale personalităţii sale ieşeau poate cel mai mult în evidenţă.

Primul dintre acestea era severitatea pe care o avea cu privire la tot ceea ce ţinea de Biserică şi de legea lui Dumnezeu. Stăruia asupra comportării cuviincioase a slujitorilor Bisericii, neîngăduind nici o frivolitate sau nici măcar vorbitul în altar. Expert în sfintele slujbe, corecta imediat greşelile şi scăpările din desfăşurarea lor.

Era sever şi cu enoriaşii, neîngăduindu-le femeilor să sărute crucile sau icoanele dacă aveau ruj pe buze şi cerând ca anafura împărţită după Liturghie să fie luată pe nemâncate.

Vorbea împotriva spurcării ajunurilor zilelor de Duminică sau de sărbătoare prin organizarea de baluri şi alte distracţii.

Le-a interzis preoţilor săi să ia parte la slujbe „panortodoxe", din pricina cauonicităţii îndoielnice a unora dintre participanţi; iar activităţile „ecumeniştilor" ortodocşi îl făceau să dea din cap cu îndoială.

Cel mai sever era cu privire la sfânta învăţătură ortodoxă; pe când era încă tânăr episcop în Shanghai, eseul său critic despre „Sofiologia" Protoiereului S. N. Bulgakov a ajutat la condamnarea de către Sinod a ereziei acestuia în 1936.

Nimeni din cei care l-au văzut nu va uita curând privirea sa înfricoşătoare din momentul aplecării sfeşnicelor arhiereşti la pronunţarea Anatemelor împotriva ereticilor în Duminica Ortodoxiei - aici era una cu Biserica, îndepărtând de la sânul ei pe toţi cei care nu primesc credinţa ortodoxă curată şi mântuitoare. Aceasta nu venea dintr-un îngust spirit al literei legii sau „fanatism", ci din aceeaşi frică a lui Dumnezeu pe care a ţinut-o toată viaţa şi care nu îi îngăduie nimănui să încalce legea lui Dumnezeu, primejduindu-şi mântuirea.

O pildă recentă a asprimii sale drepte, cheamă la o comparaţie cu o întâmplare din viaţa iubitului său Sfântul Tihon din Zadonsk, care a intrat călare în mijlocul unei sărbători păgâne ţinute în timpul Postului Sfinţilor Apostoli şi a ţinut o înflăcărată predică de învinuire a participanţilor (vezi *The Orthodox Word*, voi. 2, nr. 3, p. 87).

În seara din ajunul lui 19 noiembrie (2 noiembrie) 1964, Biserica Rusă din afara Rusiei a săvârşit canonizarea oficială a părintelui Ioan din Kronstadt, pentru care Vlădica avea o veneraţie profundă, participând activ la alcătuirea slujbei şi acatistului acestuia. Catolicii au în aceeaşi zi sărbătoarea Tuturor Sfinţilor şi există o tradiţie conform căreia, în noaptea de dinainte spiritele întunericului, aveau propria sărbătoare a neorânduielii. În America aceast „Halloween" a devenit o ocazie în care copiii fac răutăţi îmbrăcaţi ca vrăjitoare, diavoli, stafii, ca şi cum ar invoca puterile întunericului - o batjocură drăcească a creştinismului.

Un grup de ruşi organizase în acea noapte (care era şi în ajunul Duminicii) un bal de Halloween. Spre marea durere a lui Vlădica Ioan, din Catedrala din San Francisco au lipsit unii oameni de la prima priveghere de toată noaptea ţinută pentru Sfântul Ioan din Kronstadt. După slujbă, Vlădica s-a dus la locul unde balul încă mai continua. A urcat treptele şi a intrat în sală, spre uluirea totală a participanţilor. Muzica s-a oprit şi Vlădica, în tăcere desăvârşită, s-a uitat fix, cu asprime, la oamenii zăpăciţi, făcând înconjurul întregii săli încet, dinadins, cu cârja episcopală în mână. Nu a spus nici un cuvânt şi nici nu trebuia să o facă; numai vederea lui a stârnit mustrări de conştiinţă tuturor, lucru vizibil din încremenirea generală. Vlădica a plecat în tăcere; iar a doua zi, la biserică a tunat cu indignare sfântă şi cu râvnă înflăcărată, chemându-i pe toţi la viaţa creştină cucernică.

Şi totuşi păstoriţii lui Vlădica nu şi-l aduc cel mai bine aminte pentru asprimea sa, ci mai degrabă pentru blândeţea, veselia sa, chiar pentru ceea ce este cunoscut ca „nebunie pentru Hristos".

Cea mai populară fotografie a lui prinde ceva din acest aspect al personalităţii

sale, care putea fi observat îndeosebi în felul cum se purta cu copiii. După slujbă surâdea şi glumea cu băieţii care îl ajutau să slujească, lovindu-i uşor, în joacă, pe cei neascultători cu cârja în cap. Uneori preoţii de la catedrală rămâneau descumpăniţi, văzându-l pe Vlădica, în mijlocul slujbei (însă niciodată când era în altar), aplecându-se să se joace cu vreun copilaş! Iar în zilele de sărbătoare când trebuia să binecuvânteze cu apă sfinţită, nu stropea credincioşii cum se face de obicei, pe cap, ci drept în faţă (lucru care a făcut-o odată pe o fetiţă să exclame: „te împroaşcă”), cu o sclipire vizibilă în ochi şi fără să-i pese deloc de neplăcerea manifestată de cei mai trufaşi. Copiii îi erau cu desăvârşire devotaţi, în ciuda faptului că de obicei era foarte sever cu ei.

Vlădica era criticat uneori pentru că răsturna rânduiala obişnuită a lucrurilor. Adesea întârzia la slujbă (nu din cauza lui, ci pentru că vizitase vreun bolnav sau muribund) şi nu îngăduia să se înceapă fără el; iar când slujea el, slujbele durau destul de mult, căci nu îngăduia decât puţine dintre prescurtările obişnuite.

Apărea neanunţat în diferite locuri şi la ore neaşteptate; adeseori vizita spitalele noaptea târziu - şi întotdeauna i se îngăduia să intre. Uneori judecăţile sale păreau că intră în contradicție cu bunul simţ, iar acţiunile sale păreau nefireşti; şi adesea nu le explica.

Nu există nici un om care să fie perfect; Vlădica greşea (şi nu şovăia să recunoască acest lucru când îşi dădea seama). Însă de obicei avea dreptate şi mai târziu se vedea cum ciudăţenia părelnică a unora dintre acţiunile sale era cuprinsă într-o altă rânduială a lucrurilor. Viaţa lui Vlădica era stăpânită de legile vieţii duhovniceşti şi dacă acest lucru răsturna ordinea obişnuită a lucrurilor era pentru a-i zgudui pe oameni din inerţia lor duhovnicească şi pentru a le aminti că există o judecată mai înalta decât cea lumească.

O întâmplare remarcabilă din anii petrecuţi în San francisco de Vlădica, ilustrează mai multe aspecte ale sfinţeniei sale: îndrăzneala sa duhovnicească izvorâtă

dintr-o credinţă totală; puterea de a cunoaşte viitorul şi de a învinge hotarele spaţiului prin vederea sa duhovnicească; puterea rugăciunii sale, prin care, fără urmă de îndoială, se săvârşeau minuni.

Întâmplarea respectivă este povestită de femeia care i-a fost martoră, doamna L. Liu; cuvintele exacte ale lui Vlădica au fost confirmate de domnul T., care este pomenit în cursul povestirii.

„Soţul meu a fost implicat într-un accident de maşină în San Francisco, fiind foarte grav rănit; şi-a pierdut simţul echilibrului şi a suferit groaznic. În acea perioadă, Vlădica avea multe necazuri. Cunoscând puterea rugăciunilor sale, m-am gândit: dacă l-aş chema pe Vlădica la soţul meu, acesta şi-ar reveni; dar mi-era teamă să fac aceasta, pentru că Vlădica era foarte ocupat atunci. Au trecut două zile şi deodată Vlădica a venit la noi, însoţit de domnul B.T., care îl adusese cu maşina. Vlădica a stat cu noi cam cinci minute, dar eram încredinţată că soţul meu îşi va reveni. Starea lui era atunci critică, iar după vizita lui Vlădica a avut o criză puternică şi apoi a început să-şi revină şi a mai trăit încă patru ani. Era destul de înaintat în vârstă. După aceea, la o întâlnire la Biserică, am vorbit cu domnul T., care mi-a povestit că atunci îl ducea pe Vlădica la aeroport. Brusc, Vlădica i-a spus:

- Hai să mergem acum la soţii Liu.

Domnul T. i-a spus că ar întârzia la aeroport şi că nu poate întoarce în acel loc. Apoi Vlădica i-a replicat:

- Poţi să iei asupra ta viaţa unui om?

N-a putut face altceva decât să-l aducă pe Vlădica la noi. Vlădica, după cum s-a dovedit, nu a întârziat la avion, fiindcă îl reţinuseră pentru el”.

Din momentul în care Mitropolitul Anastasie şi-a anunţat retragerea, în 1964, Arhiepiscopul Ioan a devenit cel mai important candidat care să-i urmeze ca mitropolit şi căpetenie a ierarhilor Bisericii Ruse din afara Rusiei. La al doilea scrutin el a fost unul dintre cei doi candidaţi, diferenţa dintre ei fiind de un vot. Pentru a rezolva împărţirea egală a episcopilor, în noaptea aceea, Vlădica l-a chemat pe cel mai tânăr dintre ierarhi, Episcopul Filaret, în camera sa, unde l-a convins pe acest candidat neaşteptat să primească responsabilitatea înfricoşătoare a acestei slujiri.

A doua zi şi-a retras candidatura şi a recomandat alegerea Episcopului Filaret, pe care episcopii l-au ales în unanimitate, văzând, în această răsturnare de situaţie, harul Duhului Sfânt. La o asemenea înălţime a fost ridicat Vlădica în rândurile ierarhilor Bisericii Ruse înaintea sfârşitului vieţii sale pământeşti. Era o poziţie care nu se sprijinea pe calităţi exterioare, căci Vlădica era firav, încovoiat, fără ambiţie sau viclenie, nu putea nici măcar să vorbească desluşit. Era o înălţime datorată doar acelor calităţi interioare, duhovniceşti, care l-au făcut neîndoielnic unul dintre marii ierarhi ortodocşi ai acestui veac, un om sfânt. În el strălucea dreptatea.

În rândul celor care îl cunoşteau şi îl iubeau pe Vlădica, prima reacţie la vestea morţii sale bruşte a fost: nu se poate! Şi aceasta era mai mult decât o reacţie la cât de neaşteptată fusese moartea; fiindcă, fără să poată fi justificată, printre cei care îi erau apropiaţi se întărise ideea că acest stâlp al Bisericii, acest Sfânt la care se putea ajunge întotdeauna, nu va înceta niciodată să fie! Că nu va veni niciodată vremea când nu vom mai putea merge la el pentru sfaturi şi mângâiere! Într-un anumit sens, unul duhovnicesc,

acest lucru s-a dovedit adevărat de atunci. Însă este una dintre realităţile lumii noastre că orice om care trăieşte trebuie să moară.

Vlădica era pregătit pentru această realitate. În vreme ce alţii aşteptau de la el la încă mulţi ani de slujire rodnică a Bisericii lui Iisus Hristos - căci era un ierarh relativ tânăr - el se pregătea pentru un sfârşit pe care îl prevăzuse cu cel puţin câteva luni înainte, cunoscându-i, pare-se, chiar şi ziua.

Astfel, îi spusese directoarei orfelinatului unde stătea, care vorbea, în primăvara lui 1966, de o întrunire a eparhiilor care urma să fie ţinută acolo trei ani mai târziu:

- Nu voi fi aici atunci.

În mai 1966, o femeie care îl cunoştea de doisprezece ani - şi a cărei mărturie, potrivit Mitropolitului Filaret, este „vrednică de toată încrederea" - a fost uimită să îl audă spunând:

- Voi muri curând, la sfârşitul lui iunie... nu în San Francisco, ci în Seattle.

Însuşi Mitropolitul Filaret a mărturisit despre extraordinarul ultim rămas-bun pe care Vlădica şi l-a luat de la el înainte de a se întoarce în San Francisco de la ultima sesiune a Sinodului la care a participat în New York. După ce Mitropolitul a rostit rugăciunea obişnuită de călătorie, Vlădica, în loc să se stropească singur cu apă sfinţită, cum fac totdeauna ierarhii, s-a plecat adânc şi i-a cerut Mitropolitului să-l stropească; şi după aceasta, în loc de obişnuita sărutare reciprocă a mâinilor, Vlădica a luat cu hotărâre mâna Mitropolitului şi a sărutat-o, retrăgând-o pe a sa (vezi *Orthodox Russia*, nr. 18, 1966).

Şi iarăşi, în seara dinaintea plecării spre Seattle, cu patru zile înaintea morţii sale, Vlădica l-a uimit pe un om căruia tocmai îi făcuse o rugăciune, cu cuvintele:

- Nu o să-mi mai săruţi altă dată mâna.

Iar în ziua morţii sale, după ce a săvârşit Sfânta Liturghie, a petrecut trei ore rugându-se în altar, de unde a ieşit nu cu multă vreme înainte de moarte, care s-a petrecut la ora 3:50 după-amiază, pe 2 iulie (19 iunie, stil vechi). A murit în camera sa din casa parohială de lângă biserică, fără semne premergătoare de boală sau de suferinţă. S-a auzit că a căzut şi, fiind aşezat într-un scaun de cei care au alergat să-l ajute, şi-a dat ultima suflare cu pace şi foarte puţină durere vizibilă, în prezenţa Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Semnul din Kursk. Astfel a fost aflat Vlădica vrednic să imite moartea fericită a ocrotitorului său, Sfântul Ioan din Tobolsk.

Astăzi, Arhiepiscopul Ioan se odihneşte într-o capelă de sub Catedrala din San Francisco, şi aici începe un nou capitol din povestea acestui om sfânt. Aşa cum Sfântul Serafim din Sarov le-a spus fiilor săi duhovniceşti să-l socotească viu după moarte şi să vină la mormântul său să-i spună ce au pe inimă, s-a dovedit că Vlădica îi ascultă pe cei care îi cinstesc pomenirea.

La puţină vreme după moartea sa, un student de-al său de odinioară, părintele Ambrozie P., a avut într-o noapte un vis (sau o vedenie, nu a putut spune ce a fost): Vlădica, purtând veşmintele de Paşte, plin de lumină, strălucind, tămâia catedrala şi i-a spus cu bucurie doar un cuvânt în timp ce îl binecuvânta: „fericit".

Apoi, înainte de sfârşitul celor patruzeci de zile, părintele Constantin Z., multă vreme diaconul lui Vlădica şi acum preot, care în ultimul timp fusese supărat pe Vlădica şi începuse să se îndoiască de faptul că acesta a fost un drept, l-a văzut în vis învăluit de lumină, cu raze atât de strălucitoare în jurul capului, încât era cu neputinţă să te uiţi la ele. Astfel s-au risipit îndoielile părintelui Constantin cu privire la sfinţenia lui Vlădica.

Multe alte persoane l-au văzut pe Vlădica în vise neobişnuite, care au o semnificaţie sau un mesaj deosebit.

Unii spun că li s-a dat ajutor supranatural.

Modesta capelă, care va fi în curând împodobită cu icoane de Pimen Sofronov în amintirea lui Vlădica, este deja martorul atâtor lacrimi, mărturisiri, rugăminţi pornite din inimă...

Directoarea Căminului Sfântul Tihon din Zadonsk, de mult timp o slujitoare credincioasă a lui Vlădica, M. A. Şahmatova, a avut un vis vrednic de luat în seamă. O mulţime de oameni îl purtau pe Vlădica în coşciug la Biserica Sfântul Tihon; Vlădica a înviat şi s-a aşezat în faţa uşilor împărăteşti, miruind oamenii şi cerându-i ei:

- Spune-le oamenilor: deşi am murit, sunt viu!

Este încă prea devreme chiar şi numai să înţelegem puţin că noi, indiferenţi şi păcătoşi cum suntem, trăind în aceste vremuri ale răului, am fost martori la un asemenea fenomen minunat - viaţa şi moartea unui sfânt! Este ca şi cum s-au întors pe pământ vremurile Sfintei Rusii, ca pentru a dovedi faptul că Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi (Evrei 13, 8). Amin!

Eugene Rose, 1966

Copilăria (1891-1911)

Ţinutul natal al Arhiepiscopului Ioan a fost pământul cald, înflorit al regiunii Harkov, din sudul Rusiei. Aici, pe moşia Adamovka, în vestita familie nobilă Maximovici, pe 4 iunie 1896, părinţilor Boris şi Glafira li s-a născut un fiu. Acesta a fost botezat Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel al lui Dumnezeu.

Din vechi timpuri, familia Maximovici era vestită în toată Rusia pentru cucernicia şi patriotismul său. Cel mai vestit membru al acestei familii era un sfânt proslăvit de Biserică, Sfântul Ierarh Ioan, Mitropolit de Tobolsk, un binecunoscut scriitor şi poet duhovnicesc, traducător al cărţii Heliotropion sau *Coordonarea voii omeneşti cu voia lui Dumnezeu*, misionar în Siberia, care a trimis prima Misiune ortodoxă în China şi care, îndeosebi după trecerea sa la cele veşnice, a revărsat o mulţime de minuni asupra credincioşilor. A fost canonizat în 1916, iar rămăşiţele sale nestricate se păstrează până în ziua de azi în Tobolsk.

Deşi Sfântul Ierarh Ioan a murit Ia începutul veacului al optsprezecelea, duhul său s-a aşezat asupra nepotului îndepărtat, care avea să-i poarte numele în monahism, şi tânărul Mihail (sau Mişa, aşa cum i se spunea pe scurt) a fost un băiat deosebit din fragedă pruncie.

Bunicul lui Mişa, din partea tatălui, era un moşier însemnat în acel ţinut, iar cel din partea mamei era doctor în Harkov. Tatăl său avea un loc de frunte în rândul nobililor, iar unchiul său (fratele tatălui), care a publicat Heliotropionul Sfântului Ioan din Tobolsk, era rector al Universităţii din Kiev; se părea că şi pe băiatul Mihail îl aşteaptă tot o asemenea carieră lumească. El a avut întotdeauna o relaţie foarte bună cu părinţii săi şi pe tot timpul vieţii a ţinut seama foarte serios de părerea lor. Ei au murit în Venezuela, mama în 1952, iar tatăl în 1954.

Copilul Mişa Maximovici era bolnăvicios şi mânca puţin. Era foarte tăcut şi blând. Se străduia să fie împăcat cu toată lumea, dar nu avea nici un prieten apropiat. Iubea animalele, îndeosebi câinii. Nu îi plăceau jocurile zgomotoase ale copiilor şi adesea era gânditor.

Trăsătura cea mai însemnată a copilăriei sale a fost o cucernicie adâncă, pe care o arăta în moduri care îi depăşeau vârsta. Chiar el a spus, în predica de la hirotonirea sa ca episcop, în 1934:

- Din primele zile în care am început să fiu conştient de mine, am dorit să slujesc adevărului şi dreptăţii. Părinţii au aprins în mine dorinţa de a apăra neclintit adevărul şi sufletul meu a fost fermecat de pilda celor care îşi dăduseră viaţa pentru el.

Băiatului îi plăcea foarte mult să se joace „de-a mănăstirea", înveşmântându-şi soldăţeii în straie călugăreşti şi făcând mănăstiri din forturile de jucărie. Pe măsură ce a crescut, ardoarea sa religioasă s-a adâncit. Aduna icoane şi cărţi religioase şi istorice, alcătuindu-şi o bibliotecă mare, şi îi plăcea mai presus de toate să citească Vieţile Sfinţilor. Noaptea stătea îndelung la rugăciune.

Fiind cel mai mare dintre copii, a avut o înrâurire (influență) foarte însemnată asupra celor patru fraţi şi asupra surorii sale, care au cunoscut prin el Vieţile Sfinţilor şi istoria Rusiei.

Cerea foarte mult de la el însuşi şi de la ceilalţi cu privire la ţinerea legilor Bisericii şi a obiceiurilor naţionale. Din primii săi ani a fost un patriot rus înflăcărat şi le-a insuflat celorlalţi un respect adânc pentru Rusia şi pentru istoria ei. Dragostea lui s-a întins în acelaşi chip la toate popoarele ortodoxe şi slave, iar în 1912, când sârbii au fost trădaţi de bulgari, cu dreaptă indignare a scos din albumele cu tăieturi din ziare, ale copiilor mai mici, fotografiile cu regele Bulgariei şi a sigilat înregistrarea de fonograf a familiei cu imnul naţional al Bulgariei, ca să nu mai poată fi ascultat.

Copilăria sfântă şi dreaptă a lui Mişa a impresionat-o foarte puternic pe guvernanta sa catolică franceză şi, datorită influenţei lui, aceasta a trecut la Ortodoxie când băiatul avea cincisprezece ani. El a ajutat la pregătirea ei pentru botez şi a învăţat-o să se roage.

Se implica activ în viaţa bisericească şi în fiecare an lua parte la procesiunea icoanei făcătoare de minuni din Ozeriansk a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, din Harkov până la mănăstirea Ozeriansk.

Moşia familiei Maximovici din Valea Stearpă se găsea la numai opt mile de vestita mănăstire Sviatogorsk. Familia îşi petrecea toate verile la moşie, iar tânărul Mişa dormea afară, într-un cort. Familia preţuia foarte mult mănăstirea şi îşi petrecea mult timp acolo. Ne putem închipui ce respect temător şi ce ardoare s-au iscat în inima înflăcărată a lui Mişa când a venit în pelerinaj la această mănăstire deosebită, aşezată pe un mal împădurit al Doneţului de Nord. Mănăstirea avea tipic atonit, biserici măreţe, un „Munte Tabor" înalt, multe peşteri, schimonahi, schituri şi o obşte mare de 600 de monahi - îndeajuns de multe lucruri ca să înflăcăreze râvna oricărui tânăr iubitor al Vieţilor Sfinţilor. Mişa, „monah din copilărie", a fost adânc mişcat şi a început să vină adesea singur la mănăstire.

La unsprezece ani, Mişa a fost trimis la Şcoala de cadeţi din Poltava (Academia Militară), unde învăţase şi tatăl său. Aici a continuat să fie liniştit şi cucernic, şi întru totul deosebit de cum sunt soldaţii. Era bun la toate materiile şi îi plăceau toate, în afară de educaţia fizică, de care a şi fost scutit până în cele din urmă.

În aceşti ani în care a stat departe de casă, care de obicei sunt atât de hotărâtori pentru sufletele tinere impresionabile, nu a putut să nu-l cunoască pe noul Episcop de Poltava, care a impresionat întregul oraş cu ascetismul său aspru. Episcopul Teofan Bâstrov era scund, foarte slab, „transparent", cum îl descriau oamenii. Slujea cu ochii închişi, cu o linişte aproape neclintită şi evoca un sentiment adânc de spiritualitate. Parcă

se coborâse şi mergea printre credincioşi icoana unui sfânt de pe pereţii pictaţi ai catedralei. Vorbea cu o voce foarte slabă, liniştită, întotdeauna adâncit în rugăciune, însă foarte accesibil, mai ales tinerilor. Este interesant că Episcopul Ioan i-a semănat foarte mult în ultimii săi ani de viaţă, ca şi cum Ierarhul Teofan a fost modelul de arhiereu ascetic care l-a impresionat atât de profund în copilărie.

În vremea când era la Corpul de cadeţi, la 13 ani, Mişa s-a făcut vinovat de o serioasă „abatere disciplinară", care este foarte grăitoare pentru cum era el în adolescenţă. Adesea, cadeţii mărşăluiau prin oraşul Poltava, iar în anul 1909 a fost o ocazie deosebit de solemnă, datorită celei de-a 200-a aniversări a victoriei ruseşti din bătălia de la Poltava. Pe când treceau prin faţa Catedralei din Poltava, cadetul Mihail s-a întors spre ea şi şi-a făcut semnul Crucii! Băieţii au râs şi după aceea şi-au bătut joc de el; iar autorităţile l-au sancţionat pentru acest lucru. În cele din urmă, marele prinţ Konstantin Konstantinovici, ocrotitorul corpurilor, al cărui fiu era coleg cu Mişa, a dat ordin să nu fie pedepsit cadetul Mihail Maximovici pentru o faptă care, departe de a fi condamnabilă şi vrednică de mustrare, era demnă de laudă şi arăta o adâncă simţire religioasă. Din obiect de batjocură, Mişa a devenit erou.

În 1914, Mihail a absolvit Şcoala de cadeţi şi apoi, urmând dorinţa adâncă a inimii sale, a voit să meargă la Academia de Teologie din Kiev. Însă părinţii săi au stăruit să meargă la Facultatea de Drept din Harkov şi, ca să-i asculte, şi-a lăsat deoparte propria dorinţă şi a început să se pregătească pentru o carieră în Drept.

În timpul anilor de facultate, educaţia şi concepţiile ortodoxe pe care le primise în copilărie s-au maturizat în tânărul Mihail. La o vârstă când unii băieţi crescuţi inconştient ortodocşi sunt „rebeli" sau chiar se leapădă de „poveştile cu zâne" ale educaţiei lor religioase, tânărul Mihail a înţeles sensul unei astfel de educaţii; el şi-a dat seama că îndeosebi Vieţile Sfinţilor cuprind o înţelepciune adâncă nebănuită de cei care le citesc cu uşurătate şi că o bună înţelegere a acestora este mai însemnată decât orice curs la

universitate. Şi aşa s-a făcut că, după cum au observat colegii săi, Mihail petrecea mai mult timp citind Vieţile Sfinţilor decât venind la prelegerile academice, deşi era şi un student foarte bun.

El studia sfinţii ortodocşi exact „la nivel universitar": şi-a însuşit viziunea lor despre lume şi perspectiva lor asupra vieţii, a pătruns în psihologia lor, a cercetat mulţimea faptelor, a străduinţelor lor ascetice, felul cum se rugau. A ajuns să-i iubească din toată inima, era pătruns în întregime de spiritul lor şi a început să trăiască întocmai ca ei.

„În vreme ce studiam ştiinţele lumeşti", spunea el într-una din predici, „m-am adâncit şi mai mult în cercetarea ştiinţei ştiinţelor, în cercetarea vieţii duhovniceşti". Toate strădaniile sale s-au îndreptat spre acest lucru şi ochii săi duhovniceşti s-au deschis în întregime, iar sufletul îi era rănit de setea de a dobândi adevăratul înţeles şi adevărata cale a vieţii în Iisus Hristos.

Băiatul Mihail a ajuns la vârsta bărbăţiei şi şi-a terminat studiile chiar când începea înfricoşata Revoluţie, al cărei ţel era să supună anticreştinismului întreaga lume. Familia sa îi era credincioasă cu înflăcărare ţarului ortodox, primele zile ale Revoluţiei din februarie 1917 fiind zile de jale pentru ei.

Mihail, pe deplin pătruns acum de legile vieţii ortodoxe, după pilda Sfinţilor lui Dumnezeu, a fost deosebit de cutezător, continuând să trăiască după modelul sfinţeniei ortodoxe chiar şi în noile împrejurări. Astfel, la o adunare a Bisericii din Harkov s-a vorbit despre coborârea şi topirea unui clopot de argint din clopotniţa catedralei. Cei mai mulţi, cuprinşi de spiritul revoluţionar sau temându-se să i se împotrivească, încuviinţau acest sacrilegiu şi numai Mihail împreună cu alţii, puţini la număr, au cutezat să se opună cu îndrăzneală acestui lucru.

Pe măsură ce se răspândea spiritul revoluţionar şi au început arestările, îndrăzneala sa a devenit foarte primejdioasă şi familia a încercat să-l înduplece să plece de

acasă şi să se ascundă. El a răspuns numai că „nu te poţi ascunde nicăieri de voia lui Dumnezeu; că fără voia lui Dumnezeu nu se întâmplă nimic, nu ţi se clinteşte nici un fir de păr din cap”. A fost arestat, apoi, după o lună, eliberat. În scurtă vreme a fost din nou arestat, dar când s-a văzut că nu părea să-i pese dacă era liber sau în închisoare, a fost din nou repede eliberat. El trăia deja pur şi simplu în altă lume şi refuza să se supună „realităţii” care stăpâneşte vieţile celor mai mulţi oameni; se hotărâse să urmeze neclintit calea legii lui Dumnezeu.

Astfel, sămânţa ortodoxiei adevărate, semănată în copilărie, a trimis rădăcini adânci în pământul inimii acestui ales al lui Dumnezeu, iar cunoştinţa şi dragostea sa pentru sfinţi i-au pregătit sufletul pentru a deveni un fel de nouă plantă minunată, cu roade multe şi felurite, care rar pot fi găsite într-un singur om. După cum a descoperit viaţa sa de mai apoi, el a fost în acelaşi timp ascet aspru şi păstor iubitor; hrănitor al orfanilor, doctor fără arginţi, misionar şi apostol; teolog adânc şi nebun pentru Iisus Hristos; păstor adevărat al turmei ruse surghiunite şi ierarh de însemnătate universală.

[Documentarea pentru acest capitol provine în cea mai mare parte de la Arhimandritul Spiridon (Efimov, adormit în 984), ca şi din scrisorile fratelui Vlădicăi, Konstantin, şi ale surorii sale, Maria, din Venezuela].

Părintele Gherman, 1979

Profesor la Seminarul din Bitolia, Iugoslavia 1929-1934

Protopop Uroș Maximovici

Aceste memorii au fost publicate prima dată în 1975, în ziarul sârbesc Pravoslavie (1 septembrie). Traducerea în limba engleză a apărut în Orthodox Life (Viața ortodoxă), iulie-august 1986.

1. Amintirile unui seminarist

„Aduceţi-vă aminte de învăţătorii voştri, care v-au propovăduit cuvântul lui Dumnezeu, şi, privind cum le-a fost sfârşitul vieţii, să le urmaţi credinţa". (Evrei 13, 7)

S-au scurs aproape cincizeci de ani de când la Seminarul din Bitolia a venit un monah foarte modest. Acesta era tânărul ieromonah Ioan Maximovici, de origine rusă. Înfăţişarea sa exterioară nu era izbitoare, cu toate acestea avea ceva deosebit. Era un om de statură potrivită, cu păr negru, des, care îi acoperea umerii. Faţa era fără nici un rid, cu ochi mari care păreau că se ivesc de sub claia de păr. Încă nu prea avea barbă. Nasul era drept, dar maxilarul de jos avea un defect care nu-l lăsa să vorbească lămurit. Piciorul drept era mai scurt decât celălalt şi purta un pantof ortopedic care făcea zgomot când mergea, mai ales pe coridoare sau în clase. Adesea folosea un baston. Astfel a apărut

printre noi în anul de şcoală 1929.

Nimeni nu şi-a dat seama cu câtă prisosinţă sălăşluia în el Duhul Sfânt. Neîndoielnic prin pronia lui Dumnezeu, Seminarul din Bitolia, al cărui internat avea între patru şi cinci sute de studenţi, a avut absolută nevoie de el la acea vreme. Mulţi studenţi bursieri trăiau în internat până în anul al patrulea, până li se dădea posibilitatea să aleagă între a termina seminarul sau a merge la alte şcoli, păstrându-şi bursele. Drept urmare, erau acolo mulţi studenţi din felurite şcoli, cei mai mulţi dintre ei fiind seminarişti. Erau mulţi albanezi, mai puţini ruşi şi cehi. De dimineaţă până seara locul forfotea ca un stup de albine. Printre aceşti adolescenţi studenţi a început să lucreze un om sfânt care, prin luptă, rugăciune şi dragoste caldă creştină, a făcut oameni noi.

2. Luptător ascetic

Întotdeauna când vine un profesor nou, apar întrebările: „Cum o să fie? O să fie aspru sau blând?”, etc. Probabil aceste întrebări au fost puse şi în legătură cu părintele Ioan. Însă el, prin pildă personală, a răspuns foarte curând că cel mai aspru era cu el însuşi. Numai Dumnezeu ştie câtă era străduinţa sa zilnică la rugăciune şi mătănii, dar noi puteam să vedem şi să simţim aceste lucruri numai în parte.

Episcopul de Ochrida, Nicolae Velimirovici, vizita adesea seminarul şi stătea de vorbă cu profesorii şi cu studenţii. Pentru noi, întâlnirea sa cu părintele Ioan avea ceva deosebit. După ce se închinau cu mătanie unul în faţa celuilalt, urma o discuţie neobişnuit de plină de sinceritate, de dragoste. Odată, înainte de plecare, Episcopul s-a întors către un

grup mic de studenţi (din care făceam şi eu parte) cu aceste cuvinte:

- Copii, să ascultaţi de părintele Ioan; e un înger al lui Dumnezeu cu chip omenesc.

Şi noi ne-am convins singuri că aceste cuvinte îl descriau cel mai bine. Viaţa sa era o viaţă de înger. Se poate spune, cu dreptate, că locul său era mai mult în ceruri decât pe pământ. Blândeţea şi smerenia sa erau asemenea celor din vieţile celor mai mari asceţi şi trăitori în pustie. Mânca numai atât cât îi era absolut necesar ca să îşi întreţină trupul. Purta haine simple şi nu avea nevoie de pat. Camera sa era la parter; avea o fereastră fără perdea, care dădea spre fundul curţii. Înăuntru avea o masă obişnuită cu un scaun şi un pat pe care nu se întindea niciodată. Pe masă stătea întotdeauna Sfânta Scriptură, iar pe o etajeră, cărţile de slujbă. Atât. La orice ceas al nopţii putea fi văzut citind din Biblie, fiindcă „în legea Domnului e voia lui şi la legea Lui va cugeta ziua şi noaptea” (Psalmul 1, 2).

Este cu neputinţă de redat în cuvinte felul cum trăia toate slujbele şi rugăciunile bisericeşti. Pregătirea sa pentru Sfânta Liturghie era cu totul deosebită. Începând de joi mânca mai puţin. Vineri şi sâmbătă nu mânca aproape deloc până când, Duminică, slujea Liturghia.

În prima săptămână din Postul Mare nu mânca, însă slujea o dată la două zile, asemenea şi în săptămâna Patimilor. Când venea Sâmbăta Mare, trupul său era pe deplin istovit. Dar în ziua Învierii lui Iisus Hristos se reînsufleţea. După Sfânta Liturghie îi reveneau puterile. O bucurie îngerească îi lumina faţa. Astfel îşi urma cursul viaţa lui ascetică, înaintea ochilor noştri.

3. Un rugător cu o memorie nemaiîntâlnită

Părintele Ioan era un rugător cum nu a mai fost altul. Era atât de adâncit în înţelesul cuvintelor rugăciunilor, încât părea că vorbeşte cu Dumnezeu, cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu [Pe parcursul întregii cărţi, expresia în limba engleză *Mother of God* alternează uneori cu grecescul Theotokos (Născătoarea de Dumnezeu)], cu îngerii şi sfinţii. Ei erau prezenţi înaintea ochilor săi duhovniceşti.

Se prea poate că le spunea (rugăciunile) cu glas tare pentru folosul nostru, ca să ne înveţe cum să ne rugăm. Orice rugăciune de-a sa era vibrantă; le ştia pe de rost şi le spunea cu o intonaţie deosebită.

Nu se ştia câte rugăciuni cunoştea. Acest lucru nu era ceva extraordinar pentru el, căci primise de la Dumnezeu un mare dar, o memorie neobişnuită. Noi, toţi studenţii, ca şi profesorii, am descoperit acest lucru. Cunoştea întâmplările din Sfânta Evanghelie de parcă le-ar fi avut înaintea ochilor şi ştia la ce capitole se găseau acestea; la nevoie, putea chiar şi să citeze versetul. Cunoştea personalitatea şi trăsăturile fiecărui student, aşa încât putea spune fără întârziere când şi cum a răspuns, ce a ştiut şi ce nu a ştiut. Şi toate acestea fără să-şi scrie nimic. După multe confirmări, nimeni nu se mai îndoia de memoria sa nemai-întâlnită.

4. Dragoste reciprocă

Părintele Ioan ne iubea şi noi îl iubeam pe el. Pentru noi, el era întruchiparea tuturor virtuţilor creştine: tăcut, liniştit, blând.

Strălucea în ochii noştri. Nu vedeam nici un neajuns la el, nici măcar în felul cum vorbea; ne-am obişnuit repede cu acest lucru. Ne-a devenit atât de apropiat, încât îl socoteam un frate mai mare, iubit şi preţuit.

Nu era nici o sfadă, personală sau publică, pe care să nu o poată rezolva. Nu era întrebare căreia să nu-i poată da răspuns. Era de ajuns să-i pună cineva o întrebare pe stradă şi el răspundea neîntârziat. Dacă întrebarea era importantă, îi dădea răspuns în faţa unei adunări mari, în biserică după slujbă, la ore sau la bufet. Răspunsul era totdeauna concentrat, limpede, complet şi bine documentat, căci el era un om foarte învăţat, cu două diplome universitare, una în Teologie şi cealaltă în Drept.

Zi şi noapte se ruga pentru noi. În fiecare noapte avea grijă de noi, ca un înger păzitor. Unuia îi aranja perna; altuia, pătura. Întotdeauna, la intrarea şi la ieşirea din cameră, ne binecuvânta făcând semnul Crucii.

5. Profesor

În fine, să vedem ce fel de profesor era. Preda după un plan, avea o metodă specială. Era teoretician şi în acelaşi timp punea în practică lucrurile teoretice. Împreuna, cu măiestrie, teoria şi practica; de aceea, lucrurile pe care le preda se puteau reţine fără foarte multă lectură.

Să luăm, de exemplu, liturgica şi regulile bisericeşti. Avea un program după care studenţii citeau la strană. Două grupuri de câte patru studenţi (opt studenţi cu totul) trebuiau să vină la timpul stabilit în camera părintelui Ioan, unde puteai găsi toate cărţile cu slujbe. Primii patru studenţi trebuiau să găsească tot ceea ce se citea sau se cânta în acea zi sau la acea sărbătoare. Ceilalţi patru studenţi ascultau. În acel moment erau explicate teoria şi simbolismul acţiunilor etc. Astfel lucra tot anul.

În clasă avea întâietate teoria. Părintele cerea atenţie trează oriunde, mai ales în timpul slujbelor. Voia să-i atragă pe studenţi, ca aceştia să dea atenţie în mod deosebit Sfintei Scripturi, ca izvor a toată cunoştinţa teologică. De aceea, la începutul fiecărei lecţii îi întreba ce se citise în acea zi din Sfânta Scriptură şi din Apostol. Toţi trebuia să ştim, căci nu puteam bănui pe cine avea să întrebe. După aceasta ne dădea explicaţii scurte.

Ce explicaţii minunate avea când vorbea despre teologia pastorală şi istoria Bisericii creştine! Ne scria unele dintre cursurile de teologie pastorală în nişte caiete speciale. În toate se exprima foarte bine. Spunea că, pentru Apostolul Pavel, preotul este un păstor ideal, care trebuie să fie pildă credincioşilor cu cuvântul şi cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința şi cu curăţia (1 Timotei 4, 12).

Preotul este părintele duhovnicesc al parohiei sale; el trebuie să se poarte astfel, căci parohia este o familie mare, care nu poate exista fără dragoste păstorească şi rugăciune zilnică. Oriunde este posibil, el trebuie să le vină în ajutor credincioşilor pentru

a lua parte la bucuria şi la tristeţea lor. Acestea sunt cele mai însemnate cugetări ale părintelui Ioan cu care ne învăţa.

Şi lecţiile de istorie a Bisericii creştine se întipăreau temeinic în minte, fiindcă părintele Ioan ştia să aleagă cele mai însemnate lucruri, adeseori repetându-le până când toţi le ţineau minte.

În 1931, când am dat examen pentru diploma de absolvire, profesorul Dimitri Stefanovici, venit ca reprezentant al ministerului, a fost uimit de răspunsurile excelente ale studenţilor. Cred că mai mult de jumătate dintre noi au răspuns excelent, iar restul au fost foarte buni. Nu s-a dat nici o notă mică. Profesorii i-au explicat reprezentantului ministerului că părintele Ioan era nedespărţit de studenţii săi şi că de-a lungul anului le explica amănunţit totul.

Şi astfel, părintele Ioan, prin personalitatea sa excepţională, a pătruns adânc în sufletele studenţilor. Era ca un trimis al lui Dumnezeu printre noi, căruia i se dăduse poruncă să lucreze pe ogorul Său întins. Iar el a îndeplinit această misiune din toată inima cu generaţia mea.

Aceste memorii fac referire la perioada de timp dintre 1928 şi 1931. Părintele a stat la seminar până când a fost ales Episcop de Shanghai; de aceea, consider că aceste memorii nu sunt complete.

Protopop Uroş Maximovici

Făcător de minuni în Shanghai (1934-1951)

În 1934, ieromonahul Ioan de la mănăstirea Milkovo din Iugoslavia a fost hirotonit episcop şi trimis să conducă turma ruşilor din Shanghai. Aici s-a făcut repede cunoscut ca un păstor iubitor care se dăruia în întregime turmei sale, ajutându-i pe toţi, şi ca un om sfânt a cărui rugăciune săvârşea minuni.

Mai apoi, când s-au apropiat comuniştii, prin mijlocirile sale la felurite guverne şi prin rugăciunile sale neîncetate, şi-a salvat aproape întreaga turmă, ducând-o prin Filipine spre America şi spre libertate. Până în ziua de astăzi, cei mai mulţi dintre ruşii care l-au cunoscut, şi-l amintesc ca „Vlădica Ioan din Shanghai".

Urmează numai câteva dintre multele povestiri privitoare la această perioadă din viaţa sa, care arată neîndoielnic puterea rugăciunii sale înaintea lui Dumnezeu.

Odată ajuns în Shanghai, Vlădica Ioan a fost chemat la patul unui copil care era pe moarte şi care fusese declarat fără speranţă de către medici. Cum a intrat în apartament, Vlădica Ioan s-a îndreptat direct spre camera unde zăcea băiatul bolnav, deşi nimeni nu îi arătase încă unde se găsea acesta.

Fără să cerceteze copilul, Vlădica „a căzut" îndată în faţa icoanei din colţ, lucru tipic pentru el, şi s-a rugat mult timp. Apoi, asigurând familia că băiatul îşi va reveni, a plecat repede. Şi, într-adevăr, starea copilului s-a îmbunătăţit spre dimineaţă şi curând acesta şi-a revenit, astfel că nu a mai fost nevoie de medic. Un martor ocular, colonelul N.N. Nikolaev, adevereşte această întâmplare cu toate amănuntele ei.

Doctor A.F. Baranov Erie,
Pennsylvania

Arhiepiscopul Ioan a plecat la Biserica biruitoare. Rugându-ne acum pentru odihna sufletului său drept, ne amintim fără să vrem de cuvintele Scripturii: „Omul bun din vistieria cea bună a inimii sale scoate lucruri bune” (Luca 6, 45). Oricine a putut fi aproape de Ierarhul Ioan, va spune cu toată sinceritatea că el a purtat aceste cuvinte pururea în inimă.

Odată mi-a spus:

- Pe rugăciune se întemeiază reuşita păstoririi. Într-o zi trebuie să petrecem şase ore săvârşind slujbe bisericeşti, şase ore în contemplarea lui Dumnezeu, şase făcând fapte bune şi şase odihnindu-ne.

Săvârşea exact aşa, ceea ce îi dădea o tărie neobişnuită, o adâncă smerenie şi putere de pătrundere.

Ierarhul îşi cheltuia foarte mult puterile cu copiii şi cu tinerii. Astfel, el a întemeiat Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, vizita cu regularitate toate instituţiile ruseşti de învăţământ, participa constant la orele de religie şi îi examina personal pe copii la această materie în toate şcolile. O sarcină deosebit de grea era creşterea copiilor orfani de la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk.

Obişnuia să spună mereu că orfanii au cele mai grele dificultăţi emoţionale

înainte de marile sărbători, de pildă în Ajunul Crăciunului şi înainte de Paşti, când văd cum familiile creştine se pregătesc pentru zilele de sărbătoare, cum taţii şi mamele au grijă de copiii lor, şi că ei nu au aceste lucruri. Arhiepiscopul s-a străduit mereu să le fie şi tată şi mamă.

Bunul Ierarh, deşi creştea copiii într-un mod strict religios, organiza, pe de altă parte, petreceri în jurul bradului de Crăciun, piese de teatru şi chiar a făcut rost de corni şi de alte instrumente de suflat, alcătuind o orchestră bună de alămuri. Avea însă o bucurie deosebită atunci când tinerii se adunau în Frăţia Sfântul Ioasaf din Belgorod (autorul acestor memorii a fost primul preşedinte al societăţii şi foarte iubit de Fericitul Ioan), unde se ţineau cursuri pe teme religioase şi filozofice şi de studii biblice.

Tinerii şi tinerele, membri ai Orfelinatului Sfântul Tihon din Zadonsk, îl iubeau atât de mult pe Arhiepiscopul Ioan, încât nu simţeau niciodată că sunt orfani. Ştiau că au un ocrotitor puternic, părintele lor duhovnicesc, care nu ar îngădui nimănui să le facă rău câtă vreme trăiesc pe pământ.

Este, într-adevăr, greu să înfăţişezi în întregime viaţa interioară a ascetului rugător şi lucrarea de păstorire a Arhiepiscopului Ioan. Putem mărturisi numai în parte despre acestea. Amintindu-ne totuşi de faptele sale arhipastorale pe care le-a săvârşit ca un rugător ortodox şi ca un ascet, vedem în realitate adevărul cuvintelor sfântului Apostol Iacov: „mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului”.

Arhimandritul Veniamin (Garşin),

Australia, 1966

Sfinţia voastră,

Am citit broşura publicată în California privind viaţa şi activitatea pururea-pomenitului Arhiepiscop Ioan (Maximovici), fost Arhiepiscop de Shanghai [Fericitul Ioan Maximovici (în limba rusă), Frăţia Sf. Gherman din Alaska, Platina, California, 1971]. Eu mă numesc Maria Petrovna Prigorovskaia (acum Radionova), fostă profesoară la Colegiul comercial din Shanghai şi cunosc două cazuri de boli vindecate de rugăciunile lui Vlădica Ioan.

1. Din păcate, nu-mi amintesc anul, luna sau ziua când, la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, întemeiat de Vlădica Ioan, o fetiţă de şase-şapte ani s-a îmbolnăvit pe neaşteptate. La căderea nopţii avea febră mare şi ţipa de durere. Pe la miezul nopţii a fost trimisă la spitalul Frăţiei Ortodoxe Ruse. Doctorul D.I. Kazakov, acum răposat, i-a găsit o ocluzie intestinală (volvulus). Au mai fost chemaţi şi alţi medici, ca şi mama fetei. După ce au examinat-o şi s-au consultat, medicii au anunţat-o pe mamă că starea fiicei sale este fără speranţă şi chiar şi o operaţie ar putea să-i fie fatală. Cu toate acestea mama le-a cerut să salveze fata şi să o opereze, iar ea, fiind o femeie credincioasă, s-a dus imediat, noaptea, la Vlădica Ioan, care trăia într-o casă de lângă Catedrală, nu departe de spital.

Vlădica Ioan, care nu se întindea în pat noaptea, a primit-o imediat şi i-a ascultat rugămintea fierbinte de a se ruga pentru singura ei fiică şi de a o salva. Vlădica a chemat-o pe mamă în Catedrală, a deschis uşile împărăteşti şi a început să se roage în faţa mesei din Sfântul Altar, în vreme ce mama, îngenuncheată în faţa iconostasului, se ruga şi ea fierbinte pentru fiica ei. Au stat aşa multă vreme şi se făcuse deja dimineaţă când

Vlădica Ioan, terminând rugăciunea, s-a îndreptat spre mamă, a binecuvântat-o şi i-a spus să meargă acasă, căci fiica ei va trăi şi va fi bine.

Mama, încurajată, s-a grăbit, dar nu spre casă, ci spre spital. Acolo l-a întâlnit pe doctorul D.I. Kazakov, care i-a spus că operaţia a reuşit şi a adăugat că nu a mai văzut un astfel de caz de când practică el. Era un om foarte credincios şi a mai spus că numai Dumnezeu ar fi putut s-o ajute prin rugăciunea ei fierbinte. Atunci, mama fetei a mărturisit că tocmai venea de la Vlădica Ioan, care se rugase cu ea în Catedrală. În câteva zile fetei i s-a permis să părăsească spitalul.

Întreg oraşul Shanghai a aflat despre această vindecare minunată.

2. De asemenea nu-mi amintesc data. Un fost profesor al Colegiului nostru comercial s-a îmbolnăvit. A fost dus la spitalul Frăţiei Ortodoxe Ruse, unde doctorii au diagnosticat o apendicită periculoasă şi i-au spus soţiei sale că ar putea să moară în orice moment. Doctorul Ogilvy a declarat că nici măcar o operaţie nu ar fi de ajutor şi că ar putea să moară în cursul ei.

Soţia sa era disperată. Şi-a adus aminte de Vlădica Ioan, care salvase fetiţa prin rugăciunile sale, şi s-a dus la el. Vlădica îl cunoştea bine pe bolnav. Femeia i-a povestit despre starea soţului ei şi l-a rugat să se roage pentru el. Vlădica, după ce a ascultat-o, a liniştit-o şi i-a spus că va merge imediat la spital, adăugând că viaţa omului nu se află în mâinile doctorilor, ci în ale lui Dumnezeu; şi a trimis-o acasă. (Ea era profesoară la liceul de fete din Shanghai.)

Vlădica Ioan s-a dus la spital. S-a îndreptat spre patul bolnavului, şi-a pus mâinile pe capul lui, s-a rugat îndelung, apoi l-a binecuvântat şi a plecat. Când soţia a venit la spital ca să-l vadă pe bolnav, s-a întâlnit cu sora Kornilova, care i-a spus că s-a

întâmplat ceva extraordinar. Spre dimineaţă, trecând prin saloane, ajunsese la soţul ei şi a văzut că acesta stătea în pat în capul oaselor. Pentru a-l aşeza la loc în pat a ridicat cearşaful şi a văzut că cel pe care stătea era plin de puroi şi de sânge. Apendicele explodase în afară şi îmbibase cearşaful. Aceasta era un lucru nemaivăzut. Doctorii au afirmat că de când practică nu au mai întâlnit un astfel de caz şi când au aflat despre vizita lui Vlădica şi despre rugăciunea acestuia pentru bolnav au înţeles că s-a petrecut o minune prin rugăciunile iubitului nostru Vlădica, cel care a fost totdeauna un rugător pentru noi.

Bolnavul nici nu-şi amintea măcar că Vlădica fusese la el şi că se rugase pentru el. După ce a ieşit din spital, împreună cu soţia sa, a dat să se săvârşească o slujbă de mulţumire şi i-au mulţumit lui Vlădica pentru rugăciunile sale.

Maria P. Radionova,
5 octombrie 1971, Australia

În Filipine, fiind conducătorul regiunii bisericeşti în care se găsea biserica şi unde trăiau preoţii, monahiile şi Vlădica, îl însoţeam uneori pe Vlădica în oraşul Guyan, unde într-un spital filipinez erau ruşi foarte grav bolnavi pe care Vlădica îi vizita, dându-le Evanghelii de buzunar şi iconiţe. Într-o astfel de călătorie, intrând în salonul în care erau ruşii, am auzit nişte ţipete îngrozitoare venind de departe. Întrebată de Vlădica despre cauza acestor ţipete, asistenta i-a răspuns că era o femeie bolnavă, fără nădejde de vindecare şi care, deoarece îi deranja pe ceilalţi pacienţi cu ţipetele ei, fusese dusă în fostul spital militar american de lângă clădirea în care ne aflam noi.

Vlădica s-a hotărât imediat să meargă la ea, dar asistenta rusă l-a sfătuit să nu facă acest lucru, căci femeia era înconjurată de un miros dezgustător.

- Asta n-are nici o însemnătate, a spus Vlădica şi cu paşi mari şi repezi s-a dus la femeia din clădirea alăturată.

Eu l-am urmat. Într-adevăr, femeia emana un miros neplăcut. Îndreptându-se spre ea, Vlădica i-a pus o cruce pe cap şi a început să se roage. Am ieşit. Vlădica s-a rugat multă vreme, apoi a spovedit-o pe bolnavă şi i-a dat Sfânta Împărtăşanie. Când am plecat, nu mai ţipa, ci numai gemea încetişor.

A trecut ceva timp după aceasta. Când am venit altă dată la spital, de-abia intrasem cu un jeep în curte, că din spital a ieşit alergând o femeie care s-a aruncat la picioarele lui Vlădica. Era femeia „fără nădejde de vindecare” pentru care se rugase el.

G. Larin,

Sidney, Australia

În 1968, a venit la Frăţia noastră, a părintelui Gherman din San Francisco, o femeie care ne-a spus că se numeşte Ana Petrovna Luşnikova şi, auzind că noi strângem informaţii despre Vlădica Ioan, a stăruit să scriem fără întârziere cele ce urmează.

Ne-a povestit că este profesoară de canto şi că odată îl ajutase foarte mult pe Arhiepiscopul Dimitri din China cu sfaturile ei despre cum să respire corect când vorbeşte, lucru pe care medicii acestuia nu-l putuseră face.

Curând, după ce Vlădica Ioan a venit în Extremul Orient, toată lumea i-a observat dicţia neclară. S-a spus că era bâlbâit din naştere, că fusese rănit în gură, etc, însă ea a ghicit imediat ce era în neregulă şi a venit la el, oferindu-i ajutorul. După părerea ei, întregul organism al lui Vlădica era într-o stare de epuizare. Din pricina slăbiciunii, maxilarul de jos atârna şi nu-i îngăduia să pronunţe bine cuvintele. Ea i-a arătat cum să respire corect, cum să articuleze şi aşa mai departe. El a început să vină pentru exerciţii în mod regulat, stând smerit şi pronunţând „ooo”, „aaa” etc. Din recunoştinţă îi plătea, lăsându-i întotdeauna o bancnotă de 20 de dolari.

Modul său de a vorbi s-a îmbunătăţit, însă, de fiecare dată când venea un post, defectul apărea iarăşi şi Vlădica se întorcea din nou la ea. Ea încerca să-l ajute cât de mult putea şi, văzând în el un om al lui Dumnezeu, l-a îndrăgit foarte mult şi i-a devenit fiică duhovnicească.

- În 1945, în Shanghai, ne-a povestit Ana Petrovna, am fost rănită în război şi eram pe moarte într-un spital francez. Ştiam că eram pe moarte şi i-am implorat pe toţi să-i spună lui Vlădica să vină şi să-mi dea Sfânta Împărtăşanie. Era cam 10 sau 11 noaptea şi afară era o furtună cu vânt şi ploaie. Eram în chinuri, suferеam groaznic.

Auzind cum ţipam, cerându-l pe Vlădica, doctorii şi asistentele au venit şi mi-

au spus că nici nu se pune problema, fiindcă este război şi spitalul este încuiat noaptea, trebuia să aştept până dimineaţa. N-am ascultat nimic din ce mi-au spus, ci am strigat în continuare: „Vlădica, vino! Vlădica, vino!”, şi nu era nimeni care să-i poată spune ce voiam.

Deodată, în toiul acelei furtuni, am văzut prin uşa deschisă a salonului că apăruse Vlădica, ud leoarcă, şi că se îndrepta spre mine. Fiindcă apariţia lui semăna cu o minune, am început să-l pipăi, ca să văd dacă este adevărat, şi l-am întrebat: „Sau e duhul tău?”. El a zâmbit liniştit şi a răspuns: „Eu sunt”, şi mi-a dat Sfânta Împărtăşanie. În acel moment am adormit şi somnul meu a durat 18 ore. În salon cu mine mai era o pacientă, care l-a văzut pe Vlădica împărtăşindu-mă.

După ce m-am trezit din somnul meu de 18 ore, mă simţeam bine şi am spus că era datorită faptului că venise Vlădica şi mă împărtăşise. Însă nu m-a crezut nimeni şi au spus că era imposibil ca Vlădica să fi intrat în spitalul încuiat într-o asemenea noapte. Am întrebat-o pe vecina mea din salon, şi aceasta mi-a întărit cuvintele, dar tot nu ne-au crezut. Era însă limpede că eram în viaţă şi mă simţeam bine.

În acel moment asistenta, care nu mă credea, îmi făcea patul şi a descoperit, ca pentru a-mi adeveri spusele, că sub perna mea era o bancnotă de 20 de dolari, pe care o lăsase Vlădica! El ştia că aveam datorii foarte mari către spital şi că eram deja strâmtorată dinainte, aşa că a lăsat acolo bancnota. Mai târziu a confirmat că o pusese acolo.

Din acel moment starea mea s-a îmbunătăţit. Mai pe urmă, în 1961, după un accident groaznic de maşină, iarăşi mi-a dat Sfânta Împărtăşanie în spital şi m-a vindecat.

Cu acestea, Ana Petrovna şi-a încheiat povestirea şi a plecat, spunând ce mult îşi dorea să poată fi înmormântată alături de Vlădica Ioan când avea să moară. Iar dorinţa

ei, chiar după moartea lui Vlădica, a fost într-adevăr îndeplinită. La ceva vreme după întâlnirea noastră, întorcându-se acasă după Privegherea de toată noaptea pentru Schimbarea la Faţă a Domnului, Ana Petrovna a murit noaptea din cauza intoxicaţiei produse de gazele arse din apartamentul ei.

În aceeaşi noapte a Schimbării la Faţă, Olga I. Semeniuk, care îi fusese apropiată lui Vlădica în Shanghai, i-a văzut în vis pe Ana Petrovna, moartă, într-un coşciug ridicat la înălţime în noua catedrală din San Francisco, şi pe Vlădica Ioan, mergând de jur împrejurul ei înveşmântat cu mantia sa, cădelniţând şi săvârşind slujba de înmormântare, în cântecele de slavă ale corului.

Dimineaţa, toată lumea a aflat despre moartea ei neaşteptată. Şi atunci am înţeles de ce îi dăduse Domnul ideea să vină la noi şi să stăruiască fierbinte să scriem mărturia ei despre darul înainte-vederii şi al facerii de minuni al lui Vlădica Ioan, care deja, în cealaltă lume preschimbată, în ziua Schimbării la Faţă, slujea înmormântarea ei.

Citețul Gleb Podmoşenski,
decembrie 1968

Victimă a pizmei. Pătimirile Fericitului Ioan în Shanghai

Vă trimit veşti triste: ieri noapte a murit, în Los Angeles, Olga Ivanova Semeniuk, care i-a fost foarte apropiată Arhiepiscopului Ioan în Shanghai. În ultimul timp, locuia împreună cu fiul ei B. Pentru mine este o pierdere grea. Rugaţi-vă pentru ea.

Obişnuia să-mi povestească amintirile ei despre vremurile trecute din Shanghai, unele lucruri despre Arhiepiscopul Ioan pe care nu ştiu dacă le cunoşteaţi: cum au încercat unii să-l otrăvească şi într-un fel au reuşit, căci îl pierdusem aproape de tot. Doctorii se îndoiau că va trăi mai mult de două luni şi au hotărât să-l trimită într-o staţiune din Tsandau, ca pe un caz fără speranţă.

Fericitul Ioan avea obiceiul de a mânca numai o dată pe zi, noaptea târziu. Mâncarea îi era pregătită şi adusă. Adesea era atât de ocupat în biroul său, că uita de ea, şi se răcea.

Odată, doamna Olga Semeniuk, ai cărei fii erau paracliseri credincioşi ai episcopului şi îl însoţeau adeseori, a observat că nu se atinsese de mâncare. Ea a luat farfuria, a încălzit mâncarea şi i-a amintit episcopului că a venit vremea să mănânce. El a lăsat-o neatinsă, de parcă ar fi ştiut ceva. Apoi ea a mai încălzit mâncarea de câteva ori, până când a observat că începuse să aibă o culoare ciudată, nefirească, aşa că a aruncat-o şi i-a adus ce mai rămăsese din cina lor, iar el a mâncat imediat, cu bucurie.

Ea şi-a adus aminte de întâmplare după ce a fost otrăvit cu adevărat. (Întâmplarea aceasta i-a fost povestită personal editorului de către Olga Semeniuk, în 1969.)

Episcopul Ioan nu a vrut să meargă la Tsandau şi a spus:

- De-acum încolo să-mi pregătească Olga Ivanova mâncarea.

Ea a primit cu bucurie şi de atunci i-a adus-o mereu şi chiar stătea în faţa lui până când termina. Nimeni nu se atingea de mâncarea lui. În două luni s-a însănătoşit.

Însă odată, după Liturghia de Paşti, a rămas mult timp în altar. Iar când în sfârşit a ieşit, era alb ca varul şi a început să verse. Preşedinta comitetului de femei al Catedralei a adus repede o farfurie şi i-a dat-o. Vărsătura era ciudată, de culoare roz. Era din vinul cu care clătea potirul după slujbă. Au săpat o groapă în grădină şi au îngropat-o acolo. Episcopul fusese otrăvit de un preot care, mai târziu, în vremea noastră, a locuit în Los Angeles şi a scris articole foarte josnice în ziarele ruseşti. Părintele Peter T. obişnuia să vorbească mult de el. Mai apoi, când era pe moarte, de cancer, Arhiepiscopul Ioan s-a dus la el la spital, ca să-i dea dezlegare de păcate, iar el s-a pocăit înainte să moară. Era un fost învăţător din Rusia, demonizat poate, cred eu.

Arhiepiscopul Ioan vizita noaptea spitalele, însoţit de fiii familiei Semeniuk. În toate spitalele îl cunoştea lumea şi i se deschideau uşile. Bolnavii îl chemau fără telefon sau telegraf.

Am mai notat şi alte amintiri ale Olgăi Semeniuk. Ea a murit pe când dormea, fericita.

Dumnezeu s-o odihnească pe credincioasa Sa roabă şi pe Fericitul Ioan!

Helen Konțevici, 1984

Apostolul Apusului (1951-1966)

În 1951, Arhiepiscopul Ioan a fost numit căpetenie a ierarhilor din Arhiepiscopia vest-europeană a Bisericii Ruse din afara Rusiei. Aici, râvna sa misionară, înrădăcinată temeinic în viaţa sa de rugăciune neîncetată şi de învăţătură ortodoxă curată, a dat roade îmbelşugate.

Rezumând ceea ce înseamnă diaspora rusă, Vlădica Ioan scria în 1938: „Pedepsind poporul rus, Domnul i-a arătat în acelaşi timp calea spre mântuire, făcându-l propovăduitor al ortodoxiei în întreaga lume”. (Raportul către Soborul din 1938, Iugoslavia).

Însă el a depăşit cu mult „propovăduirea inconştientă a Ortodoxiei” care caracterizează cea mai mare parte a diasporei ruse, devenind apostol conştient al ţinuturilor apusene care, luminate odinioară prin Credinţa Creştină, zăceau de secole în întunericul ereziei şi al odraslelor şi mai întunecate ale acesteia.

Vlădica s-a preocupat în mod deosebit de cele câteva mişcări tinere de întoarcere din rătăcirea apuseană la ortodoxie, roadele acestei lucrări fiind prea devreme de socotit. Deocamdată se poate spune că singura Biserică apuseană care are proprii ei episcopi şi propriile ei mănăstiri (Biserica Ortodoxă Olandeză) îl socoteşte pe Arhiepiscopul Ioan a fi întemeietorul său; adevărata Biserică Ortodoxă Franceză din zilele noastre are propria ei ierarhie datorită ocrotirii sale; singurul preot ortodox spaniol (Misiunea din Madrid) a fost hirotonit de domnia sa; iar în ceea ce priveşte America - singură o poveste întreagă -, oamenii îl conştientizează din ce în ce mai mult pe Arhiepiscopul Ioan ca pe un adevărat sfânt ocrotitor al ortodoxiei americane autentice.

Unul dintre cele mai însemnate servicii, pe care Arhiepiscopul Ioan le-a făcut ortodoxiei apusene, priveşte cinstirea acelor sfinţi apuseni de la începuturile

creştinismului ale căror nume nu fuseseră niciodată cuprinse în calendarele ortodoxe din pricina apostaziei de mai târziu a Bisericii Romei (catolicismul). Datorită dragostei sale pentru toţi sfinţii Bisericii, Vlădica a adunat şi vieţile, icoanele sau portretele sfinţilor apuseni; iar când prin Pronia lui Dumnezeu a fost numit Arhiepiscop al Europei Apusene, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut a fost să pună cuvenita temelie ecleziastică pentru cinstirea acestor sfinţi în Biserica Ortodoxă.

Lista din anul 1952, pe care o reproducem mai jos, trebuie să fie socotită de început şi cu foarte multe lipsuri.

Cinstirea Sfinților locali

Aceasta este Hotărârea privitoare la problema cinstirii sfinţilor apuseni luată de Episcopii din Arhiepiscopia Europei Apusene a Bisericii Ruse din afara Rusiei, prezidaţi de Arhiepiscopul Ioan Maximovici:

Problema cinstirii sfinţilor locali a fost cercetată la conferinţa episcopilor care s-a ţinut în Geneva pe 16-17 septembrie (stil vechi) 1952, prezidată de Arhiepiscopul Ioan.

La ultimul Sobor Episcopal (al întregii Biserici Ruse din afara Rusiei) din 1950, cu privire la problema cinstirii Sfântului Ansgar, Luminătorul Danemarcei şi al

Suediei, Soborul a hotărât că situaţia fiecărui sfânt local în parte trebuie să fie lămurită de episcopii locali. Pornind de la această hotărâre, adunarea a început să cerceteze problema.

Arhiepiscopul Ioan a expus pe scurt biografia Sfântului Ansgar, care a avut episcopie în Hamburg şi Bremen; şi din aceasta reiese că nu există nici un temei pentru a ne îndoi de sfinţenia vieţii sale, de străduinţele sale apostolice şi de minunile săvârşite de moaştele sale. Dacă Domnul Însuşi l-a proslăvit, ar fi o neruşinare din partea noastră să nu-l cinstim ca pe un sfânt. Vlădica socoteşte drept un lucru de căpetenie să recunoaştem că Sfântul Ansgar este, de fapt, un sfânt bine-plăcut lui Dumnezeu, care a fost proslăvit de Biserica Ortodoxă din Apus înainte de despărţirea sa de Biserica Catolică şi deci că el ar trebui să fie proslăvit laolaltă cu alţi sfinţi. Pomenirea sa se face pe 3 februarie (adormit în 865). Sfântul Ansgar ar trebui de acum înainte să fie cuprins în calendarele bisericeşti ca ierarh al Bisericii.

Mai sunt şi alţi sfinţi din Apus care ar trebui să fie proslăviţi laolaltă cu cei pe care îi proslăveşte Biserica Ortodoxă de Răsărit, de vreme ce cinstirea lor a fost hotărâtă din cele mai îndepărtate vremuri. Printre ei se numără [informaţiile dintre paranteze au fost date de traducători (cei din limba rusă în limba engleză)]:

1. Sfântul VICTOR, mucenic al Marsiliei, adormit în 304. (21 iulie. Sfântul Ioan Casian a construit în secolul al V-lea o mănăstire pe mormântul său.)

2. Sfântul POTIN, premergătorul Sfântului Irineu ca Episcop al oraşului Lyon. (Mucenic, adormit în 177, 2 iunie.)

3. Mucenicii din Lyon: Sfinţii ALEXANDRU (24 aprilie) şi EPIPODIE (22 aprilie). (Tovarăşi, martirizaţi la scurt timp după Sfântul Potin; moaştele lor au fost ţinute multă

vreme laolaltă cu cele ale Sfântului Irineu.); Sfânta BLANDINA şi cei dimpreună cu dânsa (2 iunie, martirizaţi împreună cu Sfântul Potin în anul 177).

4. Sfântul FELICIAN (Episcop în Foligno, regiunea Umbria, Italia; martirizat în 252, 24 ianuarie).

5. Sfânta GENOVEVA, adormită în 512, 3 ianuarie. (Fecioară, închinată lui Iisus Hristos de Sfântul Gherman din Auxerre, vestit pentru minunile sale; ocrotitoarea Parisului)

6. Sfântul GHERMAN din Auxerre, adormit în 488, 31 iulie. (Episcop, a murit în Ravena; a eliberat Insulele Britanice de erezia pelagiană)

7. Sfântul LUP din Troyes, adormit în 479. (Episcop şi mărturisitor; a venit în Insulele Britanice cu Sfântul Gherman, ca să lupte împotriva ereziei pelagiene; timp de 52 de ani a fost Episcop al oraşului Troyes)

8. Sfântul GHERMAN din Paris, adormit în 576, 28 mai. (Mai întâi stareţ, apoi Episcop al Parisului)

9. Sfântul CLOUD (Clodoald), adormit în 560, 7 septembrie. (Preot şi mărturisitor; a întemeiat o mănăstire lângă Paris)

10. Propovăduitori în Irlanda, apoi în Franţa, Elveţia, Italia, etc.:

Sfântul COLUMBAN (adormit în 615, 21 noiembrie; stareţ, a întemeiat multe mănăstiri, inclusiv Luxeuil în Franţa şi Bobbio în Italia, unde a răposat);

Sfântul FRIDOLIN (a devenit monah la Poitiers şi a răspândit cinstirea Sfântului Ilarie; a fost mai apoi misionar în Elveţia şi în regiunea Rinului Superior; adormit în sec. 7, 6 martie);

şi Sfântul GALLECH (ucenic al Sfântului Columban, pustnic în Elveţia; adormit în 646, 16 octombrie).

11. Sfânta CLOTILDA, regină a Franţei, adormită în 545. (3 iunie; prin rugăciunile sale, soţul ei, Clovis, regele francilor, a primit credinţa în Iisus Hristos.)

12. Sfântul ILARIE de Poitiers. (Episcop şi mărturisitor; a condus lupta împotriva învăţăturii lui Arie în Apus; adormit în 368, 13 ianuarie.)

13. Sfântul ONORAT din Lerins. (întemeietor al mănăstirii Lerins, apoi Arhiepiscop de Arles; adormit în 429, 16 ianuarie.)

14. Sfântul VICHENTIE de Lerins, învăţător al Bisericii. (Preot, autorul lucrării Commonitorium; adormit la circa 450, 24 mai.)

15. Sfântul PATRICHIE, Luminătorul Irlandei. (Episcop şi mărturisitor, hirotonit Episcop de Sfântul Gherman din Auxerre; primul propovăduitor al lui Iisus Hristos în Irlanda; adormit la circa 461, 17 martie.)

S-a luat următoarea Hotărâre privind cinstirea sfinţilor apuseni:

Cinstind pomenirea sfinţilor bine-plăcuţi lui Dumnezeu şi găsind în diaspora noastră misionari şi asceţi din vechime ale căror nume nu ne erau cunoscute, Îl proslăvim pe Domnul, minunat întru sfinţii Lui, şi îi cinstim pe cei care au bine-plăcut Lui, lăudând suferinţele şi nevoinţele lor ascetice şi rugându-i să ne fie mijlocitori pe lângă Dumnezeu. Ţinând seama de acestea, am hotărât ca drepţii de mai sus să fie cinstiţi de întreaga Biserică Ortodoxă şi îi îndemnăm pe păstori şi turma lor să-i cinstească pe aceşti Sfinţi şi să grăbească spre mijlocirea rugăciunii lor.

Fericitul Ioan în Franța: amintirile fiicei sale duhovniceşti

de Zinaida V. Julem

Prefața editorului

Viaţa Fericitului Ioan în Franţa a fost necunoscută până acum, nu existau prea multe informaţii despre ea. O credincioasă fiică duhovnicească a sa, autoarea acestor memorii, Zinaida V. Julem, acoperă acest gol, oferindu-ne o privire „dinăuntru" şi ne dezvăluie lumea mistică a celui care a fost poate cel mai sfânt om al secolului al 20-lea.

Cu siguranţă un prooroc de o asemenea mărime nu putea trăi fără să trezească pizmă şi ură, întocmai ca şi proorocii din vechime. Însă ar fi un păcat ca acest dreptmăritor să fie ascuns de privirea tinerei generaţii însetate, căci slava lui Dumnezeu, arătată în vieţile drepţilor, aprinde acel foc dumnezeiesc care vrea Domnul nostru Iisus Hristos să ardă pe pământul acesta (Luca 12, 49).

Următorul portret sufletesc al Fericitului Ioan izvorăşte dintr-o inimă simplă, iubitoare, păzită de înţelepciune. Înţelegând că Fericitul Ioan era atins de Dumnezeire, că era în legătură cu mintea Făcătorului său, autoarea a putut să pătrundă cu privirea în taina sfinţeniei sale.

Deşi ne oferă numai o privire fugară, observaţiile ei dau mărturie limpede despre prezenţa aproape de noi a lumii de dincolo, pentru care Sfânta Biserică Ortodoxă îşi pregăteşte fiii, şi despre puterea Sfinţilor lui Dumnezeu de a pătrunde în acea lume încă din vremea vieţii lor pe pământ. Această taină, această descoperire, care este mai presus de privirea noastră, rămâne ascunsă în Dumnezeu. Ea se deschide celor care, asemenea

Fericitului Ioan, se înalţă pe aripile dragostei cereşti pentru Dumnezeu şi aproapele lor. Iar cei dintre noi, care îi privim de jos, primim nădejde reînnoită şi avânt, pentru a ne spori străduinţa spre cele de sus.

Părintele Gherman

1. Prima întâlnire

Îmi voi începe povestirea cu prima mea întâlnire cu Arhiepiscopul Ioan.

Matuşka Helen Dimitrievna Solodovnikova obişnuia să-mi povestească multe lucruri despre „stareţii” de la Optina şi am început să doresc să pot întâlni un asemenea „stareţ”. [Cuvântul folosit pentru a face referire la „bătrânii” de la Optina, *gheron* în limba greacă, *stareţ* în limba rusă, *elder* în engleză, desemnează un părinte duhovnicesc; un corespondent ar fi şi *avva*] [Matuşka = acest cuvânt se foloseşte în limba rusă cu sensul (învechit) de *maică*, *măicuţă*, ca apelativ, înseamnă *mătuşă*, *tanti*; în fine, un al treilea sens este cel de *preoteasă*, soţie de preot].

Pe atunci aveam multe greutăţi de toate felurile şi Îl imploram pe Dumnezeu să-mi trimită un stareţ ca aceia. Cam tot atunci am aflat de la cineva că părintele Teodor Bokaci se ducea la Muntele Athos şi i-am cerut să-l roage pe părintele Arhimandrit Nicolae, stareţul schitului Sfântul Ilie de la Athos, să-mi îngăduie să-i scriu pentru îndrumare duhovnicească. Însă, când s-a întors, părintele Teodor mi-a spus că stareţul mi-a dat binecuvântare să-mi îndrept rugămintea către Arhiepiscopul Ioan Maximovici,

adăugând: „Voi aveţi propriul vostru sfânt, Fericitul Ioan”.

Soţia generalului Polovţev, Natalia Ivanova, mi-a spus că Arhiepiscopul slujeşte adesea în Medone şi că peste câteva zile va sluji şi va ţine un cuvânt la Paris. Ne-am înţeles să mergem împreună acolo.

În timp ce-l aşteptam, mama se gândea că o să vadă un ierarh falnic, asemenea celor de la lavra Sfântul Alexandru Nevski din Petersburg, din Rusia, dar când a auzit că a sosit episcopul şi a văzut un „stareţ” scund, cu părul cărunt, cu reverendă albă şi capul descoperit, a strigat uimită:

- Vai, e chiar dragul Serafim din Sarov!

Auzind-o, el s-a întors spre noi, şi-a înclinat puţin capul într-o parte şi a zâmbit cu blândeţe. Dar Matuşka Solodovnikova, când îl văzuse prima dată mai înainte, la Cannes, înveşmântat pentru Liturghie, în mijlocul bisericii, îşi spusese: „Ce ierarh extraordinar - şi pe deasupra şi nebun pentru Iisus Hristos”. Deodată, în acel moment, el îşi întorsese capul, o măsurase din cap până în picioare şi îi zâmbise. Ea a fost şocată de înainte-vederea sa şi se temuse să nu fi avut cumva vreun gând rău despre el.

La puţin timp după aceea, am mers la Versailles cu Matuşka Solodovnikova, la Corpul de cadeţi, unde stătea el. Am stat la toată Sfânta Liturghie, iar la sfârşit ne-am apropiat ca să ne închinăm Sfintei Cruci. Episcopul împărţea chiar el anafura. Matuşkăi i-a dat imediat o bucată mare, însă a început să şovăie când a venit rândul meu şi a ales o bucată cu multă încetineală, încât începusem să mă tem şi să mă gândesc că nu vrea să-mi dea anafură. Mă rugam în gând să nu mă lipsească de ea. În cele din urmă a ales o bucată şi mi-a dat-o. Apoi ne-a binecuvântat, ne-a dat să bem agheasmă şi am plecat.

2. Un sfânt „stareț” din vechea Tradiție

Curând l-am vizitat iarăşi pe episcop, de data aceasta singură. Atunci îmi fusese oferită o slujbă la o casă de copii din Mongeron, căci căutam de lucru şi un loc unde să stau cu nepotul meu, a cărui tutelă îmi fusese încredinţată. Nu îmi doream în mod deosebit să merg acolo, unde copiii erau ţinuţi sub o supraveghere foarte strictă, dar nu aveam nici o alternativă. Pe lângă acestea, doamna care lucrase acolo înaintea mea plecase deja. Aşa că nu voiam de la episcop decât o binecuvântare ca să merg la Mongeron, dar de fapt inima mea mă trăgea spre el.

Ajungând unde stătea el, la Versailles, am fost condusă în chilia sa. Trăia într-o cămăruţă ai cărei pereţi erau acoperiţi cu cutii mici de lemn, pline cu pachete de scrisori legate cu sfoară; şi fiecare cutie avea un număr în partea de jos. Lângă o măsuţă, era un fotoliu adânc, în care stătea el, cu faţa la fereastră. În colţ, lângă uşă, era o pungă mare cu prescuri uscate. Când am intrat s-a ridicat, a venit la mine şi m-a binecuvântat, iar eu am început să-i vorbesc. I-am spus:

- Prea Sfinţia voastră, daţi-mi binecuvântare să primesc slujba de la Mongeron şi să merg să trăiesc acolo.

Eram sigură că o să-mi dea binecuvântare, însă el s-a gândit puţin şi mi-a răspuns:

- Nu, e mai bine să te duci la Chalifere.

Apoi a început să caute ceva în mica sa agendă.

Eu stăteam acolo, gândindu-mă că nu am mai auzit de Chalifere şi nu am fost deloc atentă la ce spunea. Cât am stat de vorbă, bietul om a rămas în picioare şi nici nu m-am gândit măcar să-l rog să se aşeze în fotoliu. Abia acum mi-am adus aminte. Mi-a dat multe sfaturi şi după aceea îmi apărea de multe ori în vis, spunându-mi ce să fac. Şi ceea

ce-mi spunea se împlinea, de parcă ar fi cunoscut totul dinainte.

Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama pe deplin că Dumnezeu îi dăduse darul înainte-vederii. Se pare că îl ascundea cu atâta smerenie şi tăinuire, încât noi, cei care veneam la el, nu i-l puteam ghici, căci la acea vreme nu m-au uimit nici măcar următoarele:

Eu l-am cunoscut pe Fericitul Ioan în 1958, iar tatăl meu a murit pe 7 mai, în 1957, în Miercurea Luminată. Nu cu mult timp înainte de aceasta, tata îmi spusese:

- Azi m-a vizitat un călugăr; era mic de statură, îmbrăcat în negru.

M-am gândit mult timp cine ar fi putut fi, însă, de vreme ce pe atunci nu-l cunoşteam pe Fericitul Ioan, nu am putut răspunde acestei întrebări.

Acum, fiind la Fericitul Ioan, mă gândeam: ce păcat că nu îl cunoşteam când tata era bolnav; el l-ar fi însănătoşit cu rugăciunea sa. În acea clipă, el mi-a spus:

- Ştii, l-am vizitat pe tatăl tău la spital.

Şi în acelaşi timp şi-a deschis agenda la o anumită pagină şi a citit cu voce tare prenumele, patronimicul şi numele tatălui meu, spunând:

- Uite, l-am găsit - Basil Maximovici Julem.

Dar nici măcar nu-mi ştia numele de familie; cum ar fi putut să-l ştie şi să-mi citească gândurile dacă nu era înainte-văzător? Acest lucru însemna că tatălui meu îi fusese scris să nu se însănătoşească.

Înainte de plecare, l-am rugat să-mi dea o prescură. El a început să caute în săculeţul cu prescuri uscate şi în cele din urmă a ales o prescură cu „cele nouă cete ale Sfinţilor”, pe care mi-a dat-o. M-a şi binecuvântat cu o icoană de hârtie a Maicii Domnului de la Lesna. La vremea aceea încă nu ştiam de mănăstirea Lesna. Apoi m-a luat

la biserică, mi-a dat să beau agheasmă şi mi-a spus că trebuie să meargă la Paris. M-am bucurat foarte mult, gândindu-mă că o să merg cu el. Mergea foarte repede şi am crezut că poate nu vrea să vin cu el. Am încercat totuşi să nu rămân prea mult în urmă. Când am ajuns în staţie, maşina tot nu venise. Mi-a dat binecuvântare, însă când a ajuns maşina nu mai era decât un loc liber. M-a întrebat dacă mă grăbesc, iar eu, bineînţeles, i-am spus că nu. Atunci s-a aşezat şi m-a tot binecuvântat mult timp, până ce maşina s-a pierdut din vedere.

A doua zi, m-am dus la Matuşka Solodovnikova, care mi-a arătat o fotografie, zicându-mi:

- De ce nu te duci tu la Chalifere ?

Mi-a spus că era o casă de copii rusească aşezată sub oblăduirea Arhiepiscopului Ioan. Mie mi-a plăcut imediat descrierea acestei case. Însă ce puteam face? Nu era drept să refuz slujba din Mongeron, când postul era liber şi nu era cine să mă înlocuiască. Cu inima grea, m -am dus în acea Duminică să mă întâlnesc cu doamna căreia trebuia să-i promit că o să merg la Mongeron.

Aşa că am ajuns, am salutat-o, încercând să zâmbesc şi am spus:

- Primesc propunerea dumneavoastră.

Am observat că doamna era nemulţumită, aşa că am întrebat-o care este problema. Mi-a răspuns că doamna care lucra înainte acolo se răzgândise brusc şi voia să se întoarcă.

- Slavă Domnului!

Cu câtă bucurie mi-am făcut cruce - de parcă mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Astfel m-am dus la Chalifere, după cuvintele Fericitului Ioan.

3. Sfântul Ioan din Kronstadt

Iată cum mi-a fost încredinţat nepotul meu. Înainte de a-l cunoaşte pe Fericitul Ioan, am avut un vis. Se făcea că stăteam într-o biserică mare şi am văzut mormântul cuiva şi în mintea mea ştiam că era al Dreptului Ioan din Kronstadt. Şi deodată l-am văzut pe părintele Ioan ridicându-se din raclă. Apoi s-a dus repede şi s-a ascuns după o coloană. Toată lumea de acolo a început să strige: *Unde e părintele Ioan?* Nu ştiau că este viu. Iar eu am fugit în spatele coloanei şi m-am uitat la el. M-a întrebat ce vreau, nu în mod deschis, ci parcă din priviri şi i-am răspuns:

- Părinte Ioan, binecuvântează-mă!

M-a binecuvântat şi m-am trezit.

Imediat mi-am adus aminte că voiam să-mi binecuvânteze şi familia, căci cu mult timp în urmă părintele Ioan îi dăduse mamei binecuvântare să meargă la mănăstire. Ea dorea foarte mult să meargă la mănăstirea ctitorită de el pe malul râului Karpovka, însă apoi l-a cunoscut pe tatăl meu şi curând s-au hotărât să se căsătorească.

Tatăl meu s-a dus în Kronstadt să ia binecuvântare de la părintele Ioan şi a stat acolo trei zile sperând să-l vadă, dar s-a întors fără să fi făcut acest lucru. Poate părintele Ioan nu voia să binecuvânteze această căsătorie, fiindcă tocmai îi dăduse mamei binecuvântare pentru intrarea în monahism. Mama chiar glumea adesea, spunând:

- Familia noastră este „nebinecuvântată”.

Acest lucru mă întrista deseori şi doream ca părintele Ioan să-mi binecuvânteze familia. Şi în curând am adormit iarăşi şi am văzut că era ca şi cum părintele Ioan stătea pe canapea şi eu lângă el. Şi îl imploram:

- Batiuşka Ioan, binecuvântează-ne familia.

El a zâmbit şi şi-a dat binecuvântarea. Atunci am hotărât să-l rog să mă binecuvânteze să merg la mănăstire. Însă am văzut că nu voia să facă acest lucru şi mi-a spus, nu în cuvinte, ci tot cu privirea:

- Pentru binele lui, trebuie să rămâi aici.

Şi mi-a arătat peretele. Şi am văzut cum din perete ieşea încetul cu încetul un copil. Am început să plâng amar şi m-am trezit. Peste puţină vreme soţia fratelui meu a născut un băieţel, dar s-a îmbolnăvit de tuberculoză, şi mie mi s-a dat copilul ca să-l cresc când nu avea nici măcar o lună. Am avut aceste vise înainte de canonizarea Dreptului Ioan.

Aşa că m-am dus la Chalifere, unde am fost foarte fericită, trăind cu el acolo. A fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele. Însă apoi am avut o mare ispită. Dintr-un oarecare motiv necunoscut, mama a început să mă cheme tot timpul să mă întorc acasă. Tot stăruia: „Întoarce-te, mi-e foarte greu fără tine”. Chiar mă suna, practic, în fiecare zi. L-am întrebat pe Fericitul Ioan ce să fac şi el a răspuns:

- Mai bine stai aici.

Pe atunci nu ştiam că trebuie să fii pe deplin atent la Fericitul Ioan, întocmai ca la unul dintre „stareţii” de la Optina, care cunoşteau nemijlocit voia lui Dumnezeu. Şi, fiindcă fusesem crescută să ascult în toate de părinţii mei, m-am dus acasă. Cum am ajuns acolo, mama mi-a zis:

- De ce ai venit?

Dar era prea târziu; nu mă puteam întoarce, postul meu se ocupase deja. Aşa că a trebuit să mă supun voii lui Dumnezeu. Însă din acel moment am avut de înfruntat atâtea necazuri, încât, dacă n-ar fi fost rugăciunile Fericitului Ioan, cu siguranţă nu aş fi putut îndura.

Cam în aceeaşi perioadă, Fericitul Ioan a început să ofere la biserica noastră

mese gratis în trapeză, după slujbe, cărora, după aceea, mi-am închinat toată viaţa. Era un om sfânt, iar eu am păstrat ca pe un lucru preţios fiecare clipă petrecută împreună. Uneori cobora la ceai, şi eu, fiind ocupată toată ziua, aş fi putut atunci să-i pun multele întrebări care mi se adunaseră în minte în timpul zilei, dar pe care le uitam. Atunci el, stând liniştit, cu capul adânc plecat, vorbea încetişor, parcă doar cu sine însuşi, dar răspundea tuturor întrebărilor cărora eu nu le dădusem glas! Stăteam în picioare în spatele său, pe deplin uimită, neîndrăznind să respir. Acelea au fost clipe de neuitat.

4. Înainte-vederea dăruită de Dumnezeu

După prima mea discuţie cu Fericitul Ioan, am încercat să-l văd mai des. Încercam totdeauna să ajung la mănăstirea Lesna când slujea el; m-am dus acolo să mă împărtăşesc. În seara dinainte, am citit canonul de rugăciune pentru Sfânta Împărtăşanie şi m-am culcat liniştită, gândindu-mă că a doua zi o să mă împărtăşească Fericitul Ioan.

Dar dimineaţa, în timp ce terminam de citit rugăciunile, am auzit agitaţie jos. Am aflat că Fericitul Ioan trebuia să plece urgent la Paris. Dezamăgită, m-am întristat şi totul s-a făcut amărăciune. M-am hotărât să îl rog fierbinte în gând pe Fericitul Ioan: „Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine”, temându-mă chiar şi numai să cobor, ca să nu izbucnesc în lacrimi în faţa episcopului.

Deodată am auzit că cineva o chema pe maica stareţă şi îi spunea: „Zina trebuie să se întoarcă urgent acasă, la Paris. Dar cum, că e aşa de dimineaţă şi nu e nici un tren?”. Stând acolo, în cameră, în picioare, în faţa uşii închise şi auzind aceasta, am crezut că o să-mi plesnească inima de fericire. Eram încă sus, încă aşteptând să fiu chemată,

prefăcându-mă că nu ştiu nimic. Şi, ce ciudat!, nici o clipă nu m-am gândit că poate se întâmplase ceva acasă.

Curând au venit să mă cheme. M-am prefăcut că sunt foarte îngrijorată şi că mă pregătesc. Am coborât, în jurul maşinii se adunase întreaga mănăstire şi toată lumea părea puţin tulburată. Am ajuns la maşină; mai era doar un loc liber, numai pentru mine. M-am aşezat şi, petrecuţi de rugăciunea de călătorie, înger păzitor, cântată de toţi, am pornit la drum.

Gândiţi-vă doar, Fericitul Ioan nici măcar nu m-a întrebat unde trebuie să cobor ca să ajung acasă! Iar în ceea ce mă priveşte, nu mă gândeam la nimic altceva decât că sunt fericită şi călătoresc împreună cu acest om binecuvântat.

Am ajuns la biserică: aici a fost înveşmântat, apoi a început slujba, am primit Sfânta Împărtăşanie, apoi slujba s-a sfârşit şi în cele din urmă i s-au scos veşmintele în care slujise. Oamenii s-au îmbulzit în jurul lui, el s-a urcat în maşină, ne-a binecuvântat pe toţi şi s-a dus...

M-am întors acasă pe deplin fericită, împlinită, ca şi cum aş fi fost puţin beată. I se spune acestei stări preaplin de har. Nimeni nu mă aştepta acasă. S-au mirat chiar că m-am întors atât de repede. Ce-o fi fost cu plecarea mea „grabnică” de la Lesna? Dar nici nu m-am ostenit să aflu. Am înţeles mistic, dacă se poate numi înţelegere acest lucru: el mi-a auzit ruga şi a făcut o minune.

5. Trezvie duhovnicească

În vremea când eram în preajma unui om ca Fericitul Ioan, am început să simt, încetul cu încetul, realitatea spirituală a faptului că lumea de dincolo este aproape de noi. Am început să fiu atrasă mai înăuntrul tărâmului harului, numai ca să simt, din ce în ce mai intens, durerea suferinţei şi a mâhnirii.

Odată m-am dus la mănăstire când Fericitul Ioan nu era acolo şi am rămas peste noapte. În vremea aceea aveam o mulţime de ispite. Noaptea am avut un vis. Stăteam în uşa casei de oaspeţi a mănăstirii şi mă uitam în stradă, prin porţile deschise. Fericitul Ioan intra pe acolo în mănăstire. Intrând, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

- Ai grijă! Priveghează!

Am tresărit şi m-am uitat imediat spre partea cealaltă a străzii şi am văzut acolo trei duhuri necurate - negre toate trei, purtând pantaloni strâmţi; unul era înalt şi corpolent, celălalt înalt şi foarte slab, iar al treilea de înălţime medie şi puţin gras. Toţi trei îşi ţineau mâinile în buzunare şi se prefăceau că nu mă bagă în seamă. M-am trezit.

După acest vis, ispitele au început să sporească şi de fiecare dată când aveam o ispită mare auzeam vocea Fericitului Ioan: „Ai grijă! Priveghează!”. Şi de fiecare dată, în acele clipe groaznice, el mă salva.

6. Izbăvire de moarte

A mai fost o întâmplare demnă de luat în seamă, cu privire la care se poate spune că Fericitul Ioan m-a scăpat de la moarte sigură. În ziua aceea, fiindcă trebuia să ies, m-am uitat pe fereastră şi am văzut în faţa intrării, între două maşini, un obiect necunoscut, ciudat, care semăna cu o bucată de ţeavă, lung cam de un picior şi cu un diametru de patru ţoli (1 picior = 30,5 cm; 1 ţol = 2,54 cm) - mi-e greu să spun chiar cu exactitate.

„Ce lucru ciudat!”, mi-am zis şi m-a cuprins curiozitatea, „Ce-ar fi să mă duc jos şi doar să-l ating cu piciorul, ca să văd ce este?”. Aşa că am început să mă îmbrac, când deodată a sunat cineva la uşă, am deschis şi era dragul nostru episcop! Ce-o să aducă oare această vizită neaşteptată?, m-am întrebat eu.

Fericitul Ioan a intrat şi a străbătut coridorul, mergând spre cameră, fără să spună o vorbă. Apoi s-a aşezat în fotoliu. Am început să-mi fac de lucru pe lângă el, neştiind ce să spun. El tăcea şi tăceam şi eu. A stat astfel cam cinci minute şi apoi s-a ridicat, m-a binecuvântat şi a plecat. Am rămas fără grai - ce voia să însemne asta?

Apoi atenţia mi-a fost din nou atrasă spre fereastra care dădea în faţa casei; între timp afară, în faţa uşii, sosise un camion şi nişte poliţişti se agitau pe acolo. Nişte oameni au ridicat cu foarte multă băgare de seamă acel obiect ciudat pe care voisem să-l ating, l-au pus în maşină şi au plecat încet. Am ieşit să văd ce se întâmplă.

Pe atunci, în Paris, aveau loc multe atentate teroriste cu bombe, iar obiectul era una dintre acele bombe! Ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi ieşit şi l-aş fi atins cu piciorul, aşa cum voisem să fac, dar fusesem împiedicată de vizita inexplicabilă a dragului nostru Fericit Ioan, căruia i se descoperise intenţia mea? Fără îndoială, în ziua aceea, el mi-a salvat viaţa.

7. „Varenniki"

Acum, Fericitul Ioan trăia într-o casă din Paris, nu departe de locul unde locuiam noi. În fiecare zi mă duceam acolo cu mâncare pregătită de mama. Îi plăceau foarte mult găluştile de brânză, cărora li se spune varenniki în limba ucraineană.

Odată, mama a făcut varenniki pentru el şi le-a pus pe masă, ca să i le duc. Atunci a intrat unchiul meu Alex şi s-a uitat în aşa fel la varenniki, încât era limpede că voia să le mănânce. Desigur că îşi spunea: „Pentru mine nu fac, dar pentru episcop fac". Şi este adevărat că pe vremea aceea eram strâmtorați cu banii şi mama folosea pentru episcop orice lucru foarte bun de mâncare de care făceam rost.

Deci atunci i-am dus cu mare bucurie aceste varenniki, gândindu-mă că îi va face cu siguranţă plăcere să le mănânce. Şi ce credeţi că a făcut?

Sfântul episcop s-a aşezat la masă, a mâncat parcă împotriva voinţei sale puţin din alte mâncăruri, dar n-a vrut nici măcar să se atingă de varenniki. Şi, oricât am încercat să îl îmbiez cu ele, oricât am încercat să-l conving să guste, în ziua aceea nu s-a atins deloc de ele. Desigur că simţise cât de mult voia unchiul meu Alex să le mănânce.

8. Valiza

În aceeaşi casă cu Fericitul Ioan locuia şi preotul său principal, Arhimandritul Mitrofan, care era de loc din oraşul Voronej şi pe care Fericitul Ioan îl tunsese în monahism, dându-i numele nou de monah al ocrotitorului oraşului său, Sfântul Mitrofan. Acest bun părinte îi era cu totul credincios Fericitului Ioan şi înţelegea că ierarhul său era un sfânt adevărat în viaţă, pe care mulţi clerici nu-l înţelegeau pur şi simplu pentru că nu ştiau nimic despre adevăraţii sfinţi şi despre felul cum se comportă aceştia. De aceea, sfântul era hărţuit foarte mult şi se isca multă agitaţie inutilă. El ştia intuitiv multe lucruri, dar de obicei nu vorbea despre ele, sprijinindu-se pe Pronia Dumnezească.

Odată, după slujbă, părintele Mitrofan şi cei care fuseserăm la slujbă, am rămas ceva mai mult în biserică, şi părintele Mitrofan a început să ne spună că s-a pornit o întreagă campanie împotriva dragului nostru episcop, de fapt o adevărată prigoană, şi că vor să-l îndepărteze din Paris. Unii oameni scriseseră Sinodului, cerând ca Arhiepiscopul Ioan să fie mutat la Bruxelles. Noi ne-am întristat toţi foarte tare şi nu ştiam ce să facem.

În cele din urmă ne-am hotărât să semnăm o petiţie, pe care s-o trimitem fără întârziere Sinodului. Însă acest lucru nu a fost de ajutor, pentru că după câteva zile a venit decretul sinodal prin care era trimis la Bruxelles. Am fost foarte mâhniţi şi, ca de obicei, înspăimântaţi şi lipsiţi de posibilitatea de a face ceva.

Dar maica Magdalena era revoltată şi foarte afectată. S-a apucat de treabă şi mi-a trimis o valiză întreagă plină cu rasele şi reverendele Arhiepiscopului, căci ea avea în grijă aceste lucruri. Îl iubea foarte mult pe Arhiepiscop şi mi-a spus cu foarte multă asprime să îi pun toate veşmintele în ordine într-o valiză şi negreşit să o trimit cu Arhiepiscopul. Mi-a dat instrucţiuni stricte, ca nu cumva valiza să rămână acolo, la Paris, orice ar fi. Eu am făcut ce mi-a spus.

Dar când am adus valiza, înainte de plecarea Arhiepiscopului, acesta le-a luat pe toate celelalte, însă pe aceea nu voia să o ia. Am stăruit să o ia, fiindcă mă temeam că maica Magdalena o să se mânie pe mine. Arhiepiscopul a încercat să protesteze, dar, lovindu-se de împotrivirea mea de neclintit, a luat acea valiză împotriva voinţei sale şi a plecat.

Curând Arhiepiscopul a fost mutat înapoi la Paris şi s-a întors. A adus înapoi cu el toate valizele, în afară de cea pe care i-o dădusem eu. Aceea se rătăcise şi nu a mai fost găsită niciodată.

9. O călătorie în Rusia

Matuşka Solodovnikova şi fiul ei Alioşa s-au hotărât să meargă în Rusia şi au venit la Fericitul Ioan ca să le dea binecuvântare pentru călătorie. La început el nu prea voia să îi binecuvânteze, însă mai apoi a făcut-o.

Dar, după ce au plecat, şi-a petrecut toată noaptea în rugăciune. Am aflat despre acest lucru a doua zi de dimineaţă căci, atunci când am venit, vecinii de jos s-au plâns că se plimbase toată noaptea prin cameră şi că îl auziseră rugându-se.

După câteva zile, eram la biserică şi l-am auzit pe Fericitul Ioan, la pomenirile de la proscomidie, rugându-se cu glas tare pentru „Helen şi Alexis, care sunt în grele suferinţe”! M-a mirat acest lucru. A doua zi, sau chiar în aceeaşi zi, am primit o telegramă, din care am aflat că ea căzuse pe scara de la metrou în Moscova şi era în spital, grav rănită, iar Alioşa era disperat şi nu ştia ce să facă. Dar Fericitul nostru ştiuse dinainte şi se rugase şi bineînţeles că rugăciunile sale au scos-o din necaz pe Matuşka.

Slavă Ţie, Dumnezeule!

10. Mesele de la miezul nopții

Când Fericitul Ioan şi părintele Mitrofan s-au mutat în casa de lângă biserică, am început să mă duc în mod regulat acolo, ca să le pregătesc de mâncare. Era lege că Fericitul Ioan servea masa principală târziu, pe la miezul nopţii, şi eu încercam mereu să fiu acolo ca să îi încălzesc totul, pentru a mânca ceva cald. Rămâneam până când termina de mâncat. Adesea venea îngheţat tot, tremurând de frig.

Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri cum venea jos, întotdeauna desculţ, iar podeaua noastră nu avea linoleum, ci doar ciment gol, rece. Eu încercam să-i pun un covoraş pentru picioare, însă el reuşea de fiecare dată să se aşeze alături, şi niciodată pe acesta. Părintele Mitrofan făcuse rost de un radiator mic, portabil, pe care îl aşezase chiar deasupra fotoliului Fericitului Ioan, aşa încât să îi vină aer cald la spate.

Părintelui Mitrofan îi plăcea foarte mult peştele. Oricând era dezlegare la peşte ori îl gătea el, ori o ruga pe mama să îl prăjească. Îi plăcea îndeosebi un peşte numit „sungary”, care era foarte greu şi avea un miros puternic, în vreme ce mie nu mi-a plăcut niciodată peştele, mai ales acesta. Dar, cum slujba mea îmi cerea să pregătesc mâncarea, aveam şi privilegiul de a împărţi masa cu Arhiepiscopul şi cu părintele Mitrofan.

Şi aşa ajungeam noi trei la masă în faţa unei grămezi întregi cu peşti de acest fel, care se holbau ameninţător la mine. Mă uitam la ei cu groază şi mă gândeam: „O, Dumnezeule milostive, cum o să mănânc peştele ăsta?”. Între timp, părintele Mitrofan zâmbea şi îi spunea ierarhului:

- Prea Sfinţia voastră, daţi-i o porţie mai mare Zinei.

Iar Prea Sfinţia sa, cu mâna lui generoasă, alegea cu grijă cel mai mare peşte şi mi-l punea în farfurie. Aproape că-mi dădeau lacrimile. Dar ce puteam face? Trebuia să mănânc! Cu chiu, cu vai, de-abia reuşeam să-l mănânc, când din partea părintelui

Mitrofan îmi cădea în farfurie o întreagă jumătate dintr-un alt peşte. Rămâneam încurcată, neştiind ce să fac. Şi totuşi, aproape cu lacrimi în ochi, îl terminam şi pe acela, spunându-mi: „O, Doamne, nu numai că n-o să pot să ajung acasă, dar nici măcar n-o să mă pot ridica de la masă!”. Însă niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva! Mă ridicam fără nici o greutate de la masă, puteam face tot ce trebuia după aceea şi mă duceam foarte frumos acasă, unde dormeam ca un prunc, fără să simt vreun pic de greaţă. Asta înseamnă să ai binecuvântarea unui om binecuvântat.

11. Răspunsuri la întrebări nerostite

De foarte multe ori voiam să-i pun Fericitului Ioan mai multe întrebări, însă nu reuşeam niciodată să fac acest lucru în timpul zilei, pentru că după Sfânta Liturghie ori era ocupat cu câte ceva, cu parastase, ori îl suna cineva la telefon, ori pur şi simplu urca în chilie şi nu voiam să-l deranjez.

Astfel se ducea toată ziua, iar noaptea, când venea el şi era momentul potrivit să-i pun acele întrebări fără să-l deranjez, spre părerea mea de rău, uitam întrebările. Şi gândiţi-vă numai! În vreme ce mânca, aplecat deasupra farfuriei, bucurându-se de supă sau de altceva care îi plăcea, pe nesimţite, ca şi cum nu mi s-ar fi adresat mie, ci lui însuşi, începea să vorbească. Iar eu ascultam şi mă minunam: dragul nostru Fericit Ioan răspundea încetişor la toate întrebările mele, pe care voisem să i le pun şi cărora nu le dădusem glas, ci doar mă gândisem la ele!

12. Apa Sfințită

Fericitul Ioan iubea biserica noastră şi, alături de părintele Mitrofan, îi acorda mult din strădania şi grija sa. Această purtare de grijă era, desigur, mistică, „de nevăzut pentru ochiul liber" şi părea ciudată şi neobişnuită învăţaţilor şi înţelepţilor lumii acesteia - chiar şi clericilor ortodocşi - dar li se descoperea pruncilor (Matei 11, 25). El credea cu tărie în puterea Apei Sfinţite.

În fiecare noapte binecuvânta biserica cu Apă Sfinţită de sus până jos şi de jos până sus. Îmi amintesc cum mergea împrejurul întregului nostru cvartal, în jurul caselor care se învecinau cu biserica sau se atingeau de ea. Eu căram apa, cântam împreună cu părintele Mitrofan, iar Fericitul Ioan stropea peste tot, de obicei din belşug.

Odată a înconjurat de trei ori toate casele care erau legate de a noastră. Apoi am traversat şi a binecuvântat cutia poştală unde îşi punea de obicei scrisorile, pecetluind-o cu semnul Crucii. Niciodată nu lăsa pe altcineva să-i pună scrisorile la cutie. Zi sau noapte, pe ploaie sau ninsoare, traversa strada, adesea desculţ, ca să lase o scrisoare.

Când ne întorceam, o franţuzoaică bătrână s-a apropiat de noi şi l-a rugat pe Fericitul Ioan să o stropească pe cap, ceea ce a şi făcut. Au fost cazuri în care oameni pe care îi întâlnise aşa au venit la noi, mulţumindu-i pentru ajutorul pe care îl primiseră. Atunci bineînţeles că el se purta ca şi cum nu ar fi ştiut despre ce este vorba.

Mai pe urmă, când Fericitul Ioan plecase deja la San Francisco, acea cutie poştală a fost înlocuită cu alta şi m-a mâhnit foarte mult acest lucru. Dar când a venit în vizită la noi, mi-a spus imediat:

- Zina, adu-mi Apă Sfinţită şi pămătuful de stropit şi vino după mine.

Am făcut ce mi-a poruncit. Şi ce credeţi că a făcut? S-a dus imediat la noua cutie poştală, a binecuvântat-o şi a stropit-o cu Apa Sfinţită. Ce lucru minunat, că îmi citea

toate gândurile!

13. Sfântul Gherasim de la Iordan

Ce mult îmi plăcea când slujea Fericitul Ioan şi după fiecare Liturghie povestea întotdeauna vieţile sfinţilor din ziua aceea! Şi ce expresivă era povestirea sa! Când vorbea el, vedeai totul în faţa ochilor.

Îi plăcea foarte mult să vorbească despre Sfântul Gherasim de la Iordan şi leul. Era atât de înduioşător, de copilăresc şi fără viclenie. Astfel am învăţat să-l iubesc din toată inima pe acel sfânt.

Şi, mai mult, cuvintele sale despre acel sfânt s-au dovedit a fi şi prooroceşti. După ce ne-a părăsit părintele Mitrofan, unul dintre preoţii care i-au urmat a fost ieromonahul Gherasim, care la sosire a spus exact cuvintele pe care le profeţise Fericitul Ioan despre întemeierea în biserica noastră a unei Frăţii a Tinerilor. Tânăr şi energic, părintele Gherasim a adus la viaţă acea Frăţie a Tinerilor, cu adevărat o lucrare bună, folositoare multora, tineri şi bătrâni.

Vrăjmaşul mântuirii noastre a început să-l prigonească pe părintele Gherasim, care era un adevărat ascet (şi chiar încerca să-i urmeze Fericitului Ioan în anumite lucruri), iar prin oameni răi i-a fost distrusă sănătatea şi oprită lucrarea lui bună. Iar acum biserica noastră este într-adevăr mică, din mai multe puncte de vedere, după cum a proorocit Fericitul Ioan. Însă voi vorbi despre aceasta mai târziu, când voi ajunge la momentul când Fericitul Ioan ne-a părăsit pentru ultima oară.

14. Unime sufletească

Când dragul nostru, Fericitul Ioan, ne părăsea pentru a conduce eparhia San Francisco, mi se părea că, deşi rămânea cu noi iubitul părinte Mitrofan, eu o să pierd totul şi o să rămân cu desăvârşire orfană. Nici acum nu pot să-mi aduc aminte de acel moment decât cu lacrimi în ochi.

În clipa în care, după Liturghia din ziua plecării, Fericitul Ioan a ieşit cu cârja în mână din altar, pentru a ne rosti câteva cuvinte de mângâiere, mi-am spus: „O, Doamne, ce-o să mă fac, că n-o să-l mai pot vedea pe părintele meu, n-o să-i mai pot auzi vocea şi nici simţi prezenţa? Unde se duce el... e aşa de departe!”. Şi când şi-a început predica am început să plâng amar; îmi curgeau lacrimile şuvoi.

Fericitul Ioan şi-a întors privirea înspre mine şi a spus:

- Cei care au acelaşi ţel şi se străduiesc spre singurul lucru de trebuinţă, au unimea sufletelor şi nu simt niciodată distanţa care îi desparte. Şi oricât ar fi de mare acea distanţă, nu poate împiedica vreodată apropierea duhovnicească ce îi uneşte pe acei oameni într-un singur suflet.

Şi după cuvintele acelea lacrimile mi s-au oprit dintr-o dată, ca printr-o minune, şi chiar mi-a trecut prin minte gândul: „Ce ciudat! Parcă a închis cineva robinetul”. Dintr-o dată am simţit atâta căldură în inimă, era aşa de bine, o bucurie ca de Paşti, încât am uitat chiar că Fericitul nostru ne părăsea şi, când ne-am dus să-l conducem la aeroport, simţeam bucurie în loc de întristare. Chiar nu simţeam că ne părăsea pentru totdeauna.

Ce anume a făcut ca mâhnirea mea să se prefacă în bucurie? Rugăciunile sale.

De atunci şi până acum îl simt aproape, lângă mine; şi vorbesc cu el şi îl întreb orice este nevoie.

În noaptea de după plecarea Fericitului Ioan, am avut un vis: un monah bătrân, cu părul argintiu, lung până la umeri, a intrat la noi în biserică. A intrat, a binecuvântat-o şi a plecat. M-am uitat bine la el. Imaginea era clară şi îmi aminteam foarte bine trăsăturile lui. Mi se părea că-l cunosc, dar nu-l mai văzusem niciodată. Cine ar fi putut fi? Numai cu mult după aceea i-am văzut portretul şi mi-am dat seama că era Episcopul Teofan Zăvorâtul. Dar înainte de acel vis nu văzusem niciodată cum arată din vreun portret al său. Sunt sigură că faptul că l-am văzut în vis a fost un fel de deschidere în tărâmul nepământesc al vieţii spirituale, de care Fericitul Ioan era atât de apropiat. Cine ştie ce oaspeţi a avut el în timpul lungilor sale privegheri de toată noaptea şi când se ruga singur în biserica noastră rece? Poate că acest oaspete întârziat a venit să-şi ia rămas bun sau poate a venit la timp ca să îi ţină locul?

Acestea erau firimiturile de la masa Stăpânului din Evanghelie care ne cad din întâmplare nouă, celor de jos. Am fost martori numai la o umbră de o clipă a ceea ce el vedea limpede ca lumina zilei.

Nici când era departe dragul nostru, Fericitul Ioan, nu ne uita şi îi scria adesea părintelui Mitrofan, întrebând de noi şi trimiţându-ne binecuvântarea sa. Au venit şi primele Paşti fără el. După Liturghia de la miezul nopţii, pe când coboram cu toţii în trapeză să punem capăt postirii, am auzit deodată telefonul sunând. Am alergat să răspund şi - O, Doamne! - era el, dragul nostru, Fericitul Ioan!

- Hristos a înviat, dragul meu Arhiepiscop! am strigat eu.

El ne saluta cu Praznicul luminos al Învierii lui Hristos! Apoi a venit părintele Mitrofan la telefon şi a vorbit mult timp cu el. Ce sentiment de bucurie neobişnuită, imposibil de uitat! Cu siguranţă, aceasta trebuie să fie starea de a te afla în harul lui

Dumnezeu, veselia duhului, care, după înţelepciunea patristică, este de obicei însoţită (şi ameninţată) de tristeţe provocată de pizma diavolească. Este ca umbra - cu cât e mai mare lumina, cu atât mai întunecată e umbra. De aceea sunt atât de amestecate bucuriile şi tristeţile în viaţa duhovnicească.

La următoarea sa vizită, Fericitul Ioan mi-a arătat ceasul său cu lanţul prins de rasă şi mi-a spus:

- Nu am schimbat ora şi am ştiut întotdeauna când aveţi slujbă aici, şi a zâmbit.

Ce idee minunată, mângâietoare! Se ruga împreună cu noi chiar dacă era atât de departe! Cu adevărat unime sufletească!

15. Icoana din Kazan

Atunci când Fericitul Ioan a venit la Paris pentru prima dată după plecarea sa la San Francisco, a stat, bineînţeles, în chilioara sa de la biserica noastră. Pe atunci părintele Mitrofan mai era cu noi.

Seara, Fericitul Ioan m-a rugat să urc în chilia sa şi să-i dau ceva jos. Intrând în chilie am văzut un ziar pe masă, cu fotografia Icoanei din Kazan a Maicii Domnului. Cu ceva vreme în urmă, cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Arhiepiscopul Ioan, citisem cu mama în ziare că un colecţionar de antichităţi din Anglia avea o icoană rusească veche şi oamenii credeau că este Icoana originală din Kazan. Avea o ferecătură foarte scumpă şi

bineînţeles că ar fi costat foarte mult dacă cineva ar fi vrut să o cumpere pentru Biserica Rusă, ca apoi să o poată înapoia pământului natal. Această istorie mă preocupa şi voisem dintotdeauna să ştiu dacă era sau nu icoana originală făcătoare de minuni.

Iar acum găsisem acest articol în chilia Fericitului Ioan şi mă bucuram, gândindu-mă că o să-l întreb despre ea. Însă după ce am coborât am fost atât de ocupată cu pregătirea mesei şi cu alte treburi din acestea, încât am uitat de tot de ea. După masă, Fericitul Ioan a urcat în chilie şi eu m-am dus acasă.

Dimineaţa m-am întors la biserică şi, după ceai, Fericitul Ioan m-a chemat, rugându-mă să-i calc vălul de la camilafcă. Am intrat în chilia sa şi iar am văzut ziarul acela pe masă, dar de data aceasta era pus pe partea cealaltă, aşa că articolul nu se vedea şi iar am uitat să-l întreb, după cum voisem să fac în seara dinainte. Tocmai când eram pe punctul de a părăsi chilia, m-am oprit în pragul uşii, fiindcă mi se păruse că îl aud spunând ceva. În acel moment a întors ziarul cu faţa în sus şi a spus aşa, ca din întâmplare:

- Aceasta este o icoană pictată foarte frumos şi ferecătura este foarte scumpă, însă nu este originalul, fiindcă măsurile nu se potrivesc cu prototipul.

Am amuţit în faţa înainte-vederii sale şi, în loc să-i cer o explicaţie despre icoană şi de ce îmi spunea aceste lucruri, nu am putut să mă adun decât ca să zic:

- Ce păcat!

Am coborât, zguduită până în străfundurile fiinţei mele.

După câteva zile, Fericitul Ioan a plecat cu avionul înapoi în California şi la scurt timp a plecat şi părintele nostru Mitrofan. Şi am rămas singuri de tot, ca nişte orfani, fără rugătorii noştri dragi.

16. Lacrimile unui sfânt

Vreau să vă spun că noi toţi ne plângem de supărările noastre, dar Fericitul Ioan nu se plângea niciodată, deşi, săracul, avea atâtea necazuri, adesea nici măcar ale sale! Eu însămi l-am văzut odată, când s-a întâmplat să mă duc la biserică, fără să fie slujbă, şi am auzit pe cineva plângând. Mirată, am urcat fără zgomot pe scări şi am intrat în biserică. Acolo am văzut că zgomotul venea dinspre altar. Una dintre uşile diaconeşti era întredeschisă şi m-am uitat înăuntru. Spre uluirea mea, am văzut călcâiele goale ale Fericitului Ioan ieşind din spatele Sfintei Mese. Stătea în genunchi, ţinându-şi capul în mâini şi plângea foarte tare. M-am retras repede şi m-am dus jos. Mi-era cu neputinţă să privesc aşa ceva.

17. Lumina necreată

La începuturile bisericii noastre din Paris, când Fericitul Ioan mai era aici cu noi, a venit din Elveţia un om numit Gregory. (Nu-mi amintesc nici numele lui patronimic, nici cel de familie.) El voia ca Fericitul Ioan să-l hirotonească preot, însă Fericitul Ioan nu a fost de acord, spunând că Gregory mai are multe de învăţat. Avea să se vadă mai târziu de ce nu a vrut să îl hirotonească.

Acest domn bătrân, Gregory, obişnuia adesea să citească la strană şi îi plăcea să citească acatiste închinate Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Odată citea Ceasurile în timp ce Fericitul Ioan săvârşea proscomidia în altar şi o uşă diaconească era deschisă.

Eu nu eram atunci în biserică, era numai Gregory, care mai târziu mi-a povestit ce s-a întâmplat.

Terminând de citit Ceasurile, a vrut să-l întrebe ceva pe Fericitul Ioan şi s-a dus la altar. Când s-a apropiat de uşa deschisă a altarului, a îngheţat pe loc! L-a văzut pe Fericitul Ioan învăluit în lumină necreată strălucitoare, stând nu pe pământ, ci la un picior deasupra lui. S-a retras repede şi nu a mai putut să-l întrebe nimic. Fericitul Ioan a continuat slujba şi Gregory nu a vorbit mult timp despre întâmplarea aceea. Când mi-a povestit-o, m-a pus să jur înaintea Evangheliei că nu mai spun nimănui înainte de moartea Fericitului Ioan. Acest bătrân blând nu a devenit niciodată preot, fiindcă a murit la scurtă vreme după aceea.

Întocmai acest fel de întâmplare mi-a fost povestit de o monahie bătrână de la Lesna. Când ea şi celelalte surori trăiau la Lesna, Fericitul Ioan obişnuia să vină la o icoană din biserică, cea a Maicii Domnului de la Iveron, care se pare că îi plăcea foarte mult şi înaintea căreia se ruga. Odată, pe când se ruga astfel în faţa acelei icoane, monahia a intrat şi a văzut exact acelaşi lucru ca şi Gregory. Fericitul Ioan era înconjurat de lumină strălucitoare şi nu stătea pe pământ, ci deasupra lui!

18. Prigoana

Mai târziu am avut de îndurat multe dureri şi necazuri grele. Totul a devenit trist şi cenuşiu, chiar şi în biserică. Venise un preot nou, care era limpede că fusese învăţat să nu se încreadă în Fericitul Ioan.

În cele din urmă, într-o bună zi am primit veşti îmbucurătoare de la părintele Mitrofan. Acesta ne-a scris că dragul nostru, Fericitul Ioan, doreşte să vină şi că ar vrea să stea în chilia sa, care îi plăcea atât de mult. Am început să fac pregătiri şi în curând totul era gata. Îl aşteptam cu nerăbdare să se întoarcă la noi, chiar dacă nu avea să stea prea multă vreme. În cele din urmă a sosit şi am alergat să iau binecuvântare de la el. Fericitul a intrat în altar, iar eu m-am grăbit să ajut la ducerea lucrurilor sale sus, în chilie. Când am coborât, el ieşea din altar, voind să meargă în chilie. L-am întrebat:

- Prea Sfinţia voastră, fac imediat cafeaua. Să v-o aduc sus?

- Nu, Zina, nu te mai obosi. O să cobor eu şi o să o beau împreună cu voi toţi. Cheamă-mă când e gata.

În zece minute totul era gata. Am urcat din bucătărie, trecând prin culoarul îngust dintre scară şi biserică şi l-am strigat pe episcop. Atunci noul preot a ieşit din camera sa de sus şi a început să coboare scările, oprindu-se când mai avea trei trepte până jos. S-a uitat aspru la mine şi mi-a spus:

- Prea Sfinţia sa îşi va bea cafeaua în chilie.

Eu am răspuns imediat că Prea Sfinţia sa îşi exprimase în mod expres dorinţa de a bea cafeaua jos. Dar el, cu şi mai multă asprime, a exclamat:

- Îţi spun că o să o bea în chilie. Eu sunt stăpânul aici. Eu poruncesc!

Aceste cuvinte m-au străpuns ca un cuţit, mi-am ascuns faţa în mâini şi am

încremenit acolo, neputându-mă uita nici la Fericitul Ioan, nici la preot. În cele din urmă m-am uitat în sus, la dragul meu, Fericitul Ioan. Stătea cu braţele şi capul plecate spre pământ. După câteva clipe a început să urce încet scările, a intrat în chilie şi s-a încuiat acolo.

Eu m-am dus la bucătărie, am pregătit totul, le-am pus pe tavă şi am dus-o sus. De vreme ce nu puteam intra, am pus-o pe o masă dintr-o cameră alăturată. După aceea am fugit imediat acasă; nu mai puteam suporta. Peste vreo oră m-am întors la biserică, am deschis uşa şi instinctiv m-am dat înapoi: culoarul şi întreaga biserică erau întunecoase şi reci, ca un mormânt. Mi s-a strâns inima şi de îndată m-a străfulgerat un gând: ne-a părăsit harul!

Am alergat sus pe scări şi, fără să mai bat, am deschis uşa chiliei. Chilia era goală! Am căzut pe podea plângând şi am început să mă rog, implorându-L pe Dumnezeu să se întoarcă Fericitul Ioan. Apoi am început să suspin cu voce tare:

- Of, mult-iubitul meu episcop! De ce m-ai părăsit? De ce m-ai părăsit? De ce nu mi-ai lăsat nimic de-al tău, nici măcar cea mai mică valijoară?

Am zăcut pe podea nu ştiu câtă vreme în starea aceasta. În cele din urmă m-am ridicat. Împietrită, ca un automat, am ieşit din chilie şi, ajungând la scară, m-am oprit. Deodată am auzit deschizându-se foarte încet uşa de jos. Şi iată-l intrând pe Fericitul Ioan, tot cu capul plecat, de parcă ar fi fost vinovat, iar în mână ţinând o valijoară. Urcă scările şi intră în chilie. Eu îl urmez. Lasă valiza pe podea şi spune:

- Uite, ţi-am adus valiza!

Şi în clipa aceea s-a făcut lumină în sufletul meu! Totul s-a făcut cum era înainte de a ne părăsi. O, Doamne! Este dragul meu. S-a întors, cunoscând cu duhul cum am plâns, şi, cu o înfăţişare atât de vinovată, ca să îşi ceară iertare că a rănit pe cineva.

Ce îngrozitor este să faci rău unui om al lui Dumnezeu. O dată cu el tot harul a

părăsit biserica. Însă când el a iertat totul, atunci harul s-a întors la biserică.

Dar după aceea nu a mai stat niciodată cu noi. A stat la preotul francez din Biserica Ortodoxă Franceză, a cărui soţie era pe atunci foarte grav bolnavă. Avea o tumoare malignă la cap şi Fericitul Ioan a însănătoşit-o cu rugăciunile sale. Atunci a stat ceva mai mult timp în Paris, căci a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o, în 1965, iar în 1966 a plecat deja pe veşnicie dintre noi.

Cât despre preotul cel nou, acestuia i-a părut rău mai târziu şi s-a căit public că, la îndemnul vrăjmaşului, îl urâse pe Fericitul Ioan. Dar era prea târziu.

19. Fratele meu George

În această vizită a Fericitului Ioan, a fost adusă împreună cu el din America şi Icoana din Kursk a Maicii Domnului, care a fost purtată la toate bisericile din Paris. A fost în Medon, la Biserica franceză (care era sub ocrotirea Fericitului Ioan) şi chiar şi în catedrala de pe Rue Daru.

Fratele meu George nu putuse să se închine la Icoană, fiindcă fusese bolnav la pat, acasă. Ştiam că Icoana nu avea să mai vină din nou la biserica noastră, căci în câteva zile urma să se întoarcă în America şi mai trebuiau să fie vizitate multe cămine de bătrâni, precum şi casele celor care ceruseră acest lucru dinainte. Mă durea foarte tare faptul că fratele meu George nu va putea să sărute Icoana.

În acea zi, preotul nostru nu era acolo - însoţea Icoana pe undeva -, şi Fericitul Ioan slujea Liturghia la noi la biserică. În timpul slujbei m-am gândit să-l sun pe fratele

meu şi să-i spun să vină imediat să ia măcar binecuvântare de la Fericitul Ioan înainte ca acesta să plece. Şi aşa am şi făcut. Fratele meu a fost de acord, dar a spus că nu poate să stea mult la biserică, fiindcă la ora unsprezece îl aştepta un client, cu care trebuia să se întâlnească.

A venit şi a rămas pe culoar, aşteptându-l pe episcop să iasă din altar, însă acesta nu mai ieşea, deşi Liturghia se terminase. Eram foarte supărată văzând că şi George începuse să fie nervos. Uşa laterală a altarului era deschisă şi vedeam că Fericitul Ioan stătea înaintea mesei de la Proscomidie şi consuma Sfintele Daruri.

Am îngenuncheat în faţa unei icoane a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi am început să mă rog ei, în gând: „O, Preasfântă împărăteasă a Cerurilor! Ajută-ne ca Fericitul Ioan să iasă din altar şi să-l binecuvânteze pe George, altfel s-ar putea să plece chiar acum. Ai văzut că nu a putut să i se închine Icoanei minunate din Kursk. Ajută-mă, Iubită, ca dragul nostru, Fericitul Ioan, să iasă repede”. Şi apoi, întorcându-mi gândul direct spre el, am început să îl rog să iasă repede, spunând: „Ştii foarte bine că George nu a putut lua binecuvântare de la Icoană, şi acum nici tu nu o să-l binecuvântezi - apoi ce-o să se întâmple? Ştii cât de tare o să sufăr dacă nu o să aibă binecuvântare nici de la tine”.

Şi ce credeţi că s-a întâmplat ?

Chiar în momentul acela am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi câţiva oameni intrând, dar încă nu îi vedeam. Am văzut doar că George s-a dat la o parte ca să le facă loc. Apoi am văzut clar că intrase şi preotul nostru împreună cu alţi doi părinţi şi că unul dintre aceştia doi purta pe umeri Icoana făcătoare de minuni. Am strigat către Fericitul Ioan:

- A venit Maica Domnului!

Fericitul Ioan s-a întors repede, a ieşit din altar şi s-a dus drept să întâmpine Icoana. Preotul a deschis cutia icoanei şi i-a îngăduit primului om să i se închine - acesta

era George! Nu vă pot spune cu câtă recunoştinţă m-am umplut atunci.

L-am văzut pe Fericitul Ioan luând Icoana în braţe şi ducând-o la Icoana noastră locală făcătoare de minuni, pe care a atins-o cu ea. Apoi a aşezat-o pe tetrapodul principal din mijlocul bisericii, ca toată lumea să i se poată închina. S-a dus, în sfârşit, la George, l-a binecuvântat şi George a plecat! Totul atât de repede, de neaşteptat şi atât de perfect cronometrat!

Sunt absolut sigură că Fericitul Ioan s-a rugat pentru toate acestea şi că numai datorită sfintelor sale rugăciuni totul a ieşit atât de uimitor, de minunat de sincronizat!

Mai înainte, Fericitul Ioan îl ajutase pe George să-şi găsească o slujbă, căci nu reuşea, din cauza bolii sale grave. Încă mai lucrează acolo şi este mulţumit.

20. Cadoul de ziua numelui

Fericitul Ioan urma să plece în curând în America. A trebuit să-l însoţesc undeva. Eram pe o străduţă îngustă pe care mergeam de obicei când stăteam în Paris. (Acum umblu mereu pe această stradă strâmtă şi dragă). Cum mergeam noi, s-a oprit deodată şi mi-a spus:

- Zina, vreau să-ţi spun ceva.

De fapt, în acel moment eu mă gândeam ce norocoasă eram că reuşisem să strâng 100 de franci şi să pot cumpăra fără greutate toate lucrurile necesare pentru venirea sa. (întotdeauna am vrut să fac eu totul. Ştiu că asta înseamnă egoism). Şi apoi a

continuat:

- Curând va fi ziua ta onomastică şi, de vreme ce nu o să te pot felicita personal, vreau să-ţi dau acum asta.

Şi mi-a dat nişte bancnote, care s-au dovedit a fi exact banii pe care îi cheltuisem pentru el - 100 de franci! M-am gândit îndată că probabil mi-a citit gândurile şi a crezut că îmi părea rău după banii pe care îi cheltuisem pentru el. Am vrut să i-i dau înapoi, dar mi s-a părut mai bine să n-o fac, căci l-aş fi rănit pe dragul de el. Aşa că am primit banii cu recunoştinţă.

21. Ultimul rămas-bun

În ziua plecării sale, Fericitul Ioan a fost la noi la biserică pentru a-şi lua rămas-bun pentru ultima oară. Nu mai era nimeni în afară de el şi de mine. Am mers jos, la parter. Am făcut cafea. A băut puţină şi apoi, înainte de a urca, s-a uitat de jur împrejur şi a spus:

- Primul lucru care ar trebui făcut este să aranjaţi aici, să-i adunaţi pe tineri, să întemeiaţi o Frăţie şi să ţineţi conferinţe şi întruniri aici.

Apoi am urcat la biserică. Fericitul Ioan a intrat în altar, a deschis uşile împărăteşti şi s-a rugat mult timp în faţa Sfintei Mese. Pe urmă a ieşit prin uşile împărăteşti, şi-a îndreptat privirea către mine şi cu gesturi criptice şi-a luat cârja episcopală de lângă icoana Mântuitorului. Cu aceleaşi gesturi, privind drept spre mine, a aşezat-o la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de pe iconostas. Apoi s-a întors în

altar şi iar s-a rugat îndelung.

Ce însemnau oare toate acestea?, m-am întrebat eu, pentru că fără îndoială era ceva simbolic. Poate voia să spună că aici trebuie să fie o mănăstire de maici? A ieşit iar din altar, a luat cârja, a pus-o departe în colţ şi a fixat-o acolo cu o bucăţică de sârmă. Acolo a rămas până în ziua de astăzi. În sfârşit, a închis uşile împărăteşti, a ieşit din altar şi, stând în mijlocul bisericii, se tot uita împrejur, spunând:

- Nu, în biserică n-ar trebui să se schimbe nimic.

- Prea Sfinţia voastră, am spus eu atunci, îmi place foarte mult biserica noastră, dar din păcate este prea mică.

- Curând, chiar şi aşa va părea mare, mi-a răspuns Fericitul Ioan. Şi, în general, Biserica noastră va rămâne aşa de mică, şi mi-a arătat vârful degetului mijlociu.

Şi iarăşi se uita în toate părţile, zicând:

- Nu, nimic n-ar trebui să se schimbe în biserică.

Apoi s-a dus la un sfeşnic de lângă icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi m-am apropiat şi eu, voind să-i spun câteva lucruri.

- Prea Sfinţia voastră, i-am spus, din cauza mea se iscă multe necazuri aici în biserică şi chiar nu ştiu de ce. Cred că ar fi mult mai bine să las îndatoririle bisericeşti şi să vin aici numai ca să mă rog liniştită. Ar fi mai bine şi pentru mine şi mai puţine ispite pentru ceilalţi.

El a devenit brusc foarte serios, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. A început să lovească cu pumnul în sfeşnic şi să ţipe la mine:

- Îţi spun, rămâi la slujirea ta!

Şi a repetat de trei ori aceste cuvinte. Eu împietrisem şi nu ştiam ce să spun şi aşa s-a terminat discuţia noastră.

În curând au venit să-l ia la aeroport. Voiam şi eu să-l conduc, cum obişnuiam în trecut. M-am apropiat să cer binecuvântare ca să fac aceasta. Însă, fără să-mi răspundă, el s-a dus cu paşi repezi către strană. L-am urmat. Acolo a căutat Ceaslovul, l-a deschis şi mi-a arătat cu degetul slujba Ceasului al nouălea. Am început să citesc Ceasul al nouălea şi astfel n-am putut să-l conduc nu numai la aeroport, dar nici măcar până la uşă. Am rămas la slujirea mea. Şi de atunci nu l-am mai văzut pe mult-iubitul meu Fericitul Ioan.

Unul din cei care au mers cu Fericitul Ioan la aeroport, mi-a povestit scena de acolo:

- „Cei dintre noi, care l-au întâlnit în ultimul an din viaţă, puteau observa cum se topea văzând cu ochii, cum îl părăseau puterile, cum toată energia îi era secătuită de prigoană. Era într-o stare atât de groaznică, încât se vedea limpede ce efect avea prigoana asupra sa. În ultimul său an era de nerecunoscut.

Adesea era foarte serios. Fiind înainte-văzător, el ştia, desigur, că ne părăseşte pe vecie, dar noi nu ştiam acest lucru. L-am condus la aeroport şi mi s-a permis chiar să-l însoţesc în avion. Era deosebit de serios; nu putea nici să vorbească.

Când i-am spus, înainte de a intra în avion: „Vă rog, uitaţi-vă înapoi, turma dumneavoastră vă priveşte cu dragoste”, s-a întors cu tristeţe şi ne-a binecuvântat de trei ori, pentru ultima dată. Şi nu l-am mai văzut niciodată.

La începutul verii aceleia unul dintre fiii săi duhovniceşti a primit o scrisoare de la el, în care spunea: „Dacă auzi că am murit, să ştii că am fost ucis”. Şi, la puţin timp după aceea, am auzit trista veste că dragul nostru, Fericitul Ioan, a murit”.

De obicei nu mă culcam niciodată când Fericitul Ioan pleca de la noi cu avionul, de vreme ce ştiam exact ora când trecea pe deasupra casei noastre şi întotdeauna binecuvânta oraşul de acolo. Şi astfel, şi atunci, am aşteptat până la miezul nopţii şi tot l-

am condus în acest fel, apoi m-am culcat şi am adormit. Şi am avut un vis frumos. Se făcea că Fericitul Ioan zbura într-adevăr, nu cu avionul, ci pur şi simplu de unul singur; şi în aer flutura mantia sa de monah, cu care ne acoperea biserica, împreună cu ocrotirea sa rugătoare. Aceasta a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o.

Cunoşteam o doamnă care avea probleme foarte serioase cu picioarele. După slujbe stătea mereu pe treptele cele mai de jos ale scării, aşteptându-l pe Fericitul Ioan să iasă din biserică. Şi odată i-a spus:

- O, Prea Sfinţia voastră, o să mor în curând.

La care el a zâmbit şi a răspuns:

- Nu, o să mor eu înaintea dumitale.

Şi exact aşa s-a întâmplat. El a murit pe 19 iunie/2 iulie 1966, iar ea la numai câteva zile după aceea.

22. Fiul meu Vladimir

Cu puţin timp înainte de a pleca, Fericitul Ioan mi l-a încredinţat pe orfanul său iubit, Vladimir, căruia îi era oficial tutore. Cu mult timp în urmă îmi spusese:

- Micul Vladimir ar putea fi salvat dacă ar avea o familie.

Atunci nu a mai adăugat nimic, dar am înţeles cu inima şi intuiţia că voia să spună, de fapt, că ar trebui să-l primesc ca fiu al meu. Şi de atunci am păstrat acest lucru în inimă, ca pe cea mai de preţ dorinţă. Şi iată că ultima dată când a fost la noi mi-a spus

să iau băiatul şi să-i scriu când am greutăţi sau când am nevoie de ceva, iar el mă va îndruma cu sfatul său. Însă după puţin timp Fericitul Ioan a răposat şi pentru mine totul a devenit foarte greu, fiindcă nu aveam cui să-i cer ajutorul.

Micuţul Vladimir a fost primit fără tragere de inimă şi prietenie la mine în familie, fiindcă şi mama, şi unchiul meu erau în vârstă şi li se părea că este peste puterile lor. Acest lucru, bineînţeles, nu promitea nimic bun şi de la început au apărut tot felul de greutăţi. Mama credea că era prea mult pentru ei şi că şi pentru mine era un motiv de prea multe griji.

În general, bietul Vladimir se găsea într-o situaţie foarte grea, însă nici eu, din păcate, nu eram într-una mai bună. Eram prinsă între ciocan şi nicovală şi trebuia să am grijă să nu stârnesc pe nimeni. Situaţia aceasta a început să-mi facă probleme de sănătate, am devenit nervoasă şi este puţin spus că îmi era foarte greu. Simţeam că acţionez după inima şi conştiinţa mea, inima fiindu-mi îmboldită de Fericitul Ioan. Dar toată lumea îmi dădea sfaturi care se băteau cap în cap, pe care nu le puteam urma. Şi dacă nu făceam ca ei, atunci apăreau alte probleme. În cele din urmă, am ajuns într-o asemenea stare, încât mi se părea că, dacă nu o să mă ajute Fericitul Ioan, nu o să mai fiu în stare să continuu.

Şi aşa, odată mi-am petrecut toată noaptea plângând şi rugându-mă la Fericitul Ioan. În cele din urmă i-am spus:

- Uite ce e, Fericite Ioan, dacă nu vii să mă binecuvântezi să continui aşa cum simt eu că este cel mai bine, ca să nu fiu zăpăcită de toţi sfătuitorii aceştia, neştiind ce hotărâre să iau, atunci o să trebuiască să abandonez această lucrare Dumnezeiască şi nu ştiu ce o să se întâmple cu săracul Vladimir.

Spre dimineaţă am adormit şi am avut un vis: cineva sună la uşă şi eu alerg să deschid deoarece cred că este Fericitul Ioan. Deschid uşa şi, într-adevăr, chiar el este! Intră pe hol. Uşa de la bucătărie se deschide şi de acolo se uită mama, unchiul şi Vladimir. Însă Fericitul Ioan nu îi bagă în seamă. Vine direct spre mine. Îi cad la picioare şi mă

binecuvântează. Apoi mă ridic, iar el pleacă.

M-am trezit când suna soneria de la uşă. Am sărit din pat şi am deschis. Poştaşul mi-a adus un colet, pe care l-am deschis, şi am văzut o revistă în limba engleză, *The Orthodox Word* (nr. 11, 1966, închinat în întregime Arhiepiscopului Ioan). Pe copertă era o fotografie cu un cimitir acoperit de zăpadă şi printre cruci umbla Fericitul nostru Ioan, întocmai aşa cum îl văzusem în vis. Iar pe copertă era scris de mână, „Pentru Zina".

Am fost atât de încântată de acest lucru şi copleşită de o bucurie atât de mare în lucrarea mea grea! Începând din acea zi, am luat hotărârea să nu îmi mai pese de părerile oamenilor şi să mă las îndrumată numai de ceea ce simte inima mea. Şi Dumnezeu m-a ajutat prin rugăciunile Dreptului din ceruri.

Ca să fiu sinceră, trebuie să spun că nu i-am simţit niciodată lipsa. Încă de la prima lui plecare, când ne-a spus în scurta sa predică, în biserică, că nu este depărtare între cei care îşi întemeiază viaţa pe singurul lucru de trebuinţă şi au astfel unime sufletească. Şi, chiar şi după ce a murit, îi cer ajutorul Fericitului Ioan ca unui om viu, iar el îmi dă de ştire mereu că este prin apropiere, că mă aude şi că mă ajută.

23. Mesele gratuite din trapeză

Lucrând la biserică, a trebuit să îndur multe greutăţi, dar Fericitul Ioan m-a ajutat întotdeauna. Îmi amintesc clar o întâmplare dinaintea ultimei sale plecări. Plimbându-ne împreună pe o străduţă, mi-a dat nişte bani de ziua numelui, pe care să-i cheltuiesc pentru mine. În acelaşi timp mi-a spus:

- Zina, ar trebui să continui lucrul cu mesele gratis din trapeză.

Era vorba de lucrarea noastră de milostenie, de a pregăti la biserică mâncare, pe care o dădeam gratis celor care slujeau la altar, celor veniţi de departe, tuturor bătrânilor şi celor care se împărtăşiseră şi, desigur, celor care nu-şi puteau permite o masă. Atunci chiar mi-a dat zece franci pentru acest lucru. Am continuat să fac ce mă încurajase Fericitul Ioan să fac - am încercat, în orice caz. Însă se pare că am exagerat, fiindcă am cheltuit tot ceea ce aveam şi mai mult de atât. Am început să împrumut bani şi datoria s-a ridicat la mai mult decât crezusem eu că o să fie: şaptezeci de dolari.

În vremea aceea, primeam în mod regulat douăzeci de dolari pe lună de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan", bani pe care i-aş fi putut folosi pentru această lucrare de binefacere. Însă nu-mi ajungeau. E puţin spus că datoria mea începuse deja să se facă simţită. Într-o seară, mă întorceam acasă de la biserică, gândindu-mă la povara datoriilor mele şi, trecând pe lângă o bancă unde mergea adesea Fericitul Ioan, i-am spus nu numai în gând, ci şi cu voce tare:

- Fericite Ioane, de multă vreme fac cu credincioşie ce mi-ai spus să fac şi uite în ce necaz sunt acum. Ajută-mă; scoate-mă din încurcătura asta!

Astfel i-am vorbit o vreme, apoi m-am dus acasă şi m-am culcat. Dimineaţa m-am trezit când suna soneria de la uşă. Poştaşul mi-a înmânat o scrisoare de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan".

„Slavă Domnului!", mi-am spus, „o să-mi iau cei douăzeci de dolari îndată ce o să pot încasa cecul chiar la banca aceea şi apoi mai rămân cincizeci de dolari. O să fac eu cumva rost de ei. O să pot să-mi uşurez datoria de şaptezeci de dolari.

Am desfăcut scrisoarea şi - o, ce surpriză am avut! Nu erau doar douăzeci de dolari, ci chiar şaptezeci! Îmi amintesc că această surpriză m-a făcut chiar să sar în sus de bucurie, apoi am fugit îndată să încasez cecul şi mi-am plătit repede datoriile. Am scris şi

Fondului, mulţumindu-le celor de acolo pentru darul lor atât de mărinimos. Însă nu am primit niciodată de la ei vreo explicaţie privitoare la motivul trimiterii exact a acelei sume. Luna următoare am primit din nou cecul obişnuit de douăzeci de dolari.

Mai păstrez şi acum chitanţa aceea, ca pe o amintire a faptului că banii mi-au fost trimişi mie personal de către dragul meu, Fericitul Ioan.

24. Recunoştinţă postumă

Fericitul Ioan mă alina chiar şi apărându-le altora în vise.

Aveam multe greutăţi la biserică, fiind nevoită să aud multe vorbe urâte despre Fericitul Ioan. Deşi căutam să mulţumesc pe toată lumea, nu puteam tăcea la aşa ceva şi încercam să-l apăr. Sufeream foarte tare din cauza acestor lucruri. În plus, mai aveam o grămadă de probleme şi acasă şi în alte părţi şi eram complet epuizată.

Odată, m-am dus la biserică şi iarăşi am auzit ceva foarte dureros despre sfântul nostru şi nişte insulte îndreptate către mine personal. Nemaiputând să îndur, am izbucnit în plâns. Stăteam pur şi simplu acolo şi plângeam. Mă simţeam atât de împovărată. Atunci a intrat fratele lui Alexei, Serioja, şi a văzut că plângeam. Poate că auzise şi el poveştile acelea şi vorbele care se spuneau despre mine.

- Zina, mi-a spus el, nu plânge. Sunt numai prostii. Ia ascultă ce vis am avut azi! L-am văzut pe Fericitul Ioan plecându-se la picioarele tale.

Am împietrit auzind aceasta, fiindcă mi se părea incredibil. Dintr-o dată, în inimă mi s-a născut o mare bucurie. Mi-am uitat toate necazurile, toate micile mele

frământări, căci acestea sunt mărunţişuri şi doar ne închipuim noi că sunt uriaşe. Şi Fericitul Ioan, ştiind că sunt într-o asemenea stare prostească şi inutilă, voise să mă mângâie, făcând să mi se povestească atunci visul acela neobişnuit.

25. Sfântul Serghie din Radonej

Adesea îl sâcâi pe Fericitul Ioan cu rugăminţi de ajutor.

Se întâmpla uneori să spun: „Fericite Ioan, ajută-mă să fac cumva rost de puţini bani, numai să fie pentru mine personal, ca să evit vorbele inutile”. Şi vă vine să credeţi? De-abia trecea o zi, uneori nici atât, şi imediat primeam o scrisoare în care era un cec şi, pe un bileţel sau chiar pe cec, scria limpede: „Zina, banii sunt pentru tine personal”. Ce lucru extraordinar! Fericitul Ioan îmi trimitea prin oameni ceea ce îi cerusem şi chiar le dădea gândul să scrie „pentru tine personal”. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori.

Faptul că era aproape, se vedea şi în alte feluri, chiar şi după moarte. Iată încă două întâmplări dintr-o singură zi:

1. Era în septembrie, în 1966, în ajunul pomenirii Sfântului Serghie din Radonej. La noi la biserică nu se făcea priveghere, fiindcă preotul nostru lipsea. Am vrut să aprind măcar candelele pentru sfânt, însă din păcate nu mai aveam ulei. Din întâmplare m-am

uitat la masa unde ţineam portretul Fericitului Ioan şi l-am privit rugător: „O, ce-aş fi vrut să aprind toate candelele din biserică de ziua sfântului!”. Doar atât am spus şi, fiindcă trebuia să plec, m-am îmbrăcat şi am coborât. Ieşind, aproape că m-am izbit de o doamnă, o veche şi dragă prietenă de-a mea, care venea cu un pachet în braţe. Văzându-mă, a strigat:

- Draga mea Zina, îţi aduc nişte ulei.

Ce fericire! I-am mulţumit şi am alergat să aprind candelele din biserică.

2. După ce am aprins candelele din biserică, m-am întors, cu inima plină de mulţumire către Dumnezeu şi sfinţii Săi slăviţi. În drumul meu spre casă treceam pe lângă un magazin unde, printre alte lucruri vechi, era de vânzare o icoană a Sfântului Serghie din Radonej. De trei ani vroiam să o cumpăr, însă din păcate nu am putut niciodată să-mi permit. Voisem să i-o dăruiesc Fericitului Ioan de ziua numelui său. Îmi plăcea mult icoana şi adesea mă opream să o admir şi să mă rog în faţa ei. Şi am continuat aşa, an după an. În tot acest timp am sperat ca proprietarul magazinului să-mi facă o reducere, însă el nu a vrut.

Şi astfel, fiind în seara aceea ajunul sărbătorii Sfântului Serghie, m-am oprit iarăşi în faţa vitrinei acelui magazin. Era închis. Mi-am făcut cruce şi m-am gândit: „Ce icoană minunată, sfântul arată de parcă ar fi viu, de parcă m-ar binecuvânta”. Şi instinctiv m-am plecat ca şi cum aş fi luat în realitate binecuvântare. Am plecat cu părere de rău că nu am putut niciodată să i-o dăruiesc Fericitului Ioan. Şi, spontan, am început să-i strig în gând: „Mult-iubitul meu Fericite Ioan, fă o minune, să pot avea această icoană. O să o aşez la tine în chilie”. Şi am plecat apoi.

La zece minute după aceea, a trebuit să mă întorc şi, trecând pe aceeaşi stradă, am văzut că acum magazinul era deschis, deşi era foarte târziu. Am traversat şi am intrat înăuntru, sperând să mă pot închina la icoană, când proprietarul, întâmpinându-mă cu un zâmbet, mi-a spus:

- Ei, v-aţi hotărât să luaţi icoana aceea?
- Nu cred, de vreme ce nu am banii necesari.
- Şi cât vă puteţi permite să daţi? m-a întrebat el, iar eu i-am răspuns că jumătate din preţ.

Spre uluirea mea, a luat icoana şi mi-a dat-o! Mai mult, nu aveam la mine atunci nici măcar banii aceia, dar tot a avut încredere să mi-o dea. Am strâns la piept icoana şi am fugit, slăvindu-L pe Dumnezeu şi pe sfinţii Lui.

26. Consemnarea minunilor

Cam peste un an, într-o seară, târziu, pe când mă aflam în biserică, m-am uitat la chipul Fericitului Ioan şi i-am spus: „Mă simt atât de vinovată faţă de tine. Am primit atât de multe minuni din partea ta şi până acum nu am consemnat cum se cuvine nici o întâmplare din faptele tale minunate, să o trimit în California (la Frăţia Sfântul Gherman din Alaska, prin părintele Mitrofan). Însă nu pentru că nu aş fi vrut, ci pentru că nu am niciodată ocazia să o fac - ori sunt grăbită, ori când am o clipă liberă nu sunt în stare să o fac. Va trebui pur şi simplu să mă ierţi pentru aceasta”. Astfel am terminat plângerea păcatului meu şi m-am dus acasă.

Dimineaţa devreme a trebuit să merg la mănăstirea Lesna. Pe când ajunsesem acolo şi intram pe porţile mănăstirii, maica stareţă Teodora tocmai ieşea în pridvor. Văzându-mă, a strigat cu bucurie:

- Zina, uite, povestea ta!

Şi-a ridicat mâna, în care ţinea o hârtie albă. Apropiindu-mă de iubita maică stareţă, am primit binecuvântare de la ea şi o revistă în limba rusă pe care o ştiam bine, Pravoslavny Blagovestnik (Vestiri ortodoxe, nr. 6 din 1967), pe coperta căreia era o fotografie cu Arhiepiscopul Ioan, de pe vremea când era încă un tânăr episcop în Shanghai. M-am întrebat despre ce fel de „poveste” putea fi vorba? Am deschis revista şi la pagina 105 am găsit povestea despre icoana Sfântului Serghie, de care tocmai am vorbit. Ce surpriză! Cu numai o zi înainte îl rugasem pe Fericitul Ioan să mă ierte că nu pot scrie despre minunile pe care le săvârşeşte el tot timpul. Iar în ziua următoare ţin în mână dovada acestora. Nu a trecut nici măcar o zi până ca el să-mi răspundă atât de uimitor, şi încă fără ca eu să fac nimic.

De fiecare dată când Fericitul Ioan îmi arată „faptele sale sfinte”, pentru a mă încredinţa că vin din partea lui, acestea sunt însoţite fie de o fotografie de-a lui, fie de altceva care aminteşte de el. Primeam această revistă de mulţi ani, însă era singura dată după moartea lui când revista avea fotografia lui lângă povestea mea.

Acum, că sunt bolnavă în spital, sunt eliberată de orice grijă şi pot să consemnez toate faptele sale minunate. Slavă lui Dumnezeu pentru toate şi pentru asemenea oameni sfinţi ca Fericitul Ioan al nostru.

Nota editorului: Părintele Mitrofan s-a mutat la San Francisco chiar înainte de trecerea la cele veşnice a Fericitului Ioan. Noi, cei din Frăţia Părintelui Gherman, întemeiată de dreptul Arhiepiscop Ioan, i-am tot cerut părintelui Mitrofan informaţii

biografice despre întemeietorul nostru, informaţii pe care ne tot promitea că o să ni le dea îndată ce vor sosi de la Paris, însă nu ajungea nimic de acolo. Apoi, odată, a primit o scrisoare particulară de la Zinaida Julem, pe care ne-a dat-o să o publicăm, ceea ce am şi făcut, în revista noastră periodică în limba rusă *Vestiri Ortodoxe*. Am aşezat fotografia Fericitului Ioan pe copertă, fiindcă numărul îi era închinat în întregime. În acelaşi număr am publicat nişte materiale interesante dintr-o broşură australiană, scrisă de Arhimandritul Veniamin Garşin, care oferă o imagine mai lămurită a prigonirii Fericitului Ioan.

27. Ajutor minunat

Odată eram bolnavă la pat. Pe atunci, Fericitul Ioan nu locuia prea departe de noi. În ziua aceea ştiam că are să slujească dimineaţa, însă că a doua zi pleca la Bruxelles şi că avea să lipsească vreme îndelungată. Voiam foarte mult să mă împărtăşesc, dar mă simţeam atât de rău, încât nu eram în stare să mă ridic din pat. Am încercat de multe ori, fără să reuşesc, eram pur şi simplu ţintuită la pat. M-am tot rugat şi am tot nădăjduit şi în cele din urmă mi-am adunat toate puterile şi cu mare greutate am putut să mă ridic, să mă îmbrac şi să ies. De-abia am reuşit să ajung la biserică, să urc scările şi să intru în camera de lângă altar, unde slujea Fericitul Ioan.

El stătea cu spatele la uşă şi ţinea deja potirul în mâini, pregătit pentru a-i împărtăşi pe credincioşi. Disperată, m-am gândit că este prea târziu să mă împărtăşesc şi am îngenuncheat în spatele analogului din mijlocul bisericii, care mă ascundea de privirea episcopului. Fericitul Ioan nu m-a văzut - fizic nu avea cum. Am început să plâng încetişor, că o să fiu lipsită de Sfânta Împărtăşanie fiindcă este prea târziu. Deodată i-am

auzit vocea:

- Zina, vrei să te împărtăşeşti?

Nu vă puteţi închipui ce am simţit în acel moment! Iarăşi ştia cu duhul! Câtă recunoştinţă simţeam faţă de Dumnezeu şi faţă de Fericitul Ioan că în duhul lui mi-a auzit dorinţa sufletului. M-a spovedit şi m-a împărtăşit şi am părăsit biserica absolut sănătoasă! Uimitor lucru, ţinând seama de faptul că fusesem numai cu puţină vreme înainte atât de absolut bolnavă.

O altă vindecare asemănătoare s-a întâmplat în Sâmbăta Mare, când pe picior mi-a apărut o pată roşie mare şi mi s-au umflat venele. Nu puteam umbla şi aveam dureri groaznice. Acasă mama era şi ea bolnavă, iar la biserică aveam foarte multe de făcut înainte de Paşti. Ce puteam să fac? M-am rugat imediat Fericitului Ioan: „Te rog, ajută-mă”. De-abia am reuşit să ajung acasă de la biserică, m-am culcat şi am adormit. Când m-am trezit dimineaţa, nu mai rămăsese nici o urmă din umflătura roşie. Puteam să merg şi nu mai simţeam nici o durere. Nu a fost aceasta o minune?

28. Însănătoşire prin rugăciune

1. Odată, pe când Fericitul Ioan era cu noi în Franţa, aveam nevoie de o slujbă bună şi, cu ajutorul său, am obţinut un serviciu la o doamnă care avea un câine uriaş. Mama acesteia, foarte bătrână, a venit într-o zi în vizită, şi câinele, de bucurie, a sărit pe ea, făcând-o să cadă şi să-şi fractureze şoldul. A fost dusă la spital, unde doctorii au spus că îşi va reveni greu, fiindcă era foarte slăbită. Atunci am alergat la Fericitul Ioan, rugându-l să se roage pentru ea. Fericitul mi-a promis că o să se roage. La puţin timp după aceea,

doamna a început să se simtă mult mai bine şi, încetul cu încetul, s-a vindecat complet şi a mai trăit mulţi ani.

2. După moartea Fericitului Ioan, s-a îmbolnăvit chiar doamna pentru care lucram. Am alergat repede la biserică şi am făcut un parastas pentru Dreptul nostru. Boala ei s-a agravat, căci doctorii au descoperit o tumoare malignă la rinichi, fiind pesimişti cu privire la starea ei. Am făcut trei parastase pentru Fericitul Ioan. La puţin timp după aceea i s-au repetat analizele şi nu i-au mai găsit nimic. Şi şi-a revenit şi ea, întocmai ca mama sa, şi este sănătoasă şi în ziua de azi, mulţumesc lui Dumnezeu.

3. Doamna pentru care lucram avea o prietenă bună care avea o soră mai tânără decât ea. Aceasta urma să se căsătorească, dar dintr-o dată degetul mijlociu i s-a umflat, i s-a înroşit şi o durea groaznic, fapt care s-a dovedit a fi o piedică în calea planurilor sale de căsătorie. Doctorii i-au făcut tot felul de tratamente, însă nimic nu a putut-o ajuta. A trecut un an întreg. În cele din urmă au examinat-o din nou şi au descoperit că era cancer. Bineînţeles că toată lumea s-a tulburat şi nu ştia ce să facă. Eu însă am fugit la biserică, am făcut un parastas pentru dragul nostru Fericit Ioan şi l-am rugat fierbinte să o ajute pe biata fată. Am făcut astfel trei parastase. Degetul acestei tinere fecioare a început treptat să se vindece şi în curând s-a vindecat complet. Acum este măritată şi are doi copii.

29. Îndepărtarea unui neg

Iată încă un caz deosebit. Helen Pavlova, pe când era încă domnişoară, ţinea mult la Fericitul Ioan. Odată, pe când acesta trăia, Helen a venit la mine, spunându-mi:

- Tanti Zina, am un neg pe călcâi de care nu pot scăpa decât cu operaţie. Dar mi-e frică să mă operez. Iar mâine trebuie să mă duc la spital pentru acest lucru. Totul este aranjat, dar nu vreau să merg, pentru că mi-e frică.

- De ce nu l-ai rugat pe Fericitul Ioan să se roage pentru tine, şi atunci te-ai fi dus liniştită să te operezi? am întrebat-o eu.

În simplitatea ei copilărească, ea s-a rugat chiar atunci şi în locul unde se afla. Nu i-a cerut ca operaţia să reuşească ci, pur şi simplu, să nu se opereze deloc. Nici măcar nu i-a scris, ci i-a cerut în gând ajutorul. Şi în acea clipă negul i-a dispărut şi nu i-a mai apărut niciodată. Aşa, pur şi simplu! Şi nu a mai trebuit să se opereze!

Tot fetei acesteia i-a proorocit Fericitul Ioan că se va mărita cu un preot, că va fi o matuşka. Când a venit ultima oară la noi, ea s-a dus la el chiar înainte să plece, a vorbit mult timp cu el şi apoi l-a întrebat:

- Pot să mă mărit cu un francez tânăr, drăguţ, care îmi face curte acum?

Fericitul Ioan şi-a înclinat capul într-o parte, a zâmbit ca un copil, cum făcea el, şi a spus:

- Tu o să fii o matuşka.

A tăcut apoi pentru o vreme, după care a adăugat:

- Numai că o să te măriţi cu un rus.

Şi, într-adevăr, în curând ea a devenit o matuşka.

30. Vindecare de cancer

De fiecare dată când fac parastas pentru Fericitul Ioan, îl rog să se roage la Dumnezeu pentru un anumit lucru, şi el mă aude. Aude tot. Îmi amintesc cum mi-a spus, la plecare:

– Zina, să mă anunţi de îndată ce tu sau altcineva vă îmbolnăviţi.

Iar când ne-a părăsit, plecând în cealaltă lume, m-am gândit: „Ce-o să mă fac fără el şi fără ajutorul lui?". Însă apoi am găsit o soluţie: am putea să facem parastase pentru el, care să servească drept cereri şi ar trebui să îi cerem să se roage ca şi cum ar fi în viaţă. Iar el ne aude şi ne ajută.

De curând a fost un astfel de caz la noi în biserică, într-o zi unul dintre enoriaşi, un om profund credincios, a venit într-un suflet, cerând ajutor. Era însurat cu o franţuzoaică şi avea trei copii. Cel mai mare dintre ei, fiica sa de 16 ani, fusese de curând la noi la biserică şi părea o fată înfloritoare, sănătoasă. Se lovise însă la coaste şi îi apăruse o umflătură uriaşă, de mărimea unui măr.

Au dus-o la spital, unde doctorii au descoperit că umflătura era de natură canceroasă şi i-au extirpat-o. Curând s-a dovedit că nu era numai ceva extern, ci şi intern şi îi afecta deja o parte din plămân. Când doctorii au descoperit acest lucru, au spus că nu are nici o speranţă şi că numai o minune o poate salva.

Atunci tatăl ei, disperat, a alergat la biserică şi l-a rugat pe preotul nostru să se roage pentru ea. După ce a plecat tatăl, l-am rugat pe părinte să slujească un parastas pentru Fericitul Ioan şi ne-am rugat împreună.

După câteva zile, tatăl ne-a sunat la telefon şi l-a rugat pe părinte să vină la spital să o vadă pe fiica lui. Acesta s-a dus şi la întoarcere ne-a povestit că acum doctorii spuneau că există speranţe de însănătoşire.

Câte minuni se săvârşesc în urma rugăciunilor Fericitului nostru Ioan! Cu adevărat, am avut printre noi un mare sfânt, iar milostivul Dumnezeu mi-a dat mie, o mare păcătoasă, să fiu martoră la acest lucru.

Minunat este Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel!

Zinaida V. Julem,
Paris, vara lui 1978

Fericitul Ioan în Olanda. Cinstirea lui de către Biserica Ortodoxă Olandeză

Din păcate, nu l-am întâlnit niciodată personal pe Arhiepiscopul Ioan Maximovici, fiindcă am cunoscut Biserica Ortodoxă de-abia în 1975. Şi totuşi simt că îl cunosc personal, fiindcă biserica noastră din Haga este plină de amintirea sa binecuvântată, iar prezenţa sa se simte oriunde: în felul cum se ţin slujbele; în cuvintele Arhiepiscopului nostru Iacov şi ale Arhimandritului Adriaan (care i-a fost fiu duhovnicesc); în icoana sa din biserică, în veşmintele sale (veşminte frumoase, chinezeşti, din mătase) şi în mătăniile sale, pe care încă le foloseşte Arhiepiscopul Iacov.

Dar să încep cu începutul.

Cu foarte multă vreme în urmă, la începutul secolului al 18-lea, Biserica Ortodoxă era prezentă în Olanda. Ţarul Petru cel Mare, care a stat o vreme aici, a ctitorit - în 1697 în Amsterdam - o bisericuţă pentru marinarii ruşi. Nu se ştie acum unde a fost aşezată şi cum arăta acea bisericuţă.

În 1763, „Cei trei şoimi”, o casă din Amsterdam, a fost transformată în biserică, „Biserica ruso-greacă Sfânta Ecaterina”. Aceasta a durat până în 1865.

Ortodoxia a fost prezentă permanent în Olanda mai târziu, de la căsătoria regelui William II cu prinţesa rusă Anna Pavlovna, fiica ţarului Pavel I, în 1816. Aceasta nu a devenit protestantă, ca întreaga familie domnitoare a Olandei, ci şi-a păstrat credinţa ortodoxă. La început a frecventat Biserica din Amsterdam, însă după aceea a întemeiat parohia Sfânta Maria Magdalena din Haga, care mai există şi astăzi. Biserica a fost mai întâi în capela palatului Rustenburg-Zorguliet, iar mai târziu, în 1911 (după moartea reginei), într-o casă de pe Baserlstreet. După Revoluţia din 1917, au venit refugiaţi ruşi în această parohie care, după încetarea ajutorului bănesc rusesc, a devenit foarte săracă.

În 1937, cu sprijinul unui Comitet olandez special pentru ajutorarea parohiei ruseşti, s-a construit o altă biserică, pe Obrecht-street, închinată tot Sfintei Maria Magdalena. În vremea aceea, era preot acolo Ieromonahul Dionisie Loekine, care provenea din Paris, având ca mai-mare pe Mitropolitul Evloghie de Paris.

În 1938, Bisericii Ortodoxe Ruse i s-au alăturat primii doi convertiţi de origine olandeză, iar în scurtă vreme mulţi alţii, ca urmare a conferinţelor despre Sfânta Ortodoxie pe care le-a ţinut părintele Dionisie în mai multe oraşe. Acesta a început şi traducerea cărţilor de slujbă ortodoxe în limba olandeză care, în 1944, a fost recunoscută în mod oficial ca limbă liturgică de către Mitropolitul Evloghie. S-au întemeiat parohii în Amsterdam şi Herleem.

În 1945 şi Biserica Ortodoxă Olandeză a devenit victima disputelor privitoare la jurisdicţie care se iscaseră în diaspora rusească. Ieromonahul Dionisie l-a urmat pe Mitropolitul Evloghie, care se întorsese la Patriarhia Moscovei. O parte dintre credincioşi nu au putut face acest pas al părintelui Dionisie şi au întemeiat o altă parohie în Haga, care ţinea de Sinodul Bisericii Ruse din afara Rusiei. Biserica din Exil a mai întemeiat parohii şi în Amsterdam şi, în 1955, la Amhem. Şi aceste parohii au atras convertiţi olandezi. Un grup mic de ortodocşi aparţinea de eparhia pariziană a Arhiepiscopiei ruse a Europei Apusene, de sub Patriarhul de Constantinopol, cu parohii în Maastricht, Devenker şi o mănăstire mică la Mill-St. Hubert.

După 1945, în ţara noastră a venit din Rusia un nou val de emigranţi, dintre care cei mai mulţi s-au aşezat în Amsterdam şi în jurul acestui oraş. De aceea a întemeiat ieromonahul Dionisie o parohie la Amsterdam, mai întâi pe un vas, apoi într-o casă. În 1959, Nicolae de Clichy, exarh patriarhal al Patriarhiei Moscovei, ajutat de Mitropolitul Antonie Bloom din Londra, a închinat această biserică Maicii Domnului Degrabă-Ascultătoarea.

În 1966, Arhimandritul Dionisie a fost hirotonit, la Moscova, episcop auxiliar

de Rotterdam pe lângă Arhiepiscopul Yasile de Bruxelles. Episcopul Dionisie a murit în 1976. Între timp însă avuseseră loc schimbări însemnate în jurisdicţia Moscovei. În 1971, Episcopul Iacov din Biserica Ortodoxă Olandeză a devenit căpetenie a parohiilor din Patriarhia Moscovei.

Episcopul Iacov (Akkevsdike), care la început fusese călugăr benedictin în biserica romano-catolică, a fost primit în Biserica Ortodoxă Rusă în 1940, împreună cu prietenul şi tovarăşul său de călugărie, Adriaan, de către Arhimandritul Dionisie. În 1946, ei au întemeiat prima parohie de limbă olandeză, Biserica ortodoxă Sfântul Ioan Botezătorul, urmată în 1954 de Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul. Principalul ţel al mănăstirii a fost propovăduirea Ortodoxiei în rândul olandezilor, prin traducerea în olandeză a cărţilor cu Sfintele Slujbe şi săvârşirea întregului ciclu zilnic de slujbe în limba olandeză, după Tipic.

Părintele Adriaan s-a îmbolnăvit de tuberculoză în 1950 şi a fost trimis să se refacă în Elveţia, până în 1953. El a folosit tot acest timp pentru traducerea slujbelor ortodoxe în olandeză. Sfânta Liturghie, Vecernia, Utrenia, împreună cu celelalte slujbe din cărţile ortodoxe, traduse în limba olandeză şi săvârşite în modul tradiţional ortodox, s-au dovedit a fi potrivite nevoilor legate de cult ale comunităţilor olandeze.

Această lucrare uriaşă de traducere s-a sfârşit în anul 1984, când ultima carte, *Mineiul pe toate lunile*, a fost tradusă în limba olandeză, aşa încât acum Biserica Ortodoxă Olandeză are la dispoziţie toate cărţile cu Sfintele Slujbe în olandeză.

Acestea sunt Biserica şi mănăstirea cu care a lucrat Vlădica Ioan Maximovici.

În 1952, fiind Arhiepiscop de Bruxelles şi al Europei Apusene, fără ca nimeni să se aştepte la ceea ce avea să facă, Arhiepiscopul Ioan a vizitat din proprie iniţiativă mănăstirea ortodoxă olandeză. A cercetat întreaga biserică, altarul şi tot ce cuprindea

acesta, cărţile de slujbă, icoanele. A stat o oră sau ceva mai mult și a părut foarte mulțumit de străduințele misionare ale părinților Iacov şi Adriaan. Şi-a oferit ajutorul, în caz că ar fi fost nevoie de el.

„Ne spusese să mergem la el dacă vom avea greutăţi", scrie Iacov, Arhiepiscopul de Haga, „şi în 1953 am avut greutăţi. Lumea nu ne înţelegea lucrarea.

Şi eram singur, căci părintele Adriaan era într-un sanatoriu, în Elveţia. Aici i-a cunoscut pe nişte copii ruşi care erau în vacanţă cu o monahie de la Mănăstirea Lesna din Franţa. Şi ei îl cunoşteau pe Arhiepiscopul Ioan şi aşa ne-am dus să îl vedem la Versailles.

În 1953, în decembrie, am cerut să fim luaţi în păstorirea sa, el fiind pe vremea aceea Arhiepiscop de Bruxelles şi al Europei Apusene. Cererea noastră a fost îndeplinită în luna ianuarie a anului 1954".

„Îi suntem recunoscători pentru tot ceea ce a făcut pentru Biserica noastră. Avem în biserică o icoană cu el, pe masa pentru răposaţi, şi îl pomenim mereu în rândul ctitorilor".

Arhiepiscopul Ioan a luat în păstorirea sa Biserica Ortodoxă Olandeză, începând o îndelungată legătură de prietenie, care a fost foarte roditoare, o binecuvântare pentru Biserica Olandeză. El a fost un părinte duhovnicesc minunat pentru Egumenul Iacov şi pentru părintele Adriaan. Avea foarte multă înţelegere în general pentru bisericile misionare şi le sprijinea lucrarea oricum putea. Păstorirea sa a însemnat o ocrotire adevărată pentru Biserica Olandeză. Arhiepiscopul a sprijinit folosirea limbii olandeze şi adaptările la condiţiile din Olanda.

Toţi cei care l-au cunoscut la acea vreme, şi-l amintesc ca pe un sfânt. A fost

de mare ajutor atunci când boala, sărăcia şi alte necazuri au încercat mănăstirea vulnerabilă.

De câte ori vizita Olanda, stătea la mănăstire, unde se simţea întocmai ca acasă. În 1962, a tuns-o în monahism pe maica Ioanna, care este cea mai vârstnică membră a obştei. De asemenea, el i-a dus pe cei de acolo la mănăstirea Lesna a Maicii Domnului, din Franţa, al cărei metoc a devenit mănăstirea lor.

Viaţa sa de rugăciune şi asceză a lăsat o impresie foarte puternică asupra Bisericii Olandeze, care a învăţat mult din aceasta. Îndrumările şi comentariile sale privitoare la Tipic sunt respectate şi în ziua de azi.

Lumea îşi aminteşte cu adâncă emoţie de dragostea lui pentru oameni, îndeosebi pentru copii. Suntem pururea recunoscători că l-am cunoscut şi că am fost iubiţi de el. Şi avem credinţă că dragostea lui va mai lucra pentru noi şi acum, când mijloceşte pentru noi înaintea Domnului şi Mântuitorului nostru, al Cărui credincios slujitor a fost în timpul vieţii sale pământeşti.

La 19 septembrie 1965, la îndemnul Arhiepiscopului Ioan, Arhimandritul Iacov a fost ales şi hirotonit Episcop de Haga şi Olanda de către Mitropoli tul Filaret al oraşului New York - primul episcop ortodox olandez - în Catedrala Sfântul Iov cel Îndelung-Răbdător din Bruxelles.

După moartea lui Vlădica Ioan Maximovici, la 2 iulie 1966, în Seattle, din păcate misiunea olandeză a Sinodului Bisericii Ruse din afara Rusiei a început să fie din ce în ce mai puţin înţeleasă. După o perioadă de necazuri, Biserica Ortodoxă Olandeză s-a întors în 1971 la Patriarhia Moscovei, iar Episcopul (mai târziu Arhiepiscopul) Iacov a devenit conducătorul eparhiei olandeze, după Episcopul Dionisie. În prezent, Biserica are câteva parohii şi mănăstirea în Haga şi alte parohii în Amsterdam, Groningen, Amersfoort şi Rotterdam.

Aici trebuie să închei prezentarea Bisericii Ortodoxe Olandeze. După cum vedeţi, Biserica Ortodoxă Olandeză a fost încercată de toate necazurile şi ispitele disputelor privitoare la jurisdicţie, prin care se pare că sunt nevoite să treacă toate Bisericile Ortodoxe din afara Rusiei. Iar în ceea ce priveşte viitorul, sperăm să putem creşte Biserica noastră în pace şi sfinţenie, netulburaţi de atacuri legate de politică sau de jurisdicţii.

Ne rugăm pentru unitatea şi independenţa Bisericii Ortodoxe din Europa, însă cred că aceste lucruri sunt încă departe.

Veneraţia şi dragostea ortodocşilor olandezi pentru Vlădica au fost exprimate de Episcopul Iacov în *Cuvântul înainte* la Viaţa Arhiepiscopului Ioan (1966, toamna):

„Această ediţie este închinată în primul rând amintirii celui ce ne-a părăsit pe neaşteptate, Arhiepiscopului Ioan. Ne-am gândit că l-am putea cinsti cel mai bine trimiţându-vă o fotografie cu «Vlădica al nostru», făcuă la noi în biserică în timpul Sfintei Liturghii. Este caracteristică pentru el, toţi cei care l-au cunoscut îşi vor da îndată seama că el este. Fotografia a fost făcută în timpul Liturghiei săvârşite în Lunea Sfântului Duh, când m-a făcut stareţ.

[Lunea Rusaliilor („Conform tradiţiei după care, în ziua următoare marilor praznice, sărbătorim persoanele care au slujit ca instrumente ale evenimentului prăznuit sau care au avut un oarecare rol în săvârşirea lui, a doua zi după Duminica Pogorârii Sfântului Duh, adică în Lunea Rusaliilor, Biserica Ortodoxă prăznuieşte pe Sfântul Duh [...]. În calendarele ortodoxe româneşti, această zi e trecută ca sărbătoarea Sfintei Treimi. Denumirea aceasta, de dată mai nouă, reprezintă probabil o influenţă catolică (la catolici

Sfânta Treime e sărbătorită în prima Duminică după Rusalii). În sec. 12, nici în Apus nu era încă generalizată o asemenea sărbătoare, ci era privită în unele mănăstiri ca o inovaţie; ea a fost stabilită definitiv în Apus abia la 1334. În calendarele celorlalte Biserici Ortodoxe însă, Lunea de după Rusalii este numită încă lunea Sfântului Duh...” - Preot profesor T. Ene Branişte, *Liturgica generală*, vol. 1, p. 182, Editura Episcopiei Dunării de jos, Galaţi 2002)].

Avea numai şaptezeci de ani când a murit, pe deplin singur, după cum fusese de când devenise episcop.

El a făcut totul în felul său, a săvârşit în fiecare zi toate slujbele, Sfânta Liturghie a slujit-o fie că era în tren, pe vapor sau în spital. Iar dacă nu putea să facă el acest lucru, fiindcă era bolnav, chema un preot să o săvârşească la el în cameră.

A fost cunoscut şi foarte cinstit în toată lumea. Chiar în Paris, omul care face semn să plece trenul din gară îl aştepta când ştia că trebuie să sosească „Arhiepiscopul rus”.

În toate spitalele europene era cunoscut ca episcopul care stătea şi se ruga chiar şi toată noaptea alături de cei care erau pe moarte. Era chemat să se roage la căpătâiul celor care erau foarte bolnavi, fie ei catolici, protestanţi, ortodocşi sau de orice altă confesiune, căci, atunci când se ruga el, Dumnezeu era îndurător.

A murit pe 2 iulie, pe neaşteptate, adormind pe când se ruga.

„Acum nu mai avem părinte”. Acest strigăt s-a făcut auzit în toată Biserica, în toată lumea. Şi Biserica Ortodoxă Olandeză este orfană şi nu mai are ocrotitor pe pământul acesta. Însă el ocroteşte mica noastră Biserică pe lângă Dumnezeu.

Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi trimită mie personal veşmintele şi mitra sa, de Paşte. Scrisoarea mea de mulţumire nu a primit nici un răspuns.

Nu mai am părinte duhovnicesc şi nici nu o să mai am, în orice caz nu pe

cineva ca el, care să mă sune în miezul nopţii ca să-mi spună: „Mergi de te culcă acum; ţi se va da lucrul pentru care te rogi”.

Vlădica, îţi mulţumim pentru tot, şi aminteşte-ţi de noi, Biserica ta Ortodoxă Olandeză, la Tronul lui Dumnezeu”.

Părintele Martin Erlings

Câteva amintiri personale

de Egumenul Adriaan, 1966

Arhiepiscopul Ioan este cinstit ca întemeietor al Bisericii Ortodoxe Olandeze, iar prima Viaţă publicată după moartea sa a apărut în revista acestei Biserici în limba olandeză (articolul care urmează a fost publicat în acelaşi număr). Mai târziu, cea mai importantă Viaţă adusă la zi a lui Vlădica (în capitolul intitulat „Viața Sfântului Ioan Maximovici 1896-1966”) a fost tradusă în întregime în limba olandeză şi publicată tot în această revistă.

Vlădica Ioan, poreclit „Shanghainski”, a fost un om de felul celor pe care tânjeşti să-i întâlneşti, chiar şi numai o dată în viaţă. Iar atunci când această întâlnire devine realitate, amintirea ei nu mai poate fi ştearsă. Era cu adevărat un om unic, nu mai era nimeni ca dânsul, fiindcă multe trăsături, ele însele foarte rare, se regăseau unite în el

cu o intensitate nemaivăzută.

Încă îmi mai apare în faţa ochilor cum a venit să ne viziteze la biserică în urmă cu aproximativ cincisprezece ani. Nu atrăgea prea mult privirea: era scund, îndesat, avea un chip cu trăsături neregulate care se ivea dintr-o grămadă încâlcită de fire de păr. Un defect grav de vorbire îl făcea foarte greu de înţeles, deşi vorbea germana, franceza şi engleza. Dar nu a spus prea multe. Foarte calm, fără să ţină seama de cei care îl aşteptau, a cercetat întreaga biserică. A mers de a sărutat altarul şi s-a uitat cu atenţie la toate şi în toate cele de pe el. După aceea a examinat, una câte una, icoanele din jur şi cărţile, atât cele tipărite, cât şi cele scrise de mână. După o oră întreagă, a plecat: voise să-i cunoască pe preoţii olandezi şi, dacă se întâmpla să avem greutăţi, trebuia doar să îi spunem.

Şi, într-adevăr, la un an după vizita sa am avut mari greutăţi ecleziastice. După ce vreme îndelungată am făcut încercări neroditoare în toate direcţiile, am hotărât să ne încercăm strădania şi cu el. Acesta a fost începutul unei lungi legături de prietenie, plină de binecuvântare, atât pentru noi, cât şi pentru Biserica Olandeză, pe care a luat-o atunci în păstorirea sa. Căci, pentru el, aceasta a însemnat că ne-a luat într-adevăr şi sub ocrotirea sa şi ne-a apărat cu mărinimie de toate atacurile care, din lipsă de înţelegere şi uneori chiar din rea-voinţă, erau îndreptate împotriva comunităţii tinere şi vulnerabile.

Astfel, am putut şi să învăţăm să îl cunoaştem mai bine, atât pe el, cât şi felul de necrezut în care îşi trăia viaţa. Căci venea adeseori în vizită şi mereu când vizita Biserica Rusă din Olanda stătea la noi la mănăstire, unde se simţea întocmai ca acasă. În plus, am fost şi noi de multe ori cu el în Franţa, la mănăstirea Lesna sau în camera sa de la Şcoala Rusă de Cadeţi din Versailles.

Ceea ce te impresiona la el mai înainte de toate era asceza sa incredibil de aspră. Era ca şi cum ar fi înviat un sfânt din pustie din primele secole. Nu se culca niciodată în pat; nici măcar nu avea aşa ceva.

Uneori, dacă era grav bolnav, era îngrijit în altă parte.

Dormea câte puţin, uneori câteva minute când era la rugăciune, câteva ore noaptea stând în capul oaselor, pe un scaun și - ceea ce îi tulbura pe mulţi - câteva minute în cursul unei discuţii care nu îl interesa, nepierzându-i totuşi firul.

Umbla desculţ, chiar şi pe pietrişul ascuţit al parcului de la Versailles. Mai apoi acest lucru i-a fost interzis de Mitropolit, după ce a avut o gravă infectare a sângelui din pricina unui ciob.

Mânca numai o dată pe zi, spre miezul nopţii - cel puţin când avea cineva grijă de acest lucru; altminteri, nu mânca nici atunci.

Însă şi mai impresionantă era pilda vie a rugăciunii sale. Săvârşea zilnic Sfânta Liturghie, indiferent de cât de puţini oameni erau prezenţi. La această slujbă acorda foarte multă vreme pregătirii Darurilor. Sfântul Disc era plin mai să dea pe dinafară datorită numărului mare al celor pomeniţi.

Scotea din fiecare buzunar hârtiuţe cu nume pe ele, şi în fiecare zi unele noi li se adăugau acestora, din scrisori venite din toate colţurile lumii, prin care oamenii îi cereau să se roage, îndeosebi pentru bolnavi. Mai mult, în amintirea sa se păstra limpede chipul fiecăruia dintre cei pe care îi întâlnise în timpul vieţii sale active. El le cunoştea şi le înţelegea nevoile şi acest lucru era deja o mângâiere. La Intrarea cu cinstitele Daruri, începea din nou cu pomelnicele care îi fuseseră aduse între timp, aşa încât corul trebuia uneori să repete de trei ori Heruvicul. După Sfânta Liturghie mai rămânea încă ore în şir în biserică. Curăţa cu o grijă minuţioasă Potirul şi Discul, proscomidiarul şi altarul. În acelaşi timp, mânca prescură şi bea multă apă fierbinte.

Citea cu voce tare Ceasurile, oriunde ar fi fost, adesea stând în picioare în tren sau pe vapor, printre ceilalţi călători (căci călătorea mult).

După Sfânta Liturghie, după-amiaza, citea corespondenţa de dimineaţă, însă cineva de încredere trebuia să-i deschidă scrisorile pentru a vedea dacă este ceva urgent.

Uneori anunţa dinainte conţinutul scrisorilor, chiar dacă erau lucruri de care nu mai auzise nimic de multă vreme.

Avea foarte multă grijă ca în biserică şi îndeosebi în altar să nu se vorbească decât strict cele legate de slujbă.

Bolnavii şi cei singuri erau cei cărora le acorda în primul rând atenţia sa, cercetându-i până şi în cele mai îndepărtate locuri. Pentru acest lucru, purta cu el, într-o geantă de piele legată la gât cu o bandă, o icoană grea a Maicii Domnului, o copie a Icoanei făcătoare de minuni din Kursk, adusă din Rusia de Biserica emigrantă. Acolo cânta la căpătâiul bolnavului, cu vocea sa spartă, mica slujbă a Maicii Domnului şi aducea eventual şi Sfânta Împărtăşanie.

Avea o preferinţă pentru copii, care se adunau atât de uşor în jurul său. Totdeauna se informa cu privire la ei, îi catehiza, le trimitea felicitări şi le aducea daruri. Putea să-i privească minute în şir în ochi cu acea privire caldă, luminoasă, care te învăluia în întregime, aşa cum îşi cuprinde o mamă copilul în braţe.

Această privire rămâne de neuitat pentru toţi cei care l-au întâlnit. Pe cât de prost se exprima, pe atât de plini de înţeles îi erau ochii. O atingere întâmplătoare te ducea cu gândul la ceva tare şi masiv, ca un trunchi de copac noduros. Însă dacă se uita la tine, în clipa aceea te ştiai cel mai iubit din lume.

Fireşte, mulţi care îl cunoşteau numai la suprafaţă se simţeau jigniţi de felul cum arăta. Nu cunoştea vrednicia exterioară, în orice împrejurare era pur şi simplu el, monahul care avea gândul numai la rugăciune şi la nevoile celor necăjiţi. Este mai mare însă numărul celor care îl admirau cu adevărat pentru aceasta şi care îl iubeau, deşi era obositor pentru ei, cu cererile sale.

Este binecunoscută povestea despre cum a stat zile în şir la Washington, în anticamera ministrului de externe, până când a reuşit să ia permisul de intrare pentru miile

sale de refugiaţi ruşi din China, inclusiv pentru bolnavi, ceea ce nu mai reuşise nimeni înaintea sa.

Oriunde mergea, erau oameni care doreau să-i vorbească. Dacă umbla prin Paris, din toate părţile oamenii alergau către el ca să-i ceară binecuvântare şi să-i sărute mâna. Vedeai atunci adesea cum doamnele elegant îmbrăcate îşi ştergeau mai întâi buzele, fiindcă ştiau că nu îi place rujul.

Mai mult, adesea, trenul de Dieppe (unde erau găzduite corpurile de cadeţi) pleca mai târziu din gara St. Lazare, deoarece conductorul îl vedea de departe pe *Monseniorul rus*, care de fiecare dată era reţinut de oameni. Cu toate acestea, se întâmpla frecvent să piardă trenul, pentru că timpul era numai o noţiune vagă pentru el.

Ar mai fi multe astfel de întâmplări de amintit. De exemplu, un vagabond din Lion povestea cu entuziasm cum umbla Vlădica Ioan prin Shanghai în anii grei, pentru a împărţi pâine şi bani, chiar şi beţivilor. Acest lucru nu îl uita, oricât de aspru ar fi vorbit despre alţii.

La fel cum a trăit a şi murit, fără ca nimeni să se aştepte la aceasta, singur în camera sa, când tocmai se dusese să se aşeze pentru a se odihni după slujba din timpul vizitei în Seattle, oraş din nordul îndepărtat al întinsei sale eparhii.

Vom mulţumi pururea lui Dumnezeu pentru că l-am cunoscut şi pentru că am fost cuprinşi în marea lui dragoste. Nădăjduim că această legătură de iubire va continua să lucreze spre binele nostru, acum că Vlădica are o legătură şi mai directă cu Domnul său, Căruia i-a fost unul dintre cei mai credincioşi slujitori de pe pământ din vremurile noastre.

Moartea unui Sfânt

„Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. (1 Corinteni 2, 9)

Bucuria şi slava de negrăit ale Împărăţiei Cerurilor, ţelul vieţii creştine, se întrevăd chiar de pe pământ de către cei care trăiesc o viaţă în duh în Biserica lui Iisus Hristos. Cerurile se văd cel mai limpede şi viaţa în duh se simte cel mai puternic la Praznicul Luminos al Învierii lui Iisus Hristos, cu primirea plină de evlavie a Sfintei Împărtăşanii. Însă uneori, Dumnezeu îi acordă poporului Său un har deosebit, ca cel legat de o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu sau de unul dintre sfinţii Săi aleşi.

După cum vor mărturisi oricând cei care au fost prezenţi şi au participat, un asemenea har deosebit s-a arătat în legătură cu recenta moarte şi îngropare a Arhiepiscopului Ioan (Maximovici) de San Francisco şi al Americii Apusene, din Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei.

Toate lucrurile legate de aceste evenimente au fost extraordinare. Întâi de toate, moartea însăşi. Aceasta a avut loc în Seattle, unde Prea Sfinţia sa se dusese pentru câteva zile, însoţind Icoana minunată din Kursk a Maicii Domnului, la 15:50 după-amiaza, Duminică, pe 2 iulie (19 iunie, calendar vechi/nou, habar n-am).

Moartea a venit brusc, însă în ziua aceea, după ce săvârşise Sfânta Liturghie, Arhiepiscopul petrecuse trei ore rugându-se în altar - fapt rar întâlnit chiar şi la un rugător ca el - şi de fapt părăsise biserica numai cu puţină vreme înainte, pentru a se odihni câteva minute în camera sa de alături, când a avut loc criza fatală. Cei care au alergat la el în

cameră când au auzit că a căzut, povestesc că a murit imediat după aceea, liniştit şi fără dureri.

Aceste împrejurări, precum şi anumite lucruri pe care le spusese înainte, unul în ziua dinaintea plecării la Seattle, ne lasă să înţelegem, fără urmă de îndoială, că ştia dinainte de moartea sa apropiată şi că se pregătise pentru aceasta, asemenea marilor sfinţi din istoria Bisericii lui Iisus Hristos.

După mai puţin de douăzeci şi patru de ore, trupul său a ajuns în catedrala din San Francisco, pe care el o terminase de înălţat. A fost întâmpinat de preoţii catedralei, întocmai ca atunci când trăia şi, apoi, a început o priveghere, care avea să dureze ceva mai mult de patru zile.

În fiecare zi, după slujbele de dimineaţă şi de seară, se săvârşea un parastas solemn, iar în tot restul zilei, până la miezul nopţii, clerul eparhiei citea neîntrerupt din Sfânta Evanghelie. După miezul nopţii avea loc o scenă mişcătoare: slujitorii şi citeţii catedralei citeau Psaltirea toată noaptea şi astfel Arhiepiscopul a fost înconjurat, în moarte, de tinerii pe care îi iubea atât de mult, care privegheau cu el pentru ultima oară. În tot acest timp, oamenii veneau fără încetare la catedrală ca să îşi ia rămas-bun de la iubitul lor Arhipăstor.

La fiecare slujbă, în faţa raclei deschise, unul dintre ierarhii care au participat a ţinut o predică, dând îndrumare duhovnicească mulţimilor care veniseră la slujbă.

Duminică, pe 3 iulie, Episcopul Nectarie de Seattle, Vicar al Arhieparhiei, i-a chemat pe toţi să sărute moaştele Arhiepiscopului.

Pe 4 iulie, Episcopul Sava de Edmonton l-a numit pe Arhiepiscop „fericit” şi, încă şi mai îndrăzneţ, „un făcător de minuni din vremea vieţii sale” şi a dezvăluit că el deja i se ruga ca unui sfânt.

Pe 6 iulie, Arhiepiscopul Averchie de la mănăstirea Sfânta Treime a vorbit

despre viaţa ascetică a Arhiepiscopului şi îndeosebi de nemaipomenita sa „luptă cu somnul”, care îl făcuse să nu se întindă niciodată în cursul celor patruzeci de ani de monahism, ci să se odihnească numai o oră-două pe noapte într-o poziţie incomodă, stând în capul oaselor sau aplecat pe podea, rugându-se înaintea icoanelor - un lucru de minune în aceste vremuri de decădere duhovnicească generală. Arhiepiscopul a şi murit tot în poziţie şezândă şi chiar îşi exprimase dorinţa de a fi îngropat în această poziţie, ca ierarhii bizantini, însă din păcate acest lucru nu a fost posibil.

Pe 7 iulie, Mitropolitul Filaret, de-abia sosit de la New York, a vorbit despre „asceza de adevărat creştin” a Arhiepiscopului şi l-a dat „pildă de asceză stăruitoare şi aspră”, nemaiauzită în vremurile acestea rele.

Încă din prima zi a privegherii, a fost limpede că aceasta nu avea să fie un obişnuit rămas-bun de la un răposat, nici măcar pentru un ierarh. Simţeai că participi la desfăşurarea unei taine: taina sfinţeniei. Cei prezenţi acolo erau sincer convinşi că veniseră să înmormânteze un sfânt.

În toate aceste zile, a fost o revărsare nemaiîntâlnită de iubire. Toată lumea s-a văzut dintr-o dată orfană, căci Arhiepiscopul fusese pentru fiecare persoana cea mai apropiată, cea mai înţelegătoare, cea mai iubitoare. Vrăjmaşii îndârjiţi, şi erau şi din aceştia, au venit să se roage fierbinte să fie iertaţi de un om care nu le purtase pică în vremea vieţii sale.

Privegherea a culminat cu slujba de înmormântare, care s-a ţinut la ora 17:30 după-amiaza, joi, pe 7 iulie (24 iunie, calendar vechi/nou). Au fost prezenţi cinci ierarhi (pe lângă cei pomeniţi mai sus a mai fost şi Arhiepiscopul Leontie de Santiago, Chile), douăzeci şi patru de preoţi, slujitori nenumăraţi şi peste o mie cinci sute de credincioşi, care au umplut până la refuz marea catedrală şi al căror număr nu a scăzut vreme de şase ore.

Râvna celor care au luat parte la lunga slujbă rânduită de Biserica lui Iisus

Hristos la moartea ierarhilor săi nu a mai fost, probabil, decât rareori egalată în acest veac; ar putea fi asemuită cel mai bine cu cea arătată uneori la slujbele din Săptămâna Patimilor şi de Paşti şi într-adevăr sentimentul era acelaşi.

Întristarea pricinuită de trecerea la cele veşnice a acestui om al lui Dumnezeu, care fusese părintele iubitor al unei turme de nenumărate mii de păstoriţi din China, Europa şi din întreaga lume, se îmbina cu anticiparea bucuriei de a fi câştigat ceva încă şi mai măreţ; un mijlocitor în Ceruri. Cei care se rugau pentru odihna acestui suflet începuseră, poate chiar toţi, să i se roage în mod direct, ca să continue, din lăcaşul său ceresc, ocrotirea sa părintească. Cei care îi fuseseră mai apropiaţi au pus icoane, cruci, flori, chiar şi copilaşi - iar câţiva ierarhi panaghiile lor [iconiţă emailată cu chipul Fecioarei Maria, purtată de ierarhi pe piept] - în raclă, pentru a le primi înapoi după ce se atinseseră de trupul sfânt care, nici chiar în a şasea zi de când era expus, fără a fi îmbălsămat, nu arăta semne de stricăciune.

Ce lucru potrivit, să îşi sfârşească slujirea de toată viaţa a Bisericii lui Iisus Hristos şi să îşi găsească ultimul loc de odihnă tocmai în catedrala închinată *Bucuriei întristaţilor.*

Slujba de înmormântare a fost urmată de ultima sărutare a moaştelor de către toţi cei prezenţi şi de înconjurarea de trei ori a catedralei, racla fiind purtată de către orfanii salvaţi şi crescuţi de Arhiepiscop în Shanghai. Acesta a fost punctul culminant al acelor zile solemne şi a fost un adevărat alai triumfal. Era ca şi cum participai nu la înmormântarea unui ierarh răposat, ci la descoperirea sfintelor moaşte ale unui sfânt de curând canonizat. Unul dintre ierarhii de acolo a observat asemănarea cu purtarea Epitafului Domnului în ajunul Sâmbetei Patimilor.

Trupul a fost aşezat într-o capelă mică de la subsolul catedralei, sub altar, ultima „veşnică pomenire” cântându-se la ora 1 dimineaţa. În patru zile, autorităţile din San Francisco au schimbat legile oraşului, pentru a îngădui îngroparea ierarhilor în

catedralele lor, o acţiune fără precedent, şi astfel locul de odihnă al Arhiepiscopului a rămas stabilit pe vecie.

Episcopul Ignatie Briancianinov, în *Gânduri despre moarte*, scrie:

„Aţi văzut vreodată trupul unui drept al cărui suflet a plecat? Nu se simte nici un miros urât; nu îţi este teamă să te apropii. La îngroparea sa, întristarea se topeşte într-un fel de bucurie de neînţeles". „Şi acestc lucruri", spune Episcopul Ignatie, sunt semne că „răposatul a câştigat îndurare şi har la Domnul". Toate acestea le-au simţit cei care cu evlavie l-au însoţit pe Arhiepiscopul Ioan la ultimul său loc de odihnă.

Însă acum, după ce am descris acest eveniment, o experienţă pe care o trăieşti o dată în viaţă, povestea Arhiepiscopului Ioan de-abia începe. El a fost deja proslăvit în inimile şi rugăciunile celor care l-au cunoscut şi zilnic vin oameni în pelerinaj la mormântul său. Credincioşii şi-au amintit în repetate rânduri de făgăduinţa pe care a făcut-o Sfântului Serafim din Sarov înaintea morţii sale, de a asculta rugăciunile celor care vor veni la mormântul său şi îi vor vorbi, ca unui om viu, despre nevoile şi durerile lor, şi au prins curaj să facă şi ei acest lucru în cripta Arhiepiscopului Ioan. De la slujba de înmormântare nu a trecut nici o zi în care fiii duhovniceşti ai Arhiepiscopului să nu vină să „vorbească cu Vlădica", să citească Psaltirea care este mereu deschisă înaintea raclei şi să-i ceară mijlocirea.

Iar dacă viaţa acestui drept a fost într-adevăr bine-plăcută lui Dumnezeu - cum nu putem decât să credem că a fost -, pomenirea sa nu va rămâne doar un fapt local. El a fost, aşa după cum l-a numit unul dintre preoţii săi foarte apropiaţi, „un sfânt-ascet de însemnătate universală". Căci cu adevărat viaţa sa a fost nemaiîntâlnită în vremurile noastre: viaţa unui om care a fost un sfânt-stâlpnic, care a trăit totuşi în mijlocul lumii şi la care toţi puteau ajunge şi prin rugăciunea căruia se săvârşeau minuni.

Tuturor celor care au trăit aceste zile, faptul că au fost aproape de un sfânt le-a adus înţelegerea sfinţilor lui Dumnezeu şi le-a reinsuflat evlavie pentru ei, cei pe care îi

cinstea atât de mult şi iubitul nostru Vlădica. Ei sunt cei care ne dau dovada şi pilda unei vieţi închinate în întregime Domnului.

În vremuri când răceala şi nepăsarea îi fac chiar pe creştinii ortodocşi să nu mai ştie ce este adevăratul creştinism, moartea unui sfânt a fost un semn şi o descoperire de Sus, reînnoind în noi acea legătură cu Împărăţia Cerească fără de care nu este viaţă duhovnicească.

Eugene Rose,

1966

Cripta

Febra aurului a pricinuit transformarea unei mici localităţi de misiune romano-catolică într-un mare oraş - San Francisco. Acel duh de patimă arzătoare nu a părăsit niciodată San Francisco; duhul acestei lumi l-a stăpânit pe deplin, făcându-l cel mai ispititor oraş al ţării, care făgăduieşte plăceri lumeşti.

Pe de altă parte, de când Statele Unite au cumpărat Alaska, San Francisco a fost şi primul centru din ţară al Bisericii ortodoxe şi scaunul primei eparhii misionare ortodoxe, ai cărei episcopi, cu caracterul lor de păstori adevăraţi şi cu faptele lor sfinte de semănare a seminţei lui Iisus Hristos, au devenit pilde vii ale cuvintelor Sfântului Pavel: „iar unde s-a înmulţit păcatul, a prisosit harul...” (Romani 5, 20).

Astăzi, la un secol după aceea, aceste cuvinte se potrivesc şi mai bine. În afară de patimile vechi, acum în oraş se ţin în mod deschis slujbe satanice şi se creşte o generaţie de slujitori ai celui rău. Însă din nou harul lui Dumnezeu este trimis într-o măsură atât de mare nu unui alt oraş, ci chiar acestuia, căci aici a trăit un adevărat vas al Duhului Sfânt, cu chipul unui omuleţ firav şi neatrăgător - Arhiepiscopul Ioan Maximovici, care şi-a petrecut ultimii ani în San Francisco şi ale cărui moaşte sunt adăpostite într-o criptă de sub măreaţa catedrală pe care el a terminat-o de clădit în acest oraş.

În vremea vieţii sale, Arhiepiscopul Ioan a fost socotit sfânt; mulţi oameni îi trimiteau din toată lumea cereri de rugăciune şi mulţi mărturisesc despre un neîndoielnic ajutor minunat pe care l-au primit.

După moarte, cripta i-a devenit cu adevărat un loc sfânt; mii de oameni o vizitează în fiecare an; mulţi cer în scrisori să fie rostite rugăciuni în faţa raclei sale; oamenii trimit după căpeţelele lumânărilor aprinse acolo pentru ei, ca şi după picături din uleiul candelei care arde. În fiecare an se slujeşte în criptă Sfânta Liturghie, în ziua morţii sale, pe 19 iunie (2 iulie); atunci, în ciuda faptului că este atât de devreme (cam când se luminează de ziuă), cripta este plină de credincioşi şi practic toţi primesc Sfânta Împărtăşanie.

Catedrala, cu cele cinci turle aurite, este închinată Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Bucuria întristaţilor; ea se află pe Bulevardul Geary, între străzile 26 şi 27 şi domină partea de nord-vest a oraşului, putând fi văzută din multe părţi din San Francisco, ca şi de călătorii care se apropie dinspre ocean sau dinspre podul Golden Gate. Cripta este la două niveluri sub altar. Pereţii sunt împodobiţi cu fresce, pictate în 1967 de cunoscutul iconar Pimen Sofronov, primul care a adus marea tradiţie iconografică în Lumea Nouă.

O dată ajuns la cel mai de jos nivel al subsolului, intri într-o capelă spaţioasă,

cu tavanul şi pereţii pictaţi în frescă şi cu o podea strălucitoare din marmură. În centrul acesteia, înconjurată de o mulţime de lumânări aprinse, se găseşte racla, acoperită de mantia Arhiepiscopului Ioan. La capătul raclei stă mitra lui Vlădica, străjuită în ambele părţi de dicherul şi tricherul arhiereşti (sfeşnicele cu două şi trei braţe pentru binecuvântare), iar deasupra acestora, câte o ripidă (evantai) (care se ţine deasupra obiectelor sfinte în timpul slujbelor). Cârja sa episcopală este prinsă în apropierea piciorului raclei şi la acest capăt se află un analog, unde se citeşte Psaltirea pentru odihna sufletului lui Vlădica. Pe un analog de la celălalt capăt al raclei se găseşte icoana principală a capelei, adusă din China: Intrarea în Biserică a Maicii Domnului.

Frescele pictate de Pimen Sofronov cuprind: pe tavan, Iisus Hristos Pantocrator, într-un cerc deasupra raclei; pe pereţi, de-o parte şi de alta a raclei, Răstignirea şi Învierea lui Iisus Hristos; pe peretele de miazăzi, în faţa intrării, Acoperământul Maicii Domnului, cu îngeri în ambele părţi; lângă acestea, pe peretele de răsărit, îngerul Domnului vestind Maicii Domnului şi mironosiţelor Învierea lui Hristos, iar pe cel de apus, Sfântul Arhanghel Mihail, sfântul ocrotitor al lui Vlădica înainte de a intra în monahism. Printre aceste icoane mari, se găsesc câţiva sfinţi pictaţi în bust, în ovaluri: Sfântul Ioan din Tobolsk (sfântul ocrotitor al lui Vlădica), Sfinţii Boris şi Glafira (în amintirea părinţilor lui Vlădica), Sfântul Serghie (pentru un unchi) şi Sfânta Natalia (pentru bunica sa).

Aici, câteva nopţi în fiecare săptămână, preoţii locali slujesc parastase. Candela din dreptul raclei arde fără încetare. Cripta este vizitată frecvent, mai ales de către cei cu diferite dureri; aceştia vin să se roage pentru sufletul drept al iubitului lor Arhipăstor şi ca să-i ceară mijlocirea înaintea lui Dumnezeu. Vin cu credinţă de copii, doar ca să „se plângă” de tristeţile şi necazurile inimii lor... Iar Vlădica îi aude şi îi ajută.

În Sfânta Rusie, de unde a venit el şi pe ai cărei sfinţi i-a imitat, în locuri ca acesta s-au consemnat în cărţi speciale mărturii ale ajutorului ceresc dat în urma

rugăciunilor făcute cu credinţă de un sfânt. Mai multe astfel de mărturii, care consemnează mijlocirile Arhiepiscopului Ioan venite după rugăciuni făcute la racla sa, sunt incluse în această carte. Fie ca ele să întărească, să ajute credinţa celor care sunt prea departe pentru a vizita personal acest loc sfânt.

MINUNILE SFÂNTULUI IOAN MAXIMOVICI

Prefața editorului

Continuând strângerea materialelor, începută pentru Cronica cinstirii Fericitului Ioan, Frăţia Sfântul Gherman din Alaska a primit materiale de la oameni de diverse naţionalităţi, dintre care mulţi nu l-au cunoscut niciodată personal pe Fericitul Ioan. Ceea ce povestesc ei, dezvăluie cinstirea din ce în ce mai mare de care se bucură acest mare făcător de minuni al vremurilor noastre şi, de asemenea, dau mărturie despre mijlocirea puternică pe care o face el pentru cei în nevoi. Unul dintre cele mai impresionante aspecte legate de Fericitul Ioan este, pur şi simplu, prezenţa sa continuă printre noi. Este foarte limpede, după cum spunea un ierarh chiar în ziua înmormântării Fericitului Ioan, că nu a murit, ci trăieşte şi se descoperă în multe feluri celor care cred în sfinţenia sa.

Multe dintre mărturiile următoare povestesc minuni uluitoare săvârşite de Fericitul Ioan atât în timpul vieţii cât şi după adormirea sa; altele consemnează semne relativ „mici” - că oamenii credincioşi îl cheamă ca pe un sfânt adevărat şi că el le răspunde, apărându-le şi sprijinindu-i pe calea smerită şi aspră a adevăratei Ortodoxii. Este o imagine privită din toate părţile, cu ochii unor oameni proveniţi din diferite medii care, cu inimi simple, nu-şi pot ascunde dragostea şi recunoştinţa faţă de Fericitul Ioan. Editorii i-au cunoscut îndeaproape pe martori şi îşi asumă, astfel, întreaga răspundere pentru adevărul mărturiilor lor.

Primele şapte mărturii au fost adunate de Frăţia Sfântul Gherman vreme de câţiva ani după adormirea Fericitului Ioan şi consemnează minuni legate de Cripta sa.

Minunea povestită la „Ocrotitorul călătorilor” i s-a întâmplat unei familii care se întorcea de la Criptă.

Minunile „Scăpare de cancer”, „Ocrotire de accident de mașină”, „Nădejde pt răposații neortodocși”, „Readucere-aminte de rugăciunea pt morți”, „Tămăduire de ulcer”, „Ajutor pt oprirea sângerării”, „Roagă-te pt bolnavi!”, „Chemare la Ortodoxie” au fost luate din ultimul capitol al Cronicii în limba rusă a Episcopului Sava (Frăţia Sfântul Gherman, 1967), care a fost publicată la sărbătorirea a zece ani de la adormirea Fericitului Ioan.

Restul minunilor, consemnate în această carte, cuprind alte mărturii adunate de Frăţie de-a lungul anilor, multe dintre ele apărând în paginile revistei *The Orthodox Word*. În timp ce această carte se scrie, apar mereu alte minuni.

Înaintea celei de-a douăzecea sărbătoriri a trecerii la cele veşnice a Fericitului Ioan, Frăţia a trimis primele treizeci şi trei de mărturii - în forma unui Catalog de minuni - la ierarhi, preoţi şi mireni ortodocşi, pentru a încuraja proslăvirea sa oficială de către fiecare Biserică Ortodoxă locală. Acest Catalog a fost împărţit împreună cu un Raport pentru canonizare, care îi îndemna pe credincioşi să ceară episcopilor ortodocşi canonizarea Fericitului Ioan.

Povestirile care urmează sunt „vocea poporului”, vestind deplina însemnătate a unui „purtător de Dumnezeu” contemporan pentru o lume sărăcită duhovniceşte. Ele dau mărturie despre cât de aproape este Dumnezeu, despre harul îmbelşugat pe care îl revarsă El asupra bieţilor oameni care suferă, ca semn al dragostei pe care o poartă El faptelor sfinţilor - în timpurile noastre moderne post-creştine, la fel ca în vremurile străvechi.

1. Izbăvire de orbire

O tânără asistentă medicală (Gali Vasilev.), care locuia în San Francisco şi lucra într-unul din spitalele municipale, n-a mai văzut brusc cu un ochi. Ea a observat aceasta pe când era la lucru, pe neaşteptate, când a trebuit să-i dea o reţetă unui pacient - s-a uitat la etichetă şi nu a văzut nimic! A fost cuprinsă de groază! Doctorii i-au spus că din cauza unei inflamări a nervului optic îşi pierduse total unul dintre ochi care, fiind mort, trebuia îndepărtat, pentru a-l salva pe celălalt. Bineînţeles că astfel cariera ei medicală avea să se încheie.

Ea îl cunoscuse pe Arhiepiscopul Ioan încă de când era copilă, în Extremul Orient, îl întâlnise şi pe undeva, prin Europa, şi ştia de minunile săvârşite de el de la părinţii ei, care îl cinsteau foarte mult. Însă el murise demult.

Deznădăjduită, a alergat la racla lui, ca la ultima speranţă, şi s-a rugat acolo multă vreme, cu lacrimi. A început să vină foarte des la catedrală, rugându-se în faţa sfintelor icoane, apoi cobora în Criptă şi se ruga la racla sa mult timp, astfel încât ceilalţi oameni începuseră să o cunoască. Între timp, la muncă încerca să-şi ascundă nenorocirea, neştiind ce altceva să facă. Astfel au trecut câteva zile.

Apoi, într-o noapte, a fost cuprinsă de cea mai adâncă deznădejde şi s-a dăruit rugăciunii arzătoare, după care a deschis Sfânta Evanghelie la întâmplare şi a citit următoarele:

„Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii lui l-au întrebat, zicând:

Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu […]

Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală la scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând. (Ioan 9, 1-7)

- O, Doamne! a strigat ea, citind până la sfârşit acest fragment care îi apăruse în faţă „din întâmplare”, dacă aş putea să ajung în Ţara Sfântă şi să-mi spăl ochii la scăldătoarea Siloamului sau dacă aş avea măcar o picătură din apa aceasta - aş vedea din nou!

Dimineaţa devreme s-a dus din nou în Cripta Fericitului Ioan şi iarăşi s-a rugat fierbinte acolo. Atunci o bătrână micuţă, firavă, pe care nu o cunoştea, s-a apropiat de ea şi i-a spus că a vizitat de curând Ţara Sfântă şi a adus nişte apă sfinţită de la scăldătorea Siloamului şi că a doua zi o să aducă o sticluţă cu apă căci Sfânta Liturghie avea să fie săvârşită în Criptă şi avea să slujească însuşi mitropolitul!

Fata bolnavă a fost uimită de aceste cuvinte ale „bunicii Elizabeth”, care, bineînţeles, nu ştia nimic de rugăciunea ei din noaptea trecută, şi a doua zi a venit în Criptă devreme, înainte de ivirea zorilor. La Liturghie s-a împărtăşit şi, îngenunchind, plecându-se peste racla Fericitului Ioan, şi-a pus apă sfinţită pe ochi. Dintr-o dată s-a simţit mai bine. A doua zi putea deja să vadă cu ochiul considerat mort.

Veştile despre această minune au început să se răspândească cu repeziciune iar, când au ajuns la noi, noi am reuşit să o cunoaştem şi am rugat-o să viziteze librăria Fericitului Gherman din Alaska şi să ne povestească amănunţit totul. Când, în ziua respectivă, a venit şi ne-a povestit cele de mai sus, a adăugat că situaţia i se păruse foarte neclară, întrucât ea nu se rugase numai Fericitului Ioan, ci şi altor sfinţi, cărora li se închinase în catedrală, în faţa sfintelor icoane: Sfântul Tihon din Zadonsk, Sfântul Nicolae, Sfântul Serafim şi alţii, pe care îi rugase fierbinte să o ajute.

- Chiar şi aseară, a continuat ea, şovăiam dacă să vin sau nu la dumneavoastră. Noaptea am avut însă un vis, coboram într-o pivniţă întunecoasă cu o

singură fereastră, pe când o mulţime de oameni se duceau acolo cu un anumit scop. Şi eu trebuia să merg acolo pentru ceva şi am reuşit să intru, împingându-mă. Atunci văd că era Cripta Arhiepiscopului Ioan, însă totul arăta altfel, iar în mijloc stătea Fericitul Ioan în mantia sa - viu! Unii oameni puneau pe el bolnavi, ca să fie vindecaţi. Apoi văd că pun pe el o femeie care părea moartă şi care începe încet-încet să se mişte, se face bine şi se ridică singură. Alţii aşteptau să le vină rândul. Orice ar putea să însemne visul acesta, m-am hotărât să vin la dumneavoastră şi să vă spun cum s-a petrecut totul.

Toate acestea s-au întâmplat când, deşi se mai liniştiseră, vrăjmaşii Fericitului Ioan continuau să tulbure oamenii şi de aceea slăbise mult credinţa în Dreptul acesta.

Şi a zis: „Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi”. (Ioan 9, 39)

Citețul Eugene Rose,
Frăția Fericitul Gherman din Alaska,
San Francisco, California,
septembrie, 1968.

2. Izbăvire de moarte neîndoielnică

Dau mărturie despre vindecarea minunată a fratelui meu, Vadim Vasilievici Kozacenko, prin rugăciunile dragului nostru Vlădica Ioan. Această vindecare s-a petrecut după moartea lui Vlădica, când el se odihnea în Criptă; însă ne-a ascultat şi ne-a ajutat, ca şi cum ar fi fost viu.

Mult am vrea să vorbim despre Vlădica. De multe ori, când încă mai trăia, în Shanghai şi în Europa, Vlădica a vindecat bolnavii prin minuni. În ceea ce mă priveşte, vindecarea lui Vadim este deja a doua minune săvârşită de Vlădica pentru mine.

Prima a fost în 1952; eram în Anglia, unde s-a născut fiul meu, Philip. Philip a fost foarte bolnăvicios de la naştere şi s-a îmbolnăvit grav pe 19 august. I-am scris lui Vlădica la Bruxelles. Am primit de la el o scrisoare şi o frunză dintr-un copac sub care se rugase Iisus Hristos; şi am pus această scrisoare sub perna copilului, care a început să se însănătoşească. Este semnificativ faptul că a început să se simtă mai bine chiar în ziua când Vlădica a primit scrisoarea mea.

În ceea ce-l priveşte pe Vadim, lucrurile s-au petrecut foarte repede. Miercuri, pe 15 martie 1967, soţia fratelui meu, Nadia, mi-a telefonat şi mi-a spus că fratele meu este pe moarte. După cum a spus atunci: „Doctorul a zis că Vadim n-are să mai trăiască până lunea următoare. Pregăteşte-o pe mama şi vino să-ţi iei rămas bun şi să-l îngropăm". Noi nu ştiusem că era atât de grav bolnav, cu două săptămâni înainte vorbisem cu el la telefon şi mă asigurase că este perfect sănătos.

A doua zi ne-am dus la San Francisco. Când l-am văzut pe Vadim ne-am îngrozit. Avea faţa pământie, albul ochilor era foarte galben; era slab, iar stomacul şi picioarele îi erau umflate. Nu ştiu dacă ne-a recunoscut sau nu; îmi amintesc că nu reacţiona la nimic. Greu de crezut că doctorii trimiseseră acasă un asemenea muribund. L-

am sunat personal pe doctorul lui, dar nu am putut afla nimic altceva decât că, dacă va mai trăi până luni, o să-i facă nişte analize. Însă se îndoia foarte tare că acestea vor fi necesare.

Aveam doar o nădejde: Domnul şi rugăciunile sfântului nostru Vlădica. În aceeaşi seară l-am sunat pe părintele Constantin Zanevski şi l-am rugat să vină vineri să-l împărtăşească pe Vadim.

Eu şi Nadia ne-am dus la biserică şi la Cripta lui Vlădica Ioan. După prima rugăciune la racla lui Vlădica, a apărut nădejdea că acesta ne va ajuta. Şi Nadia a simţit această nădejde, la fel ca şi mine. Vineri, starea lui Vădim s-a înrăutăţit. Părintele Constantin a venit şi l-a împărtăşit; la spovedanie a fost conştient, însă după aceea şi-a pierdut din nou cunoştinţa. Toate gândurile noastre erau strânse în rugăciune: „Dragă Vlădica, învaţă-ne şi ajută-ne să facem ce trebuie ca să-l ajutăm pe Vadim. Nu ne lăsa, dragă Vlădica. Cu sfintele tale rugăciuni, mijloceşte pentru noi şi ajută-ne".

Brusc mi-a venit gândul să-l duc pe Vadim la Spitalul Veteranilor. Era ca şi cum mă împingea un fel de putere: „repede, repede, du-l la Fort Miley". L-am sunat iar pe doctor. Aproape a râs când a auzit ce vrem să facem. Nu mai era nici o speranţă. De ce să-l mai deranjăm şi să-l plimbăm dintr-un loc într-altul?

În ciuda refuzului doctorului, am mers la biserică, ne-am rugat şi am hotărât să pregătim actele ca să-l ducem la Fort Miley. Nadia şi cu mine eram într-o stare groaznică, dar credeam şi nădăjduiam cu tărie că Vlădica ne va ajuta. Seara, mai târziu, starea lui a devenit foarte gravă: zăcea inconştient, temperatura îi crescuse şi ne gândeam că are pneumonie.

Ne-am adunat să-l ducem la Fort Miley, însă el, recăpătându-şi cunoştinţa, ne-a implorat să-l ducem la un spital particular, Mount Zion (Muntele Sion), şi să nu-i schimbăm doctorul. Nadia şi cu mine nu ne puteam hotărî ce să facem; amândouă voiam să-l ducem la Spitalul Veteranilor de la Fort Miley. I-am promis lui Vadim să-l lăsăm la

spitalul particular. Ne-am rugat iarăşi la Vlădica: „Ajută-ne, dragă Vlădica; învaţă-ne şi ajută-ne!”.

Atunci, a venit la noi Leonid Mihailovici Zubrilin, care a insistat să-l ducem pe Vadim la Spitalul Veteranilor. Sfatul acestuia şi cel al soţului meu, Rostislav, au fost ca un răspuns la rugăciunile mele către Vlădica.

În ciuda tuturor argumentelor doctorului, am chemat salvarea şi l-am dus pe Vadim, care acum îşi pierduse complet cunoştinţa, la Spitalul Veteranilor. Acolo, spre seară, am aflat că atunci când Vadim fusese adus la spital avea deja patru boli: ciroză la ficat, un surplus de bilă, hemoragie internă şi pneumonie. Doctorul ne-a spus că Vadim este foarte grav bolnav şi că nu mai are nici o speranţă, din punct de vedere medical; însă dacă avem credinţă, ar trebui să ne rugăm, fiindcă numai o minune l-ar mai putea salva.

Starea lui s-a înrăutăţit şi mai mult. A fost dus la secţia de terapie intensivă. Rar îşi mai deschidea ochii. Uneori era conştient şi glumea, însă cea mai marte parte a timpului delira.

Duminica, după Liturghie, am făcut un parastas în Criptă. Atunci l-am cunoscut pe părintele Mitrofan, care slujea adesea acolo, şi am primit binecuvântare de la Episcopul Nectarie ca să facem Sfântul Maslu pentru Vadim. Veştile despre boala lui s-au răspândit repede nu numai în oraş, ci şi în alte oraşe şi state. Toată lumea se ruga dragului nostru Vlădica Ioan. Părintele Mitrofan s-a rugat neîncetat pentru Vadim. Nadia şi cu mine ştiam doar două drumuri: cel dintre casă şi biserică şi cel dintre biserică şi spital.

Însă în ciuda faptului că Vadim era foarte bolnav, credinţa noastră, că Vlădica Ioan îl va salva pe Vadim pentru noi cu rugăciunile sale, se întărea din ce în ce mai mult. Cu puţin timp înainte, Vadim îmi spusese că atunci când îi fusese foarte rău îi văzuse adesea pe Vlădica Ioan şi pe răposatul nostru tată, uneori în vis, alteori chiar fiind treaz. Acum era deja pe moarte şi auzea un fel de muzică şi cântece deosebite, despre care vorbea în delirul său.

După Maslu, Vadim s-a simţit mai bine, putând să-şi recunoască familia. Părintele Mitrofan l-a împărtăşit iarăşi în spital. A trecut o săptămână. Starea inimii lui s-a îmbunătăţit; lucrurile ar fi putut continua mult timp, aşa că doctorul m-a sfătuit să mă întorc acasă, în Redding. După întoarcerea noastră, am mai fost chemate de încă trei ori şi de fiecare dată, după spusele doctorului, sfârşitul era aproape; nu mai putea rezista mult. Ultima oară îi pregătiseră deja o cămaşă şi un costum pentru înmormântare şi conveniseră ce fel de coşciug să cumpere şi unde să-l îngroape. Toate acestea s-au făcut aproape mecanic. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat.

Stăteam deznădăjduiţi lângă racla lui Vlădica şi eu vorbeam în gând cu el: „Dragă Vlădica, dacă aceasta este voia sfântă a Domnului, ajută-ne să îndurăm aceasta pierdere grea. Ajută-le pe Nadia cu cei doi copilaşi şi pe mama. Nu ne lăsa; ajută-ne". Eram complet absorbiţi în aceste gânduri şi, ca şi cum mi-ar fi răspuns, Vlădica mi-a spus: „Te îndoieşti de mila lui Dumnezeu? De ce nu Îl crezi pe Dumnezeu? Nu aşa te-am învăţat eu".

Eram ruşinată de îndoielile mele, dar şi bucuroasă, fiindcă simţeam că Vlădica ne auzise rugăciunile. În acel moment, lângă mine stătea Olga Nicolaevna Zubrilina. Şi ni se ruga pentru Vadim. M-am întors spre ea şi cu lacrimi de bucurie i-am spus ce îmi trecuse prin minte. Ea mi-a spus:

- Valecika, Vlădica al nostru este un sfânt. El ne-a auzit rugăciunile. Crede-mă, draga mea, Vadim se va face bine.

Începând din ziua aceea, nu au mai existat îndoieli: Vadim avea să se facă bine, deşi doctorii continuau să ne asigure că nu mai avea nici o speranţă şi că numai o minune l-ar mai salva. Da, ştim aceste lucruri; însă noi credem în minuni şi, printr-o minune a lui Vlădica al nostru, Vadim se va face bine.

După aceea, lui Vadim i-a mai fost foarte rău de două ori. A fost din nou dus în salonul pentru cei în stare critică. Nadia m-a sunat şi mi-a spus că doctorul încerca pur

şi simplu să o convingă să meargă drept la morgă şi să înceapă pregătirile pentru înmormântare. Dar, în acel moment, avea atâta credinţă că Vadim se va face bine, încât ne-a sfătuit să nu venim, spunând că nu îl crede pe doctor.

Am telefonat imediat soţilor Zubrilin şi i-am rugat să se ducă la părintele Mitrofan, ca acesta să-l mai împărtăşească încă o dată pe Vadim. Când părintele Mitrofan a ajuns la spital, doctorul a declarat că se aşteaptă să moară din clipă în clipă. Slavă Domnului, prin rugăciunile Fericitului Ioan moartea a trecut pe lângă el şi, din acea zi, Vadim a început să-şi revină.

Curând au venit Paştile, care au fost fericite. Vadim era îngrozitor de slab, numai piele şi os şi îmbătrânise mult, dar se simţea mai bine. A început să vorbească raţional şi să înţeleagă ce se întâmplase cu el. Medicii erau uimiţi. Cum putea un om atât de bolnav să se însănătoşească? La urma urmei, zăcuse inconştient o lună întreagă, în ciuda momentelor când mai recunoştea cele ce-l înconjurau. Soţia sa fusese chemată de patru ori de la serviciu, pentru că el era pe moarte. Era cu adevărat o minune. Medicii ne-au spus:

- Noi am făcut ce am putut, însă Dumnezeu este Cel Care ţi-a dat viaţă.

Starea lui se îmbunătăţea în fiecare zi. Ficatul îşi revenise complet, iar Vadim îşi recăpăta sănătatea cu repeziciune.

La sfârşitul lui iunie, a sosit în sfârşit ziua când medicii au hotărât să-i permită să meargă acasă. I s-a dat un regim foarte strict. Doctorii i-au spus soţiei lui că Vadim nu o să mai poată munci vreodată. În ciuda faptului că starea lui se îmbunătăţise, stomacul îi era încă foarte umflat; avea mult lichid şi de aceea pericolul nu trecuse de tot, iar boala putea reveni şi putea ajunge din nou pe patul de moarte. Nadia, eu şi ceilalţi membri ai familiei nu ne făceam însă prea multe griji, căci aveam credinţa că totul o să fie bine. Au trecut zile, săptămâni şi luni, iar stomacul lui tot umflat era şi nu erau semne că va scădea.

Întorcându-mă acasă, la Redding, după una din călătoriile mele, sufeream foarte mult pentru Nadia, căci observasem că începuse să deznădăjduiască. Ca întotdeauna, gândurile mele s-au îndreptat spre Vlădica Ioan.

Înainte de a mă întoarce în Redding, mă dusesem la catedrală, ca să mă rog la racla lui. Voiam atât de mult să îl văd, să îi aud vocea, să vorbesc cu el. În seara aceea, acasă, gândurile mele s-au întors din nou la fratele meu bolnav. Mi-am adus aminte de Shanghai şi cum, în momente grele, alergam la catedrală la Vlădica, să îi împărtăşesc durerile sau bucuria mea. „Dacă ai fi cu noi, dragă Vlădica", i-am spus în gând, „dacă ţi-ai pune mâinile pe trupul lui bolnav, cred că ai face să dispară umflătura şi lichidul acesta, aşa cum Domnul nostru Iisus Hristos a alungat duhurile necurate". Şi, în acel moment - spun acest lucru sincer, cu tot sufletul şi inima - nu ştiu dacă am adormit sau dacă eram pe jumătate trează: l-am văzut pe Vlădica Ioan intrând la mine în dormitor, îmbrăcat cu o reverendă gri, cu brâu negru. În mână ţinea mătăniile, iar pe cap avea o camilafcă mică. Intrând în cameră, s-a întors spre mine şi a spus:

- Ei, ce nenorocire ai acu, de jeleşti aşa?

Vlădica îmi vorbise întotdeauna, din copilărie, în derâdere, cum ar vorbi un adult cu un copil. Aşa îmi vorbea şi acum, însă ochii îi erau plini de dragoste, iar pe buze îi juca un zâmbet. Eram amândoi lângă patul unde era întins Vadim, care dormea. Vlădica s-a apropiat de pat şi, fără să se uite la mine, a întrebat:

- Care este necazul aici?

I-am spus că Vadim avea stomacul umflat şi mult lichid înăuntru şi am început să-i explic, zicând:

- Dacă ţi-ai pune mâinile pe Vadim, ştiu că l-ai scăpa de umflătură şi de lichid şi de toate celelalte murdării din trupul său.

Vlădica s-a aplecat peste Vadim, şi-a pus mâinile pe umerii lui şi a început să

se roage; am simţit că nu mai este nevoie să spun nimic. Vlădica se ruga. Ţin minte că ochii mei i-au urmărit toate mişcările. Vadim era întins pe spate, cu mâinile întinse de o parte şi de alta a corpului. Ţinându-şi mâinile pe conturul trupului fratelui meu, Vlădica şi le-a mişcat în jos, ca şi cum alunga toată necurăţia şi murdăriile, toată otrava, nu numai din stomac, ci din tot trupul. O dată cu fiecare mişcare simţeam că asist la o minune că, din acel moment, Vadim va începe să se facă bine. Vlădica a terminat, şi-a luat mâinile de pe picioarele lui Vadim, s-a îndreptat de spate şi apoi a dispărut. Nu am apucat să îi spun nici un cuvânt de recunoştinţă; Vlădica nu mai era nicăieri. Am vrut să fug după el şi în momentul acela am observat că eram în camera mea din Redding. M-am ridicat din pat şi am stins lumina. Am îngenuncheat şi m-am rugat cu lacrimi de recunoştinţă Domnului Dumnezeu şi i-am mulţumit iubitului nostru mijlocitor şi rugător. În suflet aveam pace şi înduioşare.

Telefonându-i Nadiei, mi-a spus că observaseră o schimbare, adică pântecele lui Vădim se micşorase. Încetul cu încetul a început să dea înapoi. Medicii erau foarte încurajaţi de aceasta şi tot repetau: „Este o minune, o minune!". Cu fiecare zi care trecea, Vadim se făcea mai puternic şi mai sănătos.

A venit în sfârşit şi ziua când i s-a permis să mănânce tot ceea ce voia, mai întâi câte puţin, apoi normal. S-a întărit; avea poftă de mâncare. Umflătura şi lichidul au dispărut ca şi cum nici n-ar fi fost. I s-a îngăduit să nu mai ia doctorii şi să se întoarcă la serviciu. Nadia şi Vadim au făcut un parastas în cripta lui Vlădica şi o slujbă de mulţumire. Apoi s-au dus la spital, ca să le mulţumească tuturor medicilor care îl trataseră. Ca unul, toţi i-au spus:

- Nu nouă să ne mulţumeşti; cineva „acolo sus" te iubeşte foarte mult.

Da, ştiu că dragul nostru Vlădica ne iubeşte şi ne ocroteşte, după cum şi-a ocrotit mereu toţi fiii duhovniceşti.

Toţi cei amintiţi aici sunt gata să confirme adevărul acestei minuni săvârşite

prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan.

Valentina V. Harvey,
Redding, California,
10 octombrie 1968.

3. Ocrotire minunată în Vietnam

Cine a vizitat măcar o dată cripta Arhiepiscopului Ioan nu a putut să nu observe şi să nu se închine la o icoană mare cu „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, aşezată pe un analog, chiar în centru, la capul raclei Fericitului Ioan. Această icoană a fost de curând restaurată în chip minunat într-o familie ortodoxă cucernică. Icoana a fost donată pentru cripta Fericitului Ioan, ca un gest de recunoştinţă pentru binefacerile sale către acea familie, ca şi către toţi cei împovăraţi de suferinţe.

Proprietara ei, Ludmila Leonidovna Holtz, trăieşte în San Francisco şi îl venerează foarte mult pe Fericitul Ioan încă din vremea când trăia în Extremul Orient. Împreună cu mama ei, a donat acest obiect sfânt în urma unei făgăduinţe făcute lui Dumnezeu: când a murit Arhiepiscopul Ioan, ele doreau foarte mult ca racla lui să fie lăsată sub catedrală. (Auziseră că autorităţile bisericeşti vor să o ducă în altă parte.) Şi astfel, au făgăduit „să dea” comoara lor, această icoană, „Fericitului Ioan, pentru cripta sa”, ceea ce au şi făcut.

Măritându-se cu un american, doamna Holtz a venit în această ţară, unde s-a

născut fiul lor, John. Când acesta a crescut, a fost luat în armată. În vremea aceea era în toi războiul din Vietnam. Şi băiatul îl venera pe Fericitul Ioan, însă când a plecat el în Vietnam, Fericitul deja nu mai era printre cei vii. Cu puţină vreme înainte de a pleca, John a venit la mormânt şi a pus sub mitra Fericitului (care este aşezată pe raclă) o fotografie de-a acestuia, cu intenţia de a o lua înapoi chiar înainte de a pleca la război, ca o binecuvântare de la sfânt. S-a întors apoi, s-a rugat lângă raclă, a scos fotografia şi a pus-o în buzunarul de la uniformă, exact în dreptul inimii, ca ocrotire împotriva „glontelui inamicului". Şi aşa a plecat pe front.

Iată ce mărturiseşte mama sa, judecând după multele lui scrisori de peste mări, despre cum Domnul nostru, datorită rugăciunilor Fericitului Ioan, l-a ocrotit de felurite primejdii în chip minunat. Fotografia episcopului era tot timpul în buzunarul de lângă inimă, zi şi noapte, mereu. Caporal fiind, John a trăit o serie de minuni neîndoielnice, când toţi cei din jurul lui cădeau, morţi sau răniţi mortal şi numai el rămânea neatins.

Odată, detaşamentul lor a căzut într-o ambuscadă şi numai el nu a fost nici omorât, nici rănit, în vreme ce toţi ceilalţi camarazi au fost fie omorâţi, fie luaţi prizonieri.

Altă dată, o bombă a lovit barăcile lor şi cei care stăteau lângă el au fost grav răniţi. Nu i s-a întâmplat nimic primejdios nici când a căzut într-o capcană a inamicului, deşi a trebuit să se lupte cu Vietcongul şi chiar a fost uşor rănit.

Sfârşindu-se timpul pe care trebuia să-l petreacă în prima linie şi fiind transferat la altă misiune, şi-a întâlnit părinţii fericiţi într-un aeroport din Hawaii. De-abia atunci şi-a dat el într-adevăr seama cât de bine fusese păzit şi ocrotit de rugăciunile şi portretul Fericitului Ioan.

Nimic nu este întâmplător în viaţă. Sfânta icoană cu „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului", în vremea aceea deja donată criptei, s-a dovedit a avea aici o semnificaţie deosebită, pe care ei nu o cunoscuseră înainte. Această sărbătoare era cea pe care Arhiepiscopul Ioan o prefera dintre toate sărbătorile închinate Preasfintei Născătoare

de Dumnezeu: el fusese tuns în monahism în Iugoslavia, la o mănăstire purtând acest hram; în aceeaşi zi, a sosit la primul său scaun episcopal, în catedrala din Shanghai, închinată icoanei Maicii Domnului, „Izbăvirea păcătoşilor"; iar cu ani buni după aceea, în aceeaşi zi de sărbătoare, a sosit la ultimul său scaun episcopal din catedrala din San Francisco, închinată tot Maicii Domnului, „Bucuria întristaţilor".

Citețul Gleb Podmoşenski Gilroy,

California,

ianuarie 1968.

4. Tămăduirea unei boli a picioarelor

În oraşul Monterey, din California, trăia de mulţi ani un domn respectabil, un cinstitor al Arhiepiscopului Ioan, pe numele său George Alexandrovici Skariatin, care a lucrat mulţi ani pentru Arhiepiscopul Ioan.

Mulţumită domnului Skariatin, a fost cumpărată în San Francisco casa Sfântul Tihon din Zadonsk, pentru a fi adăpostiţi în ea orfanii din Shanghai ai Arhiepiscopului Ioan. Tot datorită lui, a fost întemeiat Fondul Arhiepiscopul Ioan, menit să strângă bani pentru acţiunile de binefacere ale Episcopului; domnul Skariatin s-a nevoit mulţi ani pentru acel Fond.

În ultimii săi ani, şi-a cheltuit o mare parte din putere apărându-l pe drept, ceea ce foarte probabil i-a grăbit moartea timpurie. Văduva sa, Olga Mihailovna, îi

continuă lucrarea, jertfindu-se pentru această cauză până în ziua de azi. Vreme de mulţi ani ea a suferit de varice, până ce, în cele din urmă, a fost silită să se interneze în spital; însă boala nu-şi găsea uşurare. După şase săptămâni, starea nodurilor din vene s-a înrăutăţit şi doctorii au stăruit să o opereze, ceea ce au şi făcut, pe 18 octombrie 1967. I s-au făcut douăzeci de incizii. A stat atunci o săptămână întreagă în spital, după care a fost adusă acasă, foarte slăbită şi cu dureri de neîndurat.

Seara, părintele Arhimandrit Mitrofan a telefonat ca să afle veşti despre starea ei şi apoi i-a spus:

- O să treacă tot, datorită rugăciunilor Arhiepiscopului Ioan.

A doua zi, dimineaţa devreme, nici nu s-a putut ridica din pat, ca să primească o scrisoare cu predare urgentă de la părintele Mitrofan, în care era şi o bucăţică de vată îmbibată cu ulei de la candela din cripta Arhiepiscopului Ioan. Se pare că părintele o scrisese imediat după ce slujise parastasul în criptă, la miezul nopţii. Iată texul ei complet:

„12/25 octombrie 1967,

12:00 noaptea

Dragă Olga Mihailovna,

M-am bucurat foarte mult azi să vorbesc cu tine la telefon. Îţi trimit ulei de la candela din cripta Arhiepiscopului Ioan. Desfă hârtia şi unge-ţi în fiecare zi piciorul (locurile bolnave), fără bandaj. Fă-ţi cruce şi spune: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile dragului nostru Vlădica, vindecă-mă de boală”. Cred cu

tărie că mulţumită rugăciunilor mijlocitoare ale lui Vlădica al nostru, durerea va înceta îndată. Mila lui Dumnezeu să fie cu tine!

Cu dragoste sinceră întru Domnul, cel care se roagă cu sârguinţă pentru tine înaintea lui Dumnezeu,

Părintele Mitrofan”.

După ce a citit scrisoarea, Olga Mihailovna a făcut întocmai cum îi spusese părintele Mitrofan. Durerea s-a oprit aproape imediat şi a doua zi era deja pe picioare. Din acel moment totul a fost în regulă. Această vindecare minunată a uimit-o foarte tare. Până atunci, deşi auzise multe şi nu se îndoise niciodată de ajutorul minunat adus de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, fusese totuşi rezervată în privinţa acestui subiect. Acum însă, uimită de cele întâmplate, le spune tuturor despre puterea mijlocirii prin rugăciune care vine din credinţa în Arhiepiscopul Ioan. Aşa şi-a arătat Arhiepiscopul Ioan recunoştinţa faţă de văduva lui George Skariatin.

Din viața Arhiepiscopului Ioan

Se cuvine să prezentăm şi o povestire a însuşi părintelui Mitrofan, care a trăit mulţi ani foarte apropiat de acest Drept. Mai mult, estimarea pe care părintele Mitrofan a făcut-o vieţii ascetice a Arhiepiscopului Ioan, care fără îndoială a dus viaţa unui nebun pentru Hristos, este de mare preţ căci, pe când era copil în oraşul Voronej din Rusia,

părintele Mitrofan a cunoscut îndeaproape o adevărată nebună pentru Hristos, dreptcredincioasa Teoctista Mihailovna, care a murit în 1936. Fiind convins din proprie experienţă de darul înainte-vederii pe care îl avea aceasta, părintele Mitrofan a observat o asemănare sigură între ea şi Arhiepiscopul Ioan, pe care o mărturiseşte mereu ca fiind un adevăr neîndoielnic. Acest lucru ar putea părea altora, care nu au trăit nicicând o astfel de experienţă autentică în Sfânta Rusie, o exagerare foarte mare. Trebuie să trăieşti cu sfinţii ca să poţi face judecăţi despre ei. Iată ce ne-a scris părintele Mitrofan, care şi-a intitulat însemnarea:

Din viața Arhiepiscopului Ioan

povestit fratelui Gleb Podmoşenski

La marginea Parisului, pe o stradă lăturalnică mare, era înghesuită o biserică de parohie a Bisericii noastre Ruse din afara Rusiei, închinată Tuturor Sfinţilor Ruşi. Această stradă era de fapt un şir de garaje sau mai curând nişte găuri cubice pentru parcarea maşinilor.

Din pricina greutăţilor legate de găsirea unui loc potrivit în oraş pentru o biserică, s-a hotărât să fie închiriate în acest scop două garaje alăturate. Nu aveau nici fundaţie, nici tavan, nu aveau ferestre, nici aerisire. Era umed şi rece acolo. Nu locuia nici o fiinţă umană pe strada aceea. Bineînţeles, nu era nici un telefon pe lângă biserică sau pe stradă. Toate acestea creau greutăţi pentru slujbele bisericeşti.

Nu am fost niciodată vestit pentru sănătatea mea, aşa că după ce slujeam acolo eram atât de stors de puteri, încât zile în şir nu mai eram în stare de nimic şi nu îmi mai puteam îndeplini sarcinile ecleziastice. Şi, astfel, m-am pomenit bolnav înaintea uneia

dintre marile sărbători din timpul iernii. Am luat tot felul de medicamente pentru inimă şi nimic nu mi-a fost de ajutor. Am rămas într-o asemenea stare vreme de patru zile. Eram atât de slăbit, încât nu aveam putere să mă ridic din pat, însă eram pe deplin conştient că era foarte aproape unul dintre cele douăsprezece praznice împărăteşti.

Biserica noastră Rusă din afara Rusiei avea doar o biserică în Paris. Enoriaşii veneau aici nu numai din tot oraşul, ci şi din zonele din preajma acestuia. Se apropia ajunul sărbătorii şi eu eram ţintuit la pat. Pe lângă aceasta, eram cu desăvârşire neajutorat şi singur într-o casă cu două etaje.

În doar câteva ore trebuia să iau trenul spre biserică, pentru a începe privegherea şi eram lipsit chiar şi de posibilitatea de a trimite pe cineva să pună un anunţ pe uşa bisericii, care să spună că sunt bolnav şi că nu se vor ţine slujbele. Îmi dădeam seama pe deplin că bieţii enoriaşi vor sosi de departe şi vor sta în frig uimiţi şi mâhniţi, fiind siliţi să aştepte în faţa uşilor închise în acea zi mohorâtă fără nici un folos. Eram îngrozit. Ce să fac?

Deodată, tot aşa cum o rază de lumină alungă întunecimea, gândurile mele pline de întristare au fost alungate de gândul purtător de lumină că nu făcusem lucrul cel mai însemnat, nu cerusem ajutorul Arhiepiscopului Ioan.

La acea vreme, Arhiepiscopul Ioan era în America, în San Francisco, unde se dusese ca să strângă fonduri pentru fosta sa turmă, pentru a construi o biserică în Paris. Îndată ce mi-am amintit de Arhiepiscopul Ioan, am simţit un val de energie. M-am dat jos din pat, lucru de care nu fusesem în stare până atunci, m-am aşezat la masă şi am început să-i scriu o scrisoare:

„Dragă Vlădica şi părinte, nu îţi scriu ca să te împovărez sau să te întristez. Am fost bolnav aproape întreaga săptămână, ţintuit la pat, însă mâine e sărbătoare şi peste câteva ore trebuie să merg la biserică pentru a sluji privegherea. Sunt cu desăvârşire lipsit de puteri. Cred cu tărie că, în clipa în care voi termina de scris această scrisoare, mă voi

însănătoşi”.

Cutia poştală era jos, pe peretele casei noastre. M-am îmbrăcat cu repeziciune, am coborât de la etajul al doilea, am pus scrisoarea la poştă şi, uitând de boală, ca şi cum nici nu fusese vreodată, am urcat iute în cameră. Am luat toate cele de trebuinţă pentru slujbă şi, pe deplin sănătos, am plecat la biserică.

Cu inima sa de părinte, nemărginit de iubitoare, episcopul a auzit rugămintea plină de durere a fiului său duhovnicesc şi, după cum mai făcuse în repetate rânduri, s-a grăbit să mă ajute, căci auzise dincolo de cele 7.000 de mile care ne despărţeau.

Străpungând hotarul spaţiului şi al timpului, Arhiepiscopul Ioan nu numai că m-a auzit, oriunde s-ar fi aflat el atunci, însă în chiar clipa aceea mi-a şi asigurat mila lui Dumnezeu şi în mine s-au revărsat putere şi sănătate, biruind toate legile vieţii noastre pământeşti.

Arhimandritul Mitrofan,
Monterey, California,
decembrie 1968

5. Tămăduirea unei excrescențe primejdioase

Eu, Ivan Nikitici Luţenko, mă simt obligat de conştiinţă să dau mărturie despre cum am fost vindecat prin rugăciunile iubitului nostru Vlădica Ioan.

Aveam, de trei sau patru ani, o excrescenţă pe încheietura inelarului, cam de mărimea unui sâmbure de caisă. Multă vreme am încercat să nu-i dau atenţie, deşi mă necăjea foarte tare. Lumea m-a trimis la doctor ca să mi-o taie, şi m-am dus. Doctorul, Constantin Efimovici Zaharov, mi-a spus că ar fi periculos să o taie, căci ar putea să atingă un nerv şi atunci nu voi mai putea îndoi degetul. Dar eu voiam să o taie. Deja la mine la serviciu oamenii vorbeau despre ea.

Îl preţuiam foarte mult pe Vlădica de multă vreme. Cam la un an de la moartea sa, la puţin timp după ce a fost deschisă cripta şi se putea intra, m-am dus acolo într-o zi. Nu pot spune că m-am dus special ca să-i cer ajutorul, ci doar pentru că îmi era atât de drag. Ajungând la mormânt, i-am sărutat mantia, care se află pe sarcofag, am aprins o lumânare, am sărutat mitra. Am stat o vreme acolo. M-am rugat la Vlădica Ioan şi apoi, într-un fel, nu m-am mai gândit la asta.

După două zile a început să mă mănânce degetul. Am observat că umflătura începuse să se înmoaie şi într-o săptămână şi jumătate dispăruse cu desăvârşire. Şi mă chinuisem cu ea trei sau patru ani.

Nu am nici o îndoială că Vlădica m-a ajutat. Nu mai fusesem la el la mormânt de multă vreme şi apoi m-am dus acolo şi iată ce s-a întâmplat!

Ivan Luțenko,
San Francisco, California,
februarie 1969

6. Ajutor pentru găsirea unui soț

Vreau să dau mărturie, înaintea credincioşilor creştini ortodocşi, că Arhiepiscopul Ioan, deşi a murit, este viu pentru toţi care se roagă lui cu credinţă, ca şi cum ar trăi încă. În vremea vieţii sale îl consideram un sfânt şi, deşi ştiam puţine lucruri, credeam în rugăciunile sale şi îi ceream să se roage pentru mine în momentele importante din viaţa mea. Când a murit, am simţit imediat nevoia de a mă ruga lui şi adeseori.

În timpul slujbelor din catedrală, coboram în criptă şi citeam Psaltirea pentru el, cum făceau mulţi alţii. Pe vremea aceea, mulţi oameni obişnuiau să-şi arate respectul şi dragostea pentru el citind cu voce tare Psaltirea, vechi obicei cucernic, aproape uitat astăzi - cititul Psaltirei pentru morţi. Era foarte înduioşător să vezi o bătrână cu o lumânare în mână, stând cu teamă şi respect înaintea analogului, în faţa unei cărţi mari, vechi, deschise, pronunţând cu grijă cuvinte lungi şi complicate din Psaltirea Slavonă, cuvinte uneori neînţelese de nimeni. Dar, cel puţin, le înţelegea sfântul care le auzea şi era mulţumit că un suflet viu se nevoia pentru el.

Mulţi oameni obişnuiau să vină acolo şi să stea liniştiţi şi smeriţi, aşteptând răbdători să le vină rândul la citit, ascultând cuvintele solemne care se refereau mai mult la lumea de dincolo, de unde asculta Fericitul, decât la noi cei de aici, de jos. (La scurtă vreme după aceea, noul episcop a oprit aceasta printr-un ordin, de teamă ca oamenii să nu folosească cititul drept scuză ca să plece de la slujbele ţinute de el; acum nu mai citeşte nimeni acolo.)

Odată m-am dus acolo şi am citit mult timp, până ce nu mai rămăsese nimeni cu mine. M-am uitat împrejur şi am văzut că nu mai urmează nimeni. Eram singur cu Fericitul! Şi atunci, ceva mi-a atins profund inima şi am început să plâng. Am căzut pe mantia care îi acoperea racla dragă. Şi apoi mi-am dat deodată seama că, de vreme ce el este viu cu Domnul şi de acolo ne aude, pot să-i cer şi eu să mă ajute în nevoile mele. Şi

am început să mă rog cu sârguinţă pentru sora mea, care voia foarte mult să se mărite, însă din cauză că fusese bolnavă mulţi ani nu reuşea să-şi găsească un bărbat aproape de sufletul ei. La scurtă vreme, s-a terminat sus slujba şi au coborât să închidă cripta şi am plecat. Aceasta a fost Duminică noaptea.

A doua zi, seara, sora mea mi-a spus că a întâlnit un tânăr şi simte că se plac unul pe altul. Curând a urmat nunta, apoi un copil şi deja de câţiva ani trăiesc fericiţi împreună. Însă remarcabil este faptul că s-au cunoscut exact atunci când eu mă rugam Fericitului Ioan pentru acest lucru.

Timothy Gorokov,
Salinas, California,
mai 1969

7. Ocrotire mistică la moarte sau „Nina a Arhiepiscopului"

Sunt unii oameni despre care nu ştii nimic, deşi s-ar putea să-i vezi în fiecare zi, iar când pleacă pe lumea cealaltă sunt repede uitaţi şi amintirea lor se stinge. Un astfel de om a fost Nina Kmeleva, sau „Nina a Arhiepiscopului", cum îi spunea multă lume din Shanghai, fiindcă stătea tot timpul în catedrală şi îl venera pe Vlădica Ioan.

Se ştiu foarte puţine lucruri despre ea. Era cu desăvârşire singură, nu avea

rude sau apropiaţi; nu fusese niciodată măritată, avea o cameră închiriată într-o zonă săracă a oraşului şi în ultimii ei ani a fost foarte bolnavă.

Lumea îşi aminteşte că, pe când era încă în China, mergea în fiecare zi la toate slujbele, nu pierdea niciodată vreuna. În San Francisco a continuat această nevoinţă; la început a mers la vechea catedrală, apoi la cea nouă. Putea fi văzută adesea la intrarea în catedrală cu un chitanţier, strângând bani pentru înălţarea noii catedrale şi se spune că a adunat astfel câteva mii de dolari. Joia, chiar şi atunci când s-a îmbolnăvit, a continuat să îngrijească, fără nici o plată, copii retardaţi. În general, viaţa ei era mohorâtă. Era considerată puţin săracă cu duhul, o „fericită" sau cam aşa ceva. Cu un an înainte de a muri a început să slăbească cu repeziciune, apoi a spus că are cancer şi în curând era în spital.

În 1969, se apropia cea de-a treia sărbătorire a morţii Arhiepiscopului Ioan. Cu o săptămână înainte de moartea ei, Nina a spus că „Vlădica vine să mă ia"; dar nimeni nu a dat atenţie cuvintelor ei. Suferea foarte mult şi se umflase îngrozitor. Însă, cu trei zile înainte de moarte, starea ei s-a îmbunătăţit şi a spus că un fel de „bătrân", îmbrăcat în alb, stătea în spatele ei, în colţul camerei. De trei ori l-a văzut şi l-a întrebat dacă a venit să o ia; dar se pare că el a dat din cap că nu.

Apoi a venit dimineaţa zilei în care se sărbătorea moartea lui Vlădica Ioan. În cripta de sub catedrală era deja multă mişcare, începuse Sfânta Liturghie arhierească. Chiar în vremea aceasta, „Nina a Arhiepiscopului" şi-a dat ultima suflare în spital şi, când vestea despre moartea ei a ajuns în criptă, slujba de pomenire s-a săvârşit îndată după Liturghie, nu numai pentru Arhiepiscopul Ioan, ci şi pentru ea. Şi astfel, prima slujbă de pomenire pentru ea a fost o slujbă „de Arhiepiscop".

Cu adevărat Vlădica Ioan a luat-o la el şi din acel moment ea a fost pomenită în criptă, împreună cu Arhiepiscopul Ioan, în fiecare an de ziua morţii ei.

Povestit de T. Blinova

8. Ocrotitorul călătorilor

Nota editorului: Pentru a-şi îndeplini îndatoririle misionare şi arhipastorale, Arhiepiscopul Ioan călătorea cu avionul atât de des şi pe distanţe atât de mari - acest lucru s-a petrecut ultima dată când rămăşiţele sale pământeşti au fost transportate cu avionul de la Seattle la San Francisco, unde au fost înmormântate -, încât a fost propus drept candidatul logic pentru sfântul ocrotitor al celor care călătoresc prin aer.

După cum arată următoarea povestire, el poate fi considerat ocrotitor şi al altor călători. Povestirea a fost scrisă de o rusoaică ce i-a fost apropiată în Shanghai, şi mai târziu. Adesea, ea i-a cerut şi i-a primit ocrotirea şi ajutorul. Vlădica Ioan obişnuia să îi viziteze familia de fiecare dată când călătorea cu maşina între San Francisco şi Seattle şi i-a botezat soţul şi copiii.

În ziua de Paşti ne întorceam acasă, la Redding. Am plecat din San Francisco după ce ne-am dus la biserică şi după ce i-am salutat pe Arhiepiscopul Antonie şi pe iubitul nostru Vlădica Ioan. Ne grăbeam spre casă, ca să petrecem acea zi sfântă cu mama, care nu putea merge la biserică din cauza bătrâneţii şi a bolii. Erau multe maşini pe drum şi nu aveam chef de vorbă, în afară de schimburi întâmplătoare de impresii cu privire la slujba foarte frumoasă şi la cântări. Soţul meu conducea. Fiica noastră de şapte ani se juca pe bancheta din spate, iar eu stăteam în faţă lângă soţul meu. Dormisem foarte puţin, căci venisem de la catedrală dimineaţa devreme. M-am hotărât să aţipesc puţin şi se pare că am adormit.

Şi apoi am văzut că portiera de lângă mâna mea dreaptă se deschide şi că apare Vlădica Ioan, care ne cheamă la el cu nerăbdare. M-am gândit: ne-a sunat ceasul!

În acelaşi timp, prin faţa lui Vlădica a trecut o umbră; părea a fi umbra unui preot. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am spus: „Facă-se voia Ta cea sfântă în toate, Doamne!”. Am deschis ochii şi am văzut că din partea stângă - partea unde era soţul meu - se năpustea spre noi un autobuz Volkswagen. Am îngheţat şi m-am gândit: am murit deja sau încă nu?

Într-un fel eram împăcată la gândul acesta şi nu simţeam panică; şi, mi-e ruşine să recunosc, nici măcar nu m-am gândit să-L rog pe Domnul Dumnezeu să-mi ierte păcatele sau să-I cer ajutorul. Autobuzul a zburat atât de aproape pe lângă noi, încât, cum se spune, dacă ar fi fost un fluture pe roată ar fi avut loc o catastrofă. Uitându-mă la soţul meu am văzut că pălise şi îi tremurau mâinile, şi în momentul acela am ştiut că trăim. M-am lăsat la loc pe spate şi I-am mulţumit Domnului că ne-a salvat în chip minunat de la dezastru, şi atunci mi-am amintit cum mi se arătase Vlădica.

Ce putea să însemne? Vlădica ne chemase spre el parcă nerăbdător, ca şi cum ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Însă eu am fost cea care l-am văzut pe Vlădica, deşi maşina era condusă de soţul meu. Eu nu i-am spus nimic, nu l-am prevenit - n-am avut timp să o fac. Ce însemnau toate acestea? În momentul acela, soţul meu şi-a dat seama că nu dorm şi mi-a povestit cum scăpasem ca prin urechile acului. I-am spus că ştiu, că nu dormeam.

- Vlădica Ioan m-a trezit; el m-a prevenit.

Şi i-am povestit ce văzusem. Soţul meu a replicat:

- Dar de ce nu m-a prevenit pe mine Vlădica, de ce nu l-am văzut eu, şi tu de ce nu mi-ai spus nimic?

Într-adevăr, nu-i spusesem nimic. Însă cum ar fi putut Vlădica să-i apară soţului meu - la urma urmei, el conducea. În plus, cred că Vlădica îl cunoaşte pe soţul meu mai bine decât oricine, de vreme ce el l-a botezat. Vlădica i-a dat gândul să îndrepte

maşina spre dreapta înainte ca autobuzul să vină spre noi. În clipa în care eu am văzut autobuzul care venea spre noi, maşina era deja în partea cea mai dinspre dreapta a drumului. Nu a avut loc nici o mişcare bruscă spre dreapta şi maşina noastră mergea drept înainte, în vreme ce atunci când tragi de volan ca să eviţi o ciocnire partea din spate a maşinii ar putea fi mai aproape de autovehiculul care se apropie.

Vlădica ne prevenise pe amândoi! M-am uitat la soţul meu şi i-am zis:

- De unde ştii că nu ai fost prevenit şi tu?

Nu m-a contrazis. Cred că şi el este încredinţat că Vlădica ne-a ajutat în acea zi minunată de Paşti!

Valentina Harvey,
Redding, California,
Paşti, 1972

9. Scăpare de cancer

Nu ştiu despre Vlădica Ioan decât ce am citit în revista dumneavoastră.

Anul trecut, după 20 octombrie (1974), mama era în spital cu o durere mare în stomac. Eram foarte supărată, temându-mă să nu aibă cancer.

Și apoi, în noaptea dinaintea zilei când doctorul trebuia să-mi comunice rezultatul analizelor, am avut un vis. O mulţime de oameni erau adunaţi în jurul unei

biserici mari, albe, cu turle ruseşti. Un bătrân îmbrăcat în alb a ieşit de acolo cu o cârjă în mână şi a traversat strada, venind drept spre mine şi spre mama. Când a ajuns la noi, mi-am dat seama, din fotografii, că era Vlădica Ioan. Ne-a binecuvântat pe mama şi pe mine şi apoi imediat m-am trezit. Nu mai eram mâhnită din cauza mamei. După cum s-a dovedit, avea un ulcer care s-a vindecat repede. Acum mă gândesc adesea la Vlădica.

Tamara Hurt Sarnia,
Ontario, Canada,
25 iulie 1975

Nota editorului: în articolele privitoare la Arhiepiscopul Ioan, publicate de Episcopul Sava în *Orthodox Russia*, sunt mai multe vise asemănătoare cu acesta iar Episcopul Sava face o observaţie însemnată după ce descrie unul dintre vise:

„Putem lua drept adevărat acest vis, căci Sfântul Varsanufie cel Mare scrie că, dacă cineva vede în vis crucea, acesta este semn că visul este de la Dumnezeu, de vreme ce satana nu poate reprezenta crucea. Desigur, şi alte vise pot fi de la Dumnezeu, însă nu avem un semn atât de sigur că un vis este de la Dumnezeu ca atunci când vedem semnul crucii. Iar dacă visul este de la Dumnezeu, trebuie să avem grijă, spune Sfântul Varsanufie, să nu-l interpretăm greşit, căci aici satana ne poate înşela”. (Orthodox Russia, nr. 3 din 1967).

Faptul că Vlădica Ioan a făcut semnul crucii (când binecuvânta) în acest vis şi prin el a dăruit pace sufletească, arată că şi acest vis este de la Dumnezeu şi că a fost o arătare de-a lui Vlădica, dăruită prin har, pentru o persoană care îl cinsteşte.

10. Ocrotire de accident de maşină

Portretele Fericitului Arhiepiscop Ioan Maximovici au sosit chiar când plecam în Europa. Nefiind prea încrezători în siguranţa avioanelor, maşinilor şi trenurilor noastre şi încrezându-ne în ajutorul Fericitului Ioan Maximovici, care a călătorit atât de mult, am fost foarte recunoscători că portretul său ne putea însoţi în toate călătoriile noastre.

Prietenul nostru M. ne-a povestit de curând că a fost ocrotit de un accident de maşină printr-o minune a Fericitului Arhiepiscop Ioan. Într-o noapte, M. conducea cu viteză, când la marginea şoselei a apărut un cerb mare, care s-a năpustit spre maşină. Însă, înainte ca animalul să ajungă la maşină a fost oprit brusc şi, în acelaşi timp, M. a simţit foarte clar prezenţa Fericitului Ioan Maximovici.

Michael Nedelski,

Dakota de Sud,

12/25 ianuarie 1974

11. Nădejde pentru răposații neortodocşi

Nota editorului: întâmplarea următoare ne vine de la un ortodox convertit, a cărui mamă a murit neortodoxă. El era mâhnit şi nu ştia cum să se roage pentru ea, iar apoi a primit acest răspuns de la Vlădica Ioan, pe care l-a interpretat şi ca pe un semn „că trebuie să fim misionari, să avem dragoste şi să ne îngrijim de neortodocşii din jurul nostru”.

Era după-amiază şi citeam din *The Orthodox Word*, numărul din mai-iunie 1974. Mai întâi m-am uitat la fotografia criptei lui Vlădica Ioan. Făcând aceasta, am citit din nou troparul său, după care am simţit nevoia să sărut imaginea cu cripta şi să-i spun ce rău îmi pare că nu m-am dus de mai multe ori acolo când am fost în San Francisco.

M-am uitat apoi la o fotografie de-a mamei mele şi l-am rugat încă o dată să se roage pentru ea şi am simţit că sigur face acest lucru. Brusc, au început să mi se îngreuneze pleoapele, mi s-au închis ochii şi am intrat într-un fel de visare, văzând-o pe mama cu şorţul pus, vorbind mult, aşa cum făcea în ultimii săi ani de viaţă. Şi, dintr-o dată, am simţit că Vlădica se roagă pentru ea. Am văzut-o apoi din nou, însă de data aceasta în genunchi, plângând şi spunând cât de mult se căieşte pentru păcatele ei. Plângea atât de tare şi de amarnic, încât aproape că îi puteam auzi în realitate vocea în cameră.

Sentimentul care mi-a fost insuflat a fost să mă alătur rugăciunii lui Vlădica şi să nu-mi deschid ochii. Am început să mă rog simplu, dar fierbinte, lui Dumnezeu, să aibă milă de ea şi eram conştient de prezenţa foarte puternică a lui Vlădica, deşi pe el nu-l vedeam ca pe mama. Ea a continuat să plângă cu mare durere şi, în cele din urmă, a dispărut.

În curând l-am văzut pe Vlădica Ioan, dar numai din spate. Nu-i puteam vedea chipul, numai vălul de la camilafcă şi o parte din barbă, apoi vârful cârjei episcopale şi mâneca rasei. A început să se îndepărteze încet şi am observat cu claritate că purta o mantie simplă de monah şi nu una de episcop. Cu demnitate, a dispărut din vedere şi nu i-am văzut deloc faţa, însă eram sigur că el este.

Am deschis ochii, m-am ridicat şi i-am spus din nou troparul, cu voce tare, cu faţa spre Răsărit, şi am sărutat fotografia cu cripta sa.

Nu cunosc în întregime sensul a ceea ce am trăit... Un lucru pe care l-am observat este că Vlădica nu a spus nimic şi nu a făcut nici o promisiune. Am fost pur şi simplu asigurat de rugăciunile sale şi că este nevoie de rugăciune din partea mea şi a altora.

Am observat şi faptul că purta mantie şi cârjă de monah şi nu de episcop. Aceasta mi-ar arăta mie că a făcut, ceea ce a făcut, nu în calitate oficială de episcop, ci mai degrabă ca persoană, ceea ce ar însemna că el recunoaşte interzicerea de către Biserică a rugăciunii publice pentru răposaţii neortodocşi, însă şi învăţătura conform căreia rugăciunea particulară pentru aceştia este de mare preţ şi trebuie încurajată.

Joseph McKean,
Youngstown, Ohio,
6 septembrie 1974

12. Readucere-aminte de rugăciunea pentru morți

Faptele sfinţilor trebuie făcute cunoscute în lumea întreagă.

Acum câţiva ani, când aveam o mare supărare, răposatul Vlădica Ioan (Maximovici) mi-a apărut în vis. Am văzut o raclă în mijlocul bisericii noastre, în care stătea Vlădica Ioan în mantia sa. Vlădica şi-a făcut cruce, s-a ridicat şi mi-a spus:

- Roagă-te pentru robul lui Dumnezeu Basil (care murise cu câţiva ani înainte) şi pentru...

(cineva al cărui nume nu l-am putut înţelege, dar mai târziu mi-am dat seama că era chiriaşul nostru, Eugene, care murise).

Alexander Pemitz

San Francisco, California,

14 decembrie 1975

13. Tămăduire de ulcer

Mama mea are un ulcer care nu poate fi operat şi a avut probleme în ultimii trei ani. În 1975, a fost internată de trei ori. I se făcea foarte rău noaptea şi a doua zi era în spital. Acolo zăcea în pat, cu perfuzii în mână, iar în câteva zile se întorcea acasă.

Însă în noiembrie 1975, a avut o altă criză, şi de data aceasta a făcut febră cam de 39°C (mama este o persoană micuţă şi temperatura ei normală este de 35,5° C). Medicii au spus că poate veni acasă când îi scade febra.

Mama nu crede în Dumnezeu şi în mila Lui, însă de data aceasta mi-a spus să

mă rog pentru ea, iar eu i-am răspuns că o să fac acest lucru. Zăcea la pat de şapte zile şi doctorii nu îi puteau scădea temperatura. Atunci am primit o bucăţică din mantia lui Vlădica de la o prietenă care l-a cunoscut pe Fericitul Arhipăstor. Ea mi-a spus să-i dau mamei o bucăţică de artos şi agheasmă şi apoi să îi pun pe frunte o bucată de mantie şi să-l rog pe Vlădica să se roage pentru noi.

Am plecat de la mama după-amiaza târziu şi ea a adormit, iar a doua zi nu mai avea febră. După încă o zi au şi externat-o şi de atunci a fost sănătoasă. Toţi credincioşii s-au bucurat de această minune.

Peter Herrin
Burlingame, California,
2 februarie 1967

14. Ajutor pentru oprirea sângerării

În noaptea dinspre 1 ianuarie, s.n., după ce m-am rugat Fericitului Vlădica Ioan Maximovici şi m-am uns cu ulei din candela care arde în cripta sa, sculându-mă din somn pe 1 ianuarie, am descoperit că sângerarea pe care o aveam de două zile se oprise. Slăvit este Domnul nostru întru Sfinţii Lui!

Marina Prokopciuc,
New Jersey,
ianuarie 1976

15. „Roagă-te pentru bolnavi!”

Lunea trecută, seara, am avut un vis despre Fericitul Vlădica Ioan de San Francisco, pe care n-am să-l uit cât voi trăi. Era un vis din cele care nu aş mai vrea să se termine şi m-am trezit cu o asemenea bucurie şi fericire şi m-am simţit atât de nevrednic să vină la mine în vis.

Fericitul Ioan purta reverenda şi panaghia sa. Era încovoiat, uitându-se la mine cumva dintr-o parte, avea părul negru cu şuviţe cărunte şi îşi scosese ochelarii; mi-a spus că este fericit că am fost hirotonit diacon şi a adăugat:

- Mai sunt fericit şi pentru că la slujbe te rogi adesea pentru bolnavi. Nu-i uita pe bolnavi, roagă-te pururea pentru ei şi-i cercetează.

Iar eu am spus:

- Da, Vlădica, aşa o să fac.

Apoi T., enoriaşul nostru, l-a întrebat:

- Puteţi, vă rog, să-mi spuneţi câte ceva despre vieţile sfinţilor din Irlanda?

Căci T. era mulţumit că, la începuturile sale, Vlădica adusese la lumină Sfinţii apuseni dinainte de Schismă. Vlădica şi T. au început deci să vorbească. Şi aşa s-a sfârşit visul.

Nu mi s-a mai întâmplat un lucru atât de plin de bucurie în toată viaţa mea. Înainte de a avea acest vis, nu mai lucrasem de peste nouă săptămâni, însă în ziua de după vis am fost angajat...

Este atât de trebuincios să ne rugăm la aceşti oameni binecuvântaţi care L-au iubit pe Iisus Hristos şi Biserica Lui atât de mult, şi în acelaşi timp să facem lucrurile pe care le-au făcut ei în vremea când erau pe pământ (eu însă cred că ei sunt încă aici, în

duh).

Am citit despre cât de des mergea Vlădica Ioan să-i cerceteze pe bolnavi, să-i îngrijească şi cât de mult se ruga pentru ei.

Părintele Dimitri Serfes,
Endicott, New York,
9 ianuarie 1976

16. Chemare la Ortodoxie

Am inclus aici o însemnare din 1972:

„Astăzi, un prieten de-al meu romano-catolic, F.C., mi-a povestit despre un vis pe care l-a avut ieri noapte. Ieri îi spusesem ca săptămâna viitoare, când se duce la San Francisco, să se oprească la catedrala sinodală rusă şi să-mi aducă de acolo ulei din candela de la racla Sfântului Ioan Maximovici. Iar visul lui a fost acesta: când a ajuns la catedrală, a început să ia mult ulei din candelă şi atunci a auzit o voce adresându-i-se:

- Spune-i lui M. să vină el însuşi aici şi să ia ulei.

F. mi-a mai povestit şi că începuse să-şi facă semnul Crucii ca ortodocşii, însă i s-a spus că nu ţine bine degetele. El s-a corectat şi apoi s-a trezit în pat, făcându-şi

semnul Crucii corect, în felul ortodox. Colegul lui de cameră, care este budist, l-a întrebat ce face şi F. s-a uitat doar la el şi i-a răspuns:

- Mă rog.

M-am gândit să scriu aceste lucruri - cine ştie? Este cumva Ioan Maximovici un sfânt?".

După o vreme am mers la San Francisco şi după Sfânta Liturghie am coborât imediat în criptă. M-am rugat la moaştele lui Vlădica Ioan, cerându-i să mă ierte pentru că mai înainte fusesem sceptic cu privire la sfinţenia sa... Înseamnă foarte mult pentru mine că Vlădica m-a adus în Biserică şi mai ales în San Francisco, pentru a fi aproape de sfintele sale moaşte.

Michael Riggin,
San Francisco, California,
27 aprilie 1976

17. Minuni în Franța

Am plăcerea de a vă comunica două minuni săvârşite prin Arhiepiscopul Ioan.

Pe 6 ianuarie 1958, pe la ora 10 dimineaţa, un bărbat şi o femeie, ortodocşi, care mergeau la mănăstirea din Fourqueux, unde avea să slujească Arhiepiscopul, au fost victimele unui accident de circulaţie foarte grav şi au fost duşi, bărbatul în stare de inconştienţă, la Spitalul St. Germain.

Bărbatul - care avusese conjunctura să fie aruncat din maşină (se deschisese uşa, în timp ce bordul se înfigea în scaun) - avea ambii genunchi fracturaţi, coastele zdrobite, răni grave la cap şi la abdomen. După zece zile de stat în spital, intestinele nu lucrau deloc şi în a zecea zi era ca şi părăsit; deşi se făcuse tot posibilul, plosca stătea lângă el, nefolosită.

Între timp, o soră de la Fourqueux, trimisă de Arhiepiscop să îl viziteze, i-a adus o pâinică sfinţită. Din respect, el a început să mănânce această pâine... cu poftă. După o jumătate de oră intestinele îi erau eliberate de povară.

Femeia, doamna Pauline Richet, avea mai multe fracturi la braţul şi la piciorul drept. După ce a fost operată, a pierdut mult sânge, nu mai putea urina şi a intrat în comă. A doua zi, spre ora 13 după-amiază, Arhiepiscopul Ioan i-a făcut o vizită. Cum l-a văzut, s-a simţit luminată, având impresia că se apropia Dumnezeu de ea - lucru pe care i l-a spus. El i-a luat mâinile într-ale sale şi i le-a ţinut vreme îndelungată, fără să spună nimic.

În dimineaţa următoare, a treia zi de la operaţie, ea a urinat, a scuipat şi a suflat pe nas cheaguri de sânge. A înţeles că a fost salvată. (Acestea sunt cuvintele doamnei Richet, care tocmai mi-a telefonat. Şi ea este fericită să-şi exprime recunoştinţa faţă de Arhiepiscopul Ioan.)

Arhiepiscopul Ioan a vizitat mulţi bolnavi, dar totdeauna făcea acest lucru cu foarte multă smerenie şi discreţie. Faptele sale bune, în această privinţă, rămân necunoscute.

Sunt oameni care spun că, în timpul unei întâlniri cu el la Versailles, i-au văzut capul şi umerii înconjuraţi de o aură albastră.

Emile Moine,

Paris, Franța,

27 iunie 1973

18. Tămăduire de astm

Printre miile de oameni care l-au cunoscut şi l-au iubit pe Arhiepiscopul Ioan se număra şi familia lui Boris Troian, care i-a fost foarte apropiată încă din anii 1930, din Shanghai. Această familie a trăit în tabăra de refugiaţi din Filipine înainte de a veni în cele din urmă în Statele Unite. Pe cel mai mare dintre băieţii familiei îl ştia Vlădica de când se născuse. Prin anumite împrejurări, familia a fost despărţită de Vlădica pentru câţiva ani.

Băiatul de unsprezece ani a început să aibă crize violente de astm cam de prin 1952. A fost dat în îngrijirea unui medic şi au stabilit ca acesta să poată fi chemat imediat, ziua sau noaptea, când băiatul, Vitali T., avea o criză de astm.

Familia locuia în San Francisco cam de trei ani când Vlădica Ioan a venit să-şi viziteze foştii enoriaşi, după o şedinţă a Sinodului din New York. Când familia a aflat de venirea sa, au mers îndată la biserica Sfântul Tihon ca să-l vadă. Când Vlădica a sosit şi a ieşit din maşină, oamenii s-au îmbulzit să-l întâmpine pe iubitul lor Arhiepiscop. El i-a salutat pe toţi, pe mulţi dintre ei nemaivăzându-i de mulţi ani. Familia Troian nu îl mai văzuse cam de trei ani. El i-a întrebat ce mai era nou pe la ei; i-au răspuns că totul este bine, în afară de astmul băiatului. Vlădica a părut uimit aflând acest lucru. L-a înşfăcat de păr pe băiat, cu unul dintre binecunoscutele sale gesturi de tandreţe către băieţii care îi slujeau în Biserică, şi a spus foarte tăios:

- Nu a avut niciodată astm şi nici nu o să aibă vreodată!

Şi, uitându-se la băiat, a adăugat:

- Nu-i aşa?

Iar băiatul a răspuns:

- Aşa e.

Din momentul acela până în prezent, băiatul nu a mai avut astm.

Citețul Laurence Campbell,
San Francisco, California,
ianuarie 1974

19. Apropierea Sfinților

Prima mea întâlnire cu Vlădica Ioan a fost provocată de un mare necaz - o boală gravă. În 1953, în New York, am făcut o operaţie nereuşită la ochiul stâng, la care aveam cataractă. Vreme de mai multe luni am fost ameninţată de orbire. În cele din urmă am fost din nou internată şi mi s-a făcut un aşa-zis tratament „de şoc", în urma căruia aproape că am murit. Dar, după acest „şoc", îmi puteam deschide ochiul. Însă atunci a apărut o nouă nenorocire: glaucomul... M-am operat din nou, pentru a fi înlăturat lichidul care se adunase în ochi, şi mi s-a spus că va trebui să fac această operaţie în fiecare an.

Trebuie să adaug aici că atât la început, când ochiul a început să se inflameze, cât şi mai târziu, o dată cu sporirea presiunii dinăuntrul lui, această năpastă era însoţită de dureri de nesuportat, din cauza cărora nu puteam nici să dorm, nici să muncesc. Iar situaţia noastră materială era foarte proastă.

În aceste condiţii, auzind că Arhiepiscopul Ioan a venit din Europa, ne-am dus

la biserica sinodală unde slujea. După slujbă, soţul meu m-a dus la Vlădica. I-am povestit pe scurt despre nenorocirea mea şi l-am rugat să se roage pentru mine. Spre uimirea mea, Vlădica, deşi nu mă cunoştea câtuşi de puţin, mi-a spus pe nume când m-a binecuvântat. După ce am primit binecuvântarea, m-am dus la spital pentru operaţie, cu desăvârşire liniştită. Şi prin mila lui Dumnezeu, prin rugăciunile sfântului Vlădica, a fost ultima mea operaţie: au trecut deja 17 ani de când n-am mai avut nevoie de nici una.

După aceasta, l-am inclus pe Vlădica Ioan pe lista preoţilor şi a mirenilor pentru a căror sănătate ne rugăm când ne facem canonul zilnic de rugăciune.

Totuşi, după ce a trecut un anumit timp, din cauza epuizării extreme a soţului meu, a trebuit să ne gândim la scurtarea canonului de rugăciune. Ne-a venit gândul să pomenim mai puţini oameni, vii şi morţi. Vrăjmaşul a pus în mine gândul de a-i spune soţului meu:

- Vlădica Ioan este un om sfânt şi nu are nevoie de rugăciunile noastre nevrednice.

În seara aceea nu l-am pomenit pe Vlădica Ioan, şi nici pe alte persoane pe care le pomeneam înainte.

După rugăciune, m-am culcat. De-abia reuşisem să aţipesc când deodată, fie în somn, fie în realitate, l-am văzut pe Vlădica Ioan (care era în Europa atunci), cu mantia sa neagră şi o cruce în mâna dreaptă. M-am dus cu bucurie la el ca să iau binecuvântare, însă el mi-a spus:

- Nu, acum nu ai nevoie de mine şi nu o să-ţi dau binecuvântare. Când ai avut nevoie de mine, te-am binecuvântat şi dacă în viitor vei avea nevoie de mine, atunci vino la mine după binecuvântare.

Şi cu aceste cuvinte Vlădica a plecat fără să mă binecuvânteze.

Desigur că nu am mai putut adormi şi m-am gândit fără încetare la

nevrednicia mea, la faptele minunate ale lui Dumnezeu şi la învăţătura Apostolului Pavel, potrivit căreia trebuie să ne rugăm pentru toţi învăţătorii noştri şi pentru toată lumea.

Dimineaţa, înfricoşată, i-am povestit soţului meu despre vis sau vedenie şi, din acea zi, nu am încetat şi nici nu vom înceta să ne rugăm pentru Vlădica Ioan; înainte îl pomeneam în rândul viilor, acum ne rugăm pentru odihna sa, cerându-I Domnului ca, pentru rugăciunile sfântului nostru Vlădica, să ne mântuiască şi să ne miluiască pe noi păcătoşii.

La ceva vreme după această întâmplare, am auzit că Vlădica Ioan a venit şi va sluji la Biserica Sfântul Arhanghel Mihail din Brooklyn. Mi-era teamă să mă duc la el să primesc binecuvântare. Însă Vlădica s-a uitat blând la mine şi m-a binecuvântat cu bucurie.

O, Sfinte Vlădica, roagă-te pentru noi păcătoşii înaintea Tronului Atotputernicului, ca să nu ne părăsească, ci să ne întărească în credinţă şi în răbdare, ca să ne purtăm crucea până la sfârşitul zilelor noastre şi să stăm cu înţelepciune şi linişte împotriva duhului stricăcios al apostaziei atât de răspândit în zilele noastre de premergătorii lui Antihrist.

Maria Mostiko,
Washington, D.C.,
Înainteprăznuirea Schimbării la Față, 5/18 august 1973

20. Tămăduire de artrită

Vă voi povesti cum m-a vindecat Vlădica Ioan. Eu sufăr de inimă, am hipertensiune şi artrită. Le-am putut îndura pe toate până acum doi ani şi jumătate, când artrita a pus stăpânire pe mine. Durerea era de nesuportat. Nu-mi puteam mişca braţele, nu mă puteam apleca, iar treaba prin casă o făceam în chinuri. Mă rugam tot timpul la Maica Domnului şi o imploram să mă scape de aceste chinuri.

Şi nu a trecut multă vreme până ce mi-a fost trimis ajutor, mie, păcătoasei şi nevrednicei. Am avut un vis. Mergeam pe un drum şi purtam o cruce înaintea mea. Era o cruce veche care se îngălbenise, însă am văzut că strălucea ca nouă (era mare de-o palmă). Apoi am văzut cum vine spre mine un călugăr cu o cârjă în mână. Când a ajuns la mine mi-a spus:

- Te rogi tot timpul la Maica Domnului să te ajute, însă nu eşti singura care suferă; fii răbdătoare şi aşteaptă.

Atunci m-am trezit şi m-am gândit vreme îndelungată ce ar putea să însemne acest vis. Am hotărât că este limpede că acest lucru este plăcut Domnului şi că trebuie să am răbdare.

Peste câteva zile am primit o scrisoare de la o prietenă căreia îi scrisesem despre durerile mele. Ea mi-a spus să îi scriu lui Batiuşka [cuvânt rusesc, folosit ca atare în text, cu sensul de *preot, părinte*. Primul său sens (învechit) este *tată, tăicuţă*] care slujeşte în catedrala unde se află cripta lui Vlădica Ioan. Am făcut acest lucru şi am trimis şi bani, rugându-l să slujească un parastas pentru Vlădica Ioan şi să se roage pentru mine. Batiuşka mi-a îndeplinit rugămintea şi mi-a trimis o iconiţă cu Maica Domnului, o cruciuliţă de la Ierusalim, nişte vată cu ulei din candela care arde în cripta lui Vlădica Ioan şi, cel mai important, o fotografie cu el.

De cum l-am văzut, l-am recunoscut îndată pe călugărul pe care îl văzusem în vis - şi, ştiţi, nu-l văzusem niciodată pe când trăia. Am izbucnit în plâns şi am început să-I mulţumesc Domnului pentru mila Sa. Am început să mă rog şi să-i cer lui Vlădica să se roage pentru mine. Mi-am mărturisit lui păcatele, implorându-l să-L roage pe Dumnezeu să mă ierte şi să mă dezlege de păcate şi să-mi vindece sufletul şi trupul. M-am uns pe piept cu vata îmbibată în ulei şi m-am rugat fierbinte.

După aceea, starea mea a devenit din ce în ce mai bună. Durerea a slăbit, inima mi-era mai bine, iar tensiunea a început să scadă. Şi astfel, după doi ani şi jumătate de durere în piept, aceasta a dispărut cu desăvârşire - iar în tot acest timp, din cauza inimii, fusesem în grija unui medic şi nimic din ce îmi prescria el şi nici un sfat pe care mi-l dădea nu îmi ajutau. Însă, prin rugăciunile lui Vlădica Ioan, Domnul m-a vindecat.

Am făgăduit să trimit în fiecare an la cripta sa, pentru ziua trecerii sale la cele veşnice, bani pentru lumânări sau ulei, lucru pe care îl voi face până ce Domnul mă va chema la El. Şi prietena mea Olga Alexandrovna Makarova a fost vindecată de artrită, însă pe când Vlădica mai trăia. Ea a fost cea care m-a sfătuit să-i cer ajutorul.

V-am scris tot, Dumnezeu mi-e martor! Ce binecuvântare că avem mijlocitori înaintea lui Dumnezeu şi a Preacuratei Sale Maici!

Sofia Zukulis,
Milwaukee, Wisconsin
15 februarie 1977

21. Tămăduirea unor degete rănite

Într-o sâmbătă, m-am dus să vizitez o prietenă americană bătrână, răposată acum, care trăia într-un cămin de bătrâni şi nu se putea mişca decât într-un scaun cu rotile. Nu avea pe nimeni iar vizitele mele o bucurau totdeauna foarte mult. Îi aduceam mereu dulciuri.

În ziua aceea era foarte cald, iar eu făceam cam o oră până acasă. După ce am stat cu ea, am început să mă pregătesc să plec, tot prin căldura înăbuşitoare. Am reuşit însă să o rog pe o femeie, care îşi vizitase mama, să mă ia cu maşina ei, deşi nu stăteam deloc în drumul ei.

M-a dus cu maşina până acasă şi, ca să nu o ţin în loc, am coborât repede şi în graba mea mi-am prins trei degete în portieră, când am închis-o. Durerea a fost foarte mare şi femeia s-a speriat, dar eu am alergat imediat în casă. Îmi curgea sânge, mă durea foarte tare şi foarte repede articulaţiile degetelor s-au umflat groaznic, învineţindu-se. Am crezut că mi-am rupt degetele, de vreme ce nu mi le mai puteam îndoi.

Trebuie să vă spun că sunt pianistă la o şcoală de balet şi în fiecare zi cânt multe ore la pian. M-am gândit că nu o să mai pot munci mult timp sau că aş putea chiar să-mi pierd slujba şi m-am îngrozit.

Şi astfel, cu ochii în lacrimi, i-am cerut ajutor lui Vlădica Ioan, cu aceste cuvinte: „Uite, Vlădica, ce mi s-a întâmplat la mână. În timpul vieţii tale ai iubit să-i vizitezi pe bolnavi. Şi eu iubesc acest lucru, dar acum pot să-mi pierd slujba”. Am adormit înlăcrimată, după ce mi-am pus mâna rănită pe fotografia sa.

M-am trezit dimineaţa - şi nu-mi mai puteam recunoaşte mâna. Umflătura se retrăsese, culoarea revenise la normal şi de-abia mă mai durea puţin când îndoiam degetele. Toată ziua de Duminică i-am mulţumit lui Vlădica şi l-am rugat să mă vindec

complet. Luni nu mai rămăsese nici o urmă şi am cântat nestingherită ore în şir. De atunci îi mulţumesc în fiecare zi lui Vlădica şi mă rog pentru odihna sufletului său. Aş dori să trăiesc să-l văd canonizat.

Nina Paşcenko,
Birmingham, Alabama
27 mai 1977

22. Scăpare de o excrescență a pielii

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Dragi Părinţi,

Cu rugăciuni de mulţumire către Iisus Hristos Cel Înviat, Care săvârşeşte minuni prin Sfinţii Lui, vă scriu următoarele:

Vreme de câţiva ani, am avut o excrescenţă pe gât, într-o parte. La început era ca o gămălie de ac, apoi s-a mărit până când a ajuns să aibă diametrul cam de 3 mm şi lungimea de 9 mm. Acum un an şi jumătate, am fost silit să îmi dau jos crucea şi lănţişorul

de la gât fiindcă acesta intra în excrescenţă, o făcea să sângereze şi îmi provoca mari dureri. Am lăsat crucea şi lănţişorul într-un sertar. Mă necăjea să nu port crucea lui Iisus Hristos la gât şi uneori mă gândeam să mă operez. Însă pe atunci mă confruntam cu alte încercări şi necazuri şi aceasta părea doar o parte din ele. În loc de operaţie, prin post şi rugăciune am încercat să îmbunătăţesc cele dinăuntrul meu mai degrabă decât învelişul din afară.

Odată, pe când comandam fotografii cu icoane de la o librărie din California, am găsit şi ceva despre nişte ulei „gratis" din cripta Arhiepiscopului Ioan Maximovici. Aşa că din curiozitate am comandat şi eu. În vremea aceea nu ştiam cine a fost acest om sau ce a făcut el, nu ştiam nimic despre el. Comanda mea a întârziat ceva timp (aceasta fiind voia lui Dumnezeu). Însă între timp am început să aud tot felul de lucruri despre Arhiepiscopul Ioan - despre viaţa sa cucernică, despre lucrările, faptele sale, despre vindecările săvârşite de el şi despre acest ulei şi cum trebuie folosit. În inima mea a început să crească respect adevărat pentru acest om.

Deja, cu toată dragostea, îi ceream Arhiepiscopului să se roage pentru mine şi mă rugam şi pentru fericita lui odihnă. La rugăciune, i-am spus Arhiepiscopului că începând din prima zi a Postului Mare voi unge excrescenţa cu acest ulei şi i-am cerut să-L roage fierbinte pe Domnul să mă scape de ea. Aşa că, în puţinele zile care mai rămâneau până la începutul Postului, m-am rugat:

- Te rog, adu-ţi aminte de mine, Arhiepiscope Ioane, ştii cât de mult îmi doresc să port din nou crucea! Roagă-te pentru mine, bine-plăcutule al lui Dumnezeu! Fericite făcător de minuni, îndepărtează de la mine umflătura aceasta care mă împiedică să port Crucea dătătoare de viaţă a Mântuitorului nostru!

Luni noaptea, pe 13 mai 1978, după ce-mi spusesem rugăciunile de seară în colţul cu icoane, am luat uleiul de pe etajeră, mi-am pus puţin pe deget şi pentru prima oară mi-am uns gâtul în zona unde era excrescenţa. Nu am simţit-o la mână! „Ce ciudat",

m-am gândit imediat, „să nu nimeresc locul”. Dar cum puteam să nu-l nimeresc? Doar o am de atâta vreme.

Din colţ m-am dus la o oglindă să verific, însă lumina de la candelă nu-mi ajungea ca să văd. Inima îmi bătea cu repeziciune. Am alergat la baie, am aprins lumina şi mi-am cercetat gâtul. Excrescenţa dispăruse! Nu curgea sânge, nu se făcuse coajă, nu mă durea. Cu ochii în lacrimi m-am întors la colţul cu icoane şi i-am mulţumit Arhiepiscopului Ioan Maximovici.

La scurtă vreme, am făcut un parastas pentru odihna Fericitului Ioan. Pentru slujbă mi-am pus iarăşi crucea, prima oară după mai bine de un an. Acum, de fiecare dată când ating această cruce, îi mulţumesc Fericitului Ioan şi mă voi ruga mereu pentru el.

Ca să ştiţi, am treizeci şi trei de ani, sunt căsătorit şi am doi copii.

Dumnezeu mi-e martor, ceea ce am scris aici este adevărat.

Peter A. Terasovici,

831 Milford, Pt. Road Milford, Connecticut 06460

23. Ajutor pentru un paralizat

Dragi Părinţi,

După ce am citit „Cronica cinstirii Arhiepiscopului Ioan din Shanghai” nu pot tăcea. Tatăl meu, Herbert Klingart, a suferit un atac de apoplexie foarte grav pe 2 noiembrie 1977 şi a paralizat, fiind inconştient timp de cinci zile. În decembrie s-au întrunit doisprezece medici, care au declarat şi au semnat că nu va mai putea merge sau vorbi şi ne-au spus:

- Pregătiţi-vă pentru tot ce este mai rău.

Am luat avionul, m-am dus la San Francisco şi m-am rugat la mormântul Arhiepiscopului Ioan.

Datorită lui Boris Troian, am primit o prescură, iar soţia lui mi-a dat o podoabă de brad din ciocolată din criptă şi au pus o hârtiuţă cu numele tatei sub mitra Arhiepiscopului Ioan [O tradiţie din vechea Rusie, practicată atunci când oamenii se roagă la mormântul unui sfânt ierarh, cerându-i să se roage pentru ei].

Curând, tata s-a putut ridica şi starea lui se îmbunătăţea în fiecare zi. De Crăciun l-am adus acasă în vizită, iar în ianuarie deja juca şah şi putea înţelege şi vorbi. I-am făcut fotografii şi le-am arătat medicilor, care au spus că nu pot înţelege şi explica acest lucru, că trebuie să fie o minune... Acum deja merge singur.

Ce binecuvântare că îl avem pe Vlădica Ioan cu noi şi că, prin el, rugăciunile noastre ajung sus, la Domnul Dumnezeu.

Nonna Katzenstein,

2551 W. Campbell Ave., La Habra, California 90631,

28 martie 1978

24. Abaterea unui uragan

(Tradus din Orthodox Russia, nr. 20 din 1979, pag 16)

În 1979, la sfârşitul lunii august, în Oceanul Atlantic s-a format Uraganul „David”. Acest uragan venea cu o viteză de 100 de mile pe oră şi a adus distrugeri mari şi moarte în Republica Dominicană.

Urmărind direcţia mişcării lui, era limpede că se deplasa spre Miami, Florida. Sâmbătă, pe 1 septembrie, nimeni nu se mai putea îndoi de acest lucru. Duminică, 2 septembrie, autorităţile locale au ordonat evacuarea populaţiei care locuia pe malul oceanului, unde erau hoteluri cu multe etaje. Pe 3 septembrie, luni, dimineaţa devreme, posturile de radio şi ziarele au anunţat că „uraganul a cruţat” Miami şi a trecut pe lângă oraş.

Autorul acestei însemnări a fost în Miami atunci şi doreşte să dea lămuriri despre cum s-au întâmplat lucrurile:

Duminică, pe 2 septembrie, după Liturghie, preotul bisericii ortodoxe „Sfântul Vladimir din Miami” a slujit un parastas pentru Arhiepiscopul Ioan. Atunci când ruşii au stat pe insula Tubabao (în Filipine, acum treizeci de ani), datorită rugăciunilor neîncetate ale lui Vlădica Ioan, taifunurile obişnuite din acele locuri i-au ocolit. Acest lucru a fost observat şi de localnici, care l-au văzut adesea noaptea pe Vlădica rugându-se şi însemnând tabăra cu semnul Crucii. Odată, în Filipine, un taifun puternic se îndrepta spre tabără. Prin rugăciunile lui Vlădica Ioan, când a ajuns în apropierea insulei, taifunul şi-a schimbat direcţia şi nu a lovit tabăra.

Aceeaşi minune s-a petrecut şi în Florida. După parastasul făcut pentru Vlădica, Uraganul David, care se apropia de Miami, şi-a schimbat dintr-o dată cursul spre

nord şi a ocolit oraşul. Astfel, pentru rugăciunile lui Vlădica Ioan chiar şi după moarte, Domnul i-a cruţat pe locuitorii acestui oraş.

Fie ca Domnul să odihnească sufletul răposatului său slujitor, Arhiepiscopul Ioan, şi pentru rugăciunile lui să ne miluiască!

K.K.M.

Miami, Florida

3 septembrie 1979

25. Ajutor pentru un bolnav de reumatism

Nu am scris până acum despre bolile mele şi ale rudelor mele de care ne-a vindecat Vlădica Ioan. Voi face acum acest lucru. Pot afirma sub jurământ exactitatea şi adevărul cuvintelor mele.

În 1953 am început să fiu chinuită de reumatism. Pe 9 octombrie (în acel an), la Mănăstirea Sfânta Treime (din Jordanville, N.Y.) s-a ţinut deschiderea Soborului de Episcopi, la care a luat parte Vlădica Ioan.

Sora mea Sofia s-a dus la Vlădica şi i-a cerut să se roage pentru Olga (adică pentru mine) şi Lidia, bolnave. Lidia este nepoata noastră care trăieşte în Australia. Ea se îmbolnăvise şi era internată în spital. Chiar în prima noapte după aceasta, durerile mele au început să se domolească, iar în trei zile eram complet sănătoasă şi nu a trebuit să încep să iau medicamentele prescrise de medic, pe care dădusem nouă dolari. Ţinând seama de

scrisorile sosite din Australia, şi Lidia s-a însănătoşit complet în acelaşi timp, spre marea uimire a doctorilor.

În iarna anului următor, 1954, m-am îmbolnăvit iarăşi de reumatism al articulaţiilor şi al muşchilor şi am intrat în spital pe 5 februarie. În aceeaşi zi, i-am trimis o scrisoare lui Vlădica, cerându-i să se roage pentru mine. Am însoţit scrisoarea cu o foaie separată cu spovedania mea, căci citisem că Sfântul Ioan din Kronstadt, înainte de a se ruga pentru vindecarea bolnavilor, se ruga pentru dezlegarea lor de păcate. Am scris acolo toate păcatele pe care mi le-am putut aminti. M-am căit şi pentru păcatul fumatului. Mă chinuia îndeosebi faptul că fumasem când coseam veşminte preoţeşti; era prima dată în viaţă când coseam veşminte şi de aceea eram foarte mâhnită. Nu îndrăznisem niciodată să-l rog pe Vlădica să mă vindece de această patimă; fumam de douăzeci şi şapte de ani şi nu puteam deloc să mă las.

Zăcând în spital şi neprimind nici o scrisoare de la Vlădica, am crezut că nu-mi iertase păcatele; iar durerea nu mai înceta. Am primit atunci o scrisoare din Germania, de la un veteran infirm, care îmi scria că Vlădica fusese în Italia, în drumul său se oprise în Germania şi apoi avea să se întoarcă în Franţa. Acest lucru m-a liniştit şi mi-a dat nădejde că Vlădica nu primise încă scrisoarea mea.

Pe 7 martie, în Duminica Fiului Risipitor, am fost adusă acasă. Eram încă foarte bolnavă şi slăbită. Însă marţi, pe 9 martie (calendar stil nou), m-am simţit dintr-o dată mult mai bine, de fapt atât de bine, încât chiar m-am ridicat din pat. Starea mea s-a îmbunătăţit în fiecare zi şi am putut chiar să fac ceva treabă prin casă.

Vineri am primit o scrisoare de la Vlădica şi m-am simţit complet sănătoasă. În acelaşi timp, căpătasem silă pentru fumat. Iată o copie după scrisoarea lui Vlădica Ioan:

Aflarea Capului Mergătorului înainte Ioan, 24 februarie (9 martie) 1954

„Dragă Olga care eşti bolnavă,

Fie ca Domnul să-ţi ajute şi să te vindece.

Domnul îngăduie să suferim pentru ca să ne simţim slăbiciunea şi să ne străduim cu mai multă râvnă către Izvorul a tot binele, Făcătorul nostru Care dă fiecăruia ce îi este de folos.

Domnul să te întărească.

M-am rugat pentru tine şi mă voi ruga la Liturghie.

Fie şi ca Domnul să-ţi ierte toate greşelile.

Du-te să te spovedeşti şi împărtăşeşte-te cu Sfintele Taine.

Binecuvântarea Domnului să fie cu tine şi cu sora ta Sofia.

Dumnezeu să o ajute şi pe Gaida, care este bolnavă.

Al tău,

Arhiepiscopul Ioan"

Când îi cerusem lui Vlădica să se roage pentru mine, pe 5 februarie, îi scrisesem şi despre nepoata mea Gaida, din Letonia, cerându-i să se roage şi pentru ea. Avea tuberculoză. Era într-un sanatoriu şi doctorii îi spuseseră că nu ar trebui să facă copii. Ea s-a însănătoşit prin rugăciunile lui Vlădica şi acum are un fiu de 18 ani şi o fiică de 14. Amândoi sunt sănătoşi.

Olga Makarova

Nota editorului: Sofia este de profesie medic şi martoră a acestor vindecări minunate.

26. Untdelemnul tămăduitor

Vă mulţumim foarte mult pentru că ne-aţi trimis uleiul vindecător din cripta dragului nostru Vlădica. Fie ca Domnul să grăbească ziua când iubitul nostru Vlădica va fi proslăvit între Sfinţii lui Dumnezeu!

Dorim să vă informăm că mama a folosit uleiul la o cicatrice mică de pe faţă, de care nu putuse scăpa cu nici un fel de tratament. După două zile în care a folosit uleiul, cicatricea a dispărut de tot, iar zona dimprejurul ei este aproape complet vindecată! Iar eu îl folosesc la o rană de la picior. După trei zile, rana s-a închis şi se pare că se vindecă!

Al vostru în Hristos,

Vladimir Raasch,
St. Paul, Minnesota,
aprilie 1981

27. Vindecarea unei infecții

Citind cu multă bucurie duhovnicească şi interes cartea Fericitul Ioan, aş dori să aduc şi eu propria mărturie despre o vindecare minunată săvârşită prin mijlocirea şi rugăciunile fierbinţi ale Arhiepiscopului Ioan.

În 1963, patronul meu m-a transferat din San Francisco în Portland, Oregon. Şi astfel, în martie, m-am mutat acolo împreună cu soţia, fiul şi cele două fiice.

În San Francisco, familia noastră se apropiase foarte mult de Biserică şi de Vlădica Ioan. Fiul nostru, Vova (Vladimir), era paracliser la catedrală; soţia mea scria articole în *Good Tidings* [*Vestea cea bună* (în limba engleză)] (un săptămânal editat de Arhiepiscopul Ioan); iar eu eram membru în consiliul parohial.

La scurtă vreme după ce am sosit în Portland, soţia mea a suferit o operaţie foarte importantă, care la început a părut reuşită. Însă, în acea noapte, a făcut o infecţie gravă şi starea ei a devenit critică. Deşi Vlădica, pe atunci, călătorea în Europa, i-am trimis o telegramă pentru soţia mea.

A doua zi s-au petrecut două lucruri minunate: 1) am primit o telegramă care ne confirma că Arhiepiscopul Ioan se roagă pentru soţia mea Tatiana şi 2) infecţia a dat înapoi şi starea soţiei s-a îmbunătăţit foarte mult - iar apoi s-a însănătoşit cu desăvârşire.

Alexei Kocineff,

Kennedy,

octombrie 1981

28. Scăpare de meningită

Dragă Părinte,

Iată traducerea minunilor săvârşite aici de Arhiepiscopul Ioan. Vă rog să mă iertaţi pentru traducere, însă o să fac tot ce pot.

Nepoţica mea de doi ani zăcea în pat cu febră mare. Doctorul a venit de mai multe ori, însă nimic nu îi ajuta. Atunci a hotărât că trebuie internată. Medicul specialist a declarat imediat că avea o meningită severă. Şansele ca ea să-şi revină erau foarte mici şi chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat ar fi rămas cu sechele grave.

Era sâmbătă seara. Cu mare întristare ne-am dus la biserică pentru privegherea de toată noaptea. În timpul slujbei, ne-am rugat la Vlădica Ioan. Am făgăduit că, dacă fetiţa se va vindeca, va arde tot timpul o candelă înaintea icoanei sale. A fost o mare surpriză pentru doctori că Duminică dimineaţă copilaşul nu mai avea febră şi s-a vindecat cu totul, aşa că nu a rămas cu nici o sechelă. De atunci, în biserica mănăstirii, arde tot timpul candela din faţa icoanei lui Vlădica Ioan.

Un prieten, preot romano-catolic, auzise de viaţa sfântă a Arhiepiscopului nostru Ioan şi a cerut o fotografie cu el.

Într-o zi, a venit la el o asistentă medicală dependentă de morfină. Era măritată, avea copii. Ea l-a rugat pe preot să o ajute. Încercase totul ca să poată scăpa de dependenţă, în zadar însă. Făcuse şi multe pelerinaje, dar fără nici un rezultat. Părintele i-a dat fotografia cu Vlădica Ioan şi i-a spus că trebuie să aibă credinţă.

A doua zi de dimineaţă, femeia a scos toată morfina şi toţi banii pe care îi ascunsese şi le-a dat soţului ei. A încetat definitiv cu morfina şi nu mai are nevoie de ea. (A povestit că în noaptea aceea Arhiepiscopul Ioan a venit la ea şi au avut o mică discuţie. „Ochii aceia”, spunea ea, „ochii aceia...”).

Rugaţi-vă pentru noi, sfinţi Părinţi, după cum şi noi vă pomenim în toate rugăciunile noastre.

Ieromonahul Toma,

Olanda, 1983

29. Uşurarea durerilor de ochi şi de stomac

Vă mulţumesc foarte mult pentru că ne-aţi trimis mie şi fiicei mele fotografia cu Părintele Serafim, cu binecuvântările dumneavoastră scrise pe ea şi, bineînţeles, pentru uleiul din cripta Sfântului Ioan Maximovici.

Părinte Gherman, vreau să vă povestesc despre minunile pe care le-am trăit atunci când m-am rugat Sfântului Ioan Maximovici. Am cordul uşor dilatat, ani întregi am avut şi hipertensiune, insomnie, durere de cap şi necazuri cu ochii. De multe ori îmi apăreau în faţa ochilor lumini în culorile curcubeului, care mă făceau să mă simt rău. Trebuia să mă întind, dar când făceam acest lucru îmi era şi mai rău, pentru că mi se părea că patul şi camera se întorc cu susul în jos. Apoi începeau durerile groaznice de cap. Parcă stătea să-mi plesnească. Am crezut chiar că sunt pe moarte. (Odată, tensiunea a fost atât

de mare, încât doctorul a fost uimit că încă mai trăiesc şi i-a spus acest lucru fratelui meu.)

Apoi, într-o zi, eu şi fiica mea Garifallia am primit de la dumneavoastră şi de la părintele Serafim cartea pe care ne-aţi dăruit-o, „Fericitul Ioan". Dumnezeu a ştiut câtă nevoie aveam de această carte şi v-a îndemnat să ne-o trimiteţi. Am început amândouă să ne rugăm Sfântului Ioan Maximovici şi, de fiecare dată când i-am cerut ajutorul, l-am şi primit. Vă voi povesti două astfel de întâmplări.

Într-o zi, când aveam senzaţiile acelea la ochi de la care îmi venea rău, am chemat-o pe Garifallia să-mi aducă uleiul din cripta Sfântului Ioan Maximovici (îl aveam de la părintele Inochentie din Tucson, Arizona, care ni l-a trimis după ce citisem cartea şi îl întrebasem cui trebuie să scriem ca să facem rost de acest ulei. El ne-a răspuns că un pelerin, care fusese la catedrală, trecuse prin Tucson şi îi dăduse uleiul.)

Rugându-se lui Dumnezeu şi Sfântului Ioan Maximovici, fiica mea mi-a dat cu ulei pe ochi şi am simţit imediat o răcoare în globul ocular (ceva ce nu mai simţisem înainte), durerile şi luminile multicolore au încetat şi mi s-a oprit şi durerea de cap.

Altădată, m-au apucat din senin nişte dureri foarte puternice de stomac, care au ţinut trei ore. Mă durea atât de tare, că mi-a venit să plâng. M-am rugat din toată inima Sfântului Ioan Maximovici să mă ajute. M-am întins pe pat şi m-am uitat la ceas când am făcut acest lucru. Nu am dormit, ci doar stăteam aşa, cu ochii închişi, întrebându-mă ce are să se întâmple cu mine. Apoi, când m-am mai uitat o dată la ceas, am văzut că trecuseră douăzeci de minute şi nu-mi venea să cred cum se schimbaseră lucrurile, căci am simţit deodată o uşurare în trup, toate durerile dispăruseră şi eram bine. Cu ochii în lacrimi le-am mulţumit lui Dumnezeu şi Sfântului Ioan Maximovici. Am aprins o lumânare pentru el.

Vreau să vă împărtăşesc, dumneavoastră şi altora, aceste experienţe. În fiecare dimineaţă, când îmi spun rugăciunile, inclusiv cele către Preasfânta noastră Născătoare de Dumnezeu şi către Sfântul Nectarie, adaug rugăciuni către iubitul nostru Sfântul Ioan Maximovici. În timp ce mă rog, am în faţă o fotografie de-a sa, care îl înfăţişează în veşminte liturgice.

Cât de minunate sunt lucrurile Domnului!

Închei cu respect, a dumneavoastră întru Iisus Hristos,

Doamna Koumbo Pessimisi,

2637-1 Dallas, N. E.

Albuquerque, New Mexico,

4/17 august 1983

30. Ajutor pentru un şold fracturat

Vă mulţumesc pentru încă o sticlă de „Untdelemn vindecător din cripta Iubitului de Dumnezeu Vlădica Ioan”. Cu adevărat, mare este mijlocirea sa înaintea tronului Preaînaltului nostru Dumnezeu.

Pe 12 decembrie 1981, mama mea a căzut şi şi-a fracturat şoldul. Mama a trecut deja de 83 de ani. Întorcându-se acasă, a spus că nu-şi mai simte aproape deloc piciorul stâng. Eu i-am dat cu ulei vindecător şi m-am rugat Fericitului Ioan. Acum spune

că îşi poate mişca degetele de la picioare, ceea ce nu putea înainte, şi îşi simte mai bine tot piciorul. Mi-am dat şi eu cu ulei pe urechi, pentru că aveam necazuri cu ele. Acum nu mai am.

Sper să vină foarte curând ziua în care Iubitul nostru Ioan va fi proslăvit.

Robert Hali,

Montana, ianuarie 1981

31. Ajutor pentru găsirea unor lucruri

Dragi Părinţi cinstiţi,

Pe când trăiam la mănăstirea Sfântul Gherman din Alaska, în februarie 1982 l-am însoţit pe Ieromonahul de întreit-fericită amintire Serafim la Redding, în California, unde a ţinut o cuvântare în cadrul „Pelerinajului de iarnă Sfântul Gherman din Alaska" [o manifestare veche de aproximativ douăzeci de ani, în cadrul căreia tinerii se întâlnesc cu feţe bisericeşti, pentru a primi învăţătură de credinţă (asemănătoare cu Serile Filocalice din Bucureşti)] şi a săvârşit Sfânta Liturghie a doua zi, la Praznicul întâmpinării Domnului, în biserica parohiei de misiune Izbăvirea păcătoşilor.

La scurtă vreme după Liturghia din ziua praznicului, părintele Serafim m-a trimis împreună cu câţiva fraţi să cumpărăm provizii şi alimente pentru mănăstire, încredinţându-mi o sută cincizeci de dolari. Ajungând la casă cu cărucioorul plin de

cumpărături, mi-am dat brusc seama că nu mai aveam banii. Am rămas înmărmurit, m-am simţit groaznic că pierdusem banii şi am început să învinuiesc şi să cert pe oricine altcineva şi orice altceva, cu glas tare şi în minte. Am sunat la biserică şi părintele Serafim ne-a spus să venim înapoi. După ce am parcat, am pornit spre biserică şi l-am întâlnit la jumătatea drumului pe părintele Serafim, singur, care mi-a spus:

- Sunt chiar aici, şi a arătat spre pieptul meu. Arhiepiscopul Ioan mi-a spus. Nu te-ai gândit să te rogi lui, nu ?

Foarte sigur pe mine mi-am pipăit pieptul şi, cu bucurie şi în acelaşi timp cu ruşine, am găsit banii într-un buzunar pe care eram sigur că îl cercetasem şi, uimit, am răspuns că într-adevăr nu mă rugasem lui Vlădica Ioan.

Părintele Serafim m-a mângâiat apoi, explicându-mi că după ce am vorbit la telefon a mers imediat la biserică, unde în partea stângă este un portret mare al Arhiepiscopului Ioan, laolaltă cu mitra sa şi alte câteva portrete şi obiecte legate de viaţa şi persoana sa, şi acolo l-a rugat pe Vlădica Ioan să ne ajute să găsim banii. Arhiepiscopul Ioan i-a spus că banii erau chiar în buzunar - sub nasul meu!

Astfel, prin mijlocirea drepţilor lui Dumnezeu, o încercare şi o ispită sigure s-au schimbat într-o descoperire a tainei sfinţeniei şi harului.

Rasoforul Gherasim Eliel,
Mănăstirea New Valaam,
Spruce Island, Alaska,
februarie 1984

32. Uşurarea unei deformări a coloanei

De când mă ştiu, am avut sau am fost în vreun fel de durere trupească, mai ascuţită sau mai surdă. Uneori nu mă doare atât de tare; alteori, foarte tare.

Anul trecut (1984), în iunie, durerea a devenit aproape de nesuportat, aveam spasme musculare la gât şi spate, iar trupul meu devenise rigid şi mă durea foarte tare. Deşi întotdeauna m-a durut şi mi-a înţepenit spatele, şi de vreo două ori am avut dureri foarte mari, de data aceasta a fost cel mai rău. Am mers chiar şi la un chiropractician, care a fost „foarte îngrijorat” de starea trupului meu; şi, într-adevăr, diagnosticul lui nu prevestea nimic bun. Dar nu mă puteam hotărî să încep să merg la el de trei ori pe săptămână - mi se părea că era ca şi cum m-aş fi dat bătută şi aş fi renunţat - şi costa şi foarte mult. În cele din urmă am hotărât să-L las pe Dumnezeu să mă vindece sau să consider durerea o urmare a păcatelor mele, oricare dintre cele două.

Pe vremea aceea, în ciuda temerilor că voi avea mereu dureri sau că într-o zi voi rămâne infirmă sau nu voi mai fi în stare de nimic, tot nu făceam ceea ce ştiam că ar trebui să fac - să-mi stabilesc în mod serios o viaţă de rugăciune, să mă urnesc ca să „pun umărul la treabă”, ca să zic aşa, şi să lupt împotriva lenei.

Fizic, aveam dureri mari şi eram înţepenită. Când mă sculam dimineaţa, nu puteam aproape deloc să mă mişc sau să umblu, doar şchiopătam încet, durându-mă picioarele, şoldurile şi spinarea. La slujbă nu puteam nici să stau în picioare, nici să îngenunchez. Am început să dorm mai mult, ceea ce într-un fel mi-a fost de ajutor. Această situaţie a continuat mai multă vreme şi am început să petrec mai mult timp stând liniştită în cameră, pentru a evita durerea şi oboseala.

Pe 16 decembrie 1985, într-o duminică, am făcut lumânări aproape toată ziua şi de-abia mă mai puteam mişca, din pricina încordării şi a înţepenirii şi pentru că aveam

dureri mari. Noaptea aceea urma să avem o slujbă specială pentru Sfântul Gherman din Alaska, la care vroiam să merg.

După ce am făcut curat la locul unde lucrasem, m-am dus în camera noastră (a soţului meu şi a mea, dar el era plecat) şi m-am întins pe podea pentru câteva minute, ceea ce de obicei îmi uşura durerea şi înţepenirea, ca să pot apoi pleca la slujbă. Tot mai aveam dureri şi eram înţepenită, dar am hotărât chiar şi aşa să mă silesc să ajung la paraclis. Am şchiopătat până acolo, însă, ajungând la trepte, pur şi simplu nu am putut să le urc pe ultimele şi să mai şi rămân cel puţin o oră în paraclis. Acolo nu erau prea mulţi oameni, ceea ce mi-a influenţat hotărârea, căci nu mi-aş fi putut ascunde chinul faţă de ei. Aşa că mi-am cerut iertare şi m-am întors, gândind că aş putea să citesc despre Sfântul Gherman în cameră pe timpul slujbei şi în felul acesta nu i-aş întoarce sfântului cu totul spatele.

Nu am găsit însă cartea noastră cu Sfântul Gherman şi m-am gândit că trebuie să fie ceva despre el în numerele de început ale revistei Orthodox America (America ortodoxă), pe care le aveam. Aşa că am luat numerele din primii ani în cameră, ca să le citesc. Nu cuprindeau nimic despre Sfântul Gherman, dar aveau foarte multe lucruri despre Fericitul Ioan Maximovici; şi am citit totul despre el cu interes şi inspiraţie. Am fost foarte mişcată de ceea ce am citit.

Când am terminat şi m-am hotărât să mă culc, încă mai aveam dureri mari în tot trupul, dar mai ales la picioare, şolduri, spinare şi umeri, şi m-am simţit atât de frustrată şi de disperată. Nu ştiam câtă vreme voi mai putea îndura. Am observat o sticlă cu ulei pe măsuţa unde ne ţinem crucile şi icoanele - o sticlă cu ulei din candela de la racla Fericitului Ioan Maximovici, folosită de soţul meu pentru a unge un frate bolnav - şi, în disperarea mea şi fiindcă tocmai citisem despre Fericitul Ioan, m-am gândit să fac o încercare. Nu pot spune că a fost un act de credinţă conştient; mai degrabă o rugăminte. M-am dat cu ulei pe toate părţile corpului care mă dureau (în afară de laba piciorului, căci m-am gândit că s-ar lua pe podea). În acel moment m-am gândit că părintelui S. s-ar putea

să nu-i placă faptul că am folosit tot uleiul, însă din cauza durerii nu-mi păsa prea mult. M-am rugat Fericitului Ioan, sperând că mă va ajuta, căci nu eram lipsită de respect, deşi ştiam că nu aveam credinţă. M-am culcat apoi, „la capătul funiei”, ca să spun aşa.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit foarte devreme şi este puţin spus că am fost uimită şi nu-mi venea să cred, fiindcă durerea dispăruse! M-am mişcat prin cameră - tot nici o durere, nici o încordare sau înţepenire, nicăieri. În tot trupul meu - până în străfunduri - nu mai aveam nici o durere şi nu-mi venea să cred. Nu-mi puteam aminti de când nu mă mai simţisem aşa. Pentru mine era o minune faptul că nu mai aveam dureri şi că mă mişcăm. Am putut să stau în picioare, să îngenunchez la slujbe şi să car lucruri grele. De Ziua Recunoştinţei am stat în picioare aproape toată ziua, am spălat vasele după o masă pentru două sute de oameni şi după toate acestea tot m-am simţit nemaipomenit. Era incredibil: o vindecare minunată pentru mine.

Mi-era teamă să spun cuiva despre aceasta, ca nu cumva să-mi dispară sănătatea şi lipsa de durere şi pentru că era o experienţă personală, pe care o păstram în inimă. (Privind înapoi, cred că şi pentru că încercasem să ascund faţă de toţi că aveam dureri atât de mari - întotdeauna mă mândrisem cu faptul că munceam din greu în ciuda durerilor şi că ascundeam acest lucru). Însă, în cele din urmă a trebuit să-i spun părintelui S. - şi din bucurie şi pentru că folosisem uleiul fără ca el să-mi îngăduie acest lucru. Atunci mi-a spus el să povestesc aceste lucruri în scris şi să le trimit la *The Orthodox Word*.

În următoarele două săptămâni am mai simţit uneori o înţepenire sau un junghi dureros, însă în adâncul meu ştiam, aveam siguranţa şi credinţa că, în ciuda durerii din afară, durerea profundă dinăuntru fusese tămăduită cu ajutorul lui Ioan Maximovici şi cu rugăciunile sale către Dumnezeu. Îmi simţeam trupul, sufletul, mintea şi duhul reînnoite. Slăvit să fie Domnul nostru, şi mulţumiri Fericitului Ioan!

Post-scriptum: După ce am terminat de scris, mi-am mai amintit ceva remarcabil: cu câteva zile înainte de o sărbătoare mare, a cărei organizatoare eram (pe 7 decembrie), am început să simt iarăşi durere şi înţepeneală, ceea ce m-a făcut să mă tem din nou de o revenire a durerii permanente. Sunt sigură că acest lucru a fost în parte din cauza tensiunii impuse de organizarea acestui mare eveniment şi de dorinţa de a face ca lucrurile să „meargă strună”.

Când am înţepenit iarăşi, mi-a fost afectată în primul rând laba piciorului, unde nu dădusem cu ulei! O dată cu această revenire, m-am luptat cu teama, durerea şi cu celelalte sentimente: ruşinea că m-am îndoit şi am întors spatele darului dat mie prin Fericitul Ioan Maximovici, puţinătatea credinţei, gândul că necredinţa şi îndoiala mea făcuseră ca darul să-mi fie luat înapoi etc. Toate acestea mi-au revenit pentru că am scris această povestire.

După ce am teminat de scris, m-am rugat din nou şi după o vreme mi-am dat seama că nu mai şchiopătam şi nu mai aveam dureri! De asemenea, am spart şi tăcerea necredinţei mele şi le-am spus şi altora despre vindecarea minunată care a avut loc şi va continua. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru darul pe care mi l-a dat.

Katherine Kersting,
Portland, Oregon
29 decembrie 1985

33. Tămăduire de nevralgie

Mă rugam fierbinte Arhiepiscopului Ioan în legătură cu o anumită problemă, cerându-i să-mi arate ce să fac şi să ne ajute. Am continuat să mă rog încă vreo trei minute şi după aceste trei minute o nevralgie îngrozitor de dureroasă care îmi cuprinsese gâtul, umerii şi spatele a dispărut! Această nevralgie mă cuprinsese pe neaşteptate joia trecută, acum şase zile.

† Mitropolitul Pangratie,
Eparhia ortodoxă greacă Vasiloupolis,
Woodside, New York,
16/29 mai 1986

34. Ajutor minunat după citirea slujbei închinate Fericitului Ioan

Văzusem mai înainte cea mai recentă ediţie a *The Orthodox Word* (numerele 123-124) şi calendarul Sfântului Gherman pe 1986, ambele conţinând o icoană în culori a Fericitului Ioan, însă nu le aveam şi eu. Apoi, în cele din urmă, în ajunul zilei de 23 ianuarie am primit prin poştă *The Orthodox Word*, dar nu şi calendarul. Şi iată ce s-a întâmplat:

Eram, bineînţeles, foarte fericită că am primit The Orthodox Word - icoana cu

Fericitul Ioan era aşa de frumoasă! Parcă era viu; ochii săi se uită ţintă la tine. M-am rugat fierbinte lui, după ce am citit minunile săvârşite de el în Paris, povestite de Zinaida.

De vreme ce acel număr conţinea o slujbă întreagă închinată lui şi era sâmbătă, m-am hotărât să o citesc a doua zi, după ce mă întorc de la biserică. Duminică, citind slujba, a trebuit să mă aşez, fiindcă piciorul meu, care mă duruse mai mult de un an, încă mă mai necăjea. Era în ajunul zilei mele onomastice.

Luni dimineaţa, stând într-un fotoliu, piciorul mă mânca îngrozitor de tare, aproape de nesuportat. Mi-am scos şoseta şi am văzut că era acoperit tot cu o pudră asemănătoare cu mătreaţa. Bineînţeles că mă scărpinasem atât de rău încât se înroşise. Toată şoseta era plină de pudra aceasta. M-am întrebat ce s-a întâmplat şi din ce motive. Acest lucru m-a făcut să-mi dau seama că piciorul nu mă mai durea. Dispăruse orice durere! Şi acum, chiar dacă tot mai şchiopătez, nu mai am dureri. Ieri chiar am mers pe jos tocmai până la magazin în oraş şi m-am întors cu bine. M-am sprijinit într-un baston, dar nu m-a durut! Este o minune săvârşită de Fericitul Ioan, iar eu dau mărturie despre ea.

Nina A. Fokine,
Calistoga, California,
8 februarie 1986

35. Apropierea Fericitului Ioan

Doresc să vă aduc la cunoştinţă două întâmplări mici, dar nici pe departe neînsemnate, pe care le-am trăit ieri noapte.

Eram singur în cameră, foarte confuz şi nervos. Mă simţeam frustrat de neputinţa mea de a mă concentra asupra unei singure activităţi. Eram tulburat mai ales de faptul că nu putusem duce la bun sfârşit nimic din ce începusem să scriu în ultimii doi ani.

Hotărât să schimb această situaţie, m-am aşezat la birou, dar tot nu puteam găsi un subiect anume. Apoi am simţit un îndemn puternic să mă rog şi să cer ajutorul şi îndrumarea lui Dumnezeu. La ce vrea El să lucrez? M-am dus deci în colţul cu icoane şi am început să mă rog. Tot priveam, pe rând, chipurile sfinţilor din faţa mea când, deodată, mi s-a părut că cel al Fericitului Ioan străluceşte şi se însufleţeşte.

În tot acest timp, unul dintre copiii care locuiau în apartamentul de deasupra mea ţipase şi plânsese isteric, îl puteam auzi pe tatăl său încercând să îl liniştească, zadarnic însă. Aşa că m-am rugat Fericitului Ioan să îl ajute şi să îl împace, amintindu-mi grija şi dragostea sa pentru copii. După vreo cincisprezece secunde erau o linişte şi o tăcere desăvârşite şi nu s-a mai auzit nici un scâncet toată noaptea.

Apoi l-am rugat pe Fericitul Ioan să mă ajute să scriu iarăşi (căci acest lucru îmi aduce atâta pace şi bucurie) şi să mă ajute să ştiu despre ce ar trebui să scriu.

Şi, în urmă cu vreo jumătate de oră, am primit un telefon de la cineva din San Francisco, care mi-a cerut să scriu despre un anumit subiect. Nu mai avusesem veşti de la el de aproape un an.

Slavă lui Dumnezeu întru Sfinţii Lui!

M. Duff, Indianapolis, Indiana, 2 aprilie 1986

36. Ocrotirea unor băieți ortodocşi

Dragi Părinţi,

Tot citesc, iar şi iar, despre Fericitul Vlădica Ioan şi minunile sale, însă nu am reuşit până acum să vă împărtăşesc două minuni săvârşite cu doi băieţi pe care îi cunosc. Nădăjduiesc că, o dată vestite aceste minuni, fiii duhovniceşti ai lui Vlădica Ioan se vor grăbi şi mai tare spre canonizarea sa.

Timothy Lockhead, citeț

Timothy Lockhead, un băiat de şaptesprezece ani, a cărui mamă este româncă ortodoxă şi al cărui tată este scoţian convertit, a fost cuprins de o criză de apoplexie, din senin, fără nici un motiv clar, în 1984.

Era într-un spital din Canada, inconştient şi cuprins de crize. Doctorii au descoperit o masă de celule maligne, o malformaţie din naştere a creierului. Ei au declarat că Timothy trebuia să moară cu ani în urmă şi că boala sa este „incurabilă”.

Părinţii lui îndureraţi, James şi Eva, au mers la preoţii lor de acolo - părinţii Varlaam, Lazăr şi Moise -, cerându-le să se roage. Părintele Lazăr avea la mănăstire o sticluţă cu untdelemn de-al Fericitului Ioan, au luat-o cu ei la spital şi au început molitva pentru bolnavi. Dar - spre groaza tuturor - cardiograful a arătat că băiatul nu mai avea puls: lui Timothy nu-i mai bătea inima! Murea!

Părintele Lazăr a deschis repede sticla cu untdelemn de la Fericitul Ioan şi a făcut semnul Crucii pe capul lui Timothy, rugându-se fierbinte pentru ajutorul lui Vlădica, cu lacrimi şiroind pe obraji... Şi - minunea minunilor - inima lui Timothy a reînceput să bată, crizele s-au oprit şi băiatul a deschis ochii!

Doctorii erau uluiţi. Timothy a adormit liniştit, s-a trezit a doua zi de dimineaţă, s-a ridicat în capul oaselor în pat şi a cerut să meargă acasă. S-au luat măsuri de precauţie: a mai fost ţinut în spital încă trei zile şi i s-au făcut radiografii ale creierului: celulele maligne dispăruseră! Mai rămăseseră doar puţine depuneri de calciu, care nu erau un motiv de îngrijorare pentru doctori.

Timothy a terminat anul acesta primul an de facultate şi continuă să citească în biserică. Slavă lui Dumnezeu! Şi Sfântului Ioan!

Anastassy Kortessis

Anastassy Kortessis, un băieţel grec de opt ani, din parohia mănăstirii Sfântul Tihon, a ajuns dintr-o dată să aibă probleme cu un rinichi. Era palid şi a început curând să facă dializă de trei ori pe săptămână, lucru extrem de dureros pentru un adult, darămite pentru un copil. Doctorii au declarat că va muri peste puţin timp, fiindcă ambii rinichi funcţionau prost şi starea lui se înrăutăţise.

Părinţii lui erau îndureraţi şi se rugau, cerând ajutor de la Dumnezeu, de la Născătoarea de Dumnezeu şi de la toţi sfinţii.

Într-o noapte, pe când dormea, doamna Kortessis a avut un vis. Se făcea că era într-un paraclis pe care nu-l mai văzuse vreodată. O monahie numită „Maica Ioanna” s-a

apropiat de ea şi i-a spus că, dacă vrea ca Anastassy să se vindece, trebuie să aducă untdelemn din cripta Arhiepiscopului Ioan Maximovici din San Francisco.

- Cine eşti tu? a întrebat-o doamna Kortessis.

- Eu sunt maica Ioanna, i-a răspuns monahia.

Doamna Kortessis s-a trezit.

- Cine e Arhiepiscopul Ioan? l-a întrebat ea pe soţul ei, Stamatis, după ce l-a trezit din somn.

- Nu ştiu, i-a răspuns el. Hai să-i întrebăm pe preoţii noştri.

Părintele Lazăr nu era la mănăstire. Părintele Varlaam le-a povestit celor doi despre Fericitul Ioan Maximovici.

- Ce bine-ar fi dacă San Francisco n-ar fi aşa de departe, nu putem să ne ducem acum acolo! a spus mâhnită doamna Kortessis.

Părintele Varlaam şi-a adus însă aminte că are la mănăstire o sticluţă cu untdelemn de la Vlădica.

Au mers repede la spital, au făcut molitva pentru bolnavi şi l-au uns pe Anastassy - mai ales în zona rinichilor - cu untdelemnul lui Vlădica.

A doua zi, starea lui s-a îmbunătăţit, temperatura şi urina erau normale, durerea s-a oprit şi a putut să meargă! Doctorii erau uluiţi.

Anastassy s-a întors la şcoală. Acum nu mai trebuie să meargă la spital decât o dată pe lună pentru o transfuzie de sânge, dar rinichii îi funcţionează normal. Slavă lui Dumnezeu şi Sfântului Ioan!

Astfel se sfârşesc povestirile minunilor săvârşite cu aceşti băieţi ortodocşi pe care Dumnezeu i-a miluit prin Sfântul Ioan.

Epilog

De ce oare mulţi oameni - episcopi, preoţi şi mireni - nu recunosc nici măcar că Vlădica Ioan este „Fericit”, cu atât mai puţin Sfânt, şi continuă să-i împiedice proslăvirea?

Suntem oare aşa de orbiţi de grijile şi ambiţiile noastre - de viaţa aceasta, de materialism şi modernism - încât, deşi ne numim creştini ortodocşi, ne spunem rugăciunile şi păstrăm tradiţiile Sfintei Biserici Ortodoxe, nu izbutim să înţelegem, pentru un motiv oarecare, ce înseamnă într-adevăr ortodoxia, care ar trebui să fie ţelul nostru în această viaţă şi nu folosim cu înţelepciune puţina vreme pe care o avem?

De ce oare suntem pizmaşi faţă de cei care săvârşesc binele, cum a fost Cain faţă de Abel? Şi de ce suntem pizmaşi când cei care fac bine devin populari şi noi nu? Nu ne dăm oare seama că, dacă şi noi ne-am ruga, am posti, ne-am lupta, am suferi şi ne-am lepăda de lucrurile acestei vieţi, Domnul ar lucra şi în noi, cum a lucrat în Vlădica?

Este oare sfinţenia rezervată apostolilor sau sfinţilor Rusiei, dar nu şi nouă? Nu pot exista oare sfinţi moderni? Doamne fereşte! Iisus, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi (Evrei 13, 8).

Da, fraţilor: cei ce sunt numai oameni, chiar şi în secolul al 20-lea, se pot face îngeri, pot fi transformaţi şi pot săvârşi minuni cu rugăciune şi cu post (Matei 17, 21).

Dar ce înseamnă un sfânt? Oare un sfânt conduce automobile luxoase şi participă la întruniri unde ştie că va avea un jilţ de onoare tapiţat; este tot timpul popular, are tot timpul bani, n-are boli, griji sau dureri, este veşnic tânăr şi chipeş? Fals! Înşelăciune! Să nu credeţi asta! De obicei un sfânt nu-şi dă seama că e sfânt, fiindcă e prea ocupat, îngrijindu-se de durerile celorlalţi...

Bietul Vlădica a fost hărţuit în timpul vieţii şi este hărţuit şi acum, după ce ne-

a părăsit. Dar oare chiar ne-a părăsit? Minuni ca cele săvârşite cu Timothy şi Anastassy continuă în fiecare zi! Pe măsură ce trece vremea, se măreşte şi lista lor!

Proslăvirea lui Vlădica este amânată pentru că vrăjmaşul neamului omenesc lucrează în oameni, este pizmaş, îşi doreşte slava pentru sine şi continuă să-i învenineze pe alţii cu mândrie, părere bună şi slavă de sine.

Noi, fiii duhovniceşti ai lui Vlădica Ioan - fie oameni care l-am cunoscut, fie convertiţi, fie oameni din diferite ţinuturi -, simţim că proslăvirea lui este tot mai aproape. Ştim că Dumnezeu Însuşi îl va slăvi pe Sfântul nostru Părinte Ioan, fiindcă omul este în continuare orb şi căutător de mulţumire de sine. Ne rugăm pentru apropiata proslăvire a Sfântului Ioan şi pentru proslăvirea Bisericii noastre pătimitoare din Rusia. Ştim că Sfântul Ioan şi pătimirea au fost nedespărţiţi şi că cele din urmă rugăciuni ale sale de pe acest pământ au fost pentru Rusia.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate - binecuvântat să fie Dumnezeu întru îngerii şi Sfinţii lui!

păcătoasa monahie Nadejda,
Seattle, Washington,
2/15 aprilie, 1986

37. O convorbire telefonică minunată

(relatată în Ruskoye Vozrozhdenie, nr. 1, 1985, pag. 65-80)

Îmi împărtăşesc cu bucurie din amintirile personale despre cel ce, pe atunci, era încă Episcopul Ioan (Maximovici), reamintindu-mi următoarele cuvinte ale Sfântului Nestor Cronicarul şi rugându-mă cu rugăciunea sa:

„Vă rog fierbinte, iubiţii mei fraţi, să nu mă osândiţi din pricina grosolăniei mele, pentru că, fiind atât de plin de dragoste pentru Sfânt, m-am hotărât să povestesc tot ce ştiu despre el, căci m-am temut să nu mi se aplice şi mie cuvintele Domnului nostru despre sluga rea şi leneşă... Însă, înainte de toate, mă rog lui Dumnezeu: «Domnul meu Atotputernic, dătătorule de har, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, ajută-mi mie. Luminează inima mea, ca să înţeleg poruncile Tale şi deschide gura mea spre vestirea minunilor Tale şi slava bine-plăcutului Tău slujitor»”.

Şi eu sunt „plin de dragoste pentru Sfânt”, dar mă tem de grosolănia mea, de neputinţa de a transmite „slava acestui bine-plăcut slujitor al lui Dumnezeu”. Şi nu ştiu de unde să încep, cum să leg într-o ordine coerentă mulţimea imensă a amintirilor adânci, pline de har, despre acest mare Drept, amintiri care s-au întipărit pe veci în inima mea.

Episcopul şi-a început slujirea arhipastorală în Shanghai, acest mare port comercial internaţional al Chinei, în 1934 - anul naşterii mele. Familia mea avea o casă la doar trei străzi de marea catedrală închinată icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu „Izbăvirea păcătoşilor”; şi părinţii mei obişnuiau să meargă cu noi, copiii lor, la această catedrală, Duminica şi în Zilele Sfinte.

Eu şi fratele meu am stat în Shanghai din 1939 până în ianuarie 1949, când am plecat la Tubabao. Mergeam la şcoală chiar lângă catedrală, la „College de Sainte Jeanne

d'Arc", colegiu catolic. Îmi aduc aminte vag momentul solemn în care Episcopul Ioan a binecuvântat crucile uriaşe de aur şi acestea au fost ridicate pe cele cinci turle ale frumoasei catedrale de-abia construite.

Lângă catedrală era o casă parohială cu mai multe etaje, din mijlocul căreia se înălţa o clopotniţă. Îmi amintesc că în spatele acestei case era un teren viran pentru cea de-a doua biserică, neterminată; aici Fericitul Ioan săvârşea întotdeauna slujba de sfinţire a Sfintei Agheasme Mari, binecuvântarea apei de Bobotează. Vara, când şcoala era închisă, eu şi fratele meu ne duceam deseori să ne jucăm pe acel teren întins al bisericii.

Aveam cam opt sau nouă ani când, într-o zi fierbinte de vară, am intrat în catedrala imensă, veşnic răcoroasă, ca să mă adăpostesc de arşiţă. Era în timpul săptămânii, pe la 19 seara, şi afară mai era încă destulă lumină. Preotul de serviciu săvârşea slujba de seară, iar catedrala era aproape goală.

La locul lui de lângă coloana masivă a catedralei, între altarul central şi altarul lateral din partea dreaptă, în faţa analogului său cu cărţi de slujbe bisericeşti, era Episcopul Ioan. Am aflat mai târziu că Fericitul Ioan participa în mod consecvent la toate cele nouă slujbe [inclusiv Liturghia] din ciclul zilnic stabilit de Biserica Ortodoxă şi că se împărtăşea în fiecare zi.

După slujbă, m-am dus la el ca să-mi dea binecuvântare. M-a întrebat cum mă cheamă şi m-a invitat să-i fac o vizită „ca să discutăm". N-am să uit niciodată că, înainte de a pleca din biserică, a făcut multe închinăciuni până la pământ în faţa fiecărei icoane din catedrală, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun pentru o vreme de la prietenii săi dragi - sfinţii. L-am urmat, ducându-i cârja episcopală. Sufletul meu tânăr a fost atras dintr-o dată către acest om extraordinar, simţind în mod inconştient acea dragoste profund creştinească pe care bunul episcop o făcea să crească în oameni, mai ales în copii.

Pentru prima dată în viaţă, am intrat în biroul lui mare de la etajul al doilea al casei parohiale. Toată partea dreaptă a biroului, de la tavan până la nivelul analogului din

colţ, era acoperită cu o mulţime de icoane de mărimi diferite. Pentru un motiv oarecare, am presupus că este foarte firesc ca atunci când intră în birou să înceapă imediat să facă închinăciuni înaintea icoanelor şi să se roage din nou, pentru mult timp. În cele din urmă s-a aşezat la birou, care era pur şi simplu încărcat cu hârtii, şi a vorbit îndelung cu mine. Aşa cum avea să facă şi mai târziu, mi-a vorbit despre Biserică, despre Vieţile pustnicilor şi ale sfinţilor, despre Mucenici, despre sărbătorile Bisericii. Nu mai voiam să plec acasă, să mă îndepărtez de acest om neobişnuit.

Se întunecase deja când Episcopul Ioan m-a binecuvântat şi mi-a poruncit să mă duc acasă. După aceea, am început să merg zilnic - dimineaţa şi seara - la slujbele de la catedrală şi să ajut la altar. În timpul săptămânii, după Liturghie, consuma chiar el Sfintele Daruri, adâncindu-se în rugăciune pentru încă multă vreme după plecarea preotului slujitor. Şi iarăşi, ca întotdeauna, se închina la toate icoanele din catedrală înainte de a pleca acasă.

Uneori, Fericitul Ioan aţipea câteva secunde în timp ce vorbea cu mine în biroul său. Am aflat destul de curând că nu se culca niciodată în pat, ci îşi îngăduia numai perioade scurte de somn pe un scaun sau în genunchi în faţa iubitelor sale icoane, acolo unde îl surprindea uneori secretarul său, un anume domn Kantov.

Am fost martorul unei întâmplări de necrezut, legată de somnul său conştient! Într-o seară, în timp ce vorbea cu mine în birou, a sunat telefonul de pe masă şi el a răspuns. Nu ştiu cu cine a vorbit, dar n-am să uit niciodată cum, continuând convorbirea, a lăsat să cadă receptorul şi a adormit. Receptorul stătea pe reverendă - pe genunchi -, iar el, dormind, a continuat foarte multă vreme s-o audă şi să vorbească cu persoana care îl sunase. Conform legilor firii ar fi fost întru totul cu neputinţă - şi ca episcopul să-l audă pe cel care-l sunase, şi ca acela să audă ce-i răspundea Fericitul Ioan. Cu toate acestea, ţinând cont de durata şi conţinutul a ceea ce spunea ierarhul, îmi era clar că - în acest mod

minunat - conversaţia continua cu adevărat!

Odată, când eram la el în birou, i s-a adus cina: îmi amintesc că era un castron cu borş şi o ceaşcă de kisel [budincă de fructe]. Era singur, eu eram în camera alăturată, unde mi-au adus şi mie această masă modestă. Şi prin uşa întredeschisă am văzut limpede cum Fericitul Ioan a turnat kisel-ul dulce în castronul cu borş şi a început să mănânce acest amestec neplăcut la gust. Pe acea vreme, fiind copil încă, mi se părea absolut firesc ca episcopul să facă acele lucruri.

Toţi copiii şi băieţii de la altar îl iubeau pe episcop, în ciuda severităţii sale. (Odată i-a poruncit epitropului Michael să-i biciuiască pentru fapta lor cea rea pe unii vinovaţi.) Fericitul Ioan a devenit idealul meu şi m-am hotărât să-l imit în toate.

Odată, în Postul Mare, nu mai dormeam în pat şi mă culcam pe podea; nu mai cinam cu familia, ca de obicei, şi mâncam numai pâine şi apă etc. Părinţii mei s-au mâhnit şi m-au dus la bunul episcop. După ce i-a ascultat, acesta i-a poruncit epitropului să meargă la magazin şi să aducă nişte salam de Bologna. Ca răspuns la rugăminţile mele înlăcrimate că „totuşi este Postul Mare acum”, înţeleptul arhipăstor mi-a poruncit să mănânc tot salamul care fusese adus şi să-mi amintesc mereu că ascultarea de părinţi este mai importantă decât o postire pe care ţi-o impui tu.

- Atunci, cum să continui, Vlădica? l-am întrebat eu, tot dorind să-mi continuu podvig-ul [faptă de asceză] într-un „mod deosebit”.

Iar el mi-a răspuns:

- Continuă să mergi la biserică aşa cum ai făcut până acum, însă acasă fă ce îţi spun tatăl şi mama ta.

Îmi amintesc că i-am purtat pică pentru că nu mi-a încredinţat un podvig ascetic „deosebit”.

Îmi mai amintesc o întâmplare remarcabilă, sau mai degrabă un incident, din viaţa Fericitului Ioan, la care am asistat personal. Era în timpul săptămânii şi Liturghia era săvârşită de unul dintre preoţii catedralei din Shanghai. Fericitul Ioan stătea în locul său obişnuit, iar eu ajutam la altar parcă - nu-mi amintesc precis.

Îmi aduc însă bine aminte că, în timpul predicii sale, acel preot l-a certat pe episcop, arătându-l cu degetul şi folosind cuvinte ca: „năpârcă, scorpion, broască râioasă, făţarnic” etc. Episcopul a continuat să stea la locul său, fără să manifeste vreo reacţie la aceste atacuri iraţionale ale preotului său, ci începând să citească dintr-o carte aflată în faţa sa, pe analog. După o vreme, tata mi-a povestit că el şi mulţi alţii au fost indignaţi de o asemenea purtare inacceptabilă a preotului faţă de episcopul său şi au cerut ca episcopul să-l pedepsească pe ticălos. Însă episcopul nu a luat nici o măsură, spunând că este o problemă personală. Ce sfântă nerăutate! Şi în general nimeni nu a auzit vreodată vreo vorbă de osândă ieşind din gura acestui Drept.

Răposatul preot Serafim Slobodski mi-a povestit că l-a întrebat odată pe Fericitul Ioan:

- Cine este vinovat pentru acea tristă ceartă din biserică privitoare la catedrala din San Francisco ?

Iar Fericitul i-a răspuns foarte simplu, cu un singur cuvânt:

- Diavolul.

„Grija pentru sufletul omenesc” este cuvântul care ar putea descrie cel mai bine acel impuls fundamental care a motivat viaţa şi lucrarea celui mai mare rugător şi Drept - nu numai din secolul nostru căldicel, ci, o cred cu tărie, din toată istoria Bisericii creştine universale. Altminteri, cum s-ar putea explica toate lucrurile la care am fost

martor?

Am văzut, de pildă, cum uneori chipul său era pur şi simplu transfigurat în timpul Liturghiei, la praznicele mari, strălucind cu o lumină nepământească; şi cum ochii săi, veşnic plini de dragoste dumnezeiască, reflectau limpede o bucurie de nespus datorită prezenţei Sfântului Duh, bucurie la care nu putem ajunge noi păcătoşii. Am văzut cum în noaptea Paştilor zbura, purtat parcă de îngeri, în jurul catedralei din Shanghai construite de curând, exclamând cu o bucurie desăvârşită cuvintele purtătoare de biruinţă:

- Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Bucuria sa adevărată părea că nu are limite: întreaga lui fiinţă era scufundată în bucuria lui Iisus Hristos, pe Care Îl iubea cu adevărat şi desăvârşit.

Cel mai uluitor însă era darul său de a vedea inimile oamenilor şi de a le atrage la Hristos. La urma urmei, dacă nu ar fi fost acest Drept, nu m-aş fi gândit niciodată să slujesc Bisericii în chemarea preoţiei.

Şi ce uimitoare a fost profeţia sa privitoare la ceea ce avea să ni se întâmple! În scrisoarea sa din 23 octombrie/7 noiembrie 1949 către mine şi fratele meu - când aveam numai cincisprezece, respectiv treisprezece ani, de-abia sosisem în Australia venind din Insulele Filipine şi deja mergeam rar la biserică - ne-a avertizat dinainte: „Când părăsim căile Domnului, ne putem bucura de trupurile noastre numai o vreme - apoi vom simţi amărăciunea acelui rău, care pare dulce”. Nici măcar în ziua de azi nu pot citi acele cuvinte profetice fără lacrimi amare de recunoştinţă - după treizeci şi cinci de ani!

El ştia că aveam să-i scriu pe 19 mai/l iunie 1969 (?): „Of, ce mult aş vrea să putem vorbi, Vlădica! S-au întâmplat atât de multe lucruri care şi-au lăsat urma în mine de când am plecat din Filipine, încât nu mă mai recunosc. Nevoinţa duhovnicească a

copilăriei mele s-a scufundat în lucrurile păcătoase, materialiste care mă înconjoară”.

Însă marele sfânt a văzut că nu toate străduinţele mele duhovniceşti „se scufundaseră” şi a continuat să mă cheme la slujirea Bisericii, sfătuindu-mă „să primeşti o educaţie teologică şi pentru aceasta să te înscrii la Seminarul Sfânta Treime. Fie ca Domnul să te ajute şi să te binecuvânteze pe acea cale”. (Scrisoare din 18/31 ianuarie 1961.)

Bineînţeles, nu am cuvinte potrivite pentru a-mi exprima recunoştinţa şi dragostea pentru arhipăstorul de neuitat. În timpul vieţii pământeşti a unui episcop, exclamăm în Liturghie: „Pentru sfintele rugăciuni ale stăpânului nostru, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi”. Însă de vreme ce Dumnezeu „Nu este Dumnezeul morţilor, ci al viilor” (Matei 22, 32), după cuvintele adevărate ale Însuşi Mântuitorului nostru, eu chiar şi în ziua de azi continuu să-i cer ajutorul Sfântului Ioan cu aceeaşi rugăciune.

Mulţumindu-I neîncetat lui Dumnezeu pentru darul de a fi martorul vieţii unui foarte mare sfânt al Său, prin rugăciunile căruia nu m-am scufundat de tot în deşertăciunea acestei lumi, nu am nici o îndoială că va veni ziua în care Biserica luptătoare îl va canoniza şi pe Arhiepiscopul Ioan ca pe unul dintre cei „de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11, 38) - iar noi Îi vom mulţumi lui Dumnezeu, minunat întru Sfinţii Lui.

Părintele George Larin

38. Îndepărtarea unei umflături

Vlădica Ioan era pentru noi, orfanii, ca un tată iubitor, un prieten foarte bun, foarte înţelegător. La orfelinat dădea chiar petreceri pentru noi de câteva ori pe an, căci ştia că noi, copiii, trebuia să ne mai şi distrăm. Era un om înduhovnicit, un om cu o viaţă sfântă, însă înţelegea şi viaţa mirenilor. Puteam veni oricând la el ca să-i cerem ajutorul când aveam inima grea, iar el ne înţelegea întotdeauna şi ne mângâia cu dragoste. Glumea mereu cu noi, astfel că nu eram niciodată trişti.

Pe mine mă iubea în mod deosebit pentru că eram prima fată care a venit la orfelinatul său. Obişnuia şi să mă viziteze aici din când în când şi îi iubea foarte muit pe copiii mei, care îi spuneau „tataia". Fiica mea Olga a fost botezată de el la orfelinatul Sfântul Tihon de aici, din San Francisco. Când a murit el am pierdut şi un prieten foarte bun, şi un tată.

Soţul meu era şi scandalagiu, şi ateu. Mă bătea. M-am plâns lui Vlădica, iar acesta l-a chemat şi l-a întrebat:

- De ce o baţi pe Valia?

La care soţul meu a răspuns:

- Pentru că lucrează şi nu-mi dă mie banii.

- Şi pe ce dă banii? a zis Vlădica. Îi cheltuieşte pentru copii. Este foarte bine că îi cheltuieşte pentru copii şi nu pentru un trai uşuratic. Dacă îi mai faci rău lui Valia o să o iau înapoi la orfelinatul Sfântul Tihon. Nu o să-mi fie greu să o ţin acolo. Am crescut, cu ajutorul lui Dumnezeu, trei mii cinci sute de orfani, aşa că nu o să fie nici o problemă.

Soţul meu a făgăduit să nu îmi mai facă rău şi după aceea a fost un soţ bun, atâta vreme cât a trăit Vlădica; însă după moartea acestuia s-a făcut iarăşi rău şi am divorţat de el.

Motivul pentru care vă povestesc aceste lucruri este că mi s-a întâmplat o minune. În vremea când soţul meu mă lovea în piept, mi-a apărut o umflătură de mărimea unui pumn. Am fost la o doctoriţă, doamna Şimkin, şi i-am arătat-o. Ea mi-a spus că o serie de injecţii ar trebui să o dizolve. După mai multe injecţii umflătura s-a întărit. Atunci m-am dus la părintele Mitrofan şi i-am povestit tot ce se întâmplase. El mi-a spus:

- Să mergem în cripta iubitului Fericitului Ioan şi să facem un parastas pentru „Vladicenka”, cum îi spui tu. O să luăm nişte untdelemn din candela sa, iar tu să te ungi cu el de trei ori, zicând: „Pentru rugăciunile sfântului nostru Arhiepiscop Ioan, o, Dumnezeule, dăruieş-te-i sănătate roabei Tale Valentina, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!”.

M-am uns în patru dăţi întocmai cum mi-a spus el şi umflătura a dispărut, aşa cum mă anunţase el că o să se întâmple. Între timp, doctorul Şimkin întrunise mai mulţi doctori ca să hotărască ce să facă cu mine şi m-a sunat. I-am spus că nu mai aveam umflătura, însă nu m-a crezut şi mi-a spus să vin la ea, ca să mă vadă cu ochii ei şi să se încredinţeze. Iar când m-am dus la ea, m-a examinat şi a fost uimită că umflătura dispăruse cu desăvârşire. M-a întrebat apoi dacă poate veni cu mine să viziteze mormântul acelui om sfânt. I-am spus:

- Bineînţeles, eu chiar am o cheie de la criptă. O să mergem să ne rugăm lui şi o să aprindeţi o lumânare pentru el.

Ea mi-a replicat că este evreică. I-am spus că la Vladicenka vin oameni de toate credinţele şi confesiunile. Aşa că ne-am dus. Ea s-a rugat fierbinte şi apoi mi-a spus:

- M-am simţit mult mai bine în inima mea pe când puneam o lumânare pentru sfântul vostru episcop.

Doctora Şimkin, o femeie bună, a murit acum câţiva ani, iar părintele Mitrofan este paralizat şi nu poate scrie. Nu ştiu ce să fac.

Aţi auzit probabil că acum trei ani era să mor în timpul unei operaţii; şi nici acum nu mă simt prea bine uneori. Însă Fericitul Ioan m-a salvat încă o dată. Toţi cunoscuţii mei au făcut parastase pentru el ca să mă salveze. El mă ocroteşte mereu din tot felul de necazuri şi de accidente. O să vă scriu mai multe despre acestea, altă dată.

Blagosloviţi! Pomeniţi-mă în sfintele dumneavoastră rugăciuni.

păcătoasa Valentina Diatroptov,
iulie 1985

39. Mijlocire pentru un băiat evreu

O doamnă evreică rusă avea un fiu bolnav şi toată îngrijirea pe care i-o dădea era zadarnică. Ajunsese aproape de deznădejde. I s-a spus că ruşii aveau un „Batiuşka Ioann” care slujea la catedrală, prin ale cărui rugăciuni mulţi primiseră tămăduire. Ea a mers deci la catedrală şi a aşteptat până când Fericitul Ioan, terminând slujbele, pleca. S-a dus la el şi l-a rugat să se roage pentru fiul ei, căruia se hotărâse să-i spună Mişa [diminutivul rusesc al numelui Mihail], ca Fericitul Ioan să nu-şi dea seama că este evreu. Fericitul Ioan s-a uitat doar la ea şi a spus:

- O să mă rog pentru Moise. [sau Moses, adevăratul nume al băiatului.]

La puţin timp după aceea, băiatul a început să se însănătoşească.

Vsevolod Alexandrovici Reyer, Brazilia, America de Sud
(relatat din Russian Life (Viața rusească), 27 septembrie 1966)

40. O înviere pascală aproape din morți

O asistentă de la Spitalul evreiesc din Shanghai povestea următoarele:

În Săptămâna Luminată, Fericitul Ioan a venit la spital pentru a vizita nişte ruşi ortodocşi. Trecând printr-unul dintre saloane, s-a oprit în faţa unui paravan care ascundea patul în care stătea o doamnă evreică în vârstă, care era pe moarte. Rudele sale, în holul spitalului, îi aşteptau deja moartea. Fericitul Ioan a ridicat crucea deasupra paravanului şi a strigat tare:

- Hristos a înviat!

Bolnava şi-a revenit şi a cerut apă; iar Fericitul Ioan, ducându-se la asistentă, i-a spus:

- Doamna cea bolnavă doreşte să bea.

Personalul spitalului a fost uimit de schimbarea petrecută cu această doamnă, care tocmai fusese pe moarte. În scurt timp, ea s-a însănătoşit şi a părăsit spitalul.

Vsevolod Alexandrovici Reyer,
Brazilia, America de Sud,
27 septembrie 1966

41. Izbăvirea Shanghai-ului de bombardament

În 1945, în Shanghai, după ce s-a terminat războiul şi au venit primii americani, fiul meu a adus la noi în vizită trei piloţi americani. Am luat cina şi stăteam de vorbă. Subiectul discuţiei era, desigur, războiul care tocmai se sfârşise. Comandantul piloţilor a spus, vorbind cu mine şi cu soţul meu:

- Aveţi aici, în Shanghai, un mare om sfânt rugător, datorită căruia nu aţi suferit nici un rău.

Când l-am întrebat despre cine vorbeşte, mi-a răspuns că odată li s-a dat ordinul de a bombarda Shanghai-ul. Cu numai câteva minute înainte de zbor, ordinul a fost anulat.

- Ştim că cineva se ruga foarte fierbinte pentru voi, pentru scăparea voastră, a spus pilotul.

Prin mintea mea, ca şi prin mintea soţului meu, a fulgerat un singur nume - Fericitul Ioan. Numai el l-ar fi putut implora pe Dumnezeu cu rugăciunile sale ca noi să fim cruţaţi aşa. Şi indiferent cu cine am vorbit despre acest lucru, toţi, fără nici o excepţie, s-au gândit la iubitul nostru Fericitul Ioan, înalt-cinstitul nostru păstor.

S. Feodorova,

Australia,

11 mai 1963

42. Păzitorul unor creştini ortodocşi spanioli

Domnul ne arată încontinuu ocrotirea iubitoare prin credinciosul Său slujitor, Fericitul Ioan, întemeietorul lucrării misionare ortodoxe în Spania. Vă voi povesti unul dintre miracolele sale, săvârşit - fără îndoială, prin mijlocirea sa - chiar în casa noastră.

Într-o noapte, soţia mea şi cu mine eram deja în pat şi dormeam, cam pe la ora trei dimineaţa. Deodată, un zgomot foarte ciudat, venind din bucătărie, ne-a trezit pe amândoi. Ne-am sculat imediat şi am văzut că frigiderul luase foc în spate. Flăcările ajunseseră la acoperişul bucătăriei, care deja se înnegrea. Lângă frigider (la nu mai mult de 15 centimetri) era o fereastră care avea perdele din acril; acest material, după cum vă puteţi închipui, se aprinde foarte repede, însă nimic nu a ars. După aceea, ne-am dat seama că pe peretele care desparte dormitorul nostru de bucătărie erau o fotografie a Fericitului Ioan şi o bucată din rasa sa!

Îl slăvim pe Domnul, Dumnezeul Nostru Adevărat şi pe Fericitul nostru Arhiepiscop, a cărui ocrotire ne-a fost arătată nouă, păcătoşilor, în chip atât de minunat.

Jose G. Oncina Hevia,
Madrid, Spania,
22 octombrie/4 noiembrie 1977

43. Redarea sănătății mentale

Iertaţi-mă că vă răpesc din timp scriind aceste rânduri şi pentru engleza mea nu prea bună, însă doresc să vă împărtăşesc unele lucruri legate de întâlnirile mele cu Fericitul Episcop Ioan. Am fost copleşită de bucurie să aud că nu va mai trece multă vreme până să îi vedem moaştele nestricate. Fă să fie aşa, Doamne!

L-am întâlnit întâia oară când m-a învrednicit Domnul pe mine, păcătoasa, să petrec prima săptămână din Postul Mare în Catedrala din San Francisco, când slujea Fericitul Ioan. Trebuie să mărturisesc că înţelegeam foarte puţin din ceea ce citea şi din rugăciunile lungi pe care le spunea. Cu toate acestea, în afară de timpul când mergeam la lucru, mi-am petrecut tot Postul Mare fără să ies din Catedrală. Prima săptămână a zburat într-o clipă, într-o asemenea stare extatică eram atunci. Am trăit acelaşi lucru când Fericitul Ioan ne-a vizitat Biserica Acoperământul Maicii Domnului pentru a o târnosi. Nu am vorbit niciodată cu el personal, socotindu-mă nevrednică de a-i ocupa timpul. Nu o să uit niciodată momentele de la înmormântarea sa.

Acum o să vă povestesc două dintre situaţiile în care m-a ascultat, după moartea sa:

1. Sora mea, Juliana, a rămas în Bătrâna Ţară şi trăia singură în căsuţa noastră. Era singură şi bolnavă, însă nu s-a plâns niciodată de viața ei. Numai o dată mi-a scris cerându-mi să mă rog fierbinte pentru ea, căci simţea că ceva nu este în regulă cu capul ei. Nu se putea ruga şi avea foarte des ameţeli. Avea probleme cu circulaţia şi în cele din urmă a murit de cangrenă.

Am fost foarte necăjită şi mi-am spus: „Ce pot să fac?". Rugăciunile mele nu

ar fi străpuns tavanul, ca să ajungă la ceruri, dar cunoşteam puterea rugăciunilor sfântului nostru episcop. Aşa că am făcut un parastas pentru el şi i-am trimis surorii mele o fotografie de-a sa, cu o notă în care îi spuneam să i se roage şi ea stăruitor.

În chiar următoarea scrisoare mi-a răspuns: „Draga mea soră! Nu-I pot mulţumi îndeajuns Domnului! Capul meu s-a limpezit de tot! Mă pot ruga! Mă simt de parcă mâna cuiva le-a îndepărtat pe toate de la mine. Cu adevărat, minunat este Domnul întru Sfinţii Lui!”.

2. Când m-am pensionat, m-am confruntat cu o întrebare: unde m-aş putea duce ca să mă mântuiesc şi să nu pier în vremurile noastre înfricoşătoare? Pe când eram copilă voiam să merg la mănăstire, însă Domnul m-a îndrumat pe o altă cale. Se părea că acum venise vremea, deşi trecuse mult din viaţa mea, să-mi îndeplinesc vechiul meu vis - dar unde?

Şi, aşa, trei nopţi de-a rândul am avut acelaşi vis. Mi-a apărut înainte Fericitul Ioan - atât de limpede, de parcă ar fi fost viu. Stăteam tremurând în faţa lui, în vreme ce el îmi arăta clar şi desluşit spre Biserica noastră, a Acoperământului - în a cărei casă parohială locuiesc - şi îmi spunea:

- Aici te vei mântui.

În toate cele trei nopţi, am avut întocmai acelaşi vis! Am renunţat deci să mai visez să plec undeva, şi trăiesc fericită aici făcând curat în biserică şi amintindu-mi mereu de dragul nostru Fericit Arhiepiscop Ioan.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Vă rog să mă iertaţi pentru că v-am făcut să acordaţi atât de mult din timpul dumneavoastră citirii acestor lucruri. Blagosloviţi şi rugaţi-vă pentru mine!

Cu dragoste întru Hristos,

păcătoasa Alexandra Kiritis,

Los Angeles, California

14 iulie 1982

44. Izbăvire de moarte

Nota editorului: în Shanghai au trăit două surori, Sofia şi Anna Cijoff, care i-au fost cu desăvârşire devotate Fericitului Ioan. Fiicele unui preot prigonit de Soviete, ele fuseseră silite să fugă din satul lor în împrejurări groaznice, străbătând pe jos multe mile, pentru a trece graniţa în China. Această experienţă le-a trezit conştiinţa unei alte lumi.

Nu s-au căsătorit şi şi-au închinat întreaga viaţă slujirii Bisericii, mai întâi în Shanghai şi apoi în America. În San Francisco au continuat să trudească statornic în catedrala în care slujea şi unde a fost mai apoi îngropat Fericitul. Asemenea femeilor purtătoare de mir, tăinuind cu smerenie şi linişte în inimile lor, trecute prin multe suferinţe, minunile extraordinare pe care el le săvârşea, îl urmau cu dăruire desăvârşită pretutindeni unde era nevoie de ele - la început în parohie, apoi la orfelinat şi în alte locuri.

Când Fericitul Ioan a murit, l-au plâns cu lacrimi amare, fiind martore la lucrările minunate ale lui Dumnezeu, săvârşite prin credincioasa sa slugă. Nu au mai trăit mult după el: Anna a murit pe 3 aprilie 1973, iar Sofia, şase ani mai târziu, pe 14 februarie 1979. Mărturia lor tăcută nu poate fi uitată.

La cererea noastră aceste două surori ne-au trimis următoarele scurte informaţii, care privesc perioada când Fericitul Ioan era în Shanghai, imediat după Al

Doilea Război Mondial. La acea vreme, agenţii sovietici îi ademeneau pe emigranţii ruşi din China să se întoarcă în Rusia. Fericitul Ioan a purtat o campanie energică împotriva acestui lucru şi a salvat astfel multe vieţi.

Însă faptele sale i-au primejduit viaţa: s-a încercat de câteva uciderea lui. Mulţi dintre cei care îi erau credincioşi - surorile Cijoff, băieţi care ajutau la altar, orfani, seminarişti şi alţii - îl străjuiau zi şi noapte. Întotdeauna cel puţin doi sau trei dintre ei erau în preajma Ierarhului prigonit. Mai-marele său, Episcopul Victor, era de partea Sovietelor şi în cele din urmă a plecat în Uniunea Sovietică, luând cu el mulţi credincioşi, care mai apoi, când era prea târziu, au regretat toţi această plecare. Fericitul Ioan avusese dreptate.

Anna Cijoff, autoarea celor ce urmează, a locuit şi în New York, ca să aibă grijă de Fericitul Ioan atunci când acesta participa în acel oraş la întrunirile Sinodului (vezi Pravoslavny Blagovestnik, nr. 6 din iunie 1969, pag. 81-82).

În Shanghai s-a petrecut o minune deosebită cu un spaniol, un bărbat din Hailai. Era internat într-un spital franţuzesc care avea drept infirmiere călugăriţe romano-catolice. Starea sa era atât lipsită de nădejde, încât fusese aşezat după un paravan, ca nimeni să nu-l tulbure în ultimele clipe de viaţă. Nu mai avea nici o nădejde de însănătoşire: putea muri oricând. Deodată, în salonul lui a sunat un clopoţel, o infirmieră-măicuţă s-a dus acolo şi l-a văzut ridicându-se de unul singur şi întorcând-se spre ea cu întrebarea:

- Cine a fost aici adineauri? Ce fel de preot era? Eram pe moarte şi el s-a rugat lângă mine şi am simţit cum îmi revine sănătatea.

Maica a răspuns că nu a văzut pe nimeni.

Când a ieşit din spital, bărbatul a fost la toate bisericile romano-catolice, nădăjduind să-l găsească acolo pe preotul care îl vizitase. Unul dintre preoţii catolici l-a

sfătuit să încerce să viziteze şi catedrala noastră şi să caute acolo, căci, i-a explicat el, acolo era un episcop ortodox, un om neobişnuit, un fel de nebun pentru Iisus Hristos.

În acea vreme, când Episcopul Victor trecuse deja de partea Sovietelor, însă mai locuia încă în reşedinţa episcopală, noi toţi eram neliniştiţi, fiindcă el era vizitat de mulţi agenţi sovietici. Băieţii de la orfelinat şi de la şcoala de comerţ încercau să nu-l lase singur, fără pază, pe episcopul nostru [Fericitul Ioan].

Astfel, într-o seară am venit la catedrală la Vecernie. În timpul slujbei am văzut un bărbat uriaş intrând în biserică. Era bine îmbrăcat, avea un costum albastru foarte arătos şi o floare roşie mare la rever. Ne-am tulburat toţi, socotind că este „bolşevic" [adesea, bolşevicii purtau ceva roşu, pentru a arăta cine sunt, iar oamenii au presupus că floarea acestui bărbat este un astfel de semn]. După Vecernie, când toată lumea s-a dus să primească binecuvântare la plecare, am văzut că făcea şi el acelaşi lucru. Ne-am strâns încet mai aproape de episcop, voind, în caz de primejdie, să-l apărăm măcar prin faptul că eram o mulţime. Însă, spre uimirea noastră, l-am văzut pe acest uriaş apropiindu-se de Fericit, îngenunchind în faţa lui şi cerându-i sfânta binecuvântare, explicând apoi că l-a găsit pe cel care îl tămăduise în chip atât de minunat în spital. Ierarhul s-a luminat, i-a zâmbit cu blândeţe şi l-a binecuvântat. Noi toţi am răsuflat uşuraţi! Nici o primejdie nu-i ameninţa viaţa, ci slava lui Dumnezeu strălucea asupra sa! Acel om i-a mulţumit, numindu-l ierarh universal.

Era în Shanghai o maică, Marina, care obişnuia să ne înveţe:

- Este un mare om sfânt; este un mare rugător, un mijlocitor al nostru înaintea Domnului, un făcător de minuni, un văzător cu duhul.

Şi ne-a spus ce i s-a întâmplat unei doamne care venise la catedrală, îmbrăcată

în haine simple, plângând şi povestind că sora ei din Rusia avusese o cădere psihică, înnebunise şi că nu o putea ajuta în nici un chip. Toată lumea, fireşte, a trimis-o la sfântul nostru ierarh. După ce a ascultat-o, Fericitul Ioan nu i-a spus nimic, ci a binecuvântat-o numai cu semnul Crucii şi a plecat... Ea a izbucnit în lacrimi şi mai amare decât înainte şi a început să cârtească împotriva celor de acolo, pentru că o trimiseseră la cineva căruia nici măcar nu-i părea rău pentru ea.

A trecut apoi cam o lună. Odată, când Fericitul Ioan slujea în catedrală, femeia s-a întors. De data aceasta ţinea în mâini o scrisoare, în care i se spunea că sora ei, Barbara, se însănătoşise. Ea venise să-I mulţumească Domnului pentru acest lucru. Episcopul tămâia, mergând cu cădelniţa prin catedrală, şi se apropia de femeie. În acea clipă ea i s-a adresat în gând: „Vezi, sora mea s-a făcut bine fără rugăciunile tale”. Pe când trecea pe lângă ea şi cădelniţa înspre ea, episcopul i-a spus:

- Ei, mărit să fie Domnul! Slavă Domnului, sora ta Barbara s-a făcut bine.

Şi a mers mai departe.

Sărmana femeie a fost îngrozită; au început să-i ardă picioarele [expresie rusească pentru cineva care se simte groaznic de vinovat]; îi venea să intre în pământ de ruşine. Îi spusese „sora mea s-a făcut bine fără rugăciunile tale” când el o îndrepta spre mila lui Dumnezeu, precizându-i numele surorii ei, deşi ea nu i-l spusese înainte. A înţeles, fireşte, ce mare slujitor al lui Dumnezeu era ierarhul nostru, Fericitul Arhiepiscop Ioan. Da, sfântul nostru Ierarh Ioan era într-adevăr un ierarh universal.

Anna Cijoff,
New York, 1969

45. Izbăvire de foc

Icoana reînnoită

Cu bucurie doresc să vă împărtăşesc şi să povestesc tuturor despre Arhiepiscopul Ioan. L-am cunoscut în Shanghai, unde mergeam la şcoala de comerţ. Episcopul ne vizita adesea şcoala şi ne binecuvânta pe noi, copiii. Mi-am petrecut toată viaţa, ca să spun aşa, sub ocrotirea sa făcătoare de minuni; altminteri, ar fi cu neputinţă de explicat numeroasele situaţii din care am scăpat în chip minunat de moarte sigură prin sfintele sale rugăciuni, care m-au ocrotit.

În copilărie, când aveam doisprezece sau treisprezece ani, în Shanghai, am avut un vis. Am văzut cum cineva mă ia de mână, mă duce şi-mi arată pe Domnul Savaot, Care stătea în ceruri cu toţi sfinţii. Când am stat la capătul scărilor, L-am văzut pe Dumnezeu binecuvântându-Şi toţi sfinţii şi în acelaşi timp şi pe mine. Am văzut o lumină nemaipomenită izvorând din braţele larg deschise ale Domnului. Era atât de strălucitoare, ca razele puternice ale soarelui. Aceste raze străluceau în linii drepte pornind din mâna Domnului, din vârf până la treapta pe care stăteam eu.

Au trecut mulţi ani de la acest vis şi acum am o icoană în faţa căreia îi plăcea foarte mult Fericitului Ioan să se roage când era în Shanghai. Icoana aceasta le aparţinea baronului şi baroanei (Maria) Von Delinghausen şi este foarte veche. Ea a început să se reînnoiască în chip minunat, ca multe icoane din Extremul Orient la acea vreme.

Era cu totul întunecată, pictată pe lemn; şi era cu neputinţă să se înţeleagă ceva din ce era pictat pe ea. Fericitul Ioan picura ceară pe acele părţi care începuseră să se cureţe. Acum se pot vedea feţele tuturor sfinţilor, iar petele de ceară se pot observă până în ziua de azi.

În jurul capului împărătesei cereşti, pata de lumină (curăţată) de pe aureolă se mişcă asemenea unei flăcări care se plimbă sus-jos. Icoana înfăţişează toţi sfinţii pe nori: Domnul Dumnezeul Savaot stă pe tron deasupra unor nori ca nişte trepte, pe care sunt zugrăviţi sfinţii, exact cum i-am văzut în visul din copilărie. Aceasta era icoana preferată a Fericitului Ioan, în faţa căreia se ruga adesea, şi care mi-a fost dată mie de baroană.

Misteriosul meu tămăduitor

Au trecut apoi mulţi ani, care ne-au împrăştiat pe toţi în diferite ţări. Episcopul Ioan s-a dus în Filipine, la Tubabao. Mai târziu a fost trimis în Franţa, iar noi - adică eu, soţul meu şi fiica mea, Tatiana - am mers în Brazilia, unde ne-am stabilit în San Paulo.

În 1954, am făcut „gripă spaniolă", care m-a epuizat total. Pe deasupra, m-am îmbolnăvit de multe ori. Am avut o lună şi jumătate cu temperatură mare, neputând coborî din pat. În fiecare zi făceam febră de peste 39° C (variau zecimile) şi nici un medicament nu era de folos. În fiecare zi venea un doctor de la farmacie care îmi făcea injecţii cu antigripale şi penicilină, dar în zadar. Nu era nimeni care să aibă grijă de mine, pentru că soţul meu lucra la centrala electrică şi nu avea un program fix. Fiica noastră mergea la şcoală şi se întorcea cam pe la cinci seara, fiindcă şcoala ei era departe şi dura mult până să ajungă acasă. Eram deci nevoită să stau singură. Soţul meu încuia şi ţinea cheile, împreună cu fiica mea Tatiana.

După câteva săptămâni, cât am fost în această stare, delirând tot timpul, în cele din urmă mi-am revenit. S-a întâmplat cam pe la ora patru după-amiaza. Îmi amintesc precis, fiindcă atunci când am deschis ochii chiar în faţa mea era ceasul de pe noptieră.

În aceeaşi clipă, am văzut un „stareţ” la capătul patului. Purta veşminte de culoare cenuşiu-albăstruie: mi-a rămas limpede în minte materialul veşmintelor, care părea lucrat manual. Ţinea în mâna stângă un toiag lung de lemn, mai înalt decât el, făcut dintr-o ramură noduroasă. „Stareţul” nu era înalt. Părul său cărunt nu era prea des şi îi cădea pe umeri, avea barba încărunţită, cam rară şi mustaţa căruntă. Ochii păreau albaştri. Privindu-l, nu l-am recunoscut imediat pe Fericitul Ioan, care avea ochii căprui.

Stătea acolo, dând din cap spre mine şi binecuvântându-mă fără oprire. Mi-am tras pătura peste cap şi m-am gândit: cum a putut să intre în casă, când aceasta era încuiată cu cheia? În plus, podeaua de obicei scârţâia în unele locuri, iar eu nu auzisem nimic din toate acestea: nici scârţâitul, nici zgomotul cuiva care a intrat pe uşa din faţă. Stând sub pătură, mi-am spus că poate era numai închipuirea mea; însă când am ridicat pătura, acelaşi „stareţ” stătea acolo, la fel ca înainte, dând din cap şi continuând să mă binecuvânteze.

Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, decât că am adormit profund. Când soţul meu s-a întors de la serviciu şi fiica mea de la şcoală, nu m-au trezit, fiindcă au văzut că dorm adânc. Atunci a venit şi doctorul pentru injecţia obişnuită. Punându-mi mâna pe frunte, el i-a spus soţului meu că nu am febră şi că nu este nevoie de injecţie. Doctorul şi soţul meu au schimbat totuşi cearşaful pe care dormisem, pentru că era ud tot. Parcă stăteam într-o băltoacă.

Am dormit toată noaptea şi ziua următoare şi m-am trezit de-abia seara. Nu mai aveam temperatură, dar eram încă foarte slăbită. Într-o săptămână, starea mea s-a îmbunătăţit şi m-am mai întărit. Însă cine era acel „stareţ” sfânt care sunt sigură că m-a vindecat, de vreme ce doctorul îmi spusese că medicina nu poate face nimic şi că Dumnezeu este singura mea speranţă? Mă întrebam de ce nu l-am recunoscut.

Am căutat peste tot, în toate bisericile, dar nu am putut găsi chipul acelui sfânt „stareţ”. Acum însă, când mă uit mai des la trăsăturile feţei Fericitului Ioan, găsesc mereu

o mare asemănare între el şi acel sfânt „stareţ” care m-a binecuvântat când eram bolnavă în Brazilia. Şi am ajuns la o concluzie: că Domnul îi îndrumă pe toţi prin lucrările Sale măreţe, pentru sfintele rugăciuni ale Fericitului Ioan.

Tămăduirea unei afecțiuni la vezica biliară

În 1955 ne-am mutat din Brazilia în Statele Unite şi ne-am stabilit în San Francisco, California. Aici a avut loc prima dintre crizele mele de bilă, care avea să fie urmată de încă opt. Cea mai puternică, a noua, s-a întâmplat în 1961.

Pe 1 ianuarie am fost dusă la Spitalul Moffat, iar a doua zi am fost operată. Cum m-au deschis, vezica biliară s-a rupt şi viaţa mea nu mai putea fi salvată. Însă, prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan a avut loc o adevărată minune. Doctorul mi-a spus mai târziu că, în 100% din cazurile din istoria medicinei, oamenii care s-au găsit în starea mea nu au supravieţuit. Chiar şi pe fişa mea de spital era scris „o minune!”. Domnul mi-a redat viaţa ca să îndeplinesc o misiune care îmi fusese încredinţată.

Fratele meu Nicholas, care fusese copil de altar al Fericitului Ioan în Shanghai, s-a îmbolnăvit cam în acelaşi timp. I-am scris de multe ori sfântului episcop în Franţa, cerându-i să se roage pentru el, dar nu am primit nici un răspuns. Abia după ce s-a întors în San Francisco mi-a spus că a primit toate scrisorile şi s-a rugat. Iubitul meu frate a murit destul de tânăr, iar eu am supravieţuit.

Scăpare dintr-un incendiu la avion

În 1966 ne-am dus câteva zile în concediu la Lacul Tahoe, împreună cu iubita noastră prietenă Nina Holte şi cu soţul ei. Întorcându-ne acasă, noi am luat un avion, iar familia Holte a mai rămas câteva zile în Tahoe. Ne-au dus cu maşina la aeroport şi au stat lângă pista de aterizare, ca să ne vadă decolând. Îndată ce m-am aşezat în avion, am spus că nu o să ni se întâmple nimic rău, fiindcă Fericitul Ioan este cu noi. Eu întotdeauna port cu mine o fotografie a Fericitului Ioan: oriunde călătoresc, această fotografie mă însoţeşte mereu.

Avionul era mic, pentru numai zece sau doisprezece pasageri. M-am aşezat în partea dreaptă, iar soţul meu Boris în stânga, despărţiţi de un spaţiu îngust. Era o zi minunată şi soarele strălucea puternic prin fereastră. M-am uitat afară când am decolat şi am văzut siluetele pinilor şi ale altor copaci sub noi. Zburam pe deasupra pădurilor, care acopereau munţii. Dar deodată n-am mai văzut decât cerul albastru din faţa pilotului, care purta căşti şi primea mesaje. Pe ferestrele din dreapta şi din stânga nu puteam întrezări nimic din cauza unor nori.

Zburând drept înainte, pilotul se tot uita înapoi. I-am atras atenţia soţului meu asupra acestui lucru, spunându-i că avem un pilot ciudat. După cum am aflat apoi, imediat după ce am părăsit pământul, avionul acesta mic a suferit un incendiu la ambele motoare. Fiind înăuntrul lui, nici nu am ştiut măcar că eram în mare pericol. Noi eram singurii pasageri: cu pilotul şi căpitanul, eram în total patru persoane. Sinceră să fiu, nici nu am simţit măcar primejdia - era departe de mine.

Şi astfel am zburat multă vreme cu un avion care ardea, până la Aeroportul Lakeland [lângă Oakland]. Acolo, avionul a aterizat repede în mijlocul unui câmp împânzit de maşini pentru stingerea incendiilor, gata de acţiune. Deasupra lor pâlpâiau

lumini galbene. Căpitanul avionului a deschis repede uşa şi nişte oameni ne-au tras repede afară, aruncându-ne imediat într-o camionetă care venise lângă avion. Camioneta s-a îndepărtat cu o viteză incredibilă de avionul care ardea şi ne-a adus la aeroportul din Oakland. Pe drum l-am întrebat pe şofer de bagajele noastre şi el mi-a răspuns:

- Lăsaţi bagajele, doamnă. Noi vrem doar să vă salvăm viaţa!

Neînţelegând că ne aflasem într-un pericol atât de mare, l-am întrebat ce s-a întâmplat de fapt.

- N-aţi ştiut că zburaţi într-un avion în flăcări? a răspuns el.

Imediat cum decolasem, ambele motoare luaseră foc, deşi noi nu ştiusem şi nici nu simţisem că suntem în pericol.

Am stat cam trei ore la aeroport, aşteptând să ne aducă bagajele, ceea ce au şi făcut, după ce au reuşit să stingă incendiul din avion. În timp ce ne dădea bagajele, pilotul care ni le-a adus ne-a spus:

- Probabil că Domnul a iubit mult pe cineva, pentru că de obicei un avion în flăcări explodează în aer după câteva minute, iar noi am zburat mult timp şi am putut să aterizăm, să stingem focul şi să vă salvăm şi pe dumneavoastră, şi pe noi. Bineînţeles, s-a întâmplat o minune, a conchis el.

Cred cu tărie că, în timp ce eram în avionul care ardea, rugăciunile arzătoare ale marelui nostru rugător şi drept ne-au salvat de la o nenorocire imposibil altfel de evitat.

Ocrotire de glonte

În vremea când Fericitul Ioan murise deja, chiar în Ajunul Crăciunului pe stil nou, pe 24 decembrie 1967, la noi la restaurant a avut loc un incident. Am avut însă un vis înainte de această întâmplare. L-am văzut pe Fericitul Ioan intrând în restaurant îmbrăcat în negru, arătând puţin mai solid decât în timpul vieţii. S-a oprit exact pe locul unde era pianul cu scaunele din jurul lui; mi-a spus ceva, apoi m-a luat şi m-a trecut repede înapoia lui, apărându-mă parcă de ceva cu trupul său. Şi m-am trezit.

A doua zi am fost tulburată tot timpul, dar nu-mi puteam explica această încordare. În seara zilei de 24 decembrie, m-am dus la restaurantul nostru, dar starea mea de tulburare nu a făcut decât să crească. La un moment dat a intrat un tânăr rus, care s-a certat cu un american şi s-a mâniat foarte tare. A fugit repede afară şi s-a întors peste scurt timp cu un pistol în mână. S-a dus drept la acel tânăr american şi i-a pus pistolul în burtă. Eu m-am ridicat şi m-am aşezat în faţa americanului. Pistolul era acum îndreptat spre abdomenul meu. În acel moment, cineva a sărit de la o masă unde stăteau mai mulţi tineri şi a îndepărtat cu repeziciune mâna cu pistolul dinspre mine. Aceste lucruri s-au întâmplat exact în locul unde îl văzusem pe Fericitul Ioan şi pe mine în vis. Tânărul mânios a ieşit din restaurant şi a tras în prima maşină parcată, maşina soţului meu...

Mi-am amintit apoi visul meu cu sfântul episcop care m-a acoperit cu trupul său, trecându-mă în spatele său şi salvându-mă de glonţ.

Oriunde şi oricând, iubitul nostru Fericit Ioan ne păzeşte, şi pe mine, păcătoasa, de asemenea.

Stingerea unui foc

La praznicul Bobotezei, Arhiepiscopul Ioan ne-a binecuvântat restaurantul de două ori. De fiecare dată a venit cu Galina Pikulin pe la ora trei după-amiază, stropind cu apă sfinţită întregul restaurant şi pe toţi cei care erau atunci acolo, inclusiv pe soţul şi pe bunica mea, care veneau de obicei mai devreme decât restul angajaţilor.

Dreptul rob al lui Dumnezeu, slujind mereu Lui şi oamenilor, nu ne-a uitat nici chiar pe noi păcătoşii, nici în timpul vieţii sale şi nici după moarte.

În 1968 a avut loc un incendiu la băcănia din colţul blocului nostru, aşezată chiar lângă restaurant. Între noi era numai un perete. Focul a pornit din spatele băcăniei, iar camera noastră frigorifică era lângă gardul despărţitor. Aveam alarmă de incendiu, ale cărei fire au ars imediat şi astfel au transmis un semnal la secţia de poliţie, cu care eram conectaţi. Aceste lucruri s-au întâmplat la ora nouă şi jumătate seara.

Fiica noastră, Tania, de-abia se aşezase să ia cina când a văzut mult fum ieşind de sub peretele care ne despărţea de băcănie şi pătrunzând cu o iuţime incredibilă în restaurant. Nu puteam înţelege de unde venea tot fumul acela, de vreme ce chiar cu o zi înainte verificasem amănunţit toate firele electrice pentru siguranţă în caz de incendiu. Toate erau introduse în tuburi metalice, deci nu se putea ca focul să fi pornit de la reţeaua electrică.

În acel moment am auzit sirenele pompierilor şi, uitându-mă afară, am văzut o privelişte înfricoşătoare chiar lângă noi. Circulaţia fusese întreruptă pe tot Bulevardul Geary. Nu se vedeau decât maşinile pompierilor, o salvare şi maşini de poliţie. Pompierii lucrau ca nişte profesionişti, trebuie să recunoaştem. Spărgeau geamurile de la băcănie şi se luptau cu focul. Acesta se înteţea cu o viteză incredibilă pentru că bătea un vânt puternic dinspre ocean, dinspre vest, iar restaurantul nostru era în partea de est a băcăniei.

Bulevardul Geary se întinde în linie dreaptă de la ocean şi este mereu măturat de vânturi puternice. Flăcările s-au întins foarte repede pe Strada 17. Gardul dintre magazin şi casa din spatele lui au luat foc. O parte din casă arsese deja şi din ea era scoasă o doamnă în vârstă, căreia doctorii i-au administrat oxigen.

Eu am ieşit ultima din restaurant. Înăuntru, toate funcţionau: aragazurile nu fuseseră închise, pentru că nu avusesem timp să o facem. Toţi oamenii care se adunaseră afară au fost împinşi de poliţişti spre celălalt trotuar, deoarece în restaurant nu erau închise gazele şi putea avea loc oricând o explozie. Era o privelişte înfricoşătoare. Stăteam în mijlocul Bulevardului Geary, fiindcă erau oameni peste tot. M-am întors spre vest, ca să privesc catedrala, am îndreptat o rugăciune fierbinte spre Fericitul Ioan - care se odihnea sub ea în cripta sa - şi am spus cu glas tare:

- O, drepte ierarh! Opreşte focul, opreşte vântul!

Şi exact în clipa aceea vântul a încetat să mai bată, de parcă s-ar fi supus unei porunci! Aerul nu se mai mişca deloc şi oamenii din mulţime au început să vorbească tare despre aceasta:

- Uite, uite, vântul s-a oprit, nu mai bate!

Eu am împietrit! I-am mulţumit îndată Fericitului Ioan pentru ajutorul pe care ni l-a trimis! Toţi oamenii din jur erau uimiţi, dar nu puteam spune ce se întâmplase - de teamă că îmi vor respinge spusele, explicând totul în felul lor.

Într-adevăr, s-a petrecut o minune prin rugăciunile Fericitului Ioan. Restaurantul nostru nu a avut de suferit - flăcările nu l-au atins. Nimic din restaurant nu a ars: chiar şi camera frigorifică, aşezată imediat lângă băcănie, a rămas neatinsă. Era ca şi cum focul sărise de restaurant şi începuse să ardă gardul şi casa alăturată de pe Strada 17, care a suferit foarte multe pagube.

A doua zi, firma noastră de asigurări a schimbat toate covoarele, a văruit şi a

schimbat catifeaua de pe pereţi.

Nu am închis nici măcar o zi restaurantul, am adus numai maşini de curăţat aerul, care au absorbit fumul. Mirosul de fum a rămas în restaurant aproape un an, fiindcă venea încontinuu de alături.

Îmi amintesc adesea tot ce s-a întâmplat şi îi mulţumesc, în gând sau cu voce tare, Fericitului Ioan pentru rugăciunile sale stăruitoare pentru noi.

Dumnezeu să-ţi dăruiască Împărăţia cea Cerească, dreptule al lui Dumnezeu, mare rugător pentru noi!

Vera I. Vertloogin,
San Francisco, California,
18 mai 1977

46. Înlăturarea durerilor de artrită

În 1937 am venit pentru scurtă vreme în Shanghai, din Japonia. Vechiul meu prieten, părintele Vasili Ciuvaşev, m-a invitat la cină acasă la Episcopul Ioan, pentru a mă prezenta acestuia. În timpul mesei, ierarhul mi-a pus multe întrebări despre Japonia şi despre viaţa coloniei ruseşti din oraşele japoneze. Discuţia a durat toată seara.

Prima conversaţie cu Episcopul Ioan rămâne de neuitat pentru mine, fiindcă în acea seară am simţit imediat ce înrâurire (influenţă) spirituală uriaşă avea asupra sufletului meu. De atunci, am păstrat o legătură neîntreruptă cu Fericitul Ioan până în ultimele zile

ale vieţii sale pământeşti.

Şi în Shanghai, şi aici, în San Francisco, el mi-a fost întotdeauna îndrumător duhovnicesc. Şi chiar şi acum, când nu mai este cu noi, eu şi mulţi alţii îi simţim influenţa spirituală asupra sufletelor şi inimilor noastre...

L-am ajutat pe Fericitul Ioan să-şi mute mare parte a păstoriţilor în America. Voiam foarte mult să fim cu el atunci, însă a fost trimis în Europa. Ca întotdeauna când pleca, am simţit o mare apăsare în suflet. Însă, aproape mereu când se întâmpla ceva şi trebuia luată o hotărâre, îl vedeam în vis sau primeam o scrisoare de la el şi apăsarea dispărea brusc.

În 1963 m-am îmbolnăvit de artrită şi am rămas mult timp în starea aceasta. M-am internat de mai multe ori, stând de fiecare dată mai mult de o lună în spital. Am fost silit şi să stau ţintuit la pat acasă. De-abia mă mai puteam mişca.

Într-o zi, în luna iunie, când familia mea s-a dus la Râul Rus, nu m-am dus cu ei. Nu eram în stare să călătoresc şi m-am hotărât să stau acasă, fiindcă mă dureau rău toate oasele. Nu puteam să mănânc, să beau sau să dorm. Noaptea, durerea s-a înteţit atât de mult, încât am sunat la Spitalul Kaiser şi a venit o salvare să mă ia. Mai întâi m-au dus acolo unde erau primiţi toţi pacienţii dar, când a venit doctorul meu, m-a transferat imediat în secţia de urgenţă pentru cei grav bolnavi.

Fericitul nostru Ioan era în San Francisco pe atunci, căci treceam prin zilele acelea îngrozitoare când se oprise construirea noii catedrale. O dată cu sosirea Arhiepiscopului Ioan, lucrările au fost reluate şi donaţiile curgeau pur şi simplu în valuri, ca răspuns la apelul său. Însă în acelaşi timp avea loc procesul, acel proces de care nu-ţi poţi aminti fără să te doară inima, în care iubitul nostru Fericit Ioan, marele nostru rugător, a fost pus în banca acuzaţilor. Acest proces a fost de fapt o încercare pentru sfântul nostru

episcop. Ştim că, înainte de proces, judecătorul Day, care avea un respect profund pentru Fericitul ioan, i-a propus să stea într-o cameră alăturată în timpul procesului, însă el i-a refuzat oferta şi a stat în sală, împreună cu cei care au dorit să-i fie alături: ierarhii Leontie, Sava şi Nectarie.

În ciuda faptului că trecea prin aceste momente groaznice, chinuitoare, Fericitul Ioan nu i-a uitat pe bolnavi. M-a vizitat de câteva ori la spital, o dată venind chiar cu Icoana făcătoare de minuni din Kursk.

Eu slăbeam văzând cu ochii: aveam numai patruzeci şi patru de kilograme şi eram numai piele şi oase. Nu puteam mânca nimic, iar durerea era insuportabilă. Şi atunci, exact în timpul acelor zile grele ale bolii mele, la sfârşitul lui iunie, Fericitul Ioan a venit într-o zi şi mi-a spus:

- Totul e în regulă. Mâine o să te simţi mai bine.

A doua zi, durerea a dispărut de parcă nu fusesem niciodată bolnav. Îmi amintesc uimirea doctorilor. M-au mai ţinut trei zile în spital şi apoi m-au trimis acasă. Eram, bineînţeles, foarte slăbit, aşa că trebuia să vină o asistentă acasă să îmi facă injecţii. După puţin timp nu a mai fost nevoie nici de acest lucru şi puteam să merg singur şi să mă duc la doctor. A fost o minune. Astfel am fost atins de harul lui Dumnezeu prin rugăciunile fierbinţi ale marelui nostru rugător.

Pe când zăceam în spital, mi-am făgăduit că, dacă mă va ajuta Domnul să mă însănătoşesc, îmi voi pune toate puterile în slujba Bisericii noastre. Şi m-am dăruit îndată acestei lucrări. Era în vremea construirii catedralei. Fericitul Ioan invitase şi numise oameni în noul Comitet de construcţie; iar eu m-am alăturat lor, numit de către Arhiepiscop. Păstrez cu grijă până în ziua de astăzi documentul prin care am fost numit, cu semnătura Fericitului Ioan.

Legătura cu Fericitul s-a păstrat de-a lungul tuturor anilor în care a fost cu noi

şi duhovniceşte nu a încetat nici chiar după moartea sa... Îi simt prezenţa şi cred că se roagă pentru noi toţi înaintea tronului Dumnezeului Atotputernic.

În ajunul plecării Fericitului Ioan la Seattle, cu doar câteva zile înainte de trecerea sa la cele veşnice, l-am dus cu maşina pe la spitale, cum făcusem întotdeauna, zi şi noapte, când fusese nevoie. Aceste două zile, duminică şi luni, au fost ultimele în care l-am văzut în viaţă. După aceea a plecat la Seattle şi sâmbătă a sosit vestea înfricoşătoare, dureroasă, a morţii sale.

Este greu să îmi amintesc şi să vorbesc despre acele zile, care au fost absolut groaznice pentru noi toţi. Am fost însă onorat să-mi fie dată în îngrijire cripta marelui nostru rugător, a făcătorului nostru de minuni, la a cărui viaţă am fost martor.

Îl văd adesea în vis pe Fericitul Ioan. L-am văzut de curând, binecuvântându-mă cu crucea. Eu ţin întotdeauna cu stricteţe posturile rânduite de Biserica noastră, însă o dată, din greşeală, am mâncat nişte carne în Postul Mare şi în acea noapte l-am văzut pe Fericitul Ioan. A venit la mine şi m-a certat, spunându-mi că am încălcat postul! L-am văzut atât de clar şi de intens, ca şi cum ar fi fost în viaţă.

Vizitatorii care vin la Cripta Fericitului Ioan sporesc în fiecare an, lucru care se poate observa din numărul lumânărilor aprinse la racla sa. Tot mai mulţi oameni cer ulei din candela care arde neîncetat în criptă, crezând cu tărie că acest ulei le potoleşte bolile.

Fie ca scrisoarea aceasta a mea, această mărturie, să mai adauge câteva rânduri la cartea cinstirii Fericitului Ioan.

Vladimir M. Naumoff, San Francisco, California, 1976

(din corespondența personală şi din Memoriile mele, în limba rusă, San Francisco, 1975)

47. Tămăduirea unui doctor bolnav fără speranță

În colonia rusă din Shanghai din anii 1940, era un doctor binecunoscut, Nicholas Ciurilin, care s-a îmbolnăvit grav. Boala sa era atât de serioasă, încât la patul lui se perinda consiliu după consiliu de medici. Cei mai buni specialişti au venit de departe ca să îl vadă, însă starea bolnavului nu se îmbunătăţea, iar soţiei sale i s-a dat a înţelege că trebuie să fie pregătită pentru sfârşitul lui.

Într-o noapte grea de veghere la patul soţului bolnav, doamna C. nu a mai putut îndura disperarea şi lăsându-l pe bolnav în grija unei asistente de gardă, a alergat la catedrala „Izbăvirea păcătoşilor”. Singurul ei gând era să-l vadă pe Episcopul Ioan, să-l implore să se roage şi să obţină ajutorul său.

Afară era întuneric. De la spital la catedrală trebuia să parcurgi cam cincisprezece cvartale lungi. Slujba de seară din catedrală se încheiase demult. Doamna C. a mers spre străduţa îngustă care ducea, pe lângă catedrală, la casa unde locuia atunci episcopul. Pe strada întunecoasă, a apărut o siluetă scundă, grăbită, care se îndrepta ca o umbră spre ea. Silueta s-a apropiat şi în cele din urmă l-a recunoscut pe Episcopul Ioan. Nedându-i posibilitatea să scoată un cuvânt, acesta i-a spus:

- Ştiu, ştiu. Să mergem să ne rugăm.

Au intrat în catedrala întunecoasă. El s-a dus în altar şi s-a rugat acolo vreme îndelungată. Doamna C. a fost şi ea cuprinsă de nevoia fierbinte de rugăciune şi s-a rugat din tot sufletul.

- Şi acum să mergem la el, a spus episcopul, şi s-au dus la spital, străbătând străzile învăluite în întuneric ale oraşului adormit.

Episcopul s-a rugat la căpătâiul bolnavului care zăcea inconştient şi l-a binecuvântat. Apoi a binecuvântat-o pe femeie şi a plecat. Ca întotdeauna, după o

rugăciune înălţătoare, atât de caracteristică lui, ochii Fericitului Ioan străluceau cu o lumină puternică. După aceea, doamna C. le povestea adesea prietenilor ei cum străluceau ca stelele ochii episcopului.

Spre dimineaţă, doctorul s-a simţit mai bine şi, în câteva zile, a început să-şi revină încet, până s-a făcut bine. El a emigrat împreună cu ceilalţi ruşi din Extremul Orient, trecând prin toate etapele. A lucrat doi ani ca medic în tabăra de refugiaţi din Tubabao, apoi a venit în America şi a muncit câţiva ani, nu ca medic, dar tot în domeniul medical.

Aceasta era puterea credinţei şi a rugăciunii Fericitului Ioan. Noi, cei care l-am cunoscut în China, Europa sau America, putem povesti un şir nesfârşit de cazuri când, datorită puterii rugăciunii şi credinţei sale în Dumnezeu, oameni, care fuseseră bolnavi fără speranţă şi condamnaţi la moarte, s-au însănătoşit.

Olga Ivanova Semeniuk,
San Francisco, California,
iulie 1972

48. Ajutor pentru crize de astm

Dragii mei prieteni!

Vă felicit cu ocazia sărbătorii Naşterii Domnului şi a Anului Nou şi vă doresc sănătate şi numai lucruri bune. Dar mai ales sănătate. În viaţă ea este cea mai importantă: dacă nu este sănătate, viaţa devine grea.

Citesc şi recitesc tot timpul revistele pe care mi le-aţi trimis [despre Arhiepiscopul Ioan în The Orthodox Word şi Pravoslavny Blagovestnik]. Fiindcă lucraţi pentru Societatea memorială „Arhiepiscopul Ioan", ar trebui să vă intereseze ceea ce am trăit deja de mai multe ori.

Eu sufăr de crize puternice de astm. De fiecare dată când acestea încep, îndrept o rugăciune către Fericitul Ioan ca să mă ajute înaintea Domnului - şi uit până şi de existenţa astmului vreme de câteva luni, în timp ce înainte suferеam fără întrerupere.

Să vă dea Dumnezeu toate cele bune. Să vă păzească pe dumneavoastră şi pe apropiaţii dumneavoastră.

Cu adânc respect,

Olga Serikov,
San Paulo, Brazilia
15 decembrie 1967

49. Izbăvire de tifos

Amintirea dragului nostru, Fericitul Ioan, este vie şi nu se va şterge niciodată din mintea generaţiei noastre, a celor care i-am fost contemporani.

Mi-l amintesc când a venit prima oară în Shanghai şi era încă tânăr episcop. Pe atunci aveam douăzeci şi trei de ani dar, în ciuda tinereţii mele, îmi fusese rânduit să beau mult amar şi să vărs multe lacrimi. Mă duceam în fiecare zi cu băieţelul meu la Liturghia de dimineaţă, slujită mai totdeauna chiar de Episcopul Ioan. De parcă ar fi simţit în ce stare se găsea sufletul meu, m-a întrebat odată, cu atâta blândeţe şi compasiune:

- Ai vreo supărare?

I-am povestit, pe scurt, iar el a înţeles imediat şi m-a alinat. După aceea a devenit pentru mine un înlocuitor de tată, la care puteam veni oricând pentru un sfat sau alinare.

Încă din prima zi de când a venit, Fericitul Ioan a avut mereu o activitate energică, dăruindu-şi tot timpul - zilele şi, de multe ori chiar, şi nopţile - bolnavilor, năpăstuiţilor, micilor orfani şi rugăciunilor şi slujbelor sale extraordinare, uitând de sine, uitând să mănânce sau chiar pur şi simplu să se îmbrace cum se cade, aşa după cum era normal pentru rangul său. Cu toate acestea, era înconjurat de mulţi adversari răufăcători, care nu numai că îi făceau probleme în diferite moduri în ceea ce lucra, dar care chiar îl învinuiau de cele mai ridicole lucruri, de care şi acum ne amintim cu înfiorare.

Într-adevăr, Fericitul Ioan nu se îngrijea de felul cum se îmbrăca, nu avea grijă de el: purta sandalele pe piciorul gol, îşi punea în grabă camilafca, cum îi venea mai la îndemână. Aceste lucruri îl făceau să pară nepotrivit pentru imaginea rangului său înalt. Însă cei care îl cunoşteau îndeaproape şi care îi vedeau zâmbetul luminos, ca de copil, ochii buni şi prietenoşi - mai ales când vorbea cu copiii -, acei oameni nu puteau să nu

vadă în el un păstor adevărat, care îşi punea sufletul pentru turma sa.

În timpul războiului, m-am înscris la cursuri de asistente medicale şi eram trimisă să fac de gardă la diferite spitale şi clinici. Îmi amintesc cum Fericitul Ioan vizita toate spitalele, cum se apleca la căpătâiul bolnavilor, consolându-i şi rugându-se cu ei. Ştiu că de multe ori, după vizitele sale, bolnavii se simţeau mai bine, aveau moralul mai ridicat, iar suferinţele nu li se mai păreau atât de groaznice.

Erau mulţi ruşi în Shanghai în vremea aceea. Mulţi dintre ei erau şi în închisori. Chiar şi acolo Fericitul Ioan le aducea lumină şi nădejde, dojenindu-i, adeseori spovedindu-i şi împărtăşindu-i, alinându-i pe cei întemniţaţi, aprinzând credinţa şi nădejdea în ei.

Nu pot nici măcar începe să vorbesc despre ce a făcut Fericitul Ioan pentru refugiaţi atunci când China a căzut în mâinile comuniştilor. Este adevărat că nimeni nu voia să-i primească pe ruşii fără adăpost, cărora li se luase orice drept şi tot ce aveau. Şi toată lumea ştie cum Fericitul Ioan, în genunchi, fiind deja Arhiepiscop, a obţinut permisiunea să ducă refugiaţii pe insule, de unde au plecat când diferite ţări au început să le ofere adăpost! Ştiu că unii oameni au fost salvaţi astfel din mâna comuniştilor chinezi, comuniști care nu numai că erau nemulţumiţi de toate acestea, dar au îndrăznit chiar să îl defăimeze pe episcop, care a îndurat însă cu smerenia sa obişnuită.

Atacul respingător la care l-au supus ruşii din America pe Fericitul Ioan, trimiţându-l în banca acuzaţilor în tribunalul american, acuzaţiile, ameninţările şi defăimările sfruntate – toate, nu i-au trezit decât un zâmbet blând acestui om drept şi neprihănit, „răstignit” şi chinuit sufleteşte de oameni din propriul său popor, chiar de fraţii săi episcopi, cărora nu le făcuse niciodată vreun rău, ci numai bine!

Nu voi intra în detalii cu privire la nesfârşitele minuni care s-au petrecut atât

în timpul vieţii sale, cât şi acum, la mormântul său. S-ar putea scrie o carte întreagă despre ele. Chiar şi mie, păcătoasei, mi s-a dăruit să primesc ajutor de la el, nu numai când era lângă mine, ci şi de la mare depărtare, când ne-a ajutat şi ne-a alinat familia ameninţată de un pericol imposibil de evitat.

Ca să ilustrez în mod grăitor aceste lucruri, permiteţi-mi să citez un exemplu de ajutor prin rugăciune, povestit de prietena mea, Olga Ivanovna Semeniuk, care era foarte apropiată de biserică şi de problemele acesteia în Shanghai şi care acum se află în America, în California:

„Mi s-a întâmplat să fiu foarte fericită când doctorii mi-au cerut să am grijă, pentru o perioadă de timp, de Fericitul Ioan, care era bolnav. În acele zile, am văzut prima oară în viaţa mea un om dăruit în întregime Domnului. Nu se oprea nici o clipă din rugăciune. Ignora cu desăvârşire recomandările doctorilor şi nimic nu-l putea ţine departe de slujbele bisericeşti. Dacă se întâmpla ca doctorii să-i ceară să stea în pat, în câteva minute el era deja în altar, săvârşind Sfânta Liturghie. La scurtă vreme, am trăit chiar eu puterea rugăciunilor şi mijlocirilor sale, pentru noi păcătoşii, înaintea Domnului.

Fiul meu cel mai mare, B., îl ajuta întotdeauna pe Fericitul Ioan la altar, însă pe neaşteptate, duminică, pe 16 noiembrie 1943, mi-a spus că nu putea să se ducă la priveghere. Avea deja 17 ani. L-am întrebat de ce.

- Mamă, mi-a răspuns băiatul, mă doare capul şi am o durere groaznică în burtă.

M-am alarmat şi l-am trimis în pat, sperând că în timpul nopţii durerea va dispărea. Deodată, la ora 23 noaptea, Fericitul Ioan a venit în vizită şi, rugându-ne să ieşim din camera fiului nostru, a rămas numai cu el şi s-a rugat mult, mult timp. Când a

ieşit, a spus:

- Nu vă temeţi, totul o să fie bine.

Eu nici măcar nu am înţeles că eram în mare pericol. Fericitul Ioan a plecat. Dimineaţa fiul meu delira, avea febră mare şi se plângea de dureri groaznice în tot corpul. Înspăimântaţi, am chemat mai mulţi medici, care s-au consultat între ei. Doctorii ne-au spus că trebuie să-l ducem imediat pe băiat la spital. Atunci, episcopul nostru a venit din nou, l-a spovedit şi l-a împărtăşit pe băiat şi ne-a mai îmbărbătat o dată.

Când l-am dus pe fiul nostru la spital, a fost din nou examinat amănunţit de mai mulţi doctori, care i-au pus diagnosticul: dizenterie, pneumonie la plămânul stâng şi tifos. Ne-au sfătuit imediat să-l ducem la alt spital, cel al „Frăţiei Ortodoxe", unde era o cameră spaţioasă, caldă, pentru băiatul nostru bolnav. Doctorul rus de la acest spital, doctor Alexeienko, l-a examinat şi mi-a spus:

- Nu mai are nici o speranţă. Fiul dumneavoastră nu va supravieţui.

Cu totul deznădăjduită şi îndurerată, am alergat la Fericitul Ioan. Am căzut în genunchi înaintea lui şi, plângând, l-am implorat:

- Salvează-mi fiul! Roagă-te pentru el! Cred numai în mijlocirea ta înaintea lui Dumnezeu!

Fericitul Ioan era serios. M-a îmbărbătat cât de cât şi apoi a mers cu mine la spital. Începând de atunci l-a vizitat zi şi noapte pe fiul meu şi s-a rugat tot timpul la căpătâiul lui. Cam după trei zile, când am venit să-mi văd fiul, acesta îşi recăpătase cunoştinţa şi mi-a spus:

- Mamă, ce vis ciudat am avut azi! L-am văzut pe Fericitul Ioan, şi mulţi doctori şi asistente, şi m-am văzut şi pe mine, de parcă ar fi fost ieri, îmbrăcat tot în alb; şi apoi m-am trezit.

Mi-am spus că probabil fiul meu o să moară şi că ar trebui să-l îmbrac în alb.

Doctorii renunţaseră să mai încerce să îl facă bine, pentru că îl considerau ca şi mort.

Însă, a doua zi după acest vis, fiul meu a început să-şi revină. Astfel, datorită rugăciunilor sfântului nostru, s-a făcut bine şi i s-a dat chiar să-şi vadă viitorul în vis. Căci, în prezent, cu destul succes şi cu dragoste, lucrează ca doctor şi deci este îmbrăcat în alb. Răposatul doctor Alexeienko şi alţi martori au confirmat că numai rugăciunile Fericitului Ioan l-au adus pe fiul meu de la moarte la viaţă.

Slavă lui Dumnezeu, Care ne-a dat un asemenea rugător! Slavă lui Dumnezeu că am fost învredniciţi să trăim şi să ne rugăm împreună cu un asemenea drept ca răposatul nostru Ierarh Ioan! Fie el veşnic pomenit".

Am în faţă un pachet de scrisori ale Fericitului Ioan, pe care le păstrez ca pe o comoară. Sunt atât de greu de înţeles: mâzgăliturι, litere mici, urâte, dar care îmi sunt atât de dragi şi pe care le înţeleg aşa de bine! Trăirea vieții mă arunca prin diferite ţări şi Fericitul Ioan nu mai ştia nimic de mine şi apoi brusc primeam câte o scrisoare: „Am fost de curând în Bruxelles, în catedrală [închinată Noului Mucenic Nicolae II], de ziua numelui tău şi m-am rugat pentru tine".

Îşi amintea de toţi. Se ruga pentru toţi.

Citind „Fericirile", îţi dai seama că toate i se aplică. Mai rămâne de adăugat un singur lucru: „Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, căci plata voastră multă este în ceruri!".

Cu Sfinţii odihneşte, Doamne, sufletul robului tău, pururea-pomenitul Episcop Ioan, şi, pentru sfintele sale rugăciuni, miluieşte-ne pe noi!

Regina Van Setters,

Cannes, Franța, februarie 1977

50. Tămăduire de apendicită

Dragi Părinţi,

Vă scriu acum pentru a vă povesti următoarea întâmplare care s-a petrecut anul acesta, la o săptămână după ziua trecerii la cele veşnice a Arhiepiscopului Ioan.

Pe 25 iunie 1977, dimineaţa târziu, am fost cuprins de o durere de abdomen de neîndurat, cel mai tare durându-mă jos, în partea dreaptă.

M-am aşezat în pat, dar durerea a continuat. Pe la ora trei am luat agheasmă, mi-am făcut semnul Crucii şi am băut puţină. Apoi, după ce m-am rugat Arhiepiscopului Ioan, am băut din sticluţa cu ulei din candela care arde în cripta sa din San Francisco.

Proprietăreasa mea, care este asistentă la Spitalul Veteranilor de aici, s-a gândit că este apendicită şi a vrut să mă ducă la doctor, ceea ce a şi făcut la începutul serii, când durerea tot nu scăzuse. După ce m-a examinat, doctorul a spus că am toate simptomele de apendicită şi m-a trimis imediat la spital, unde m-a văzut un chirurg, care a confirmat constatările doctorului şi m-a internat. Chirurgul nu m-a operat imediat, fiindcă a intuit că era într-o fază de început şi voia să vadă cum evoluează. Din această cauză nu au putut să-mi dea nimic pentru dureri, care erau atât de mari, încât nu puteam adormi. În cele din urmă am adormit pe la ora trei dimineaţa, spunând rugăciunea lui Iisus, însoţită de rugăciuni spontane către Arhiepiscopul Ioan.

Când m-am trezit, pe la ora opt, în dimineaţa zilei de 26 iunie, durerea scăzuse foarte mult, iar până a doua zi, 27 iunie, dispăruse cu desăvârşire şi am ieşit din spital în acea după-amiază. S-au făcut multe analize pe multele probe, de sânge şi de alte feluri, pe care mi le-au luat. Deşi aveam toate simptomele de apendicită, toate analizele au ieşit negative, negăsind nimic!

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această vindecare minunată săvârşită prin

mijlocirea Fericitului nostru Arhiepiscop Ioan. În ciuda multelor mele neajunsuri şi păcate, îmi vine totdeauna în ajutor!

John Van Hulten,
Huntington, New York, 6 octombrie 1977

51. Ajutor pentru a dobândi educație la seminar

Anul trecut, în luna noiembrie, am avut probleme din cauza unei neînţelegeri foarte grave care ar fi putut să mă facă să pierd acreditarea academică, de care aveam nevoie pentru a continua să slujesc poporului lui Dumnezeu ca preot. Până la urmă, după multe întâlniri şi discuţii cu comunitatea şi conducerea academică, totul a ieşit bine.

În această vreme, m-am rugat lui Ioan Maximovici şi am făcut un parastas la cripta sa. Domnul Boris Troian a pus numele meu sub mitra Arhiepiscopului şi m-am putut bucura de o anumită linişte sufletească, deşi treceam printr-o perioadă zbuciumată. În cursul acelei săptămâni, s-au limpezit titlurile universitare şi acum mă bucur să slujesc poporului lui Dumnezeu ca preot.

Dumnezeu este proslăvit întru Sfinţii Lui, simţind în continuare alături de noi prezenţa rugătoare şi iubitoare a Fericitului Ioan.

Părintele Iosif,
New York, 13 septembrie 1978

52. Tămăduire de emfizem

Cumnata mea, Sofia Nicolaevna Verhiţchi, mi-a trimis din Santa Barbara o bucăţică de vată cu ulei din candela care se află în cripta Fericitului Ioan, împreună cu o rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos „pentru rugăciunile Fericitului Ioan din Shanghai şi ale Arhipreotului Mitrofan", care a fost martirizat de bolşevici. Vata era însoţită de instrucţiuni ale Arhimandritului Mitrofan [fiu duhovnicesc şi al Fericitului Ioan şi al Protoiereului Mitrofan], ca, spunând această rugăciune, să ung timp de o lună părţile bolnave de pe trupul soţului meu.

Îmi pierdusem orice nădejde fiindcă starea spirituală şi fizică a soţului meu se înrăutăţise. El are 89 de ani şi este profesor în medicină, iar când şi-a văzut ultimele radiografii a spus:

- Nici un medic nu o să mă poată ajuta - numai Dumnezeu poate. Boala mea este o boală de bătrâneţe, emfizem pulmonar, care este incurabil.

Emfizemul s-a dovedit a fi canceros şi mai putea încă să fie îndepărtat pe cale chirurgicală. Însă, dacă în prezent tuberculoza este tratată cu succes, emfizemul nu se rezolvă prea mult nici chiar atunci când este tratat pe cale chirurgicală. Mai mult, numai oamenii foarte bogaţi îşi pot permite asemenea operaţii. Aşa că ne-am pus toată nădejdea în mila lui Dumnezeu.

Vă puteţi închipui, bineînţeles, cât de încântaţi am fost să primim uleiul sfinţit. Eu am început imediat să ung pieptul şi spatele soţului meu şi, de asemenea, fruntea, aşa cum fac de obicei preoţii când miruiesc, spunând cu credinţă rugăciunea menţionată mai sus. După aceasta, exact în a treizecea zi, respiraţia lui s-a îmbunătăţit simţitor, nu i se mai întâmpla să nu aibă aer şi avea mintea mai trează...

Iar acum, soţul meu este pe deplin sănătos. Un lucru care mai persistă încă

este un somn foarte lung, dar se spune că „în timpul somnului se duce toată boala”. Încet-încet îi revine şi pofta de mâncare şi sperăm că în curând va fi în puteri.

I-am scris toate aceste lucruri cumnatei mele din California, care mi-a dat adresa părintelui Mitrofan.

Vă cer sfintele dumneavoastră rugăciuni şi binecuvântare pentru noi, robii lui Dumnezeu - Theodore şi Catherine.

Cu mult respect, a dumneavoastră,

Catherine Nicolaevna Verhițchi,
Buenos Aires, Argentina,
Praznicul Sfintei Treimi – Rusaliile, 14 iunie 1970

53. Ajutor pentru găsirea unui serviciu

Slăvindu-l pe Arhiepiscopul nostru de neuitat, Ioan, aş vrea să împărtăşesc şi altora cum am simţit de mai multe ori puterea minunilor săvârşite prin rugăciunile sale.

Am ajuns în America împreună cu fiul meu pe 25 ianuarie 1952. Veneam din Tubabao, din Filipine, unde mă urcasem pe vapor venind direct din spital. În America ne-am stabilit în casa celui care ne plătise călătoria. Starea mea de sănătate era proastă şi de aceea era greu să găsesc de lucru; în plus, eram într-o ţară străină, unde se vorbea o limbă străină. Disperată, i-am scris Arhiepiscopului Ioan, rugându-l cu lacrimi ca, prin sfintele sale rugăciuni, să mă ajute în această situaţie dificilă. A doua zi, după ce am trimis

scrisoarea, am fost chemată şi mi s-a oferit un loc într-o fabrică.

Munca era grea, dar cu harul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Fericitului Ioan am reuşit să lucrez un an şi jumătate acolo fără nici o problemă. Ţinând cont că eram dezavantajaţi ca imigranţi, am simţit lămurit că, datorită rugăciunilor Fericitului Ioan, mi s-a dat o infuzie de energie, atât morală, cât şi fizică, dovedită în chip atât de minunat prin găsirea serviciului, ceea ce a dus la reuşita stabilirii noastre într-o ţară străină.

Nina Sigizmundovna Makavoi,
Bryte, California,
mai 1968

54. Tămăduirea degetelor

A doua oară când Fericitul Ioan a mijlocit pentru mine a fost când am primit vindecare în timpul vieţii sale. Lucram 1a o fabrică de aparate electronice. Trebuia să polizez pe o curea electrică de ascuţit cam trei mii de piese foarte mici pe zi. Degetele îmi erau foarte solicitate şi articulaţiile au început să „sară” de la locul lor, lucru neplăcut şi dureros. Am consultat mai mulţi doctori. La început le-au aplicat căldură într-un fel special, dar nu a fost de ajutor. Apoi m-au operat la ambele degete, dar ele au continuat „să sară” din articulaţii, la fel ca înainte. După două luni, au mai încercat o operaţie, dar starea mea a rămas aceeaşi. Eram disperată şi nu ştiam ce să fac.

Pe atunci, dragul nostru Arhiepiscop Ioan urma să viziteze Los Angeles-ul şi m-am dus şi eu acolo. Erau mulţi oameni; toată lumea voia să primească binecuvântare. Eu stăteam într-o parte, cu degetele bandajate, îmi era greu să răzbat printr-o asemenea mulţime. În acel moment, părintele Boris Kriţki s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

- De ce nu-i ceri Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru tine?

I-am arătat mulţimea care îl înconjura pe Fericitul Ioan. El m-a luat de mână şi a început să se deplaseze energic prin mulţime, cerând să fie lăsată să treacă o persoană bolnavă. M-am apropiat de Fericitul Arhiepiscop şi i-am spus pe scurt ce aveam, cerându-i cu ochii în lacrimi să se roage pentru mine.

Şi s-a petrecut o minune prin rugăciunile sale. La puţin timp după aceasta, m-am dus din nou la părintele Boris, care m-a întrebat:

- Ce-ţi mai fac degetele ?

Degetele? Eram mirată, fiindcă uitasem cu totul de ele. Degetele mele erau complet sănătoase. Era neîndoielnic o minune. Mare este puterea neuitatului nostru Arhiepiscop Ioan.

Nina Sigizmundovna Makavoi,
Bryte, California,
mai 1968

55. Dispariția unui carbuncul

Rugăciunile Fericitului Ioan au mai săvârşit încă o minune cu mine. Iată ce s-a întâmplat:

Înotând în mare, am făcut o infecţie. Aceasta s-a transformat într-o umflătură uriaşă pe gât, care s-a dovedit a fi un carbuncul foarte primejdios. De la el mi s-a umflat nu numai gâtul, ci şi capul. Mi s-a injectat penicilină, dar nu a fost de ajutor. Nici nu evolua, nici nu dispărea. Mi se părea că nu o să mai pot îndura şi o să mor.

Şi astfel, când a devenit deosebit de grav, mi-am folosit ultimele puteri pentru a pune mâna pe telefon şi a-i cere lui A.T. Simonovici să mă pomenească la Proscomidie, la Sfânta Liturghie. După aceea, am luat o pastilă şi am adormit.

Când m-am trezit, am aflat vestea îmbucurătoare că A.T. Simonovici îi trimisese imediat o telegramă în Franţa Fericitului Ioan, cerându-i să se roage pentru mine. Când am aflat aceasta, mi-a pierit şi cea mai mică umbră de îndoială cu privire la însănătoşirea mea. După trei zile a venit răspunsul Fericitului Ioan: „Mă rog".

De vreme ce carbunculul persista şi nu se spărgea, doctorii au tăiat o parte din el, pentru biopsie. Şi de-abia după aceea au aflat cum să-l trateze. Au trecut patru luni. Când m-am făcut în sfârşit bine, doctorul Rybo i-a spus soţului meu în prezenţa mea:

- Nu mă aşteptam la rezultate bune. Viaţa soţiei dumneavoastră a fost salvată printr-o minune.

Şi eu ştiam că rugăciunile Arhiepiscopului Ioan îmi redaseră sănătatea şi mă puseseră pe picioare.

Întotdeauna credincioasă dragului nostru Fericit Ioan şi slăvindu-l,

Nina Sigizmundovna Makavoi, Bryte, California, mai 1968

56. Ajutor pentru a nu face o operație

L-am cunoscut prima dată pe Prea Sfinţia sa, Arhiepiscopul Ioan, pe când biserica noastră din Paris era adăpostită, modest, într-un garaj de pe Strada Ribera. Acolo slujea duminica, venind de la Versailles, unde locuia la Şcoala de cadeţi.

Pe atunci lucram ca şofer de taxi, închiriind o maşină de la un garaj şi dându-i proprietarului ei o anumită parte din ce câştigam în fiecare zi. Mergeam în mod regulat la modesta noastră biserică.

Într-o duminică, epitropul bisericii m-a întrebat dacă nu vreau să-l duc pe episcop cu maşina la Versailles. Am primit, dar episcopul a fost reţinut mult timp în biserică: trebuia să vorbească ba cu unul, ba cu altul, pentru a le spune ce să facă sau pentru a lua diferite hotărâri. În cele din urmă am pornit.

Tot drumul, episcopul a stat lângă mine şi a vorbit. Ne-am adus aminte de anii petrecuţi în corpul de cadeţi; s-a bucurat să audă că am fost şi eu cadet, deşi în alt corp - Vladimir-Kiev. Toată călătoria a fost plină de discuţii însufleţite. Eu încă nu pot să-mi dau seama cine conducea maşina sau de ce putere era purtată.

Când am ajuns, în sfârşit, în Versailles, episcopul, după ce mi-a dat binecuvântare, m-a lăsat să plec. De-abia atunci am putut să-mi încep lucrul. Pierzând atâtea ore preţioase, eram îngrijorat, neştiind dacă o să mai pot avea atâtea curse ca să-i pot da şefului meu banii cu care îi eram dator. Mă îngrijoram însă zadarnic: mi-a mers atât de bine, încât în scurt timp am strâns mai mulţi bani decât era necesar. Am fost incredibil de binecuvântat.

Nu am nici o îndoială că reuşita aceasta excepţională mi-a fost trimisă fiindcă episcopul s-a rugat pentru mine, pentru serviciul pe care i-l făcusem. De atunci l-am condus de multe ori cu maşina şi nu a trebuit niciodată să îmi fac griji - întotdeauna mi-a

mers bine.

Când Arhiepiscopul Ioan a întemeiat în Paris, pe strada Claude Lorrain, minunata biserică închinată Tuturor Sfinţilor Rusiei, avea acolo şi chilia sa modestă şi slujea în fiecare zi, dacă putea. Miercurea şi vinerea în Postul Mare săvârşea „Liturghia Darurilor mai înainte Sfinţite", în timpul căreia eram numai trei oameni în biserică: episcopul, în altar, unde împreună cu el slujea părintele Mitrofan, şi eu în strană. Când slujea, acest mare rugător ştia să exprime şi să trezească în ceilalţi o deosebită putere a credinţei şi sârguinţă în rugăciune.

Când am fost secretarul consiliului parohial al bisericii noastre, m-am convins - nu numai la şedinţe, ci şi din întâlnirile de afaceri - cu câtă înţelepciune, simplitate şi iubire creştină ştia episcopul să rezolve problemele complicate care apăreau adesea. În vremea sa, biserica şi parohia noastră au fost înfloritoare, deoarece eram ocrotiţi de rugăciunile sale mântuitoare.

Îmi amintesc un astfel de caz. Printre enoriaşii noştri se numărau şi doi soţi, numiţi T.S. Bărbatul s-a îmbolnăvit şi a fost dus la spital, unde doctorii i-au propus singurul lucru care îl putea salva: operaţia imediată. Bolnavul şi-a trimis soţia la Fericitul Ioan pentru a-i cere sfat şi binecuvântare. Soţia a venit la biserica de pe strada Claude Lorrain, dar nu a putut să vorbească cu Episcopul - acesta plecase cu treburi la Bruxelles. Părintele stareţ Mitrofan i-a spus:

- Fericitul Ioan mă sună în fiecare zi la o anumită oră. O să vorbesc în curând cu el şi îi voi spune de bolnav.

Aşa s-au înţeles, iar când Fericitul Ioan a aflat de operaţia propusă, s-a gândit

un timp, s-a rugat, bineînţeles, şi a spus:

- Nu este nevoie de operaţie, o să se facă bine.

A doua zi de dimineaţă, bolnavul nu a acceptat să fie operat şi a fost externat. S-a făcut bine şi mai trăieşte şi azi.

Şi mie mi s-a întâmplat ceva asemănător.

În 1965, m-am înscris la pelerinajul anual în Ţara Sfântă. Cu zece zile înainte de plecare, m-am îmbolnăvit pe neaşteptate de o boală ciudată, într-o formă atât de gravă, încât nu se mai putea concepe să plec undeva. M-am grăbit imediat să-i scriu Fericitului Ioan în San Francisco şi i-am anunţat pe conducătorii grupului. Cu trei zile înainte de plecare, am primit o scrisoare de la Fericitul Ioan. Nici o vorbă de boala mea acolo! Îmi dădea binecuvântare să plec în pelerinaj şi chiar, fiindcă fusesem de multe ori în Ţara Sfântă, îmi încredinţa doi noi pelerini.

După ce am primit scrisoarea, „am uitat” automat de boala şi durerile mele. Cu binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan, pelerinajul din acel an s-a dovedit a fi cel mai plin de har.

Mai pot spune şi că dumnezeiescul nostru ierarh slujea pentru ultima dată în Europa - o Sfântă Liturghie la mănăstirea Lesna -, când Domnul nostru mi-a trimis marea Sa milă: mi-a îngăduit să-i slujesc episcopului în altar, îmbrăcat în stihar, îndeplinindu-mi astfel dorinţa arzătoare. Cred că acest lucru a avut o semnificaţie deosebită.

Fără îndoială, Fericitul nostru Ioan se află acum înaintea tronului lui

Dumnezeu Celui Preaînalt şi nu încetează să se roage pentru noi. Iar noi cei de pe pământ trebuie să alergăm la mijlocirea sa, cerându-i sfintele sale rugăciuni. Căci ştim că pururea-pomenitul Arhiepiscop Ioan este omul lui Dumnezeu, iar canonizarea sa de către Biserica luptătoare este numai o chestiune de timp.

Pot mărturisi sub jurământ despre adevărul celor de mai sus.

Nikolai Ivanovici Bucinski,
Montmorency, Franța,
7/20 martie 1977

57. Tămăduire de o boală a creierului

Am venit în Shanghai în 1946. Fiind tânără şi urmând modei, foloseam foarte mult ruj de buze. Odată, m-am dus la catedrală când slujea acolo Episcopul Ioan. La sfârşitul Liturghiei m-am dus la el ca să iau binecuvântare, vrând să sărut Crucea; însă el nu mi-a dat-o ca să o sărut. M-am tras deoparte şi am aşteptat un timp. Apoi m-am dus iar: el m-a binecuvântat, dar nu m-a lăsat să sărut Crucea.

Ieşind din catedrală aproape plângând, i-am spus unei doamne că episcopul nu mi-a dat voie să sărut Crucea. Dar femeia aceea mi-a spus:

- Uită-te la tine, cât ruj ai pe buze!

De atunci nu mi-am mai dat niciodată cu ruj când mergeam la biserică şi îi mulţumesc Fericitului Ioan pentru acest lucru.

Am plecat din Shanghai împreună cu emigranţi ruşi în insula Tubabao din Filipine. Toţi cei care veneau acolo erau aşezaţi pe sectoare. În Sectorul 11 era împreună cu noi o rusoaică, Olimpiada Elnik. Iată ce mi-a povestit aceasta:

„În Shanghai locuiam cu mama, care este în vârstă, într-o cameră foarte mică, de care făcusem rost cu mare greutate. Plătisem o sumă mare de bani pentru cheie, cum se obişnuia acolo. Era greu să ai un apartament şi fără mulţi bani era aproape imposibil să ai o cameră.

Proprietăreasa noastră era o femeie ursuză, nervoasă, dar o suportam pentru că nu aveam unde să ne ducem în altă parte. Într-o zi a venit şi ne-a spus brutal că trebuie să ne mutăm, pentru că vinde casa şi că până la o anumită dată camera noastră trebuie eliberată. Lacrimile şi rugăminţile noastre nu au avut nici un efect asupra ei. Mama şi cu mine eram disperate, ştiind bine că era pur şi simplu imposibil să găseşti o cameră undeva. Nu ştiam ce să facem.

Mi-a venit gândul să mă duc să-i cer Episcopului Ioan să se roage pentru noi. Auzisem că episcopul se roagă toată noaptea în catedrală. Am scris o scrisoare în care am povestit tot necazul nostru, implorându-l să se roage pentru noi.

La ora 4 dimineaţa, când încă era întuneric, m-am dus la catedrală. Era deschis. Am intrat; era înfricoşător. Catedrala pustie era cufundată în beznă; numai ici şi colo pâlpâiau candele în faţa icoanelor. Uitându-mă în jur, am văzut o siluetă

îngenuncheată lângă iconostas, în partea dreaptă. Era episcopul. M-am apropiat cu sfială şi mi-am întins către el mâna în care ţineam scrisoarea, cerându-i să se roage. Dar el mi-a dat la o parte mâna, m-a binecuvântat şi mi-a spus:

- Mergi cu Dumnezeu, totul o să fie bine.

Am plecat şi de-abia atunci mi-am amintit că de frică nu îi spusesem nimic despre necazul nostru. Nu-mi luase scrisoarea, deci cum putea să ştie pentru ce îi cerusem să se roage?

M-am întors acasă abătută şi m-am culcat. Dimineaţa devreme, cineva a ciocănit la uşă. Când am deschis am văzut-o pe proprietăreasa noastră, care ne-a zâmbit politicos (ceea ce nu se mai întâmplase până atunci) şi ne-a spus:

- Am hotărât să nu vând casa. Rămâneţi şi locuiţi aici cât aveţi nevoie".

Aceste lucruri mi-au fost povestite mie personal şi nu mă îndoiesc de adevărul lor. Olimpiada este o femeie evlavioasă şi cinstită, care trăieşte acum în Australia.

Cred că viaţa fiicei mele a fost salvată datorită rugăciunilor Fericitului Ioan. La zece ani, fetiţa a făcut meningită. Fericitul Ioan a vizitat-o de două ori la spital, cu Icoana făcătoare de minuni din Kursk a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Prin rugăciunile sale, ea s-a făcut bine şi boala nu a lăsat nici o urmă.

Slavă puterii Tale, Doamne!

Acum trebuie să spun ceva despre mine. Toată viaţa, înaintea momentelor cruciale, am avut vise profetice, care s-au împlinit. L-am visat pe Fericitul Ioan şi o să-mi amintesc totdeauna acest vis, fiindcă m-a întărit în credinţă.

La scurtă vreme după moartea arhipăstorului nostru, am avut acest vis: o biserică uriaşă era plină de oameni care plângeau amar, cu voce tare, moartea Fericitului Ioan. Eu stăteam într-o cameră mică alăturată, lângă un coşciug, ca într-o criptă. În acel coşciug l-am văzut pe Fericitul Ioan. M-am apropiat şi m-am uitat la chipul său. Mi-a zvâcnit inima când am văzut că are ochii deschişi. Şi el, cu o privire pătrunzătoare, intensă, se uita drept în sufletul meu, cum făcuse şi în timpul vieţii sale, şi mă privea cu dragoste şi cu o bucurie evidentă.

Am fost foarte mişcată. Cu bucurie şi emoţie, m-am dus la uşa care dădea în biserică, am deschis-o larg şi am început să strig tare către oamenii de acolo:

- Nu mai plângeţi şi jeliţi! Ştiu că arhipăstorul nostru trăieşte, i-am văzut ochii! Nu plângeţi, el trăieşte! E fericit! Trăieşte! Trăieşte!

Şi m-am trezit strigând că Fericitul Ioan trăieşte.

Prietena mea din copilărie şi colega mea de la şcoala de maici [din Shanghai], Alla Leonova, şi-a pierdut soţul. Când era în Mukden, în 1945-1946, a fost luat de sovietici şi trimis într-un lagăr de concentrare din Siberia. Alla a fost nevoită să crească singură doi copii.

În 1949, găsindu-se, ca mulţi alţii, pe insula Tubabao, s-a dus la Fericitul Ioan, înainte de a pleca în Australia, cerându-i voie să divorţeze, de vreme ce era limpede că nu

mai exista nici o şansă să-şi revadă vreodată soţul. Fericitul Ioan i-a spus:

- Dacă vrei, divorţează, însă îţi vei mai vedea soţul. Cuvintele Fericitului Ioan s-au împlinit. După 28 de ani, în 1977, soţul ei a ajuns în San Francisco, în urma încercărilor reuşite ale fiicei sale.

În luna mai a anului 1978, Alla s-a îmbolnăvit foarte rău. Creierul ei a fost atacat de un virus. Am fost sunată noaptea şi mi s-a spus că de cinci zile este în comă. Mai mulţi preoţi au venit la ea şi s-au rugat.

În dimineaţa următoare, după ce m-au sunat, m-am dus la catedrală, am trimis numele ei la altar, la Liturghie, şi apoi am coborât în cripta Fericitului Ioan. Am strecurat un bileţel de pomenire pentru sănătatea Allei sub mitra de pe raclă. Mai târziu mi s-a spus că exact la acea oră ea a deschis ochii. Slavă puterii Tale, Doamne! Slavă puterii rugăciunilor slujitorului Tău!

La început, memoria Allei era slăbită, însă în scurt timp - spre uimirea tuturor doctorilor - a început să-şi revină, şi boala a părăsit-o fără nici o urmă! Doctorii spun că cine are această boală, chiar dacă îi supravieţuieşte, ceea ce se întâmplă rar, rămâne cu sechele.

Adeseori eu, păcătoasa, mă îndurerez şi mă rog şi plâng pentru că duhovniceşte sunt oarbă şi proastă. Mă gândesc adesea „Doamne, Doamne! Un atât de mare Sfânt şi rugător, cu o putere duhovnicească aşa de mare, a trăit printre noi şi noi - nu noi, ci eu - l-am preţuit aşa de puţin”.

În general nu suntem prea deştepţi, nu suntem nişte oi clarvăzătoare. Nu ne

preţuim păstorii. Şi Alla spune acelaşi lucru.

Iartă-mă, Fericite Ioane, iartă-mă pe mine, păcătoasa şi nevrednica!

Cu dragoste în Iisus Hristos,

Vera S. Terehov,

San Francisco, California

27 iulie 1978

58. Tămăduire de arsuri ale pielii

L-am cunoscut foarte bine pe Fericitul Ioan când locuiam în Shanghai. Fiul nostru îl ajuta la altar pe sfântul episcop, în inima căruia şi el, şi noi ocupam un loc deosebit. Ştim multe întâmplări minunate, de netăgăduit la care au asistat mulţi oameni care au mărturisit prin viu grai despre ele. Însă nu au fost publicate atât de multe. De aceea vrem ca povestirile noastre, aşa scurte cum sunt, să vadă lumina tiparului.

Când am venit din China în America, ne-am stabilit în Monterey. Fericitul Ioan ne-a vizitat de câteva ori în vremea când fostul său paracliser, fiul nostru Vladimir, mergea la şcoală. Avem chiar o fotografie reuşită, noi împreună cu sfântul episcop în faţa Bisericii Sfântul Serafim, unde fiul nostru a fost, de asemenea, ajutorul la altar al părintelui Grigorie Kravcina, parohul acelei biserici.

Trebuie să mărturisesc că în acea parohie s-au întâmplat mai multe lucruri neplăcute, ceea ce ne-a slăbit râvna de a merge la biserică. Însă, de vreme ce Arhiepiscopul Ioan îi tot scria fiului nostru să nu se lase de biserică, el s-a simţit obligat să meargă regulat şi făcea acest lucru cu sârguinţă. Eu însă am cârtit. Într-o zi, când mi s-a reamintit să duc oamenii cu maşina la biserică, am protestat, spunând că, la un asemenea stres, nu merită să dai banii pe benzina de care este nevoie pentru a ajunge la biserică...

La foarte puţin timp după aceea, ni s-a întâmplat ceva groaznic. Pe 2 mai 1954, eram singură acasă şi încercam să scot cu benzină petele de pe o pelerină de ploaie de cauciuc. Eram pe veranda noastră mică; toate ferestrele erau închise. Din cauza unui încălzitor cu gaze deschis, a avut loc o explozie. Totul era cuprins de flăcări şi eu ardeam. Am sărit afară şi m-am scufundat într-o piscină. Vecinul nostru a chemat salvarea.

A venit un doctor, care a spus că era o minune că ochii îmi scăpaseră neatinşi, ţinând cont că se topiseră şi geamurile ferestrelor. Am fost dusă de urgenţă la spital, unde am zăcut câteva zile, apoi m-au adus acasă pe targă şi în fiecare zi mă vizitau un doctor şi o asistentă. Am zăcut acasă şapte luni. Mâinile şi picioarele, de la călcâi la genunchi, ca şi faţa şi gâtul, erau acoperite în întregime de arsuri. Nu puteam dormi pentru că aveam peste tot puroi. Doctorul îmi schimba zilnic pansamentele, dar nimic nu era de folos.

De-abia după şapte luni mi-am amintit de Fericitul Ioan şi i-am scris o scrisoare, spunându-i: „Patru doctori mi-au spus că o să rămân infirmă pentru restul zilelor. Singura mea nădejde este în rugăciunile dumneavoastră”.

Am trimis scrisoarea şi am început să număr zilele până când avea să o primească. După cinci zile, într-o seară, i-am spus soţului meu că episcopul o să primească scrisoarea mea, o să se roage pentru mine şi o să-mi fie mai bine. Am dormit atunci fără nici o problemă toată noaptea, până la ora şase dimineaţa. Am fost uimită să descopăr apoi că picioarele erau puţin mai uscate şi că starea mea începuse să se îmbunătăţească.

Când a venit doctorul, la ora patru ca să îmi schimbe bandajul, a văzut şi el şi a spus că este o minune. Am început să-mi revin rapid şi acum sunt perfect sănătoasă, deşi bineînţeles că am pe tot corpul urme de la acel accident groaznic. Mai târziu, episcopul mi-a confirmat că a primit scrisoarea mea şi că evident s-a rugat. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat fără sfânta sa mijlocire.

Domnul și doamna Vladimir Sirakuzov,
Pacific Grove, California,
august 1967

59. Îndepărtarea eczemei

Prin rugăciunile Fericitului Ioan s-au săvârşit multe minuni, chiar şi în familia noastră. Pe când eram în Shanghai în 1935, imediat după ce ne-am căsătorit, soţul meu a făcut eczemă şi i se aduna lichid în toate cutele pielii. Era groaznic. Am încercat toate leacurile posibile şi nimic nu a fost de folos.

De ziua lui onomastică, pe 15/28 iulie, soţul meu s-a dus la biserică şi s-a împărtăşit. I-am rugat pe preoţi să ne facă molitva pentru bolnavi, separat de ceilalţi, dar din cauză că era Sfântul Vladimir şi că erau mulţi care îi purtau numele, după Liturghie, preoţii au ieşit şi au făcut molitva pentru toţi.

Când am văzut că această molitvă comună s-a terminat şi că preotul intră în altar şi apoi pleacă din biserică, m-am dus la pangar şi am cerut să ni se facă o molitvă separată, însă mi s-a spus că este prea târziu, pentru că se făcuse una comună. Eram supărată că mai aveam doar doi dolari şi am izbucnit în plâns. Stăteam pe trepte şi plângeam în hohote.

Deodată, a venit la mine Fericitul Ioan, care m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că eu cred în puterea molitvei pentru bolnavi, dar nu a uneia comune. Atunci episcopul mi-a spus să mă liniştesc. Cineva s-a dus să îl aducă pe preot, care plecase deja. Preotul a început să slujească, în timp ce episcopul a intrat în altar şi a început să se roage stăruitor Domnului. S-au rugat îndelung. Când au terminat, Fericitul Ioan a ieşit din altar cu o icoană a Sfântului Vladimir, l-a binecuvântat pe soţul meu cu ea şi a spus liniştit:

- Mergi cu Dumnezeu şi totul o să fie bine.

Şi, spre uimirea noastră, la puţin timp după aceea, boala soţului meu a dispărut - şi nu a mai revenit până în ziua de azi!

Domnul și doamna Vladimir Sirakuzov,
Pacific Grove, California,
august 1967

60. Tămăduirea imediată a unei boli îndelungate

Când era în Shanghai, Fericitul Ioan nu folosea niciodată ricşele, considerând că nu este bine ca fiinţele umane, care au fost făcute după chipul lui Dumnezeu, să fie folosite ca animale care să tragă alte fiinţe umane. De aceea se ducea pe jos oriunde şi, bineînţeles, adeseori la toate spitalele.

Aveam o prietenă internată la Spitalul evreiesc, pe care a vizitat-o Fericitul Ioan. Această prietenă a mea, o rusoaică ortodoxă, i-a povestit totul despre el pacientei de lângă ea, care era evreică. Aceasta a spus:

- Ce păcat, eu am altă religie şi episcopul dumneavoastră nu o să se roage pentru mine.

Femeia era de doi ani ţintuită acolo, la pat. Când Fericitul Ioan a venit din nou să o viziteze, prietena mea i-a spus:

- Ce păcat, nu o să vreţi să vă rugaţi pentru această prietenă a mea, pentru că este evreică.

Atunci episcopul a spus:

- Înaintea lui Dumnezeu toţi oamenii sunt egali.

S-a dus să o întrebe cum o cheamă şi a început să se roage.

După câteva zile numai, acea doamnă şi-a revenit! Ea a venit la catedrala noastră la Fericitul Ioan şi i-a spus:

- V-aţi rugat pentru mine şi m-am făcut bine. Vreau să trec la ortodoxie.

Însă episcopul i-a răspuns că numai faptul că s-a însănătoşit nu este motivul cel bun pentru care să vrea să devină ortodoxă şi nu a vrut să o boteze.

Aceste lucruri s-au întâmplat în anii 1930.

Domnul și doamna Vladimir Sirakuzov,
Pacific Grove, California,
august 1967

61. Scăparea celor fără de casă

Doamna Granovski, care trăieşte acum în Miami, Florida, ne-a povestit următoarele:

Când ea şi familia ei au sosit în Shanghai, nu aveau nici un ban şi, din cauza sărăciei, au locuit temporar în nişte săli de clasă din Şcoala de Comerţ, denumită „Remi”. Au locuit acolo cam două luni, însă trebuiau să plece până pe data de 15 a lunii următoare, fiindcă urma să reînceapă şcoala. Frământându-se, neştiind ce să facă, s-a dus la Fericitul Ioan. Acesta s-a uitat la ea cu o privire concentrată şi apoi i-a spus:

- Nu-ţi face griji. O să vă mutaţi pe 15.

Ea s-a întrebat cum se poate întâmpla aşa ceva, de vreme ce soţul ei era şomer. Dar Fericitul Ioan a spus, liniştit:

- Mergi cu Dumnezeu!

Şi exact la data de 15 a acelei luni, soţul ei a primit de undeva nişte bani la care nu se aşteptau şi, fericiţi, s-au putut muta, întocmai cum le prezisese el.

A mai fost un caz interesant, când Fericitul Ioan a tămăduit un fiu bolnav al unui om de prestigiu din Manila, Filipine; şi alt caz, cu o americancă paralizată din San Francisco, care stătea de ani de zile într-un scaun cu rotile şi apoi s-a ridicat. Fericitul Ioan a venit la acea biată femeie cu Icoana din Kursk. Din păcate, detaliile acestor întâmplări nu-mi sunt cunoscute. Ar fi bine să le aflăm.

Domnul și doamna Vladimir Sirakuzov,
Pacific Grove, California,
august 1967

62. Salvarea unui ochi

Am venit din Iran în San Francisco, în martie 1963 şi de-abia ne stabiliserăm când, în mai, Michael, fiul meu de şaptesprezece ani şi jumătate, a avut un accident îngrozitor. Eu cred că a fost salvat în chip minunat prin rugăciunile Fericitului Ioan.

Când am ajuns în San Francisco, am cunoscut o altă familie care, de asemenea, de-abia venise din Iran. Fiul lor mai mare, George Nazarenko, era de aceeaşi vârstă cu Michael şi amândoi au devenit ajutoarele Fericitului Ioan la altar. George şi-a cumpărat maşină şi cei doi prieteni se plimbau cu ea, foarte entuziasmaţi.

Într-o zi, în mai, undeva pe lângă San Rafael, a fost un accident pe şosea şi

maşina în care se aflau George şi Michael a intrat drept în şasiul maşinii deja răsturnate. George şi-a rupt nasul şi s-a rănit la faţă. Partea dreaptă a capului lui Michael era spartă şi ochiul drept îi atârna afară din orbită. Am fost chemată imediat la spitalul din San Rafael şi am alergat acolo. Situaţia era foarte gravă: viaţa lui era în pericol.

Când am ajuns noi, Fericitul Ioan era deja acolo. Sunt încă uimită, întrebându-mă de unde putuse să afle şi, fiind atât de ocupat, cum de ajunsese atât de repede acolo. El a fost cel care m-a întâmpinat atunci când am ajuns şi a început să mă îmbărbăteze. Am fost impresionată şi am început să-mi cer scuze, spunând că este atât de ocupat şi cu toate acestea a venit acolo, deşi are atâtea alte îndatoriri. El mi-a răspuns cu dragoste:

- Matuşka, (nu eram soţie de preot) totul o să fie bine cu fiul tău! Dumnezeu o să-i salveze ochiul.

Eu i-am spus din nou că îi mulţumim pentru aceasta, dar este atât de ocupat etc... El m-a asigurat că este datoria lui să se roage pentru bolnavi şi mi-a spus că a fost prezent la operaţie, tot timpul cât a durat aceasta. Doctorul acela bun i-a salvat ochiul lui Michael, i-a pus treizeci şi şase de copci şi, deşi operaţia costa douăzeci şi trei de mii de dolari, nu ne-a cerut decât două mii, fiindcă eram imigranţi săraci. George a făcut operaţie plastică la nas şi acum este bine.

Întotdeauna l-am respectat şi l-am cinstit mult pe Fericitul Ioan şi m-am simţit copleşită în prezenţa sa. Îi ceream mereu binecuvântarea şi încercam să fiu prezentă de fiecare dată când slujea.

Viaţa noastră în America a fost binecuvântată prin sfintele sale rugăciuni şi viaţa şi vederea fiului meu au fost salvate în chip minunat. Deşi acum, după douăzeci şi trei de ani, are adesea dureri de cap, fiindcă i-au fost vătămaţi nervii frunţii, în rest este sănătos, având o funcţie de răspundere la o firmă de aparate de aer condiţionat. Cele două fiice ale mele, Elizabeth şi Tatiana, precum şi mama mea pot sluji drept martori pentru cele povestite.

Olga N. Viisusev,
Sacramento, California,
21 august 1986

63. Regăsirea unui prieten pierdut

Dragi Părinţi,

Vă mulţumesc foarte mult pentru ultimele numere despre Arhiepiscopul Ioan. Povestirile Zinaidei V. Julem şi ale părintelui George Larin despre experienţele pe care le-au trăit alături de Fericit au fost înălţătoare şi ziditoare de suflet. Ambele m-au ajutat să-mi sporesc credinţa. Mă rog ca mulţi dintre norocoşii care au trăit alături de Arhiepiscop să scrie despre timpul petrecut cu el.

Vă rog să-mi îngăduiţi să povestesc o minune legată de Arhiepiscopul Ioan care ni s-a întâmplat mie şi soţiei mele în vara aceasta, când călătoream prin ţară.

Înainte de a pleca din San Francisco, am vizitat cripta Arhiepiscopului Ioan, pentru a-i cere binecuvântarea. Primind atunci o prescură, eram siguri că purtând-o cu noi aveam binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan pe timpul călătoriei. L-am vizitat pe tatăl meu în Aspen, Colorado.

Într-o zi când ne duseserăm să luăm nişte fotografii pe care le făcuserăm, eu aşteptam în maşină şi am avut un impuls să mut maşina în altă parte. Atunci l-am văzut pe un prieten foarte apropiat de-al nostru, din biserica din Indianapolis, pe care nu-l mai

văzusem de ani de zile. El mi-a explicat că se descurcase atât de bine la şcoală, încât fusese trimis la Aspen să muncească vara la festivalul de muzică.

L-am invitat acasă la tatăl meu ca să ne rugăm împreună. El ne-a spus că are nişte ulei din cripta Arhiepiscopului Ioan, pe care însă nu l-a folosit decât în ultimele trei zile, rugându-se să se întâlnească cu cunoscuţi de-ai săi. Am împărţit toţi o parte din prescură şi I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru mijlocirea Sfinţilor Săi. Ştiu că Arhiepiscopul Ioan a fost cel care ne-a adus împreună.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Jacob Myers,
Atlanta, Georgia,
13 august 1986

64. Salvarea piciorului unui copil

Mă simt apropiată de Fericitul Ioan, fiindcă de fiecare dată când mă rog lui simt un răspuns cald şi iubitor imediat din partea a ceea ce cred sincer că este duhul sau prezenţa sa din locul unde sfinţii stau cu Dumnezeu. Răspunsul duhovnicesc pe care îl simt este curat, sfânt şi liniştitor, cum este, bineînţeles, şi prezenţa Domnului nostru Iisus Hristos, de care Fericitul Ioan trebuie să fie foarte aproape.

De curând, fiul meu de cinci ani a sărit jos de pe bancheta din spate a camionetei noastre Chevrolet şi piciorul stâng i-a fost prins în întregime sub roata din

spate, când maşina s-a oprit. Copilul a ţipat şi soţul meu a încremenit şi s-a temut să dea înapoi, înainte de a ieşi să vadă exact cum era prins sub maşină. Până a ajuns el la băiat şi eu am trecut pe locul şoferului ca să dau maşina de pe el, piciorul copilului a stat, aproape un minut întreg, sub greutatea unei maşini de nouă persoane.

L-am dus cu blândeţe în casă, pe când el continua să ţipe, şi mi s-a dăruit o pace adâncă şi un mare calm, aşa cum li se întâmplă uneori mamelor rugătoare. Am simţit imediat impulsul de a mă ruga Fericitului Ioan Maximovici. Mi-am pus mâinile pe piciorul copilului, acolo unde cauciucul lăsase o urmă adâncă. Ne-am rugat câteva minute şi fiul nostru s-a liniştit. M-am simţit complet asigurată de Fericitul Ioan că „totul este bine”.

Însă, după cum ne îndeamnă bunul simţ, ne-am gândit că s-ar putea să aibă ceva rupt sau sfărâmat la gambă sau la genunchi şi ne-am hotărât să îl ducem imediat să i se facă o radiografie. Încrezătoare în răspunsul imediat de vindecare al Fericitului Ioan, care vine de fiecare dată când mă rog pentru copiii mei, m-am gândit că am fi binecuvântați dacă în următoarele şase luni piciorul băiatului ar fi numai învineţit şi ar arăta rău - m-am rugat fierbinte să nu fi fost afectat definitiv.

Ei bine, doctorul nu a găsit nici un os rupt sau fisurat, spunând că este o minune. Când fiul nostru a adormit, urmele de roată deveniseră de un roşu închis. (Totul s-a întâmplat pe la orele şapte-nouă seara). A doua zi de dimineaţă pe picior nu mai era nimic (nici o urmă, nici o vânătaie), iar eu eram încântată. În ziua aceea a şchiopătat puţin, iar seara târziu şi a doua zi a alergat şi s-a jucat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic...

Fericitul Ioan îşi întinsese mâna şi îl binecuvântase pe băieţelul meu şi îl vindecase complet cu dragostea şi blândeţea lui Iisus Hristos. Îi sunt atât de recunoscătoare Fericitului Ioan şi personal sunt convinsă că este un sfânt care locuieşte în Ceruri acum, cu sau fără o canonizare oficială.

Sunt numai o mamă cu trei copii (al patrulea este pe drum). Însă ştiu că numai

un Sfânt de la Dumnezeu Însuşi poate aduce atât de multă dragoste, bunătate, alinare, căldură şi vindecare, şi bucurie imediată tâmplelor şi sufletelor mititele ale copiilor mei.

Fericitul Ioan a ajuns la inima mea fiindcă, indiferent cât de mare sau de mică nevoie am de el, atunci când mă rog cu sinceritate, el îmi răspunde întotdeauna. Mamele au adesea nevoie ca cineva din ceruri să le fie alături şi Îi mulţumesc cu umilinţă lui Dumnezeu, Tatălui nostru din Ceruri, pentru minunatul său slujitor, Fericitul Ioan, prin care este limpede că săvârşeşte multe minuni.

Nu cu mult timp în urmă, când cealaltă parte a duplexului unde locuiam s-a eliberat, doream să ne mutăm acolo, din câteva motive: aveam mai mult loc unde să ne creştem copiii, aveam grădină, era la marginea unui parc etc. Nici nu ne gândeam noi că, schimbându-se proprietarii clădirii, noul proprietar avea intenţia să crească foarte mult chiria, aşa încât nu ne vom mai permite să locuim acolo. L-am informat că o să ne căutăm altceva.

Ei bine, am tot căutat, dar nu am putut găsi nimic care să ne placă la preţul pe care ni-l puteam permite. În cele din urmă, disperată pentru că trebuia ca într-o săptămână să părăsim casa, m-am rugat Fericitului Ioan pentru un cămin pentru familia noastră, care să ne ofere lucrurile de care aveam nevoie. L-am lăsat însă pe Dumnezeu să hotărască de ce anume aveam nevoie, prin slujitorul Său şi făcătorul de minuni Fericitul Ioan.

La zece minute după ce m-am, rugat proprietarul a bătut la uşă şi i-a spus soţului meu că îi convine să ne ţină (putuse deja să vadă, vizitându-ne de câteva ori, că o să avem grijă de noua sa „investiţie”) şi s-a oferit să micşoreze chiria, încât să ne permitem să locuim în partea cealaltă, unde voiam noi de fapt să stăm. Nu numai atât, ci a pus un covor nou şi împreună cu fiul său au văruit peste tot, încât arăta foarte frumos.

Lucrurile despre care vorbesc sunt atât de materiale, însă, mamă fiind şi având în grija mea căminul familiei, pentru ca acesta să fie un loc unde să se manifeste Biserica cea singură adevărată şi un loc de rugăciune şi închinare - chilia noastră -, ferită de influenţa lumii decăzute (cel puţin în măsura în care nu îi dăm voie acelei lumi să intre), pentru mine contează foarte mult ca Dumnezeu să ne aleagă un loc atât de important.

Îţi mulţumesc, Fericite Ioane Maximovici, pentru că ai ascultat umilele mele rugăciuni. Am atâta încredere în acest Sfânt minunat! Slavă Părintelui nostru Iubitor!

Vă trimit dragoste întru Iisus Hristos, Domnul nostru,

Deborah Kuolt,
Portland, Oregon,
23 august 1986

Legătură mistică cu inimile copiilor

de Episcopul Sava de Edmonton

Un cuvânt către copii

Fericitul Ioan avea cu copiii o relaţie cu desăvârşire unică, un simţ deosebit pentru ei. În prezent, am mai multe însemnări privitoare la acest lucru. Să le prefaţăm însă cu o predică de-a sa, scrisă pentru copiii de la orfelinatul „Sfântul Tihon din Zadonsk”, pe care le-a trimis-o pe când era plecat, pentru mai multă vreme de lângă ei, în Europa. [atunci orfelinatul se mutase în San Francisco, California].

Ce cuvinte părinteşti calde! Ce simplitate şi putere conţine predica sa, ce grijă care cheamă conştiinţa copiilor!

„Intrarea în Biserică a Maicii Domnului
21 noiembrie 1952

Dragi copii!

Începând din această zi, cântăm Ia slujbele bisericeşti: „Hristos se naşte, măriţi-L!”. Aceste cuvinte ne vestesc Naşterea lui Hristos şi, astfel, suntem chemaţi să ne pregătim să-L întâmpinăm.

Ce înseamnă această pregătire? Înseamnă că trebuie să ne aducem sufletul în

starea de a fi, cum s-ar spune, iesle pentru Copilul Iisus Hristos. Praznicul are rolul de a ne ajuta să facem acest lucru.

La sfârşitul Postului Crăciunului, Biserica slăveşte în mod deosebit pe cei trei tineri şi pe proorocul Daniil, arătându-i a fi pilde vrednice de urmat. Şi cum au devenit ei vestiţi?

Ştiţi, când erau copii şi creşteau la curtea regelui Nabucodonosor, s-au lipsit de toate mâncărurile alese de la masa regelui, mâncând numai zarzavaturi, ca să nu calce legea Bisericii Vechiului Testament.

Dumnezeu i-a răsplătit pentru asemenea înfrânare şi supunere faţă de legea Bisericii, dăruindu-le înţelepciune, cu care şi-au întrecut toţi semenii.

Prin post, sufletele lor s-au întărit şi astfel au putut să respingă poruncile regelui de a se închina unui idol. Şi atunci când, din pricină că nu s-au supus poruncilor păgâneşti, cei trei tineri au fost aruncaţi într-un cuptor încins, iar Daniil, în cuşca leilor, Domnul i-a apărat de tot răul. În fiecare zi la Utrenie se cântă imnuri despre acest lucru, reamintindu-ne de eroismul acelor tineri şi dându-ni-i drept pildă.

Copii! Vă găsiţi acum într-o situaţie asemănătoare cu aceea a tinerilor din Babilon. Suntem înconjuraţi de oameni care nu cunosc Credinţa Ortodoxă şi nu se supun legilor Bisericii. Vă găsiţi în faţa unei alegeri - ori să vă ghiftuiţi cu toate mâncărurile oprite de Biserică, ori, asemenea lui Anania, Azaria şi Misael, să lepădaţi cu voie liberă ceea ce este oprit. Cu cine vreţi să fiţi - cu aceşti tineri sau cu cei care erau împotriva lor? Vreţi să-i urmaţi pe aceşti sfinţi care aveau vârsta voastră sau vreţi să apucaţi calea cea largă, dispreţuind toate regulile?

Cei trei tineri au avut nevoie de foarte multă bărbăţie şi tărie de caracter pentru a ţine legile Bisericii şi tradiţiile strămoşeşti - la urma urmei, erau numai patru în mijlocul unei mulţimi nenumărate de necredincioşi. Pentru aceasta, Domnul, în mila Sa, i-

a proslăvit înaintea întregii lumi pentru toate veacurile. Domnul vă va răsplăti şi pe fiecare dintre voi, dacă veţi urma pilda acestor tineri.

Oricând simţiţi ispita de a vă face pe plac mâncând ce mănâncă alţii care nu cunosc legile dumnezeieşti ale Bisericii lui Iisus Hristos, amintiţi-vă de Daniel şi de cei trei tineri. Apoi daţi-vă singuri răspuns - sunteţi cu ei, sunteţi gata să îi urmaţi şi să fiţi sub ocrotirea lui Dumnezeu sau vă interesează mai mult să vă bucuraţi de lucruri dulci care pot părea nevătămătoare, însă care ne fac, de fapt, să încălcăm ceea ce i-a făcut pe acei tineri puternici, slăviţi şi de neînvins. Cu cine sunteţi, copii, şi cui vreţi să-i urmaţi?

Domnul să vă apere de ispite, să vă dea tărie şi Sfântul Tihon din Zadonsk să vă înveţe să mergeţi pe drumul cel bun.

Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toţi, dragii mei copii.

Cu dragoste,

Arhiepiscopul Ioan”.

65. Tămăduirea unui copil

Sunt multe povestiri mişcătoare despre cum Fericitul Ioan ştia în chip tainic unde era un copil bolnav şi la orice ceas din zi şi din noapte venea să-l aline şi să-l vindece. (Vezi uimitoarea poveste a lui George Kalfov de la numărul 68 – Tămăduire de peritonită). La rândul lor, copiii îi răspundeau în mod spontan. El nu îi lua niciodată de sus şi nici nu era pedant cu ei, ci stabilea o legătură directă. Un lucru şi mai însemnat este faptul că şi după moarte el le-a apărut copiilor şi a stabilit legături tainice cu ei, din lumea cea nevăzută, unde se bucură acum de fericirea veşnică.

Iată o scrisoare trimisă de curând de părintele Petru Simovskikh, despre fiul său, Konstantin, micul „Kotik" (în limba rusă „pisoiaşul"). Ea ilustrează acea legătură duhovnicească deosebită dintre Fericitul Ioan şi sufletele copiilor. Iată ce scriu părintele şi Matuşka sa:

În 1967 am venit din Australia în America, la New York, şi pe drum ne-am oprit în San Francisco, pentru a ne vizita rudele de acolo.

Băieţelul nostru, Kotik, nici nu mergea încă pe atunci - avea doar un an şi douăzeci de zile. În ziua când am ajuns în San Francisco eram în sufrageria unchiului nostru, plină de covoare, iar Kotik mergea de-a buşilea peste tot. A ajuns la o măsuţă cu marginea foarte ascuţită, apoi a şovăit şi a căzut cu toată greutatea pe margine, lovindu-se la sprânceana stângă chiar lângă ochi şi tăindu-se până la os. A început să-i curgă sângele şiroaie. Noi ne-am speriat toţi foarte tare şi am început îndată să-i dăm cu doctorie acolo, însă sângerarea nu s-a oprit. Dimineaţa arcada era foarte umflată, rana nu se vindecase, iar ochiul era pe jumătate închis. Arăta groaznic.

Ne-am hotărât să mergem la Catedrala „Bucuria întristaţilor", la mormântul

răposatului Arhiepiscop Ioan. Nu-l văzusem niciodată în viaţă, ci numai auzisem foarte multe despre el de la rudele noastre. Fusesem rugaţi de oamenii din Australia să slujim un parastas în cripta sa.

Kotik a primit Sfânta Împărtăşanie în acea zi. După o scurtă slujbă, săvârşită pentru că era ziua de nume a Mitropolitului Filaret, l-am pus pe Kotik pe mantia Fericitului Ioan de pe raclă. Imediat, Kotik a început să plângă şi să sărute mantia. Plângea atât de amarnic, că aproape nu-l mai puteam linişti; nu mai voia să plece, ţinând strâns de mantie cu mânuţa şi plângând.

Când ne-am întors acasă la unchiul nostru şi l-am culcat pe Kotik, cum se obişnuieşte să doarmă după prânz copiii mici, am observat că umflătura dispăruse şi că sângerarea continuă fusese înlocuită de un firişor subţire de sânge uscat. L-am examinat şi nu am găsit nimic în neregulă: ochiul era cu desăvârşire sănătos.

Slavă lui Dumnezeu, prin rugăciunile Dreptului Episcop!

La un timp după aceea, când trăiam în reşedinţa sinodală din New York, Kotik s-a îmbolnăvit de anghină difterică. Am chemat de două ori acasă doctorul, care ne-a dat medicamente şi i-a făcut o injecţie, însă a spus că cel mai bun medicament sunt băile cu abur. Locuiam într-o singură cameră şi nu aveam baie, nici măcar o chiuvetă. Trebuia să alerg până la cea comună de pe hol. După baie, Kotik se simţea mai bine şi respira cu uşurinţă. Anghina aceasta este o boală a gâtului: aici apar nişte cruste mici, care cresc şi tot cresc, sufocându-l pe copil. Băile de aburi mai înmuiau deci crustele întărite, însă cam după o jumătate de oră începea iar să se sufoce.

În ciuda tuturor încercărilor noastre, Kotik nu avea nici o uşurare. Din cauza slăbiciunii, în a cincea zi de boală nu mai putea nici măcar să-şi ridice capul. La un moment dat a adormit, apoi s-a trezit deodată şi a cerut să fie ridicat. Ne-a arătat că vrea

să meargă în acea parte a camerei unde aveam un castron cu fructe pe masă. Noi ne-am gândit că i se făcuse foame, semn bun, de vreme ce de cinci zile era hrănit numai cu apă îndulcită. Când l-am dus la fructe, a arătat cu degetul mai departe, spre locul unde aveam un portret al Arhiepiscopului Ioan. L-a luat, şi l-a pus pe cap şi a început să plângă foarte tare. L-am pus în pat cu tot cu portret şi a adormit imediat.

I-am povestit aceste lucruri părintelui Nikita, care a telefonat îndată la San Francisco pentru a cere să fie slujit un parastas la racla Fericitului Ioan. Şi după ziua aceea, Kotik a început să se însănătoşească.

Odată, pe când se juca în sufragerie, Kotik a venit deodată în fugă în bucătărie, înspăimântat. Foarte agitat, ne-a povestit, cu cuvintele lui de copil, că Fericitul Ioan tocmai intrase în hol, îi zâmbise şi îl ciocănise cu cârja. I-am arătat o fotografie de-a Episcopului şi ne-a asigurat că el fusese.

Acum locuim la Mănăstirea New Diveievo şi s-a întâmplat şi aici ceva ciudat. Trezindu-se după somnul de după-amiază, Kotik ne-a spus:

- Fericitul Ioan a venit la mine, m-a binecuvântat şi m-a mângâiat pe cap. Avea o haină albastră (voia să spună rasa) şi mantie, camilafcă şi cârjă şi a vorbit cu mine.

- Ei, şi ce ţi-a spus? l-am întrebat noi.

Kotik a răspuns:

- Fericitul Ioan mi-a zis să nu spun nimănui.

La nu mai puţin de o jumătate de oră după aceea, a venit prietenul nostru D.S. Kulikovski, care ne-a adus vederi cu Arhiepiscopul Ioan, în care acesta era fotografiat purtând o rasă albastră, camilafcă şi cârjă, numai că nu avea mantie. Am fost uimiţi de o asemenea concidenţă şi am început să-l întrebăm pe Kotik cum îl văzuse pe episcop. Kotik ne-a spus că îl văzuse exact ca în fotografie, dar avea şi mantie. I-am spus toate

acestea lui D.S. Kulikovski, care a scos atunci un portret mare de-al episcopului şi l-a întrebat:

- Ei, ce ţi-a spus episcopul?

Însă Kotik nu a spus nimic. Mai târziu, i-a mărturisit totuşi prietenului nostru:

- Fericitul Ioan mi-a zis să nu spun nimic la nimeni.

Atunci ne-am dat seama de ce tăcuse: fiindcă făcea ascultare de Episcop.

Astfel, prin asemenea contacte invizibile, dar neîndoielnice, îl cunoaştem prin experienţă personală pe Fericitul Ioan. Din păcate, nu l-am întâlnit în timpul vieţii, însă îl venerăm profund şi îl considerăm a fi un sfânt. Eu mă rog lui şi văd că mă aude şi mă ajută. De fapt, despre el se pot spune multe lucruri minunate, şi de la martori direcţi, şi din auzite - este un ocean de povestiri.

În general, trebuie să spunem că Fericitul Ioan este un fel de „cumpănă a apelor", îndeosebi în vremurile noastre, între oameni. Pot fi observate multe exemple lămurite: cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan se dovedesc a fi oameni dăruiţi şi credincioşi Bisericii lui Iisus Hristos, iar cei care nu-l cinstesc, ba chiar îl defăimează, se descoperă a urmări scopuri mercantile (negutătorești, materiale) şi a fi plini de trufie.

De aceea, este o atât de mare alinare să vezi că mai există oameni care îl cinstesc pe Fericitul Ioan, şi deci oameni de acelaşi suflet şi minte. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care se nevoiesc pentru proslăvirea Fericitului Ioan. Sunt din ce în ce mai puţini cei care, chiar şi în rândul clericilor, îl venerează pe acest mare ascet al zilelor noastre, însă acest lucru nu este surprinzător. La urma urmei, Hristos Însuşi a spus: „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?" (Luca 18, 8).

Preot Petru Simovskikh
Brisbane, Queensland, Australia

66. Tămăduirea unei hernii de disc

Voiam să vă povestesc despre o minune săvârşită cu mine, folosind uleiul din cripta Fericitului Ioan din San Francisco. Luna trecută am făcut hernie de disc, din cauză că am ridicat ceva greu. Niciodată nu m-a durut spatele atât de incredibil de tare. S-a întâmplat dimineaţa şi m-am luptat cu durerea toată ziua, sperând că are să mă mai lase. Acest lucru nu s-a întâmplat, aşa că în noaptea aceea m-am dus la unul dintre cei mai buni chiro-practicieni din oraş. El mi-a spus ce am şi că se inflamase foarte tare, drept pentru care trebuia să pun pungi cu gheaţă.

Înainte de a merge la culcare, soţul meu mi-a uns spatele cu ulei de la Fericitul Ioan. M-am trezit după câteva ore şi eram numai puţin înţepenită. Durerea puternică dispăruse! A doua zi, când m-am dus la chiro-practician, acesta a fost foarte uimit şi mi-a spus că nici măcar nu mai trebuia să lucreze la disc. Era perfect în regulă!

Le-am fost atât de recunoscătoare Fericitului Ioan şi lui Dumnezeu, care a ascultat rugăciunile Sfântului Său pentru mine, o biată păcătoasă.

Kathy Langston,

Toronto, Ontario, Canada,

18/31 decembrie 1986

67. Tămăduirea unui deget, a unui ochi şi a spatelui

Am auzit prima dată de Fericitul Ioan acum cel puţin un an şi jumătate de la cineva din comunitatea noastră (nu îmi mai amintesc de la cine). La acea vreme, era mai mult curiozitate. Locuind în San Francisco, nu departe de locul unde se odihneşte, m-am dus să mă rog acolo şi am simţit o foarte mare căldură în suflet. Nu ştiu cum să descriu altfel acest lucru, însă acolo, fără nici o îndoială, era prezenţa palpabilă a unui mare sfânt.

Pe atunci ştiam atât de puţine lucruri despre Fericitul Ioan - despre viaţa sa, despre scrierile sale, despre locul său în Biserică - şi nu aveam ce să consult, nici o carte, pe nimeni pe care să-l întreb despre el, aşa că m-am rugat lui să mă ajute să îl cunosc mai bine.

După vreo două zile (lucrurile acestea se întâmplau probabil în luna octombrie a anului 1985) m-am dus la librăria Catedralei Sfintei Fecioare pentru a vedea încă o dată dacă găsesc ceva despre Fericitul Ioan şi mă învârteam pe acolo, când m-am simţit atras de o fotografie mare cu Mitropolitul Filaret dintr-un raft. Am luat-o de acolo ca să mă uit mai de aproape la ea şi chiar în spate, ascunsă în întregime de aceasta, era o copie xerox a cărţii „Fericitul Ioan” de Episcopul Sava, prinsă cu o agrafă de hârtie! Mi s-a spus că acea carte nu se mai tipărise de ceva vreme, aşa că nu ştiu cum altfel aş fi putut-o găsi. M-am bucurat foarte tare când am auzit că va fi republicată în curând. Lumea ortodoxă vorbitoare de limbă engleză are cu adevărat nevoie să citească despre un asemenea făcător de minuni şi iubitor de Dumnezeu şi de oameni.

Prima vindecare, pe care am primit-o prin Fericitul Ioan, s-a petrecut în decembrie 1985. Comunitatea noastră organizează în fiecare an un târg de Crăciun, ca să strângă fonduri pentru şcoala copiilor noştri. Oameni pricepuţi la diferite lucruri se adună,

pentru a face obiecte, pe care apoi le vând. Eu lucram la obiecte muzicale cu corzi, folosind o maşină de găurit.

Era sâmbăta de dinaintea târgului şi pregăturile erau departe de a fi terminate, aşa că mă simţeam presat şi nu mă puteam concentra. La un moment dat, bucata de lemn la care lucram s-a blocat şi s-a răsucit brusc, trăgându-mi degetul mare de la mâna stângă în maşină. Degetul a fost prins între lame şi pielea de pe încheietură a fost făcută bucăţi. După ce mi-am bandajat degetul, am descoperit că nu-i simţeam vârful şi că, bineînţeles, nu-l puteam îndoi deloc. Persoane care se pricepeau la medicină mi-au spus că vor trece săptămâni întregi până să se vindece - şi cu toate acestea mai aveam atâtea de făcut în săptămâna următoare.

Apoi mi-am amintit că unul dintre colegii mei de cameră fusese la Fericitul Ioan în ziua de dinainte de accident şi adusese o sticluţă cu ulei de la candela din criptă. Aşa că atunci când am schimbat pansamentul am pus câteva picături de ulei pe deget şi m-am rugat să se vindece măcar atât cât să-mi pot continua lucrul. Am făcut acest lucru timp de trei zile şi a treia zi îmi puteam simţi vârful şi puteam îndoi degetul suficient pentru a mă putea întoarce la treabă. După câteva zile se vindecase aproape complet şi cei care l-au văzut mi-au spus că s-a vindecat mult mai repede decât s-ar fi aşteptat.

A doua vindecare a avut loc cam la o lună după aceea. Într-o zi, a început să mă doară un ochi şi uitându-mă în oglindă am descoperit o rană în interiorul pleoapei de sus. Nu ştiam de ce anume fusese provocată, însă îmi era din ce în ce mai rău. La amiază mă durea foarte tare când clipeam şi atunci mi-am amintit de Fericitul Ioan şi am pus o picătură din uleiul de la el pe rană. În curând mi s-a făcut somn, aşa că am dormit vreo oră-două. Când m-am trezit, durerea dispăruse cu desăvârşire; iar când m-am uitat în oglindă, n-am mai văzut nici urmă de rană. Această durere nu a mai apărut niciodată şi nici nu am aflat vreodată ce a fost.

A treia vindecare s-a petrecut în 1986, exact înainte de Paşti. De cinci ani lucrez ca tâmplar şi, pe parcursul acestor cinci ani, am avut dureri musculare puternice în partea de jos a spatelui. Am fost la chiropracticieni şi am făcut acupunctură, lucruri care m-au ajutat uneori, însă întotdeauna, până la urmă, simptomele reveneau.

Aşa s-a întâmplat şi anul acesta în Săptămâna Mare. Statul în picioare mult timp este unul dintre lucrurile care înrăutăţesc durerea. Şi în Săptămâna Mare, bineînţeles, ne rugăm foarte mult, în cea mai mare parte stând în picioare. În Sâmbăta Mare durerea devenise atât de puternică, încât am fost silit mai întâi să îngenunchez şi în cele din urmă să mă aşez pe podeaua paraclisului cu genunchii strânşi la piept. Iată deci, ajunsesem în ajunul celei mai sfinte zile din calendarul creştin şi eram sigur că nu o să pot sta în picioare la slujbe şi nici măcar nu ştiam dacă o să pot lua parte la ele. De aceea, înainte de a mă culca în seara aceea, m-am rugat Fericitului Ioan să mă ajute, am luat o picătură de ulei şi mi-am făcut semnul crucii pe frunte.

A doua zi de dimineaţă, de-abia pe la jumătatea slujbei mi-am dat seama, cu mare uimire, că stătusem în picioare toată dimineaţa şi nu simţisem nici o durere! Şi de atunci nici nu am mai avut vreun necaz cu spatele.

Şi aşa, cu mare mulţumire adresată lui Dumnezeu, Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi neobositului slujitor al Domnului şi al oamenilor, Fericitul Ioan Maximovici, îmi adaug mărturia la cele ale nenumăraţilor oameni care au trăit mijlocirea minunată a unui Sfânt adevărat din vremurile noastre. Fie ca Proslăvirea sa de către Biserică să fie aproape!

Zachariah Liebmann,

San Francisco, California

6 noiembrie 1986

68. Tămăduire de peritonită

Era în Shanghai un băiat cam de vreo nouă ani, foarte bolnav. Părinţii lui credeau că are o problemă cu stomacul. Durerea era groaznică, zi după zi. Timp de trei zile băiatul nu şi-a putut ridica piciorul drept. În a treia zi, stătea întins, când a venit la ei paracliserul Fericitului Ioan, care le-a bătut la uşă şi le-a spus:

- Vlădica m-a trimis să îi spun fiului dumneavoastră să meargă imediat la spital.

Aşa că părinţii au încercat să-l ridice. Băiatul nu îşi putea ridica piciorul, fiindcă durerea era îngrozitoare. L-au dus la spital; era amiază. Iar când l-au văzut doctorii au spus:

- Băiatul acesta o să moară pentru că are peritonită. S-ar putea să nu reuşim să-l salvăm - este prea târziu.

L-au dus imediat să-l opereze şi i-au dat trei zile ca să vadă dacă va trăi sau nu. Dacă supravieţuia crizei, avea să trăiască.

Aceste lucruri se întâmplau într-o zi de sâmbătă, pe 7 octombrie, dacă îmi amintesc bine. Seara târziu, cam când se termina Vecernia, băiatul s-a trezit şi lângă patul său era episcopul, care a spus:

- George!

Băiatul a ridicat privirea. Nu a trebuit să se ducă prea departe pentru a-şi recăpăta viaţa. Băiatul acela eram eu.

George Kalfov,

februarie 1982

69. Tămăduire de boli intestinale

Pe 22 octombrie (1986) mi s-a rupt colonul în timpul nopţii. Parcă mi-ar fi căzut măruntaiele în burtă. Din pricină că mi-a fost din ce în ce mai rău, în noaptea aceea aproape că nu am putut dormi. În cele din urmă, a doua zi de dimineaţă m-am dus la doctor şi am hotărât împreună să încerc o injecţie calmantă, cu nădejdea că era doar o diverticuloză şi că avea să treacă.

După patru ore, era limpede că starea mea se înrăutăţea. Deja ajunsesem să am 40,5 grade.

În cele din urmă, a venit o ambulanţă, care m-a dus la spitalul din San Antonio. Acolo a fost foarte mare agitaţie pentru că doctorul nostru de aici, din Blanco, mă trimisese la un anumit spital, fiindcă voia să mă vadă un anumit chirurg. Spitalul făcea parte din lanţul de unităţi Humana Hospitals. Fireşte, nu era un spital de binefacere. Din păcate, mănăstirea nu are asigurare medicală. Din această cauză, cei de la internări nu voiau nici măcar să mă lase să-mi fac analizele de urgenţă cerute de doctori.

Am petrecut vremea rugându-mă. Câteva ore mai târziu, după sosirea unei rude care a adus bani, mi s-au făcut în sfârşit acele analize.

Chirurgul a venit să mă vadă şi mi-a spus că mi s-a rupt colonul. Mi-a explicat că acest lucru se petrecuse de şaptesprezece sau de optsprezece ore şi că aveam o peritonită foarte gravă. L-am întrebat ce şanse de supravieţuire mai am. El mi-a răspuns că am nouăzeci la sută şanse să supravieţuiesc operaţiei, însă nu-mi poate da nici pe departe aceleaşi speranţe pentru peritonită.

Mi-am dat seama că probabil voi muri. Toate păcatele mi-au apărut îndată înainte. Simţeam foarte puternic dorinţa de a avea mai mult timp de pocăinţă. Am început să mă rog şi mai fierbinte. În câteva clipe mi-am dat seama că va trebui să nădăjduiesc în

mila unui Dumnezeu de o mare milostivire. L-am rugat pe părintele Pangratie, care era cu mine, să-l sune pe cel mai apropiat preot ortodox şi să-l roage să-mi aducă Sfânta Împărtăşanie şi să mă spovedească. L-am rugat pe doctor să mai aştepte treizeci de minute ca să facem aceste lucruri.

Când părintele Pangratie s-a întors la mine după ce a dat telefon, i-am dat câteva îndrumări privind viitorul mănăstirii. I-am spus să îl aducă imediat acasă pe Arhimandritul Vasili şi i-am dat mesaje pentru acesta. După un scurt timp petrecut astfel, am simţit că lucrurile au fost puse în ordine pe cât a fost cu putinţă şi atunci a sosit preotul.

Acesta m-a spovedit şi m-a împărtăşit şi apoi am fost dus în sala de operaţie. Acolo, anestezistul mi-a observat mătăniile şi m-a întrebat dacă mă rog pentru viaţa mea. I-am răspuns că nu, ci mă rog pentru el şi pentru chirurg, ca să-i îndrume Dumnezeu. Mi s-a părut că l-am şocat puţin.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că zăceam la terapie intensivă şi, privind în sus, l-am văzut pe Vlădica Ioan Maximovici (un sfânt recent, la a cărui Proslăvire am luat parte). Acesta s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

- Încă nu a venit vremea ta.

Şi alţii l-au văzut. În acea clipă, mi-am dat seama că încă mai trăiam (căci la început crezusem că mă apropiam de Împărăţia Cerurilor). În timpul operaţiei se rugaseră mulţi lui Vlădica Ioan pentru tămăduirea mea.

A doua zi, toată lumea era gata să înceapă lunga bătălie cu peritonită. Febra însă îmi trecuse deodată. Vlădica Ioan, fără îndoială.

Am zăcut douăsprece zile cu un tub băgat prin nas până în stomac, care îmi pompa bilă de acolo. În tot acest timp nu mi-a fost îngăduită nici măcar o înghiţitură de apă. Toţi erau îngrijoraţi fiindcă colostomia nu începuse încă să funcţioneze. În cele din

urmă s-a întâmplat şi acest lucru. Mi-au fost scoase tuburile, slavă Domnului. După încă trei sau patru zile am fost externat. Întors acasă, am avut vreme din belşug să mă rog, aşa cum am făcut şi când zăceam în spital, postind acele douăsprezece zile.

Ajungând în apropierea morţii, m-am pregătit pentru ea. Acum parcă fiecare clipă este un dar de la Dumnezeu. Ştiu că acest dar nu este pentru mine, ci pentru Biserică. Rugaţi-vă să-l folosesc cu înţelepciune şi să fiu simţitor la acele lucruri la care mă cheamă Iisus Hristos pentru binele Sfintei Biserici.

Episcopul Benedict,
Mănăstirea New Sarov Blanco, Texas,
noiembrie 1986

70. Scăpare de o erupție

Noi, cei din St. Louis, am fost încântaţi să ne primim păstorii - neavând nici unul de mai bine de un an - şi aceştia au adus un asemenea har bisericii noastre. Chiar înainte de sosirea lor, mi-a apărut o erupţie pe picioare şi pe mâini. La început nu era prea mare şi nici nu prea mă deranja, însă se răspândea cu repeziciune. Cum se curăţa o pată, apărea alta. Doctorul meu nu şi-a putut da seama despre ce este vorba însă a spus că este doar ceva extern şi mi-a dat o alifie. Am consumat trei tuburi de alifie în trei luni petrecute

în grija că această eczemă nu o să dispară.

În cele din urmă, l-am rugat pe părintele nostru să-mi dea o binecuvântare vindecătoare. El mi-a dat mai întâi o sticluţă de ulei binecuvântat de Fericitul Ioan Maximovici şi m-a învăţat să mă ung şi să îmi dau cu el pe erupţie.

Îmi era cunoscut harul salvator care vine din acest ulei, fiindcă a fost folosit de mulţi oameni din comunitatea noastră şi de fiecare dată le-a fost dată o mare binecuvântare. Îmi era ruşine că nu m-am gândit mai înainte să cer şi eu ulei.

L-am luat acasă şi după trei zile erupţia dispăruse. Mai erau nişte pete şterse în locul ei, însă nu mai erau umflături, ca înainte.

Lăudat să fie Domnul!

După aceea m-am gândit că a fost bine că nu mi-a dat mai devreme prin gând să cer ulei, pentru că probabil aş fi presupus că s-a vindecat de la sine. Acum ştiu că rugăciunile Fericitului Ioan au mijlocit pentru mine, ca să ajute la curăţirea păcatului meu încăpăţânat.

Slavă lui Dumnezeu pentru harul Sfinţilor Săi!

Martha Mills,

St. Louis, Missouri,

18 decembrie 1986

71. Tămăduire de nevralgie şi de virusul HIV

Aş vrea să vă povestesc două minuni petrecute în familia mea anul acesta (1986), datorită rugăciunilor şi ajutorului lui Vlădica Ioan.

Fiica noastră de douăzeci de ani, Lara, a început să aibă dureri foarte puternice de cap anul trecut, în februarie. Prima dată i s-a pus diagnosticul de migrenă, apoi stres şi, în cele din urmă, nevralgie. Durerea a continuat în martie, aprilie şi mai. A venit Postul Mare, apoi au venit Paștile.

Lara este o persoană foarte credincioasă şi a făcut tot ce era posibil ca să se însănătoşească: s-a făcut o rugăciune la Icoana Stăpânei noastre din Kursk; s-a spovedit şi s-a împărtăşit de mai multe ori. Şi-a uns partea de cap care o durea cu vată de la icoana izvorâtoare de mir din Montreal.

După ce a fost văzută de mulţi doctori, după ce şi-a abandonat studiile la facultate, a mers cu noi la un alt medic - al şaptelea. Acesta i-a pus diagnosticul de nevralgie occipitală severă - ceea ce înseamnă că nervul occipital se crăpase şi era deschis ca un fir electric sub tensiune. Singurul lucru care o putea ajuta, în afară de medicamente, era să fie liniştită, însă acest lucru era imposibil, fiindcă durerea nu înceta niciodată. Din cauza medicamentelor, care erau toate narcotice, începuse să-i fie afectată mintea şi starea ei se înrăutăţea.

Unul dintre prietenii noştri apropiaţi ne-a sugerat să îi scriem lui Vlădica, să ne deschidem inimile în faţa lui într-o scrisoare şi să o trimitem părintelui Ilia din San Francisco. Am scris imediat şi am trimis scrisoarea în după-amiaza aceea de la oficiul poştal. După ce a primit-o, părintele Ilia a slujit un parastas pentru Vlădica şi a pus scrisoarea sub mitra acestuia [care este păstrată în criptă].

În ziua în care s-a săvârşit parastasul, fiica noastră a simţit că i s-a luat o povară de pe umeri şi a început să ne spună cum a trăit în ultimele luni. După mai multe zile, am primit o scrisoare de la părintele Ilia. L-am sunat imediat ca să-i spun că se întâmplă ceva cu Lara. El mi-a spus că făcuse o molitvă pentru ea în acea dimineaţă. Tot atunci Lara încetase să mai ia medicamente, lucru pe care ni l-a spus mult mai târziu.

Ni se sugerase că Lara ar trebui să consulte un psihiatru şi am făcut o programare pentru a doua zi. Acesta ne-a confirmat boala Larei, însă a spus că este o persoană normală şi că nu este nevoie să vină la el decât dacă vrea ea.

A doua zi, am lăsat-o pe Lara dormind şi m-am dus la muncă. Lara m-a sunat pe la ora zece dimineaţa şi mi-a povestit că s-a trezit şi a simţit că nu este în pat, ci pluteşte deasupra. Era un sentiment ciudat, fiindcă ştia că s-a întâmplat ceva. S-a sculat din pat şi tot simţea că picioarele nu-i ating pământul. Atunci şi-a dat seama că nu o mai durea nimic. Îşi simţea capul limpede, era plină de energie şi bucurie. Ea nu ştia ce am întreprins noi şi, când i-am explicat că Vlădica a ajutat-o, nu a înţeles şi s-a uitat la noi cu uimire. A continuat să-şi recapete puterile şi a devenit din nou ea însăşi.

Am sunat-o pe doamna Troian din San Francisco să-i spunem vestea cea bună, am dat să se facă o rugăciune, iar Lara s-a spovedit şi s-a Împărtăşit. Apoi am primit o sticluţă cu ulei sfinţit şi o fotografie cu Vlădica. Lara ne-a spus că i se pare cunoscut, însă nu-l văzuse niciodată, fiindcă el murise înainte ca ea să se nască. Au trecut luni de zile şi o dată, uitându-se la fotografie, Lara şi-a amintit unde îl mai văzuse.

Cu câteva luni înainte de a se îmbolnăvi, Lara avusese un vis foarte urât. Cobora scările la noi în casă şi a văzut că în sufragerie icoanele erau întoarse cu capul în jos şi tot acolo stătea o siluetă îmbrăcată în negru, ţinând în braţe o pisică neagră. Şi-a dat seama că este diavolul şi a încercat să fugă, dar nu putea. Din senin a apărut o persoană scundă, înveşmântată în negru, care a prins-o de mână şi a fugit afară cu ea. Ea i-a văzut faţa însă nu a ştiut cine este până de curând, când şi-a amintit de acel vis. Era Vlădica

Ioan, care a salvat-o cu luni de zile înainte de a se îmbolnăvi.

A doua minune s-a petrecut cu o rudă foarte apropiată, care voia să intre în Paza de Coastă, însă îi era greu să treacă de analizele pe care trebuia să le facă. Ultima a fost testul HIV, care este obligatoriu. Rezultatul testului a fost pozitiv. I-au fost descrise toate aspectele negative ale acelei boli şi i s-a spus că, bineînţeles, nu o pot primi.

În acea zi i s-a mai făcut o dată analiza, rezultatul urmând să vină peste două zile. Eu am sunat-o pe doamna Troian şi i-am explicat că a doua zi trebuie făcute un parastas pentru Vlădica şi o rugăciune specială. Părintele Ilia le-a făcut a doua zi de dimineaţă. Rezultatele care au venit a doua oară erau negative. Paza de Coastă nu a crezut şi a mai comandat un test. A durat câteva zile până să vină rezultatele, însă şi acestea au fost negative. Fata a fost invitată în Paza de Coastă.

Din nou, Vlădica a ajutat o persoană aflată în suferinţă, ca să aibă încă o şansă la viaţă.

Întotdeauna i-am cerut ajutorul lui Vlădica, pentru orice - lucruri mici -, iar el m-a ajutat. Acestea două au fost nişte favoruri foarte mari şi nu m-a uitat. Singurul mod în care pot să-mi manifest recunoştinţa este să îl fac cunoscut şi altora care îi cer rugăciunile şi dragostea.

Îţi mulţumesc, Vlădica, pentru că mi-ai ascultat umilele rugăciuni.

Irene Dutikow,

Flushing, New York,

29 decembrie, 1986

72. Izbăvire de insomnie

Vreau să vă povestesc ce mi s-a întâmplat în legătură cu Fericitul Ioan Maximovici. Lucrurile au decurs astfel:

Era august, noaptea târziu, şi eu mă chinuiam de ceva vreme cu o alergie. Mă ţinea trează toată noaptea, nu puteam să dorm. Această situaţie dura de două-trei săptămâni şi ajunsesem la capătul puterilor. Eram epuizată, aproape de deznădejde. Se făcuse ora trei dimineaţa şi încă nu adormisem. Nasul îmi curgea încontinuu, iar capul şi sinusurile îmi erau înfundate.

Aşa că m-am sculat din pat şi m-am dus la măsuţa pe care ţineam o icoană a Fericitului Ioan. Privind-o, am văzut că strălucea. M-am rugat Fericitului Ioan: „Te rog, fă să dorm, te rog, adoarme-mă. Am atâta nevoie de puţină odihnă”. Apoi m-am întors în pat.

Am adormit imediat şi l-am visat pe Fericit. În vis conduceam o maşină, căutând prin tot oraşul (cred că era San Francisco, dar nu sunt sigură) locul unde Fericitul Ioan săvârşea Liturghia. L-am găsit: slujea afară, într-o piaţă mare, şi a trebuit să străbat o stradă lungă pentru a ajunge la el. M-am dus acolo unde stătea el şi a venit şi şi-a pus mâinile pe capul meu. Am simţit cea mai minunată binecuvântare revărsându-se din mâinile sale în fiinţa mea. Era ceva foarte puternic. Această pace dulce s-a revărsat în sufletul meu şi m-a umplut cu dulceaţa ei.

După ce m-am trezit, binecuvântarea primită de la Fericitul Ioan a rămas cu mine şi încă mai simt acea dulceaţă extraordinară şi puterea acelei binecuvântări...

O să vă mai povestesc încă ceva despre Sfântul nostru. Tatăl preotului nostru (părintele J.) are cancer şi doctorii i-au dat între şase luni şi doi ani de trăit. O dată pe

săptămână, ne strângem câţiva şi citim acatistul Fericitului Ioan pentru tatăl părintelui J.

Într-o noapte - imediat după ce terminasem canonul - mama lui ne-a sunat ca să ne spună că starea lui este critică, însă ea se simte extraordinar de calmă, liniştită, acceptând toată situaţia, deşi până atunci fusese isterică. Apoi, a doua zi, a sunat să ne spună că soţul ei şi-a revenit uimitor, starea lui nu mai este critică şi se simte mult mai bine. Acum face chimioterapie, însă este bine.

Părintele J. tocmai a fost în vizită la el. Eu i-am dat o icoană cu Arhiepiscopul Ioan, pe care a luat-o cu el şi i-a dat-o, împreună cu o sticluţă cu ulei de la mormânt. Părintele le-a spus totul despre Arhiepiscopul Ioan tatălui şi mamei sale şi ei l-au crezut şi se vor ruga Arhiepiscopului Ioan şi vor folosi uleiul, pentru că au simţit roadele mijlocirii sale pentru ei.

Deci Sfântul nostru lucrează încontinuu. Şi trebuie să spun că, atunci când cânt acatistul Arhiepiscopului Ioan pentru tatăl părintelui J., simt întotdeauna cele mai minunate binecuvântări de la el. Este cu adevărat aproape de noi şi ne iubeşte. Îmi place foarte mult să fac acatistul lui.

Povestind aceste lucruri, aş putea să vă mai spun unul: deşi este ceva mic, este important pentru mine. Înainte de Crăciun, voiam să mă spovedesc, dar îmi era foarte greu să o fac din cauza inimii mele împietrite. Pur şi simplu nu simţeam căinţă pentru păcatele mele şi acest lucru mă chinuia, fiindcă mă simţeam împovărată. Aşa că am cântat canonul Fericitului Ioan cu rugăciunea de a mijloci pentru mine şi de a-mi înmuia inima ca să îmi pot mărturisi păcatele. Am cântat canonul cu această rugăciune în inimă şi apoi m-am spovedit.

Mi s-au revărsat lacrimile şi inima mea s-a înmuiat - Domnul a fost milostiv cu mine datorită mijlocirii Fericitului nostru sfânt.

Slavă lui Dumnezeu întru Sfinţii Lui!

Elaine Herndon,

Indianapolis, Indiana

19 septembrie şi 30 decembrie 1986

73. Minunea insignei

Iertaţi-mă pentru o tăcere atât de lungă. Am fost foarte grav bolnavă. Vreme de vreo trei ani, inima mea a fost într-o stare de plâns. Mi-am pierdut cunoştinţa de câteva ori, aşa că în cele din urmă am fost silită să chem salvarea şi să mă grăbesc să mă operez. Inima era atât de bolnavă, încât puteam să mor oricând. Însă, într-o zi, mi s-au întâmplat următoarele.

Era hramul bisericii noastre, Înălţarea, şi am vrut să merg la slujbă. Ajungând acolo, m-am grăbit spre balconul unde stă corul, ca să nu cad pe scări. Aşezându-mă pe o bancă, am leşinat însă şi am căzut pe podea. Oamenii au încercat să mă facă să-mi revin, însă nu au reuşit.

În balconul corului era şi un domn din San Francisco, care încerca şi el să mă

facă să-mi recapăt cunoştinţa. Deodată a văzut o insignă cu Fericitul Ioan, prinsă la pieptul meu. A desfăcut-o şi, cerând ajutorul Fericitului Ioan, m-a binecuvântat de trei ori cu ea. Am „înviat" imediat, m-am ridicat în capul oaselor acolo, pe podea, şi am fost uimită să mă văd stând pe jos, întrebată ce s-a întâmplat. După aceea m-am simţit bine, m-am dus în grădina din spate şi am rămas chiar şi la masa comună de după slujbă.

Însă uimitor este faptul că dimineaţa, când mă pregăteam să mă duc la biserică, am uitat să-mi pun insigna, aşa că trebuise să mă întorc după ea ca să mi-o pun.

Nu este o minune? Sfântul Ierarh Ioan m-a salvat de la moarte sigură de mai multe ori. O mare parte din acele întâmplări au fost deja scrise [vezi minunile 53, 54, 55, 56: Ajutor pt găsirea unui serviciu, Tămăduirea degetelor, Dispariția unui carbuncul, Ajutor pt a nu face o operație], însă mai este mult de scris şi acum acest lucru nu este posibil.

Nu vă uit în rugăciunile mele; dimineaţa şi seara mă rog să fiţi izbăviţi de prigoană ca să continuaţi să propovăduiţi adevărata noastră Credinţă Ortodoxă şi să-l proslăviţi pe pururea-pomenitul nostru Arhiepiscop Ioan. Blagosloviţi şi rugaţi-vă pentru mine. Iertaţi-mă pentru scrisoarea lungă.

Nina Sigizmundovna Makavoi,
Sacramento, California,
17 decembrie 1986

74. Mijlocire pentru un nou-născut

Pe 28 aprilie 1980, după câteva avorturi spontane şi o sarcină cu probleme, soţia mea a născut primul nostru copil, un bebeluş prematur, de treizeci de săptămâni, care cântărea în jur de 1,5 kilograme. Copilul a fost dus la Terapie Intensivă şi părea să fie mai bine, când deodată a început să aibă suflu sistolic. Ştiam că acest lucru ar putea însemna operaţie, lucru extrem de dificil ţinând cont de cât de mic era copilul.

Ne-am rugat la Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi la alţi sfinţi să ne ajute. L-am rugat şi pe Dumnezeu, prin mijlocirea Arhiepiscopului Ioan Maximovici şi am făgăduit şi să vă scriu aceste lucruri.

După patru zile, în timpul Sfintei Liturghii, suflul s-a oprit brusc. Eu am aflat după Liturghie, când m-am dus la spital. Şi doctorii erau uimiţi de această îmbunătăţire. De atunci, copilului i-a mers bine, a fost externat când cântărea 2,3 kg şi a fost botezat şi încreştinat în Biserica „Sfânta Varvara” din Durham.

Slavă Sfintei Treimi, Maicii Domnului, Sfinţilor şi fericitei pomeniri a Arhiepiscopului Ioan!

Întru dragostea Domnului nostru Iisus Hristos,

Gregorios Palamas Cognetti,
Durham, Carolina de Nord,
Dumnezeiasca arătare, 1981

75. Scularea unui paralitic

Ieri, după Vecernie, prietena mea Olga A.C. mi-a povestit o minune petrecută într-un spital de aici, din New York.

Sâmbătă, un preot, pe care îl cunoştea bine, care slujea în altă parohie şi cu care era foarte bună prietenă, a sunat-o şi i-a spus, disperat, că la spital era un om pe moarte. Acest om era dirijorul corului bisericii unde slujea dânsul. Preotul o chema (o ruga) pe Olga să facă un podvig (o faptă eroică, de asceză), căci omul din spital murea de cancer. Fusese operat, însă era prea târziu: avea să moară în noaptea aceea, noaptea de sâmbătă, ajunul Învierii lui Iisus Hristos, sărbătorită de Biserica Ortodoxă în fiecare Duminică.

Spitalul, unde se afla acest om, era foarte departe, într-un cartier prăpădit şi era primejdios să mergi acolo noaptea. Olga, bineînţeles, nu a vrut să se ducă, însă preotul a stăruit, spunând că nimeni nu voia să meargă acolo şi să o ajute pe soţia omului, care era foarte obosită şi se temea să rămână singură cu soţul ei muribund.

În cele din urmă, Olga, care îl venera pe Arhiepiscopul Ioan, care a răposat de curând, a consimţit să se ducă. Ea l-a rugat pe Arhiepiscopul Ioan, marele şi sfântul ierarh, să o ajute în toate şi să nu îi fie teamă să meargă noaptea pe acele stăzi mizere, şi astfel să facă tot ceea ce poate ca să uşureze suferinţa soţiei muribundului.

Întărită de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, a luat cu ea şi agheasmă. Şi-a amintit şi de nişte vată sfinţită care fusese binecuvântată la moaştele Marei Muceniţe Barbara, adusă din Rusia de mama ei. A luat o bucăţică din acea vată şi s-a dus la spital. Ajungând acolo fără probleme, a fost întâmpinată de o soră (o călugăriţă romano-catolică), care nu îngăduia ca bolnavii să fie vizitaţi noaptea. Disperată, Olga stătea acolo şi se gândea: „Ce să fac? Fericite Ioane, ajută-mă!”. Şi deodată sora i-a spus:

- Bine, bine, o să vă duc la bolnav.

Chiar şi numai acest lucru a fost o minune.

Soţia stătea împietrită la căpătâiul bărbatului său muribund. Ea a luat vata de la Olga, a înmuiat-o în agheasmă şi a uns cu ea fruntea, ochii, obrajii şi buzele bolnavului. Acesta era paralizat, un braţ îi atârna ca o cârpă. După o vreme, soţia a hotărât să mai facă o dată ce făcuse înainte şi îndată ce a început să umezească buzele bolnavului, acesta i-a apucat cu putere mâna cu braţul paralizat şi şi-a recăpătat cunoştinţa.

Dimineaţa, doctorul a fost pur şi simplu uluit de schimbarea stării bolnavului. Iar ieri, Olga s-a dus iarăşi să o viziteze pe soţia lui. Când a ajuns, l-a văzut stând relaxat pe perne şi mâncând. Soţia i-a povestit că toţi doctorii din spital îl vizitau încontinuu şi erau uimiţi de ceea ce se petrecuse: toţi au confirmat faptul că era o minune.

În tot acel timp, Olga se rugase în gând marelui nostru Răbdător, Fericitul Ierarh Ioan, pentru ajutor. Lucrurile petrecute au mişcat-o foarte tare şi crede că toate au fost lucrarea nevăzută a sfântului ierarh, un răspuns la rugăciunile ei. La urma urmei, toţi cei care îl cunoşteau pe bolnav erau convinşi că avea să moară în acea noapte.

Cunoscând-o bine pe Olga A.C., pot să dau mărturie că aceasta este încă o mijlocire minunată a Fericitului Ioan.

Anna Cijoff ,

New York,

16/29 decembrie 1967

76. Înainte-vederea Fericitului Ioan

1. Prietena mea, doamna Popova, care a trăit ani de zile în Shanghai în vremea când oraşul era ocupat de japonezi, mi-a povestit despre cazul doamnei Vandenburg, care trăieşte acum în Berkeley şi pe care am întâlnit-o şi eu.

Doamna Vandenburg era soţia unui om înstărit din Olanda, care fusese arestat de japonezi şi trimis într-un lagăr de concentrare. În acelaşi timp, fiul său George se îmbolnăvise foarte grav. Ea i-a scris Episcopului Ioan şi chiar a doua zi fiul ei era complet sănătos. Familia Vandenburg a devenit foarte dăruită ierarhului şi de atunci l-au ajutat foarte mult în activitatea sa de binefacere.

2. În Shanghai mai era o doamnă, Elizabeth Ivanovna De Blaise, o femeie foartă frumoasă, căreia îi plăcea să se îmbrace cu haine la modă şi să se distreze. Soţul său, Michael Arturovici De Blaise, era căpitan în marina comercială şi provenea din familia nobilă a conţilor De Blaise. Înainte de Revoluţia Rusă, el fusese locotenent în marina rusească. Strămoşul său fugise din Franţa în Rusia în vremea Revoluţiei Franceze.

Următoarele lucruri s-au petrecut în Shanghai: într-o noapte, Elizabeth Ivanovna l-a văzut în vis pe Ierarhul Ioan, pe care nu-l cunoştea aproape deloc. În vis, el o chema la biserică. Aşa că dimineaţa ea a hotărât să se ducă să-l vadă pe ierarhul din vis. Era aceeaşi persoană. Când, la sfârşitul Liturghiei, s-a apropiat să sărute Crucea pe care o ţinea Ierarhul în mână, cum se face de obicei, spre marea ei uimire, el a ridicat Crucea sus, deasupra capului ei, şi nu a vrut să îi îngăduie să o sărute. Atunci a aflat că a făcut acest lucru, pentru că avea ruj pe buze.

S-a mâniat foarte tare şi era indignată. S-a dat deoparte cu ură şi a hotărât că trebuia să se ducă la el şi să pretindă scuze, pentru că fusese insultată. Însă când s-au întâlnit, el i-a spus liniştit:

- Mă bucur că ai venit la mine. Am foarte mare nevoie să vii să lucrezi la mine la orfelinat.

Atunci ea a fost uluită şi şi-a dat seama că de aceea o chemase el într-un mod atât de tainic.

A muncit pentru el cu mare râvnă până la sfârşitul perioadei în care au stat în Shanghai, fiind unul dintre ajutoarele cu cea mai mare dăruire pe care le-a avut.

Au existat totuşi discuţii între ei doi. Odată, el i-a dat o scrisoare pe care ea trebuia să o înmâneze altcuiva. Fiindcă scrisoarea conţinea o mustrare, ea s-a simţit stânjenită şi nu a dat-o cui trebuia, ci a ţinut-o la ea în geantă foarte mult timp. Într-o zi, Fericitul Ioan a întrebat-o:

- Ai transmis scrisoarea?

- Da, a răspuns ea.

- Ce păcat, a spus el. Îmi pare rău de ce am scris acolo.

Atunci ea a spus:

- A, uitaţi-o. Nu am dat-o.

Am cunoscut-o bine pe această Elizabeth Ivanovna şi am auzit aceste lucruri din gura ei. A fost o femeie foarte bună, avea de fapt o bunătate deosebită. Acum, bineînţeles, este moartă. Familia ei a locuit înaintea noastră în apartamentul acela de la parter de pe Strada Divisadero. Acolo era multă umezeală şi ea suferea de artrită, de care a şi murit.

3. Vindecarea minunată a doctorului Vladimir Semeniuk din vremea copilăriei acestuia s-a petrecut astfel:

Pe când erau băieţei, Vladimir şi fraţii lui îl însoţeau totdeauna pe Fericitul Ioan, chiar şi noaptea, când vizita bolnavii. Când cel mai mic dintre ei, Boris, era epuizat, Vladimir, cel mai mare, îl purta în spate. Ei erau copiii de altar ai Fericitului Ioan.

Odată, când Vladimir s-a îmbolnăvit, episcopul a venit şi le-a spus să nu deznădăjduiască; însă în acel moment nimeni nu se gândea că este ceva grav. S-a dovedit apoi că avea pneumonie şi alte boli primejdioase. A fost dus la spital, unde cazul lui a fost considerat fără speranţă. Însă episcopul l-a vizitat încontinuu şi s-a rugat pentru el şi băiatul s-a făcut bine, în ciuda primejdiei de moarte.

Nu este adevărat că Episcopul Ioan nu mânca deloc în Postul Mare. Soţia lui Vladimir, Olga Semeniuk, mărturiseşte următoarele:

Când era în Shanghai, Fericitul Ioan a fost otrăvit de mai multe ori cu mâncare. El s-a aflat într-o primejdie atât de mare, încât doctorii i-au mai dat doar două luni de viaţă şi i-au recomandat să abandoneze totul şi să se ducă într-un sanatoriu chinez. Însă el nu a fost de acord şi a cerut ca doamna Olga Ivanovna Semeniuk să îi pregătească mâncarea. Doctorii i-au spus acesteia să accepte, de vreme ce oricum Arhiepiscopul nu o să mai trăiască mult. Dar el a început să se însănătoşească.

Ea îl hrănea astfel: în Săptămâna Brânzei îi făcea găluşti de brânză, varenniki, cu smântână şi alte mâncăruri asemănătoare. Apoi, în prima săptămână din Postul Mare nu mânca nimic şi nici nu bea cafea sau ceai. Sâmbătă mânca supă de legume, fără ulei însă. Iar în ceea ce priveşte celelalte zile, mânca fără ulei lunea, miercurea şi vinerea.

În Săptămâna Mare, când îi pregătea legumele, îi spunea să le gătească

separat, adică sau numai morcovi, sau sfeclă, sau cartofi, astfel încât să nu fie amestecate. Bineînţeles, fără ulei.

În Postul Crăciunului (Naşterii Domnului), nu mânca nimic în ultima săptămână, iar lunea, miercurea şi vinerea mânca fără ulei. Olga Semeniuk îi aducea ea însăşi mâncarea şi stătea cu el cât mânca, pentru ca nimeni să nu se atingă de mâncare. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu putea să facă acest lucru, mâncarea era pregătită de Anna Nikolaevna Cijoff, o fecioară cu o viaţă sfântă, care a murit de curând, acum numai două luni, în San Francisco. Sora ei, Sofia, încă mai trăieşte.

Iată un exemplu de cum se încerca să fie otrăvit.

Odată, după Liturghia de Paşti, după ce consumase Sfintele Daruri şi ieşise afară să pună capăt postului, a vomitat. Anna Cijoff a strâns vărsătura şi a îngropat-o în grădină. Aceste lucruri s-au întâmplat în faţa tuturor.

Ţinând cont de ceea ce ne-a spus mai târziu părintele Petru Triodin, este foarte posibil ca vinovatul să fi fost preotul Medvedev. Se pare că cel care l-a otrăvit a fost un preot, dacă a vărsat după ce a consumat Darurile, fiindcă otrava a fost pusă în zapeefka [un vas cu vin şi apă folosit la curăţirea potirului] sau chiar în potir. Împăratul Alexandru III a fost otrăvit într-un mod asemănător, de doctorul Zaharin, care mai apoi a venit în America şi chiar s-a lăudat cu lucrul acesta.

Olga Ivanovna Semeniuk era preşedinta comitetului de femei care a ajutat la înfiinţarea orfelinatului. Doamnele, dându-şi seama că ideea Fericitului Ioan de a întemeia un orfelinat era cu neputinţă de realizat, s-au împotrivit la început. Însă Olga a început să meargă din uşă în uşă, la toate pieţele, la băcan, la brutar etc. şi aceştia trimiteau alimente. Apoi au fost găsiţi binefăcători şi astfel a fost început orfelinatul. Doamnelor din comitet

le fusese teamă să înceapă fără nici un fel de fonduri, fără nici un ban de fapt.

În legătură cu acest preot Medvedev, părintele Petru Triodin ne-a povestit ce persoană respingătoare era. În vremea tulburărilor bisericeşti de la începutul anilor 1960, a publicat în ziarul rusesc „Apusul” calomnii îngrozitoare la adresa Fericitului Ioan. Însă la sfârşitul vieţii, l-a rugat pe Fericitul Ioan să îl ierte şi bineînţeles că Vlădica s-a bucurat foarte tare. Medvedev şi editorul „Apusului” fuseseră vrăjmaşi făţişi ai Fericitului Ioan. Medvedev avusese un comportament scandalos în Shanghai.

Olga Ivanovna Semeniuk ştia multe lucruri despre episcop. Când acesta a sosit în Shanghai, i-au pregătit cearşafuri albe, pături etc. însă apoi au văzut că au rămas acolo nefolosite, aşa că au împachetat aşternuturile şi le-au trimis părinţilor lui, în America de Sud.

Helene Y. Kontzevitch,
Berkeley, California,
23 ianuarie 1972

77. Fericitul Ioan grabnic-ascultătorul

După cum v-am făgăduit, vă mai scriu două întâmplări vrednice de însemnat, care s-au petrecut în urma rugăciunilor mele către dragul meu Fericitul Ioan.

În 1982, Phillip al meu, după ce a terminat tratamentul, a vrut să mergem în America, să viziteze toate locurile sfinte de acolo. Fiindcă mai fusese de câteva ori în America şi ştie destulă engleză cât să se descurce, am acceptat să îl însoţesc. (Bineînţeles, am făcut acest lucru mai mult pentru el, gândindu-mă că o să-i fie de mare folos). Cu atât mai mult, cu cât un Arhimandrit îmi trimisese un cec în memoria iubitului meu episcop, Fericitul Ioan, pentru a acoperi costul unui bilet; altminteri, desigur că nu aş fi putut merge. Adunasem cumva şi banii pentru biletul lui Phillip, fiindcă economisisem ici şi colo.

Trebuie să mărturisesc că nu eram prea încântată de călătorie, îndeosebi pentru că era chiar înainte de Crăciun şi era prima oară când aveam să fiu departe de biserica mea la nişte sărbători atât de mari. Numai pentru el fusesem de acord să merg. S-a întâmplat însă că în ajunul plecării noastre, când trebuia să cumpărăm biletele, Phillip „s-a pomenit” că nu mai are bani: îi cheltuise şi nu-mi spusese nimic, sperând că o să apelez la economiile mele, care din păcate nu existau. Eram disperată şi nu ştiam ce să fac. Gândeam că o să fie un dezastru pentru echilibrul său sufletesc când va înţelege că nu mai plecăm. Şi atunci i-am cerut ajutorul dragului Arhiepiscop Ioan: „Dragă Vladicenka, dacă tu crezi că această călătorie o să îi fie de folos lui Phillip, ajută-ne. Dacă nu, atunci o să îndur tot ce se întâmplă într-o astfel de situaţie”.

Şi ce credeţi? Chiar în ziua aceea am primit un aviz de la poştă că sosise pe numele meu un mandat de 7700 de franci - exact cât îmi trebuia pentru bilet. M-am dus

acolo cât am putut de repede, ca să văd dacă pot lua banii imediat sau dacă trebuia să aştept până îi transferă, cum se obişnuieşte. Banii erau însă la poştă şi îi puteam lua fără nici o problemă. Şi mi i-au şi dat, în ciuda faptului că nu aveam nici un act la mine, iar actul este necesar chiar şi pentru scoaterea unei sume foarte mici. Nu i-am spus nimic lui Phillip până când nu ne-am întors din America. Dar i-am mulţumit bunului episcop. Dragul de el, îmi vede întotdeauna necazurile şi mă ajută.

În acelaşi timp, în America trebuia să cumpăr candele roşii, pentru că în Franţa nu avem aşa ceva. Când am fost în New York şi în alte locuri, am uitat cu desăvârşire de ele, deşi am văzut astfel de candele în biserici. Însă când eram în cripta Fericitului Ioan, în ultima zi dinainte de plecare, exact în momentul în care am intrat în acea biserică mi-am amintit că am nevoie de candele. Le-am cumpărat pe loc, şi numai la ceva vreme după ce m-am întors în Franţa mi-am dat seama că Fericitul Ioan îmi adusese aminte de ele şi că mi le oferise exact din biserica lui.

Şi iată încă o întâmplare, tot atât de însemnată.

Pe când Fericitul Ioan era cu noi, ne-a povestit odată despre minunea săvârşită de Arhanghelul Mihail în Hone.

[Minunea, petrecută în secolul al 4-lea, se leagă de un izvor minunat din Frigia, de lângă Hierapolis, a cărui apariţie fusese prevestită de Sfântul evanghelist Ioan Teologul şi de Sfântul Apostol Filip, care proorociseră şi că acolo se va arăta Sfântul Arhanghel Mihail.

Un păgân bogat, care avea o fiică mută, a fost îndemnat de Sfântul Arhanghel să o aducă la izvorul tămăduitor unde, prin rugăciune către el, aceasta a fost vindecată. Apoi tatăl, împreună cu fiica şi toată casa lui, s-au botezat şi au primit învăţătură de

credinţă; de asemenea, el a construit în acel loc biserica Sfântul Mihail. Pe lângă această biserică s-a stabilit Arhip, care a slujit timp îndelungat acolo. În vremea sa, păgânii au vrut să inunde biserica, schimbând cursul a două râuri de munte, însă, la rugăciunea lui Arhip, a apărut Sfântul Arhanghel Mihail, care a crăpat cu suliţa muntele de lângă biserică, iar apele s-au scurs pe acolo].

Mi-a dat o iconiţă din hârtie cu această minune, spunându-mi să o acopăr cu plastic şi mi-a arătat locul exact unde să o agăţ. Am făcut întocmai cum mi-a spus.

Însă după plecarea părintelui Mitrofan a venit un alt preot, care a luat icoana aceea de pe perete şi a pus-o undeva. L-am rugat de câteva ori să mi-o înapoieze, însă mi-a spus că nu îşi aminteşte unde a pus-o. Am încercat mulţi ani, după plecarea la Domnul a Fericitului Ioan, să găsesc o icoană asemănătoare aceleia, însă nu am reuşit. Apoi, acum doi ani, mergând la biserică să aprind candelele, mi-am amintit că peste câteva zile avea să fie sărbătoarea minunii săvârşite de Arhanghelul Mihail în Hone. Fără să-mi dau seama ce fac, am spus spontan:

- Dragă Vladicenka, poţi să mă ajuţi să găsesc icoana aceea?

Şi chiar în acea zi am primit o scrisoare de la Ieromonahul T., în care era această icoană. Am acoperit-o imediat cu plastic şi am agăţat-o în locul pe care mi-l arătase Fericitul Ioan. Şi vă puteţi imagina ce bucurie a fost pentru mine, ce fericire.

Vă rog să mă iertaţi pentru că scrisoarea este atât de lungă, însă nu sunt în stare să scriu scrisori scurte. Să o corectaţi dumneavoastră.

Domnul nostru şi Sfânta Sa Maică, pentru rugăciunile dragului şi neuitatului nostru Ierarh Ioan, să vă aibă în pază!

Cu dragoste întru Domnul,

nevrednica Zinaida Julem, Paris, Franța, 10/23 decembrie 1986

78. Ajutor pentru mănăstirea Lesna

Nota editorului: Mai multe persoane din Franţa, precum şi măicuţele de la Mănăstirea Lesna ne-au informat adesea despre intervenţia Fericitului Ioan în vieţile lor personale, ca şi despre ajutorul dat la găsirea noului loc al mănăstirii, în Provemont.

Dragi Părinţi,

În scrisoarea domniilor voastre, din 14/27 ianuarie, ne rugaţi să vă povestim cum ne-a ajutat Arhiepiscopul Ioan Maximovici să găsim noul loc pentru mănăstirea noastră.

Mă tem însă că, deşi credem cu tărie că Arhiepiscopul Ioan a săvârşit multe minuni, nu putem dovedi că aceasta a fost tot o minune.

Iată povestea venirii noastre în Provemont. Şiţi probabil că mănăstirea noastră a fost întemeiată acum aproape o sută de ani (în 1885), cu binecuvântarea stareţului de la Optina, Ambrozie, şi a Sfântului Ioan din Kronstadt - avem o scrisoare a acestuia din urmă în care spune: „Am ajutat şi voi ajuta întotdeauna mănăstirea Lesna".

Ei bine, când am reuşit să scăpăm din Iugoslavia comunistă, am avut voie să plecăm, dar nu şi să luăm bani cu noi; aşa că am ajuns la Paris fără nici un ban. Am fost găzduite de nişte călugăriţe catolice vreme de patru luni, până când nişte călugări catolici, care aveau o casă în Fourqueux, ne-au închiriat-o cu 15.000 de franci pe lună. Unul dintre prietenii noştri ruşi a întrebat-o pe stareţa noastră (maica Teodora, care a răposat în 1976) cum are de gând să plătească această chirie. Matuşka i-a răspuns liniştită:

- Nu am nici cinci, nici cincisprezece mii, aşa că îmi este indiferent cât

trebuie să plătesc.

- Dar pe ce contaţi? a întrebat-o el. Trebuie să vă bizuiţi pe ceva real.

- Contez pe singurul lucru real din lumea aceasta, a spus matuşka, pe ajutorul Domnului nostru, al Stăpânei noastre şi al Sfinţilor - eu sunt realistă, nu dumneavoastră!

S-a dovedit că matuşka a avut deplină dreptate - totdeauna am putut plăti chiria.

După câţiva ani, când Arhiepiscopul Ioan era deja în Franţa, proprietarii noştri ne-au spus că trebuie ori să cumpărăm casa din Fourqueux, ori să o părăsim. Am adunat o parte din banii necesari când, brusc, călugării s-au răzgândit. Însă, între timp, Arhiepiscopul Ioan a trebuit să plece din Versailles. Nu puteam îngădui ca Vlădica al nostru să nu aibă adăpost, aşa că i-am dat toţi banii pe care îi adunasem şi cu aceştia şi cu banii pe care îi avea şi el şi-a cumpărat o casă în Paris, unde era loc şi pentru o biserică. Apoi a plecat în State şi a murit brusc, fără să ne dea înapoi toţi banii pe care îi dădusem.

Pe 19 decembrie, ziua Sfântului Ioan din Kronstadt, ni s-a spus să plecăm din Fourqueux, pentru că terenul era rechiziţionat de autorităţi.

Maicile bătrâne, care îl cunoscuseră personal pe Sfântul Ioan şi îşi aminteau de venirea sa la Lesna, ne-au spus că nu trebuie să ne îngrijorăm - batiuşka avea să ne dea cu siguranţă ceva mai bun decât Fourqueux -, numai că nu aveam bani să plătim. Însă banii au început să vină în chip minunat. Eram sigure că erau trimişi de Stăpâna noastră şi de Sfântul Ioan din Kronstadt, dar şi de Vlădica Ioan, care îşi plătea datoria; însă, după cum vedeţi, nu putem dovedi ajutorul acestuia din urmă, şi nici măcar să atribuim toate acestea numai rugăciunilor sale, deşi ştim că se roagă întotdeauna pentru noi.

El ne-a dat o dovadă minunată a grijii sale iubitoare în chiar ziua morţii sale. În acea zi, ne-a trimis o scrisoare (expediată, bineînţeles, înainte de Liturghie) care

cuprindea doar aceste puţine cuvinte: „Vă trimit binecuvântarea mea tuturor şi fiecăreia dintre voi în parte”. Suntem încredinţate că ştia că avea să moară în acea zi şi ne-a trimis ultima sa binecuvântare.

Vă rugăm să ne blagosloviţi şi să ne pomeniţi în sfintele rugăciuni ale domniilor voastre.

Cu dragoste întru Iisus Hristos,

Stareța Magdalina şi toate maicile,
Provemont, Franța
22 ianuarie/4 februarie 1981

79. Înainte-văzătorul

Pe când Fericitul Ioan era plecat de acasă din Versailles, Lydia S. a murit în Medon, lângă Paris. Una dintre maicile de la noi de la mănăstire a venit să citească Psaltirea pentru răposată. Când Vlădica s-a întors la Versailles, secretarul său, P.S. Lopucin, a început să-i povestească:

- În Medon a murit...

Episcopul l-a întrerupt şi a spus:

- Da, ştiu: Lydia. Şi o maică de la mănăstirea Lesna a citit Psaltirea.

Exact aşa fusese.

80. Sfântul

Într-un spital din Paris era o bolnavă, Alexandra Lavrentievna Y., despre care i s-a vorbit episcopului. El a transmis mesajul că o să vină să o împărtăşească. Fiind într-un salon comun unde erau cam patruzeci-cincizeci de persoane, ea s-a simţit stânjenită faţă de franţuzoaice că o să fie vizitată de un episcop ortodox înveşmântat în haine ponosite, şi desculţ pe deasupra. După ce Vlădica a împărtăşit-o şi a plecat, franţuzoaica din patul alăturat i-a spus:

- Ce binecuvântată sunteţi că aveţi un asemenea îndrumător spiritual. Sora mea locuieşte în Versailles şi când i se îmbolnăvesc copiii îi scoate afară, pe strada pe unde trece de obicei episcopul, şi îl roagă să îi binecuvânteze. Şi, întotdeauna după aceea, copiii se fac imediat bine. Noi îl considerăm un sfânt.

81. Tămăduitorul

Un preot romano-catolic, care vizita bolnavii din Versailles, venea adesea la Fericitul Ioan, cerându-i să se roage sau să îi viziteze pe fiii săi duhovniceşti, crezând că aceştia vor fi vindecaţi datorită acestor lucruri, ceea ce adesea se şi întâmpla.

Vă rugăm să ne blagosloviţi şi să ne pomeniţi în sfintele rugăciuni ale domniilor voastre.

Cu dragoste întru Iisus Hristos,

Cu respect adânc,

nevrednica monahie Anna,

Mănăstirea Lesna,

Provemont, Franța,

13/26 iulie 1977

82. Lumină necreată

O maică bătrână de la Lesna mi-a povestit următoarea întâmplare:

Pe când ea şi celelalte maici locuiau la Lesna, Fericitul Ioan venea adesea la o anumită icoană din biserică, cea cu Maica Domnului de la Iveron, care se pare că îi plăcea foarte mult şi în faţa căreia obişnuia să se roage. Odată, când se ruga astfel înaintea acelei icoane, maica a intrat şi a văzut că... Fericitul Ioan era învăluit de o lumină strălucitoare şi nu stătea pe pământ, ci deasupra lui!

Zinaida V. Julem,

Paris, Franța, 1978

83. Tămăduirea unei infecții interne

Am avut destulă vreme, în îndelungata mea colaborare cu Arhiepiscopul Ioan, să îmi dau seama că este un mare rugător şi drept. Eu am lucrat mai mulţi ani ca epitrop şi secretar.

Pe lângă faptul că era răspunzător de Eparhia Europei Apusene, Ierarhul avea în păstorire şi Biserica Ortodoxă Franceză de rit apusean, care era şi încă este foarte defăimată. În timpul vieţii Arhiepiscopului, s-au înmulţit acuzaţiile împotriva sa din cauză că sprijinea această Biserică.

Când a fost trimis în Eparhia Americii Apusene, înainte de a pleca la San Francisco, mi-a poruncit să rămân în Biserica Ortodoxă Franceză, să ţin legătura cu ei şi chiar să slujesc ca ipodiacon. Administraţia Eparhiei Europei Apusene a fost reorganizată şi s-a mutat la Geneva. Arhipăstorul ei, încă de când era episcop vicar, fusese totdeauna împotriva Arhiepiscopului Ioan. Părintele Mitrofan, care rămăsese în Franţa după plecarea Arhiepiscopului Ioan, s-a dus şi el la San Francisco. Apoi B.N. Trezvinski a plecat din Paris şi la scurtă vreme după aceea Arhiepiscopul Ioan a murit pe neaşteptate în Seattle.

În 1971, în septembrie, m-am îmbolnăvit foarte grav. Am fost operat imediat. Chirurgul a spus că nu era cancer al intestinelor, ci un caz foarte grav de intoxicaţie cu bilă; în acelaşi timp am avut o criză de apendicită. Noaptea aceea, după operaţie, a fost absolut critică. Şi eu, şi personalul medical am crezut că nu o să mai trăiesc până dimineaţa. Îmi verificau încontinuu tensiunea, îmi pierdeam cunoştinţa şi apoi îmi reveneam şi tot timpul mă rugam fierbinte Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru mine ca să se facă voia Domnului. Prin rugăciunile lui, nu am mai avut căderi de tensiune, dimineaţa am început să mă mişc şi am supravieţuit. Şi apoi mi-au revenit toate: sănătate,

putere, energie - şi mă simţeam de parcă întinerisem cu douăzeci de ani.

Acum câteva zile am avut un vis. L-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan, care nu era înveşmântat complet, ci avea numai epitrahilul, crucea şi panaghia. În mâna stângă ţinea o cârjă - obişnuita cârjă neagră, folosită de episcopi în afara slujbelor bisericeşti. Am recunoscut îndată acel epitrahil. Pe cap nu purta mitră, ci o camilafcă neagră. M-a binecuvântat cu mâna dreaptă, apoi mi-a arătat cu aceeaşi mână să continuu să merg pe aceeaşi cale pe care mi-o arătase când a plecat la San Francisco - adică să merg pe calea Bisericii Franceze Ortodoxe. Fiind din nou sănătos, am înţeles că nu trebuie să stau şi să fiu inactiv ci, dimpotrivă, să-mi reîncep lucrarea pentru aceleaşi scopuri. Aceasta este calea mea. După cum este scris în a doua epistolă a Sfântului Pavel către Timotei: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârşit, credinţa am păzit". L-am apărat pe dreptul Arhiepiscop Ioan. Se pare că aceasta este calea mea.

Vă rog să vă rugaţi pentru mine.

Vladimir Grabbe
Bolonia, Franța,
septembrie 1972

84. Tămăduire de difterie

Dacă veţi sta de vorbă cu ruşii din Shanghai, oricare dintre ei vă va spune că era preferatul lui Vlădica; şi ei chiar cred lucrul acesta. Este cu neputinţă să nu crezi aşa ceva, fiindcă atunci când Vlădica se uita la tine, erai singurul copil din faţa lui, erai iubirea lui, totul. Atât de preocupat de tine era. Nu era doar superficialul: „Eşti unul dintre fiii mei”. Era dragoste adevărată.

Am trăit într-adevăr ceva neobişnuit în legătură cu Vlădica. La acea vreme eram o fată foarte, foarte tânără şi mă îmbolnăvisem de difterie. A venit doctorul şi casa a trebuit să fie pusă în carantină. Părinţii mei au încercat să mă ducă la spital, dar spitalul era plin. Îmi amintesc că oscilam între două stări, pierzându-mi şi recăpătându-mi cunoştinţa. Trecând prin faţa catedralei, m-am gândit: „Am pierdut slujba, n-am fost azi la slujbă”. Şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram la spital şi a ieşit o asistentă, care a spus:

- Nu avem paturi. Luaţi-o înapoi.

Aşa că părinţii mei m-au adus înapoi acasă şi în cea mai mare parte a timpului eram în comă. Apoi am avut un vis ciudat, că alunecam în sus şi în jos pe nişte pante. Mama m-a trezit şi mi-a spus:

- A venit Vlădica!

Iar eu m-am gândit: „Ce vrea? Vreau să dorm”. M-am uitat la el şi el a spus:

- Ce se întâmplă cu tine? Ai face orice numai să nu vii la slujbă.

Tot uitându-mă la el, i-am spus:

- Vreau să dorm.

- Nu poţi să dormi, a spus el, trebuie să-ţi spun o glumă.

De-abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi. Nu înţelegeam ce se întâmplă: avea de gând să-mi spună o glumă? Stătea acolo şi râdea şi, mă credeţi sau nu, a spus glumă după glumă până când, uitându-mă la el, am început să râd pentru că toată situaţia era amuzantă. Şi când am râs, am râgâit. El a chemat-o pe mama şi i-a spus:

- Acum este bine. Să o curăţaţi.

Mama mi-a curăţat gura. Totul se rupsese şi puteam din nou să respir. După ce m-a curăţat mama, el mi-a pus mâna pe frunte şi a spus:

- Acum că ai râs la gluma mea, poţi să dormi.

Până acum câţiva ani nici măcar nu mi-am dat seama că aceasta a fost o minune. Singura urmă a difteriei a fost că vocea mea s-a îngroşat puţin, însă în afară de acest lucru, am supravieţuit. Doctorul chinez, care mă îngrijea, le spusese părinţilor mei că nu o să supravieţuiesc.

Valentina Harvey,
Redding, California,
februarie 1982

85. Tămăduire de meningită

După Al Doilea Război Mondial, Selma (Olga) Rodukoft a făcut o formă foarte gravă de meningită. Doctorii erau siguri că, dacă şi-ar fi revenit cumva, ar fi rămas oarbă, surdă şi cu afecţiuni psihice. Arhiepiscopul Ioan s-a rugat pentru ea şi şi-a revenit complet. Acum trăieşte în Australia. Este foarte bătrână, trebuie să aibă peste optzeci de ani, însă a repetat această poveste de multe ori.

Mai este apoi încă o întâmplare cu vicepreşedintele Comitetului rus de la biserică, Cevelov, care povesteşte următoarele:

Odată, era foarte bolnavă şi arhiepiscopul a venit să o viziteze şi i-a spus: „Ridică-te!”. Ea s-a ridicat şi de atunci nu a mai fost niciodată bolnavă.

Blagosloviţi,

Nadia P. Pitts,

St. Ives, Australia,

23 ianuarie 1987

Nota editorului: Autoarea mărturiei de mai sus l-a cunoscut pe Arhiepiscopul Ioan chiar din ziua în care a sosit în Shanghai. Fiii ei i-au fost paracliseri şi martori ai mijlocirilor sale minunate. Mai târziu a corespondat cu el; şi este uimitor cum, având un program atât de încărcat, el scria nişte răspunsuri atât de meticuloase şi complete la toate întrebările ei. Tot ea a fost şi prima consultată când Episcopul Sava a început să adune povestiri despre minunile săvârşite de Fericitul Ioan.

86. Foc din ceruri

Bătrâna noastră monahie, maica Augusta, a scris, la rugămintea noastră, următoarele:

„Să mă iertaţi că vă supăr. Am şovăit multă vreme dacă să scriu despre Arhiepiscopul Ioan din Shanghai. Însă, pentru că sunt înaintată în ani şi pot să mor în curând, nu vreau să iau cu mine în mormânt ceea ce mi-a arătat Domnul pentru învăţătură.

Într-adevăr, Arhiepiscopul Ioan avea o credinţă foarte mare.

Am suferit mult... În 1939 mi-am trimis fiica în Italia, la soţul ei. Soţul ei a venit să o ia de pe vapor, a dus-o la părinţii lui, a trăit cu ea unsprezece zile şi apoi a fost trimis în Africa. După ce a plecat, rudele lui i-au spus fiicei mele că trebuie să plece de la ei. Necunoscând limba şi neavând decât şaptesprezece ani, mi-a trimis nişte scrisori pline de deznădejde.

M-am rugat mult. Au trecut două luni. Mă duceam în fiecare zi la catedrala din Shanghai, însă credinţa mea începuse să se clatine. Aşa că într-o zi am hotărât să nu mă mai duc la biserică, ci să-mi vizitez prietenii; şi astfel nu m-am grăbit să mă scol mai devreme.

Drumul meu trecea pe lângă catedrală şi am auzit că se cânta înăuntru. Am intrat. Slujea Vlădica Ioan. Uşile altarului erau deschise. Vlădica spunea rugăciunea „Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, şi acesta este Sângele Meu [...] spre iertarea păcatelor” şi după aceea a îngenuncheat şi a făcut o mătanie mare. Atunci am văzut Potirul cu Sfintele Daruri descoperit şi, după cuvintele lui Vlădica, de sus a venit o flacără care a coborât în Potir. Flacăra avea forma unei lalele, dar era mai mare.

Niciodată în viaţa mea nu m-am gândit că voi vedea sfinţirea Sfintelor Daruri

ca o flacără. În mine a fost reaprinsă credinţa. Domnul mi-a arătat credinţa lui Vlădica şi mi-a fost ruşine de lipsa mea de tărie.

Cred că ar fi bine să adăugaţi această întâmplare biografiei vieţii arhiepiscopului. Numai vă rog să o corectaţi şi să o semnaţi cum credeţi de cuviinţă. Iertaţi-mă şi mă blagosloviţi!”.

Episcopul Sava a adăugat următoarele, cu privire la această întâmplare:

„Există un caz asemănător în Viaţa Sfântului Serghie din Radonej, scrisă de Sfântul Epifanie înţeleptul, ucenicul Sfântului Serghie, la scurtă vreme după adormirea Sfântului. Iată ce este scris în Viaţă:

Odată, Sfântul Serghie slujea Sfânta Liturghie şi era prezent acolo ucenicul său, Simon ecleziarhul. Acesta a văzut o arătare minunată. El a povestit cum, în timp ce Sfântul slujea, a văzut un foc mişcându-se de-a lungul Sfintei Mese, luminând masa şi tot altarul. Când Sfântul se pregătea să primească Sfânta Împărtăşanie, focul dumnezeiesc s-a răsucit ca o batistă şi a intrat în Sfântul Potir. Astfel a primit Sfântul Împărtăşania.

Văzând aceste lucruri, Simon s-a înfiorat şi a început să tremure. Sfântul, coborând de la Sfânta Masă, a înţeles că lui Simon îi fusese dat să vadă această arătare minunată şi, chemându-l, i-a spus:

- Fiul meu, de ce s-a tulburat duhul tău?

Iar celălalt a răspuns:

- Stăpâne, am văzut un lucru minunat: Harul Sfântului Duh lucrează în tine.

Atunci Sfântul i-a poruncit:

- Să nu spui nimănui cele ce ai văzut, până ce nu mă va chema Domnul din viaţa aceasta.

Iată ce spune Dimitrie din Rostov despre un alt caz:

Scrie în Viaţa Sfântului Epifanie, Episcopul Ciprului, că acest mare ierarh al lui Dumnezeu avea de la El Harul de a putea vedea pogorârea Sfântului Duh asupra Sfintelor Daruri în timpul Jertfei celei fără de sânge. El nu oprea revărsarea rugăciunii până ce nu vedea pogorârea Sfântului Duh.

Odată, pe când se ruga şi rostea rugăciunea aducerii Sfintei Jertfe, nu a văzut semnul venirii Sfântului Duh. Neterminând rugăciunea, a luat-o de la început, însă din nou Sfântul Duh nu a venit. Asemenea şi a treia oară. Nevăzând Sfântul Duh, s-a mirat, a început să plângă şi să Îl roage în gând pe Dumnezeu să îi arate din a cui vină Darurile aduse erau lipsite de Sfântul Duh. Apoi, uitându-se la diaconul care ţinea evantaiul în stânga sa, a văzut chipul acestuia întunecat de tulburare, desfigurat de parcă avea lepră. Atunci Sfântul i-a luat evantaiul, spunându-i cu blândeţe:

- Fiule, nu primi Sfintele Daruri şi mergi la casa ta.

După ce l-a scos pe diacon din sfântul altar, Sfântul Epifanie a văzut iarăşi Harul Sfântului Duh venind peste Darurile aduse. După ce a terminat Sfânta Liturghie, Sfântul l-a chemat pe diacon, întrebându-l ce fel de păcat săvârşise, care împiedicase venirea Sfântului Duh peste cinstitele Daruri. Şi atunci diaconul a mărturisit adevărul, că în noaptea dinainte fusese împreună cu soţia sa...

Atunci, Sfântul Epifanie, chemând toţi preoţii şi diaconii şi tot clerul său, le-a spus:

- O, fiilor, de vreţi să fiţi vrednici să slujiţi în altar, lepădaţi patimile voastre trupeşti, iraţionale. Nu întraţi în dumnezeiescul altar înlănţuiţi de porniri de desfrânare ci ascultaţi de Apostolul care a spus: „cei ce au femei să fie ca şi cum nu ar avea” (1 Corinteni 7, 29)”.

Şi eu pot da mărturie: Când am vizitat Mănăstirea Sfânta Treime din Jordanville, New York, în timpul înmormântării părintelui nostru întru Iisus Hristos, Mitropolitul Anastasie, s-a petrecut următoarea întâmplare, care atunci nu mi s-a părut deloc ceva extraordinar.

Eram împreună cu maica Mariamna în biserica mănăstirii. Am hotărât să primim Sfintele Taine ale lui Hristos şi eu m-am dus să mă spovedesc. Când m-am întors, maica Ma-riamna mi-a spus în grabă că o femeie cu frica lui Dumnezeu voia să vorbească cu mine şi, arătându-mi-o, a plecat şi ea să se spovedească. Femeia aceea, pe care nu o cunoşteam deloc, a început să-mi povestească despre soţul ei, care era străin şi al cărui nume nu mi-l amintesc precis. Ea a adăugat că doreşte foarte mult să se întâlnească şi să vorbească cu Arhiepiscopul Ioan, care venise din Shanghai şi locuia acum cu noi în San Francisco. Stăteam de vorbă în biserică, destul de departe de altar.

Imediat după ce a terminat de spus aceste cuvinte, l-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan ieşind din altar şi venind drept spre noi. Aceste lucruri se întâmplau cu mult înainte de a fi citite Ceasurile înaintea Liturghiei. Văzându-l, i-am spus femeii:

- Iată-l pe episcop.

Apoi m-am apropiat de amvon, i-am arătat-o pe femeie episcopului şi i-am spus:

- Această roabă a Domnului ar dori să vorbească cu domnia voastră.

Şi deodată l-am auzit limpede spunând grăbit:

- Ştiu, ştiu.

M-am dat la o parte, nedorind să le stau în cale. La scurtă vreme ea s-a întors la mine cu ochii plini de lacrimi şi m-a întrebat:

- Cine oare i-ar fi putut spune episcopului despre necazul meu? Episcopul mi-a spus că ştie tot şi că se roagă...

Episcopul îi dăduse pe loc învăţături mântuitoare femeii aceleia nefericite.

Cu privire la această întâmplare, este interesant să notăm faptul că era cu neputinţă ca Arhiepiscopul Ioan, fiind în altar, să audă discuţia noastră, căci eram - după cum am mai spus - destul de departe de altar şi vorbeam foarte încet. Cum a aflat de supărarea ei? Ce l-a făcut să vină la ea înainte pentru ca ea să aibă timp să i se adreseze? Lucrurile rămân, bineînţeles, neştiute.

Oricum, această întâmplare este o nouă dovadă a înainte-vederii episcopului, de vreme ce nu o mai întâlnise vreodată pe femeie. Mai mult, ea arată marea grijă a episcopului faţă de supărările oamenilor şi mijlocirea rugăciunilor sale înaintea lui Dumnezeu pentru ei - în cazuri în care cei aflaţi în supărări nici măcar nu şi le exprimaseră faţă de el.

Stareța Ariadna,
Mănăstirea Stăpâna Noastră din Vladimir,
San Francisco, California, 1967

87. Chemare la pocăință

Dragi Părinţi,

Fericitul Ioan nu mijloceşte numai pentru a ne ajuta şi vindeca, ci şi pentru a ne învăţa lecţii preţioase:

De curând am vizitat, împreună cu un prieten, Mănăstirea Jordanville. Am fost trataţi foarte bine, unul dintre călugări ne-a condus prin mănăstire. El ne-a povestit despre sfinţii îngropaţi acolo. Ne-am închinat la moaştele Sfântului Serafim, ale Sfântului Ioan Botezătorul, ale Sfinţilor din Peşterile Kievului şi chiar la un fir din veşmântul Fericitei Născătoare de Dumnezeu. Ne-am rugat în biserica pictată minunat şi în cele din urmă am vizitat librăria, unde ni s-a dat fiecăruia dintre noi, spre marea şi neaşteptata noastră bucurie, o bucată dintr-un veşmânt purtat de Fericitul Ioan. Am plecat de la mănăstire cu comorile noastre, minunându-ne de o asemenea revărsare de dragoste.

S-ar putea crede că această revărsare avea să mă ducă spre fapte de binefacere, însă nu a fost aşa. Când am ajuns în oraş, ne-am întâlnit cu un alt bun prieten, pe care l-am luat deoparte şi căruia i-am povestit tot. El m-a întrebat dacă pot să-i dau o parte din bucata mea. I-am rupt o bucăţică foarte mică, păstrând cea mai mare parte pentru mine.

Mai târziu, la despărţire, prietenul cu care fusesem la Jordanville şi-a tăiat în două bucata şi i-a dat o jumătate celuilalt. Imediat, eu i-am cerut înapoi bucăţica pe care i-o dădusem, socotind că nu are nevoie de două bucăţi.

Ne-am despărţit şi eu mi-am continuat călătoria spre alt oraş, unde am băgat mâna în buzunar după bucata mare de veşmânt pe care o aveam şi nu am mai găsit-o. Mi-am întors valiza cu josul în sus şi mi-am răvăşit toate hainele, căutând de cinci sau şase ori prin ele, însă nu era nicăieri. Am simţit atât de puternic sentimentul pierderii. Singura

bucată care îmi mai rămăsese era cea foarte mică pe care i-o dădusem prietenului meu şi pe care i-o cerusem înapoi. Am fost copleşit de conştiinţa zgârceniei mele. Am sunat în oraşul unde fusesem, însă bucata nu era de găsit nici acolo. Mi-am dat seama că Fericitul Ioan îmi dăduse o lecţie aspră despre roadele zgârceniei.

După mai multe zile, bucata a fost găsită de fiica prietenului meu, care s-a uitat la o iconiţă cu Arhiepiscopul Ioan şi a observat că veşmântul său avea aceeaşi culoare ca o bucată de panglică cu care se jucase ea în biserică în urmă cu o zi. Prietenul meu s-a dus la biserică şi bucata era în mijlocul ei... ca şi cum Arhiepiscopul Ioan îngăduise ca ea să fie găsită după ce m-am căit de greşeala mea. Când mi s-a înapoiat bucata, am tăiat-o imediat în două şi i-am dat o jumătate unui alt prieten. Am jumătate din bucata mare şi bucăţica cealaltă în colţul meu cu icoane, dar bucăţica îmi aminteşte tot timpul de mijlocirea iubitului Sfânt pentru mântuirea sufletului meu.

Al dumneavoastră în Iisus Hristos,

J.M.
Atlanta, Georgia,
3 februarie 1987

88. Auzirea chemării unui muribund

În a patra săptămână a Postului Mare, după Liturghie, s-a apropiat de mine o doamnă care mi-a dat un plic închis, spunându-mi că acesta conţine ce a scris ea despre răposatul nostru Arhiepiscop Ioan. Înainte de a părăsi Vancouver-ul, am desfăcut scrisoarea şi am citit o dovadă limpede a înainte-vederii Fericitului Ioan... Mai târziu, am sunat-o pe acea doamnă, rugând-o să-mi confirme că în scrisoare era adevărul despre întâmplarea descrisă, ceea ce a şi făcut.

Este vorba despre Helen Mihailovna Brynner, o femeie care se trăgea dintr-o familie cunoscută a Rusiei pre-revoluţionare. Era o familie bogată, de milionari, şi foarte bine cunoscută de toţi ruşii din Extremul Orient. Bineînţeles, Helen Mihailovna şi-a pierdut toată bogăţia materială din Rusia, însă în locul acesteia a dobândit bogăţii duhovniceşti, care nu se pot compara cu cele materiale. [A fost mătuşa celebrului star de cinema Yul Brynner.]

Iată ce mărturiseşte această slujitoare a Domnului, în scrisoarea menţionată mai sus [Cele de mai jos au fost scrise de către Episcopul Sava (vezi Pravoslavnic Rus, 1971, nr. 19, pag. 6)]:

Aceste lucruri s-au petrecut în Shanghai, în 1948. Locuiam chiar lângă Spitalul Frăţiei Ortodoxe Ruse. O asistentă de acolo venea în fiecare zi la mine ca să-mi facă injecţii. Eram bolnavă.

Într-o zi a venit foarte agitată şi mi-a povestit ce se întâmplase în noaptea aceea, când fusese de gardă. Pe la ora trei dimineaţa a fost chemată la un om grav bolnav, care a rugat-o să îl cheme imediat pe Fericitul Ioan, pentru că îi era foarte rău. Simţea că

va muri şi a cerut să vină episcopul ca să îl împărtăşească. Afară era o furtună puternică: se dezlănţuise un taifun şi ploua torenţial. Vântul dobora cablurile electrice. Asistenta i-a spus muribundului că nu îi poate îndeplini rugămintea pentru că telefonul nu merge, ea este singură în tot spitalul şi îi este cu neputinţă să plece. Bolnavul s-a întristat şi repeta încontinuu că trebuie să-l vadă imediat pe episcop. Atunci ea i-a făgăduit că îndată ce soseşte o altă asistentă, la ora şase, o să alerge fără întârziere la episcop şi o să îi transmită rugămintea lui.

Apoi, deodată, cam după treizeci-patruzeci de minute, s-a auzit o bătaie foarte puternică în poarta spitalului. La întrebarea paznicului adormit: „Cine-i acolo?”, s-a auzit răspunsul:

- Deschideţi poarta! Sunt Episcopul Ioan - sunt chemat, sunt aşteptat.

Paznicul i-a deschis. Episcopul a traversat repede curtea şi a intrat în spital. Văzând-o pe asistentă, care i-a deschis uşa, a întrebat-o:

- Unde este aici un om foarte bolnav care mă aşteaptă? Duceţi-mă la el!

Am citit în articolele domniei voastre, dragă Vlădica [Sava], descrierile multor cazuri de vindecări minunate şi de înainte-vedere a răposatului Arhiepiscop Ioan şi de aceea v-am scris această întâmplare adevărată: cum Fericitul Ioan a auzit gândul şi nevoia celui grav bolnav şi a venit noaptea să răspundă chemării lui, prin vântul acela îngrozitor, udat până la piele de ploaia torenţială.

Fără îndoială, aceasta este încă o dovadă palpabilă a darului înainte-vederii pe care îl avea Arhiepiscopul Ioan.

Helen M. Brynner,

Postul Mare, aprilie 1971

89. Ajutor după o operație la plămâni

Întorcându-mă acasă dintr-o călătorie în Vancouver, B.C., am găsit o scrisoare de la un prieten, un inginer care locuieşte în San Francisco, cu data de 5 aprilie a acestui an (1971). Printre alte lucruri, îmi scrie următoarele:

„La cazurile de ajutor venit prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, s-a mai adăugat încă unul. Unul dintre cântăreţii din corul bisericii din Burlingame [California] a suferit joi o operaţie prin care i s-a scos un plămân. Sâmbătă, soţia sa, o prietenă pe care o cunoşteam din China, ne-a sunat şi, plângând, ne-a spus că rana nu se vindecă şi că nici după două zile nu i s-a oprit hemoragia. I-am spus că trebuie să vină imediat [în cripta Fericitului Ioan] şi noi toţi o să fim acolo şi o să slujim un parastas pentru Arhiepiscopul Ioan.

Parastasul a avut loc la ora trei şi jumătate după-amiază. Când s-a întors la spital după parastas, i s-a spus că hemoragia s-a oprit şi că viaţa soţului ei nu mai este în pericol. Acum bărbatul este deja acasă; şi, deşi îşi revine foarte încet, totuşi nu a murit, cum se aşteptaseră doctorii. Părintele Mitrofan, care slujeşte parastase la racla Arhiepiscopului Ioan, vă poate povesti despre mai multe cazuri asemănătoare...

Datorită eforturilor noastre, Cripta este acum mai mare; iar iconarul Pimen Sofronov a realizat deja trei picturi murale - icoane în mărime naturală cu Iisus Hristos, Golgota şi Acoperământul Preasfintei Maici a Domnului. Până la Paşti va fi aproape gata.

Foarte mulţi oameni vin să se roage înăuntru. Se vând lumânări, pe care oamenii le aprind la icoane - în valoare de mai mult de o sută de dolari pe săptămână.

Este de netăgăduit că în timpul vieţii Fericitului Ioan au fost foarte multe cazuri de ajutor minunat. Însă faptul că au început să se petreacă vindecări minunate la

mormântul său după moarte aduce într-adevăr foarte mare alinare. Domnul a spus: „Spre cine voi căuta, fără numai spre cel blând şi smerit cu inima, care tremură de cuvintele mele?” (Isaia 66, 2).

Nu era oare Fericitul Ioan chiar aşa?”.

Episcopul Sava,

Postul Mare, aprilie 1971

90. Ajutor într-o infecție respiratorie

Pe când eram în San Francisco (continuă Episcopul Sava), într-o zi, după Dumnezeiasca slujbă din noua catedrală, m-a dus acasă cu maşina un fost membru al Consiliului parohial al Catedralei, domnul Viktor Şakaloff. Pe drum mi-a povestit cum băieţelul său Dimitri, căruia îi spuneau Dima, s-a îmbolnăvit la doi ani şi jumătate. L-au dus la spital, unde doctorii i-au găsit un virus străin: cu alte cuvinte, sistemul respirator era infectat. Infecţia a început să se răspândească şi băieţelul se sufoca şi suferea îngrozitor. Apoi, doctorii au spus că numai rugăciunea poate fi de ajutor, pentru că ei nu pot face nimic.

Şakaloff, tatăl copilului, s-a îngrozit. A telefonat îndată la Orfelinatul Sfântul

Tihon din Zadonsk şi a cerut să vorbescă cu Arhiepiscopul Ioan. I s-a spus că episcopul slujeşte şi nu poate veni la telefon. Atunci a plecat imediat de la spital şi a alergat la orfelinat. Până să ajungă el, ierarhul intrase la o întrunire a Consiliului parohial. Când l-a văzut pe Şakaloff, s-a dus imediat la el, i-a pus mâna pe umăr şi i-a spus:

- Viktor, mergi acasă, mergi acasă - m-am rugat.

Domnul Şakaloff s-a dus acasă, cerându-le altora să se roage pentru salvarea fiului său.

Dimineaţa devreme, s-a dus la spital şi s-a întâlnit cu doctorii, care aveau chipuri fericite! Ei i-au spus că s-a petrecut o minune, pe care nu o pot înţelege: băieţelul începuse pur şi simplu să respire normal, fără nici o piedică. Peste trei-patru zile, tatăl şi-a luat băiatul acasă, cu desăvârşire sănătos.

Şakaloff mi-a mai spus că într-o zi, cam după un an şi jumătate, când băiatul avea deja patru ani, Arhiepiscopul Ioan a slujit în biserica din Burlingame şi l-a văzut pe fiul lui Şakaloff în mulţime.

- Dima, Dima, l-a strigat el, vino să-mi ţii cârja!

Dima s-a dus la el şi i-a ţinut cârja tot timpul cât a durat slujba.

Şi atunci Şakaloff a dat mărturie:

- N-au decât să-l defăimeze cât vor pe Arhiepiscopul Ioan: eu sunt încredinţat că în primul rând prin rugăciunile lui a fost salvat fiul meu de la moarte.

Viktor Şakaloff,
aprilie 1971

91. Salvarea a două vieți

O doamnă în vârstă (cam de şaptezeci de ani), o bună creştină din San Francisco, mi-a povestit amănunţit tămăduirea ei minunată, rugându-mă numai, dintr-un motiv special, să nu îi pomenesc numele.

Odată, ducea nişte cutii şi pachete la poştă. Intrând în clădire, a alunecat fiindcă podeaua era umedă şi alunecoasă. A căzut cu faţa în jos şi pieptul ei, lângă mâna dreaptă, s-a lovit de o cutie. După ceva vreme a observat că sub vânătaie a apărut o gâlmă de mărimea unui măr care, cu timpul, a început să o stingherească.

A vorbit despre acest lucru cu o altă doamnă, al cărei fiu fusese vindecat de o boală îngrozitoare prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, nici un doctor neputând să îl ajute în boala lui incurabilă. Această doamnă a sfătuit-o deci să îi scrie Arhiepiscopului Ioan şi să îi ceară să se roage pentru ea. La acea vreme, Arhiepiscopul Ioan locuia în Franţa şi nu se mutase încă în San Francisco. Şi aşa, ea a început să-i scrie o scrisoare. A scris jumătate din ea şi apoi s-a oprit, gândindu-se: „Nu este bine să îi scriu aşa în grabă Arhiepiscopului Ioan - trebuie să mă gândesc bine, ca să o scriu cum trebuie”. Şi astfel, scrisoarea nu a fost terminată niciodată.

Nu la multă vreme după aceea, Arhiepiscopul Ioan a venit pentru o lună sau două în San Francisco. Într-o zi, slujea într-o biserică. După slujbă, doamna bolnavă a venit la el ca să ia binecuvântare. Episcopul a binecuvântat-o, apoi i-a ţinut mâna un timp, s-a uitat cu atenţie în ochii ei şi a întrebat-o:

- Dumneavoastră mi-aţi scris?

- Nu, Prea Sfinţia voastră, a răspuns ea, nu v-am scris.

După câteva zile era din nou în biserica unde slujea Fericitul Ioan şi iarăşi, când s-a apropiat să ia binecuvântare [cum făcea toată lumea la sfârşitul slujbei], el a

întrebat-o a doua oară dacă i-a scris. Şi, la fel ca înainte, ea i-a răspuns că nu.

Era foarte uimită: cum ştia Fericitul Ioan că ea începuse să-i scrie o scrisoare, de vreme ce nimeni nu ştia acest lucru?

Am uitat să o întreb de ce i-a răspuns Fericitului Ioan că nu i-a scris: fiindcă nu a expediat scrisoarea sau fiindcă a fost surprinsă şi nu a spus că începuse să scrie, dar nu a terminat şi nu a expediat scrisoarea?

După câteva zile, durerea s-a înteţit foarte mult şi a silit-o să meargă la Arhiepiscop şi să îi ceară să se roage pentru ea. Presupun că s-a dus să-l vadă la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk. A vorbit foarte puţin, spunându-i:

- Sfinte Vlădica, sunt foarte bolnavă. Vă rog, rugaţi-vă pentru mine!

- O să mă rog, i-a răspuns Arhiepiscopul.

După aceea s-a întors acasă. În seara aceea, înainte de a se culca, a observat că gâlma ieşise în afară. Dimineaţa, când s-a sculat - exact în clipa aceea - umflătura s-a spart şi sângele a ţâşnit cu putere. A fost dusă la spital, unde a fost examinată de o doctoriţă rusoaică; aceasta a fost foarte uimită şi a sfătuit-o să se opereze imediat, ceea ce a şi făcut. După două luni, doctoriţa aceasta i-a spus că are cancer într-o formă foarte agresivă şi că, după experienţa medicală, ar fi trebuit să mai trăiască cel mult trei-patru zile după operaţie sau, în mod excepţional, treizeci-patruzeci de zile. Însă faptul că mai trăia era o minune!

Încheindu-şi povestirea, ea mi-a spus:

- Vedeţi, Prea Sfinţia voastră (Sava), au trecut deja cinci ani de la operaţie şi sunt încă în viaţă şi nu mă mai deranjează nimic legat de operaţie şi de cancer. Cred cu tărie că operaţia a reuşit atât de bine numai datorită rugăciunilor răposatului Arhiepiscop Ioan.

Când îmi povestea aceste lucruri Fericitul Ioan plecase deja în Ceruri. Era anul trecut, nu cu mult după adormirea Arhiepiscopului: nu-mi amintesc dacă era după

înmormântare sau la patruzeci de zile după moarte, când m-am dus iarăşi la San Francisco, la parastas.

Sora cumnatului meu, din Canada, a fost pur şi simplu adusă la viaţă din moarte sigură de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan. Arhiepiscopul a vizitat-o foarte des în spital, unde zăcea cu ambii plămâni sfâşiaţi, coastele rupte şi suferind îngrozitor. Avusese un accident de maşină.

Când a fost internată prima dată în spital, avea chipul umflat ca o pernă, aşa încât nu i se vedeau ochii, dar era conştientă. Când i-am spus că Fericitul Ioan este lângă ea, şi-a desfăcut pleoapa cu degetele şi l-a văzut. Apoi i-a apucat mâna şi a apăsat-o pe buze - căci nu putea vorbi din cauza tubului din gâtul său sfâşiat. Din crăpături (ce avea ea în loc de ochi) s-au scurs lacrimi de bucurie.

După acea, primă dată, Episcopul a vizitat-o de mai multe ori şi ea a început să-şi revină. Odată, ne-am dus acolo şi - îndată ce am intrat în salonul comun al spitalului municipal, unde erau pacienţii care aveau nevoie de terapie intensivă - Fericitul Ioan, care încă nu auzise nimic, ne-a spus:

- Mousia este într-o stare critică acum.

Apoi s-a dus la ea, a tras perdelele şi s-a rugat vreme îndelungată la căpătâiul ei. Între timp au venit doi doctori şi i-am întrebat fără ocolişuri: cât de critică este starea ei şi dacă să-i spunem fiicei sale - căreia îi ascunsesem că mama ei avusese un accident de maşină ca să nu o mâhnim prea tare - să vină din Canada? Ambii doctori mi-au răspuns:

- Vă priveşte dacă o chemaţi sau nu pe fiica ei, dar nu garantăm că o să mai trăiască până dimineaţă...

Slăvit să fie Domnul - după noaptea aceea, nu numai că a supravieţuit, ci s-a

făcut şi bine şi s-a întors în Canada.

După moartea Fericitului nostru arhipăstor, mi-a scris exprimându-şi dragostea şi recunoştinţa pentru el. Mi-a spus că este sănătoasă, la un an după cele întâmplate.

Împreună cu sora ei, care era la volan când s-a petrecut accidentul, ne-a spus că ele cred că, fireşte, rugăciunea Fericitului Ioan a salvat-o.

Numele ei este Maria Tuscia.

Episcopul Sava,
mai 1967

92. Tămăduirea unui braț paralizat

Eu, Alexandra Iliinicina Mullins, dau mărturie despre vindecarea braţului meu deformat, paralizat, prin rugăciunile Fericitului Ioan (Maximovici).

Totul a început în 1964, când braţul a început să mă doară îngrozitor. Imediat am cerut ajutorul doctorilor. Diferiţi medici au folosit diferite metode, dar nimic nu a fost de folos. Braţul nu se mai îndoia din cot şi bineînţeles că nu mai puteam ţine un serviciu. Având credinţă în puterea rugăciunilor Fericitului nostru Ioan, i-am cerut de câteva ori să se roage pentru mine, însă cu siguranţă ierarhul voia să îmi încerce credinţa în Dumnezeu. De fiecare dată mă binecuvânta şi îmi spunea:

- Roagă-te la Dumnezeu.

A trecut un an. Mă gândeam că deja devin infirmă, de vreme ce toate tratamentele doctorilor nu reuşiseră să mă ajute. Atunci i-am cerut din nou ajutorul episcopului, să îl roage pe Domnul şi să îmi atingă braţul suferind. Episcopul, ca întotdeauna, a devenit foarte serios: şi-a ridicat ochii la cer, şi-a pus mâna pe locul care mă durea şi a început să se roage.

Cu credinţă tare şi cu nădejde, mă rugam şi eu Domnului Dumnezeu. Şi aşa au trecut câteva zile şi braţul meu deformat a devenit flexibil şi am început să lucrez. Un sentiment de adâncă recunoştinţă faţă de Domnul Dumnezeu şi de vrednicul Său slujitor şi rugător mă îndeamnă să fac cunoscută tuturor credincioşilor această minune săvârşită prin rugăciunile iubitului nostru Arhiepiscop Ioan.

Alexandra Mullins,
1258 - 13th Ave.
San Francisco, California,
25 iulie 1968

93. Ajutor pentru găsirea unui loc de muncă

„Nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20, 27).

Fiica mea cea mare îşi căuta de lucru de mult timp, în zadar. Din cauza acestui eşec, era complet deprimată. Şi eu aveam o stare proastă, dar încercam să nu arăt acest lucru, pentru că nu aveam cum să o consolez.

În perioada aceea, mi-au fost dăruite o mică revistă misionară, „The Orthodox Word”, şi un supliment în limba rusă intitulat „Fericitul Ioan Maximovici”, care mi-a atras atenţia. Automat am început să-l citesc.

Nu-l cunoşteam pe Arhiepiscopul Ioan, dar ştiam că foarte mulţi oameni îl venerează pentru viaţa şi rugăciunea sa şi că acum se odihneşte sub noua catedrală, într-o criptă pregătită special pentru el.

Brusc m-a luminat gândul să îi cer Fericitului Ioan să se roage pentru ca fiica mea să-şi găsească o slujbă. Involuntar, am îngenuncheat şi am început să plâng fără să mă pot controla şi să-l implor pur şi simplu pe Fericitul Ioan să-mi asculte rugămintea. Era pe la mijlocul săptămânii.

Duminică am sunat-o din nou pe fiica mea, fără nici un fel de speranţă de a auzi ceva încurajator. Punându-i aceeaşi întrebare privitoare la serviciu, am auzit deodată o sclipire de nădejde, deşi postul pe care îl voia ea mai fusese solicitat de încă zece fete.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am spus să vină imediat la mine, să ne rugăm unui ierarh ortodox despre care citisem cu câteva zile înainte şi aflasem că are o rugăciune foarte puternică. A venit fără întârziere şi i-am spus:

- Fata mea! Tu eşti catolică. Dar acest ierarh se ruga pentru toţi.

I-am arătat fotografia lui din revistă.

- Hai să ne rugăm împreună.

Aşa că ne-am rugat cum am ştiut noi mai bine, îngenunchind şi plângând amar. Ne-am rugat, am implorat...

Luni, fiica mea m-a sunat şi mi-a spus:

- Mamă, am obţinut slujba. O să lucrez.

Era ceva atât de neaşteptat că am încremenit pur şi simplu, simţind un singur lucru, că Fericitul Ioan ne ascultase. Acum fiica mea, cu ajutorul lui Dumnezeu, munceşte cu bine. Toată lumea se poartă bine cu ea şi este mulţumită şi de colegi şi de ceea ce face. Rugându-se la Fericitul Ioan, şi-a exprimat dorinţa de a fi membră a Fondului Arhiepiscopul Ioan Maximovici din Los Angeles şi a început să ceară să i se trimită ceea ce s-a scris despre Arhiepiscopul Ioan.

Slavă Dumnezeului nostru!

Z. Sylvonic,

Los Angeles, California

17 august 1971

94. O vedenie dătătoare de sănătate

Am aflat cu tristeţe adâncă despre decesul brusc, neaşteptat al adânc-veneratului, neuitatului, dragului şi mult-iubitului Fericit Ierarh, Arhiepiscopul Ioan Maximovici, a cărui amintire purtătoare de lumină nu se va şterge niciodată şi la ale cărui rugăciuni ajutătoare alergăm în clipele grele ale vieţii.

Doresc să vă împărtăşesc o vedenie pe care am avut-o.

Acum şase sau şapte ani, aşteptam o viză de la fiica mea din America, eu trăind temporar în Franţa. Într-o zi de luni, am primit o scrisoare de la ea, în care îmi spunea să ne întâlnim într-o gară duminica următoare. În aceeaşi zi i-am răspuns că o să vin cu siguranţă.

Şi exact în ziua aceea, luni, m-am îmbolnăvit foarte tare: aveam aproape 40°C, mă durea pieptul într-o parte şi aveam o tuse uscată - simptome ale pneumoniei sau pleureziei. În ciuda tuturor încercărilor doctorilor, situaţia nu s-a îmbunătăţit deloc şi eram disperată, gândindu-mă că nu o să mă pot întâlni cu fiica mea.

Vineri dimineaţă, am început să mă rog fierbinte sfântului Arhiepiscop Ioan. În după-amiaza aceea, l-am văzut limpede pe sfântul ierarh, îmbrăcat cu toate veşmintele, cu o cârjă, venind şi aşezându-se pe un scaun de lângă patul meu. Copleşită şi extraordinar de fericită, mi-am întins mâinile spre el, ca să mă binecuvânteze, însă viziunea a dispărut şi locul a rămas gol. Atunci m-am sculat, m-am dus la masă şi mi-am turnat un pahar cu apă. După ce am băut, m-am întins iarăşi. Nu trecuse nici măcar un minut, când episcopul a apărut a doua oară, purtând aceleaşi veşminte, stând lângă uşă cu cârja sa. Am sărit din pat - şi nu mai era nimeni! Încurajată şi fericită, m-am întins din nou, foarte sigură că totul avea să fie bine. Şi m-am cufundat într-un somn adânc, pentru prima dată de când mă îmbolnăvisem.

A doua zi m-am sculat, după ce avusesem febră de 40°. Deşi mai eram încă foarte slăbită, eram cu desăvârşire sănătoasă şi aveam 37° - şi toată boala dispăruse dintr-o dată. Puterea rugăciunilor neuitatului nostru Fericit Ioan m-a pus pe picioare în câteva ore.

Neuitate, dragă Fericite Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Nota bene: în ciuda faptului că atunci aveam şaizeci şi şapte de ani, când slujea dânsul, oricât de mult ar fi durat slujbele, nu simţeam deloc oboseală sau greutate din cauza statului în picioare vreme îndelungată. Dimpotrivă, mă învăluia un sentiment nepământesc de fericire, nu numai pe mine, ci şi pe copiii mei, iar vedenia minunată pe care am descris-o aici este întipărită pe vecie în mintea mea.

Dragul nostru Sfânt Ierarh, nu ne uita în sfintele tale rugăciuni. Nici noi nu o să te uităm vreodată.

Nadejda Vladimirovna Levițkaia,
200 West 109th St., Apt. 134,
New York, New York
22 mai 1967

95. Izbăvire dintr-o obsesie cu ascultarea

Cred că este datoria mea să vă fac cunoscut cum am fost izbăvită în chip minunat datorită rugăciunilor Arhiepiscopului Ioan.

După trecerea la odihna veşnică a soţului meu, am scris la Mănăstirea Lesna, cerând să fiu primită acolo. De zece ani aveam un mare dor, o dorinţă arzătoare să fac acest lucru. Iar maica stareţă Teodora şi părintele Nicandru au fost de acord să mă primească la mănăstire. Am fost atât de fericită, încât, fără întârziere, mi-am vândut şi mi-am dat toate lucrurile şi apoi am mers repede la această mult-aşteptată mănăstire.

Eram acolo cam de patru ani, când deodată a început să se întâmple ceva ciudat cu mine: două săptămâni la rând nu mai voiam să mănânc sau să iau vreun medicament. Zile şi nopţi în şir stăteam în capul oaselor în pat, fără să ies din chilie, şi nu vorbeam aproape deloc cu nimeni, pronunţând numai câte un cuvânt dacă era neapărat nevoie.

Maica stareţă Teodora m-a vizitat de câteva ori, avertizându-mă că dacă nu încep să mănânc va fi silită să mă trimită la spital, însă totul era în zadar, fiindcă eu eram încredinţată că fac ascultare de duhovnic.

Aşa că am fost trimisă la un spital de psihiatrie, unde am stat câteva luni, însă de vreme ce spitalul era departe de mănăstire, înainte de praznicele mari, veneau să mă ia pentru câteva zile la mănăstire. O, ce fericită şi recunoscătoare eram să stau măcar câteva zile la iubita mea mănăstire! Însă după câteva zile mă aduceau înapoi la spital.

Prietenii mei din Venezuela au aflat despre ce mi se întâmpla, au adunat nişte bani şi au trimis un prieten să mă aducă înapoi. Cum la vremea aceea mă chinuia rău reumatismul - din cauza căruia nu îmi mai puteam îndoi degetele de la mâini şi mă dureau tare umerii, coatele şi genunchii -, am primit să mă întorc pentru o vreme într-o zonă cu

climă caldă, ca să mă mai însănătoşesc, dacă primeam binecuvântare de la maica stareţă şi de la duhovnic.

Am luat binecuvântare şi m-am întors în Venezuela, arzând de dorinţa de a reveni cât de curând posibil la draga mea mănăstire. Domnul însă a socotit altfel... În Venezuela, din nou m-am îmbolnăvit foarte tare şi am reînceput să fac „greva foamei” şi mai des, aşa încât eram aproape mereu în spital, adesori leşinând sau pur şi simplu cedând fizic din cauza slăbiciunii excesive. Astfel, stăteam tot timpul (îmbrăcată) în pat. Îndeosebi înaintea sărbătorilor mari nu mai mâncam şi nu mai beam nimic şi nimeni nu mă putea convinge să o fac. Drept urmare, în loc să mă duc la biserică, ajungeam la spital.

Da, mă puteam ruga atunci, însă în taină, în reprize scurte, rostind iute câte o frază mică, întreruptă, dintr-o rugăciune şi făcându-mi repede cruce, de parcă cineva nu mă lăsa să mă rog.

Odată, când zăceam în pat, am văzut limpede, deasupra mea, capul maicii stareţe Teodora şi pe al părintelui Nicandru, şi amândoi îmi spuneau desluşit: „Nu mânca nimic şi nu bea”. Iar eu, proasta, am făcut ascultare şi după aceea am mai ajuns de câteva ori la spital din cauza „grevei foamei”. Bietul părinte Nicandru îmi scria că nu îl ascult pe el, ci pe vrăjmaş şi că trebuie să mă silesc să mănânc şi să beau. Însă înşelătorul mă convinsese foarte bine că îndeplineam dorinţa părintelui meu. Ascultam de vrăjmaş, fiind încredinţată că făceam ascultare de duhovnic.

Odată, părintele Nicandru mi-a scris că trebuie să vă scriu imediat dumneavoastră, părinte Mitrofan [în San Francisco], cerându-vă să vă rugaţi Arhiepiscopului Ioan pentru tămăduirea mea. Vă sunt foarte recunoscătoare, părinte Mitrofan, că mi-aţi răspuns atât de repede, spunându-mi că aţi slujit un parastas în cripta Fericitului Ioan şi că vă rugaţi lui pentru tămăduirea mea. Da, şi stareţa Teodora, în scrisoarea părintelui Nicandru, a întărit că este întru totul de acord cu el. În scrisoare mi-aţi trimis bucăţica de vată plină de har şi m-aţi învăţat să stau înaintea sfintelor icoane şi

să mă rog aşa: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, tămăduieşte-mă pe mine păcătoasa” - şi să fac semnul crucii de trei ori pe frunte cu vata sfinţită, spunând de fiecare dată: „în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”, ceea ce fac în fiecare dimineaţă cu credinţă. M-am rugat astfel vreme de treizeci de zile, cum mi-aţi scris să fac, însă deja după douăzeci şi una de zile eram vindecată. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Într-o zi, când am fost chemaţi toţi la micul dejun, eu nu m-am dus (locuiesc în căminul de bătrâni al Eparhiei). Atunci, directorul căminului a urcat la mine şi s-a oferit să-mi aducă o ceaşcă de ceai, ca măcar să beau nişte ceai, însă nu am primit. Şi apoi, după ce toată lumea mâncase şi se strânsese masa, am devenit deodată conştientă de gândul pe care îl tot repetam în minte: „Numai nu fi ascultătoare; în nici un caz să nu fii ascultătoare”. Şi - lucru cu totul neaşteptat pentru mine - am sărit deodată din pat şi m-am dus repede şi cu hotărâre la bucătărie, unde am băut două ceşti de cafea cu lapte. După aceea am început să mănânc şi să beau normal, mi-am recăpătat puterile şi Domnul milostiv m-a luminat să-mi dau seama că fusesem într-o stare demonică de „prelest”, care durase doi ani. Când i-am spus acest lucru preotului din localitate, părintele Sergius Gudzenko, acesta mi-a spus:

- Părintele Nicandru şi cu mine ştiam acest lucru (de vreme ce, presupun, au comunicat în scris despre mine).

[Cuvântul *prelest* a fost preluat în limba engleză din limba rusă, în lipsa unui echivalent exact, deşi este tradus adeseori cu termeni ca „amăgire duhovnicească, înşelare duhovnicească, iluzie”.

Arhiepiscopul Teofan de Poltava explică cele două feluri în care este folosit acest cuvânt: prelest, în general, înseamnă să uiţi şi să nu îţi dai seama de păcatele tale.

Sfântul Ignatie Briancianinov spune că toţi suferim de prelest, pentru că nu ne dăm seama pe deplin de păcatele noastre.

Prelest propriu-zis înseamnă să te crezi drept atunci când de fapt nu eşti.

Arhiepiscopul Teofan comentează un fragment din scrierile Sfântului Isac Sirul, spunând că prelest este când omul încearcă să trăiască peste puterile sale: „fără să se fi curăţat de patimi, se nevoieşte pentru o viaţă de contemplare şi visează la desfătările harului duhovnicesc" („Orthodox America", din scrisorile Arhiepiscopului Teofan).

„Părinţii ne învaţă că prelest, sau amăgire duhovnicească, este starea sufletească în care omul primeşte o minciună ca fiind un adevăr. El începe să se roage şi să citească plin de aviditate din Sfintele Scripturi şi încet-încet începe să se socotească mai bun decât ceilalţi. În alte cazuri, se crede un fel de autoritate duhovnicească sau liturgică şi devine iritabil faţă de toţi ceilalţi, în cele din urmă văzându-i pe aceştia ca fiind nişte proşti neştiutori, pe care îi dispreţuieşte. Cum putem şti dacă cineva suferă de prelest? Încercaţi să îl provocaţi şi urmăriţi-i reacţia. Dacă izbucneşte imediat cu mânie sau este încontinuu iritabil şi critic când este luat la întrebări, atunci cu siguranţă suferă de prelest". (Părintele Serafim Gascoigne, în „Russian Orthodox Pastoral Theology Newsletter", nr. 8 din 18 august 2002)].

După ce m-am tămăduit prin rugăciunile Fericitului Ioan, a doua zi - chiar din zori - vrăjmaşul m-a atacat cu sălbăticie, astfel că nu mă puteam ruga, stând în chilia mea, ca de obicei. Tot timpul îmi făceam ceva de lucru, mă duceam în oraş cu diferite treburi, pentru ca acestea să mă distragă de la atacurile vrăjmaşului. Intram adesea în camera mea, mă rugam înaintea icoanelor, repetam propoziţii din rugăciuni, îmi făceam cruce, băteam mătănii şi iarăşi plecam. Îmi tremurau mâinile şi picioarele.

Nu mai puteam îndura şi am mers la părintele Sergius. I-am spus tot matuşkăi

sale, care mi-a citit rugăciunile de exorcizare şi apoi am plecat liniştită acasă. Însă atacurile vrăjmaşului nu s-au sfârşit aici, deşi au slăbit mult. A început să mă atace noaptea, de seara până dimineaţa, însă acest lucru s-a întâmplat numai de câteva ori. M-am hotărât cu tărie să nu cedez; am rezistat, cerându-I ajutorul Domnului, şi Domnul m-a ajutat.

Dintr-un motiv oarecare, vrăjmaşul mă ataca mai puternic când stăteam întinsă în pat, aşa că vreme de două săptămâni şi dormeam şi mă războiam cu el stând într-un fotoliu. Din această pricină, picioarele mi s-au umflat atât de tare, că nu mă mai puteam încălţa cu pantofi şi a trebuit să umblu în papuci. Însă de la începutul Săptămânii Patimilor până astăzi - slavă Domnului - a fost linişte.

Blagosloviţi şi vă rugaţi pentru mine,

păcătoasa Galina Hockheim,

Valencia, Venezuela,

11/24 mai 1972

96. Întoarcerea celui iubit

După ce am citit cartea „Fericitul Ioan Maximovici” (în limba rusă), pe care am cumpărat-o de la cripta sa, am fost foarte mişcată şi m-am hotărât să mai adaug ceva la ceea ce am scris până acum (vezi 57. Tămăduire de o boală a creierului).

Iată o altă întâmplare care mi-a fost povestită de o veche clientă a mea, în care am încredere şi pe care o cred. Ea are drept chiriaşă o tânără bună, muncitoare, care a suferit foarte mult... Fata aceasta a cunoscut un bărbat divorţat care avea un fiu din prima căsătorie. S-a îndrăgostit de el şi au început o relaţie, din care s-a născut o fetiţă. Era însărcinată din nou, când bărbatul a făcut o pasiune pentru o altă femeie, lăsând-o pe ea şi pe copil fără nici un sprijin. Biata fată era disperată. S-a dus la cripta Arhiepiscopului Ioan şi a plâns şi s-a rugat acolo.

Între timp, bunica bărbatului i-a scris acestuia (soțului), amintindu-i că mulţi din familia lor muriseră de cancer şi că dacă nu se însoară cu fata şi nu recunoaşte copiii, s-ar putea să fie şi el pedepsit de Domnul cu aceeaşi soartă. Iar el i-a dat ascultare. S-a întors la ea şi a luat-o de soţie. Li s-a născut un băieţel, care a fost botezat, având-o naşă pe clienta mea (proprietăreasa lor). Acum ambii părinţi lucrează şi viaţa lor a intrat pe un făgaş normal, datorită celui care a auzit rugăciunile suferinţei omeneşti atunci când au fost îndreptate către el.

Acestea sunt lucrurile pe care am simţit că trebuie să vi le fac cunoscute. Povestea nu este complicată şi poate este ceva prea obişnuit pentru cei care privesc din afară; dar ce tristeţe năvăleşte asupra unei inimi iubitoare când îşi pierde obiectul dragostei! Fericitul Ioan a ştiut acest lucru!

Vera S. Terehov,

San Francisco, California, 15 octombrie 1971

97. Citirea gândurilor

Slăvit să fie Dumnezeul nostru pentru că ne-a fost dat să trăim şi să ne rugăm alături de un drept ca răposatul nostru Ierarh Ioan! Fie pomenirea sa veşnică şi binecuvântată.

Odată, eram la biserică şi slujea Arhiepiscopul Ioan. Slujba mi se părea foarte lungă şi istovitoare. Fiind foarte obosit, mi-am spus: „Ce bine ar fi dacă episcopul ar scurta puţin slujba”. Am continuat însă să stau răbdător în picioare. După slujbă mă dusesem cu toţi ceilalţi, după obicei, să luăm binecuvântare de la ierarh, când deodată acesta mi-a spus:

- Dacă nu poţi să stai în picioare vreme îndelungată şi te dor picioarele, poţi să stai jos sau, şi mai bine, pleacă din biserică, de vreme ce locuieşti în apropiere.

Am fost uluit de cât de uşor îmi citise gândurile Fericitul Ioan.

T.B.

1967

98. Curaj înainte-văzător

Vă trimit două fotografii: una cu Arhiepiscopul Ioan... şi una cu catedrala „Izbăvirea păcătoşilor” din Shanghai. Aceasta este aşezată în Concesiunea franceză şi are trei altare: cele laterale sunt închinate unul Sfântului Inochentie din Irkuţk şi celălalt, Apostolului Simon Zelotul. Eu locuiam chiar vizavi.

În anii 1940, a fost un conflict între chinezi şi japonezi. Chinezii au adunat forţe şi au deschis focul, peste teritoriul Concesiunii engleze, asupra cuirasatelor ancorate pe râul Wampoo. Navele erau aproape de ţărm, ascunse după o clădire mare, lungă, cu terasă, care avea treizeci şi şase de apartamente. În mijlocul acestei case era biserica noastră ortodoxă. Puşcaşii chinezi au tras în această clădire şi au distrus complet toate apartamentele din ea. Prima dată când s-a tras, oamenii care locuiau acolo au fugit din apartamente. Fericitul Ioan a primit vestea că toate apartamentele din dreapta şi din stânga bisericii au fost distruse în întregime. La etajul întâi, unde fusese mai înainte o bucătărie, era un depozit de medicamente. Un obuz căzuse acolo şi toate recipientele de sticlă şi chiar şi etajerele fuseseră distruse - însă apartamentul în care era biserica era neatins. Pereţii erau întregi, fără nici o crăpătură. Nimeni nu a a dat crezare acestui zvon.

Însă Arhiepiscopul Ioan a hotărât să meargă să vadă biserica noaptea, când nimeni nu umbla nici măcar pe străzile Concesiunii. Ajungând la un pod peste un canal, a fost oprit de gărzi japoneze. Fiindcă japonezii nu-l înţelegeau, unul dintre ei a fugit să aducă un interpret, care i-a spus episcopului că nu se poate merge pe străzile spre biserică, deoarece infanteria chineză se luptă cu soldaţii din marina japoneză pe toată strada. Se auzeau limpede împuşcăturile. Iar interpretul i-a spus:

- Mergeţi la moarte sigură.

Episcopul însă a cerut un permis scris, ca să meargă acolo chiar şi aşa. Atunci interpretul a alergat înapoi şi i-a adus permisul de la cartierul general.

Fericitul Ioan a înaintat pe strada întunecoasă şi, când a intrat în zona în care se trăgea, împuşcăturile s-au oprit cât a străbătut-o şi au continuat înapoia lui.

A cercetat biserica şi s-a întors în acelaşi fel. Mai târziu a povestit că în toată casa până şi geamurile erau neatinse şi că nici o icoană nu căzuse de unde era. Iar când a străbătut podul, garda japoneză a executat salutul militar, fiindcă erau uluiţi, spunând că Dumnezeu îl dusese până acolo şi înapoi.

Iată cum Arhiepiscopul Ioan a văzut în sufletul unui om şi i-a citit gândurile:

După cum am spus mai înainte, locuiam vizavi de Catedrala „Izbăvirea păcătoşilor”. Într-o sâmbătă seara, la ora şase băteau clopotele de Priveghere şi m-am dus la poarta catedralei. Voiam să mă împărtăşesc duminică, însă trebuie să spun că nu vorbisem cu nimeni despre acest lucru.

Apropiindu-mă de poartă, l-am văzut pe Fericitul Ioan venind din partea opusă, întorcându-se, cu siguranţă, dintr-o vizită la Spitalul „Frăţiei ortodoxe”. M-am dus la el să iau binecuvântare. Episcopul m-a întrebat:

- Te împărtăşeşti mâine?

- Nu, Vlădica! am răspuns eu.

- Dar de ce? m-a întrebat.

- De fapt, vroiam să mă împărtăşesc, dar am fost în vizită la Basil Ivanovici, care mi-a oferit nişte cotlet. (Deşi nu era post atunci, eu nu mănânc niciodată carne înainte de Sfânta Împărtăşanie.)

- Dar în suflet ce este?

- Mă căiesc, Vlădica, am răspuns eu.

- Atunci ce legătură are carnea? Îţi dau binecuvântare să te împărtăşeşti, mi-a spus el şi a plecat.

Monahul Nestor Levitin,
Syracuse, New York,
28 august/10 septembrie 1969

99. Tămăduirea celor care s-au întors împotriva Sfântului

Aflând că strângeţi material despre răposatul Arhiepiscop Ioan din Shanghai, consider de datoria mea să vă informez despre cazurile în care rugăciunile sale au adus ajutor, la care am fost martoră prin cuvintele unor oameni pe care îi cunosc personal foarte bine.

1. Mai întâi, cazul vindecării unei fete, T. Aceasta a devenit complet infirmă pe când trăia în Tubabao [Filipine] şi a fost transferată, din tabăra rusească de acolo, la spital. În vremea aceea, Fericitul Ioan lipsea din Tubabao.

Fata era o fostă elevă a Liceului Rus din Shanghai, unde predase şi Fericitul Ioan când ea învăţa acolo. Dânsul a fost cel care a reuşit să scoată din Shanghai toţi refugiaţii ruşi. Când ea s-a îmbolnăvit, Fericitul Ioan nu era în Shanghai, dar le scria ruşilor din tabără. Şi fata aceasta a primit o scrisoare de la dânsul, în care îi spunea: „Roagă-te! Totul o să fie bine". Aceste lucruri se petreceau în 1950 sau în 1951: nu îşi mai aminteşte precis. În scurtă vreme T., fata bolnavă, s-a însănătoşit şi a primit permisiunea de a veni în SUA, în vreme ce înainte aceasta nu îi fusese acordată din cauza faptului că fusese expusă la tuberculoză.

2. În spitalul din Shanghai era, printre ruşi, o letonă. Aceasta mi-a povestit mie personal, când era deja în SUA, cum într-o zi a venit la spital Fericitul Ioan, care a început

să împartă bucăţele de prescură bolnavilor, apropiindu-se de fiecare dintre ei. A venit şi la această femeie, dar ea i-a spus:

- Nu sunt ortodoxă, dar vă rog foarte mult să vă rugaţi pentru mine.

Arhiepiscopul Ioan i-a spus că nu este nici o problemă că nu este ortodoxă şi i-a dat o bucată de prescură. După ce i-a vizitat pe toţi, Fericitul Ioan a plecat.

„În curând m-am făcut bine şi am plecat în SUA. Cred în puterea rugăciunii Fericitului Ioan şi ştiu că el m-a vindecat” - aşa şi-a încheiat Maria Osolin povestirea despre vindecarea ei.

3. O persoană, din rangurile înalte ale clerului, se îmbolnăvise de răceală şi tratamentul obişnuit nu i-a fost de ajutor. În fiecare zi, la ora patru după-amiaza, îi creştea foarte mult temperatura. Medicii nu au putut diagnostica boala, iar bolnavul era din ce în ce mai slăbit.

Într-una dintre vizitele pe care i le-am făcut, mi-a spus:

- M-am hotărât să îi scriu Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru mine, păcătosul.

În vremea aceea, Arhiepiscopul Ioan era în Franţa. Îndată ce a primit scrisoarea cu rugămintea bolnavului, acesta s-a însănătoşit complet. Aceste lucruri se întâmplau în 1955, în California.

Atunci, persoana despre care vorbim, îl preţuia foarte mult pe Arhiepiscopul Ioan şi avea un respect profund pentru dânsul. Însă în timp atitudinea sa faţă de Fericitul Ioan, ca şi a multor altora, s-a schimbat în rău şi a uitat de vindecarea primită. Pot

confirma acest caz de vindecare prin jurământ în prezenţa acelui om care a fost vindecat prin sfintele rugăciuni ale Arhiepiscopului Ioan.

4. O vindecare dintr-o boală foarte gravă.

Un anume domn A.K. se îmbolnăvise, plângându-se de ameţeli, greţuri şi o slăbiciune generală. Analizele au arătat că îi apăruse apă în urechea medie. Tratamentul din spital nu a fost de folos şi starea lui s-a înrăutăţit. În curând a intrat în comă, de-abia mai respira. I se administra oxigen.

Urmându-mi sfatul, i-a fost trimisă o telegramă Fericitului Ioan în Franţa, cu rugămintea de a se ruga pentru cel grav bolnav. Chiar a doua zi, boala a dispărut de parcă nici nu existase şi prietenul nostru a fost externat. Era cam prin 1957-1958, în Los Angeles.

Cu timpul, influenţat de alţi oameni, fostul bolnav şi-a schimbat radical atitudinea faţă de Fericitul Ioan, uitând de cum a fost vindecat. El l-a făcut pe Fericitul Ioan să sufere foarte mult. În anii următori, această cunoştinţă a noastră a suferit de tensiune mare, depresiune nervoasă şi scleroză generală într-o formă greu de tratat. A murit acum trei ani.

5. Un rus ortodox foarte evlavios se îmbolnăvise foarte rău. El trebuia să hotărască dacă să facă sau nu o operaţie complicată: înlocuirea unei porţiuni deteriorate din coloana vertebrală cu o porţiune artificială, din plastic. Dimineaţa devreme, înainte de operaţie, i-am trimis o telegramă Fericitului Ioan în San Francisco, cerându-i să se roage pentru cel grav bolnav, spunându-i ora operaţiei şi numele lui.

Fericitul Ioan îi cunoştea familia şi îi iubea. Noi credem că operaţia a reuşit datorită rugăciunii Arhiepiscopului Ioan. Bolnavul a început să îşi revină repede şi mai târziu s-a întors la locul său de muncă. Operaţia a avut loc în ziua Sfinţilor Chiril şi Metodie, 11/24 mai 1966, în Los Angeles. Înainte de operaţie, bolnavul, M.P., a primit Sfânta Împărtăşanie, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Şi în ziua de azi este sănătos.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate marile sale milostiviri, pentru rugăciunile răposatului Arhiepiscop Ioan Maximovici.

Nadejda Şumlianski,

28915 N. Banquet Cyn. Rd.

Saugus, California 91350

24 iulie/6 august 1971

100. Readucere la viață prin Sfintele Taine

Binecuvântează, Doamne!

Doresc să povestesc despre o minune săvârşită prin rugăciunile pururea-pomenitului Arhiepiscop Ioan.

În 1945, în Shanghai, o rudă de-a mea lucra ca ajutor de soră medicală la Spitalul evreiesc. Odată, la miezul nopţii, a sunat cineva la uşă şi ea s-a dus să vadă cine este. Uitându-se printr-o ferestruică din uşă, neştiind dacă să deschidă imediat, fiindcă lucra acolo de puţin timp, i-a spus asistentei-şefe că este Arhiepiscopul Ioan şi aceasta i-a cerut:

- Deschide repede uşa.

Ea a deschis şi s-a dus să primească binecuvântare. Fără să spună nimic, Fericitul Ioan a început să străbată coridorul. S-au uitat după el, întrebându-se la care dintre bolnavii din secţie se va duce. Apoi el a intrat acolo unde era o femeie în comă. Consiliul medicilor declarase că va muri în noaptea aceea. Lângă ea stătea fratele ei. Fericitul Ioan a scos o icoană şi a început să se roage. Apoi, după ce a binecuvântat-o, l-a întrebat pe fratele ei dacă femeia se împărtăşise.

- Nu, i-a răspuns fratele, ne ducem rar la biserică. S-a îmbolnăvit şi s-a dus direct la spital.

Episcopul a plecat şi, după ceva timp, ea a deschis ochii şi i-a spus fratelui ei:

- Am văzut un călugăr stând lângă patul meu, care m-a întrebat dacă m-am împărtăşit. I-am spus că nu şi el m-a binecuvântat şi a plecat.

Fratele a întrebat-o dacă ar vrea să se împărtăşească şi ea a spus că da. Atunci el s-a consultat cu asistenta ce să facă şi aceasta i-a spus că o să telefoneze la catedrală

dimineaţa devreme. Dar înainte de a suna ei, a venit un preot care le-a spus că era trimis de episcop la o anumită secţie, ca să împărtăşească bolnava. Aceasta a primit Sfânta Împărtăşanie cu foarte mare bucurie şi a început să se însănătoşească. Mai târziu a plecat din spital şi a venit, împreună cu fratele ei, la catedrală. Când l-a văzut pe episcop, i-a spus:

- Prea Sfinţia Voastră, dumneavoastră aţi venit la mine în spital.

El a discutat cu ei şi în încheiere le-a spus:

- Nu uitaţi de Domnul şi mergeţi la biserică şi vă rugaţi.

După aceea ea a devenit o creştină evlavioasă.

Iar portarul acelui Spital evreiesc a primit ordinul ca, la orice oră din zi sau din noapte, uşile să fie deschise pentru Fericitul Ioan. Acesta vizita spitalul cu paracliserii săi la praznicul Botezului Domnului, aducând apă sfinţită şi binecuvântându-i prin stropire pe creştinii ortodocşi de acolo, în timp ce băieţii cântau troparul: „În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat...” şi aşa mai departe. Acelaşi lucru îl făcea şi de Nașterea Domnului (Crăciun).

Anna (Luşnikova),
1967

101. Redobândirea sănătății de către o victimă a unui accident de maşină

O mare supărare s-a abătut asupra noastră: Arhiepiscopul Ioan al nostru a fost transferat la Bruxelles [din Franţa]. Am fost la slujba sa de rămas-bun. Arhiepiscopul purta „pălăria ca o schimă" [o mitră ciudată care se putea strânge, creată de orfanii săi]. Predica lui a fost de numai câteva cuvinte. Însă părea trist.

În zilele noastre, cred că acest om stă deasupra tuturor oamenilor din întreaga lume. Deja trăieşte la un nivel străin nouă. Nu degeaba, se spune, într-o biserică (romano-catolică) din Paris un preot, vorbindu-le tinerilor, le-a spus:

- Cereţi dovezi; spuneţi că nu mai există minuni acum, că nu mai sunt sfinţi. La ce vă folosesc dovezile teoretice când azi pe străzile Parisului umblă un sfânt?

În vara trecută, lângă biserica din Versailles, am întâlnit o franţuzoaică convertită la ortodoxie. Arătându-mi strada, mi-a povestit că după un accident de maşină era pe moarte în spital. A cerut să vină Fericitul Ioan, despre care auzise multe lucruri. Când acesta a sosit şi s-a apropiat de ea, femeia i-a văzut ochii. Fericitul a început să se roage şi ea s-a simţit mai bine; durerea a încetat şi a adormit. Când s-a trezit dimineaţa era sănătoasă. Doctorii au fost uimiţi, spunând că pur şi simplu s-a întâmplat o minune şi că ea va trăi. La puţină vreme după aceea era din nou pe picioare...

Olga Rudolfovna Gutan,
Franța, 1961

102. Încetarea unei secete

În 1978 a fost o secetă îngrozitoare în partea de vest a Statelor Unite, îndeosebi în centrul Californiei, de unde provine cea mai mare parte a produselor agricole ale ţării. Şi cei doi ani dinainte fuseseră lipsiţi de ploi. În 1978, pământul ajunsese atât de uscat, încât se crăpase peste tot, după cum putea observa oricine călătorea pe autostrăzile din zona de câmpie. Îndeosebi priveliştea vitelor slabe, suferinde era dureroasă; îţi dădeai seama că dacă cerurile nu vor trimite ploi bogate pe pământul însetat - şi asta, încă repede! - vitele vor trebui să fie omorâte, fiindcă nu vor mai fi bune nici de carne.

Cu astfel de gânduri negre, doi prieteni ai Frăţiei Sfântul Gherman, soţ şi soţie, călătoreau adesea în zona Salinas River Valley, odinioară fertilă, acum fierbinte şi uscată. Fiind buni creştini ortodocşi, nu puteau decât să se cutremure la gândul unor asemenea urmări jalnice dacă Dumnezeu nu avea să-Şi trimită ploaia. Desigur, în toată ţara, poporul lui Dumnezeu se ruga pentru apă dătătoare de viaţă - însă treceau săptămânile şi nu ploua deloc. Era ca şi cum Dumnezeu nu-i auzea.

Într-o zi, călătorind prin acest peisaj dureros al naturii chinuite, soţia, văzând mile în şir aceeaşi privelişte, a ajuns într-o stare de deznădejde totală. Ştia că oamenii se rugau neîncetat în multe locuri - în zadar însă. Ea a strigat către Domnul în inima ei plină de căinţă: „La cine ar trebui atunci să ne rugăm pentru ploaie? Ale cui rugăciuni vor mijloci pentru natura care suferă? Ajută-ne, Doamne!”.

Şi la scurtă vreme a avut un vis ciudat. Când ne-a vizitat mănăstirea, după un timp, ne-a spus de acest vis, iar noi am rugat-o să îl descrie într-o scrisoare. Iată conţinutul acelei scrisori:

„Cu privire la visul meu - tot ce pot să spun este că nici măcar atunci nu mi-l

aminteam prea bine. Ar fi trebuit să îl scriu imediat, dar nu am făcut-o, păcătoasa de mine.

Îmi amintesc însă cu siguranţă că l-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan. Dar nu mi-a spus nimic. Parcă stătea jos - nu-mi amintesc precis dacă era îmbrăcat cu toate veşmintele sau nu. Apoi m-am dus la el să iau binecuvântare şi, înclinându-mă, mi-am spus: „A, uite! Iată cui trebuie să ne rugăm”. Nu pot spune cu siguranţă dacă m-a binecuvântat atunci sau nu (deşi este foarte important dacă în vis apare semnul Crucii). Însă, ca şi cum ar fi răspuns gândului meu, Arhiepiscopul Ioan s-a răsucit puţin şi a luat din spatele său şi mi-a dat o sticluţă cu ceea ce părea a fi apă sfinţită şi în acel moment visul s-a terminat.

Am hotărât că acesta era cu adevărat răspunsul: adică, să ne rugăm lui pentru ajutor. Aşa că am început să mă rog pentru odihna sufletului Arhiepiscopului Ioan, adăugând la sfârşit „pentru rugăciunile sale” şi cerând ploaie. Şi peste puţin timp a venit ploaia - şi seceta s-a sfârşit: desigur, nu prin rugăciunile mele.

Atunci mi s-a părut foarte ciudat, fiindcă eu personal nu-l cunoşteam deloc pe Arhiepiscopul Ioan şi nici nu mă gândisem la el; în legătură cu seceta, vreau să spun. Şi de ce tocmai eu să am un asemenea vis? Este un lucru de neînţeles şi aproape de necrezut pentru mine, mai ales pe măsură ce trece timpul. Nu era 1976, ci 1978, după câte îmi amintesc; şi exact atunci s-a terminat seceta.

Cu respect,

Doamna Irene V.,
Salinas, California,
7/20 noiembrie 1979

103. Ajutor la naştere

Vă salut în numele Domnului nostru Iisus Hristos! Vă mulţumesc încă o dată pentru că mi-aţi trimis această carte despre Fericitul Vlădica Ioan... I-am simţit intens rugăciunile când eu însămi mă rugam; l-am rugat fierbinte să mijlocească înaintea Domnului nostru.

Acum două săptămâni eram la spital cu o femeie care năştea. În mijlocul unui travaliu foarte activ, mama a simţit dureri acute, continue, în zona abdominală, iar copilul a început să sufere (după cum se vedea pe monitorul fetal, ritmul bătăilor inimii se înjumătăţise). A fost dusă de urgenţă în sala de operaţii ca să fie scos copilul cu forcepsul.

M-am dus cu ea; stând afară din sala de operaţii şi uitându-mă înăuntru pe geam, am început să mă rog lui Vlădica să mijlocească pentru această femeie şi copilul ei. Imediat inima copilului a început să bată normal şi a rămas aşa până la naştere, care a avut loc cam după zece minute.

Îţi mulţumesc, Fericite Vlădica Ioan, pentru că îi asculţi pe toţi cei care te cheamă în ajutor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze lucrarea.

Întru Iisus Hristos,

Anne Barkham,

Vancouver, Canada,

30 martie 1987

Consimțământul Sfântului pentru publicarea minunilor

Începând de la procesul josnic din San Francisco, când o parte dintre colegii împreună-slujitori ai Arhiepiscopului Ioan au încercat să îl defăimeze public pe acest drept, s-a simţit o nevoie foarte puternică de a face cunoscute faptele bune şi sfinte ale Fericitului. Însă când neaşteptata sa trecere la cele veşnice a venit ca o urmare de neocolit a faptului că era supus unor hărţuieli neîncetate, nevoia de a-i publica Viaţa şi minunile a devenit o datorie a conştiinţei universale a Bisericii.

Părea firesc ca o asemenea lucrare să fie încuviinţată, sprijinită şi încurajată de toţi. Însă, în locul unei astfel de reacţii - spre uimirea tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu şi pe Sfinţii Săi -, o adevărată prigoană s-a abătut asupra celor care voiau să spună o vorbă bună despre noul făcător de minuni, ales de Dumnezeu, al secolului al 20-lea!

Lucru destul de uimitor, o întreagă serie de încercări vădit plănuite au început să înăbuşe veştile cele bune despre Fericitul Ioan. Ca să pomenim numai câteva dintre ele: primul său biograf, Episcopul Sava, le-a scris celor care au alcătuit această carte că, din cauza activităţii sale de răspândire a cinstirii lui Vlădica Ioan, va fi prigonit şi îşi va încheia viaţa în acest chip. El a fost apoi silit să se retragă, a fost redus la tăcere şi nu i s-a mai îngăduit să fie episcop, din care pricini a şi murit peste scurtă vreme (în ianuarie 1972), neducând la bun sfârşit încercările sale biografice.

S-au publicat într-adevăr două mici lucrări despre Sfânt, însă vânzarea lor a fost interzisă în librăria Sinodului şi au fost înapoiate editurii. Sfintele Liturghii din Cripta Sfântului, care odinioară erau săvârşite des (de cele mai multe ori de către Arhimandritul Mitrofan), au fost limitate oficial la o dată pe an şi a fost interzisă chiar şi obişnuita citire din Psaltire în cripta sa în timpul slujbelor, când aceasta era deschisă.

Iar Frăţia „Sfântul Gherman” a fost mustrată pentru că a publicat materiale despre Fericitul Ioan aproape de fiecare dată când apăreau mărturii despre minunile sale - în presa liberă din America liberă!

Când a fost întrebat de răposatul părinte, Serafim Rose, episcopul de atunci, a spus, indignat:

- Nu publicaţi nimic despre Arhiepiscopul Ioan până ce nu mor duşmanii săi!

- Dar de ce?, a fost reacţia firească la aceste cuvinte. Până atunci vor muri şi prietenii săi şi nu va mai fi nimic de publicat!

A urmat răspunsul semnificativ:

- Atunci veţi putea scrie ce vreţi! - adică atunci nu va fi nici o problemă să „ţesem” legende neputincioase, inofensive, şi să nu păstrăm consemnări adevărate, care poate tulbură, despre un Sfânt real, întemeiate pe fapte la care au fost martori cei care chiar l-au cunoscut pe Sfânt aşa cum era el cu adevărat.

Frăţia „Sfântul Gherman” s-a plâns despre această înăbuşire a adevărului unui alt ierarh, Episcopul Nectarie, prieten şi apărător al Fericitului Ioan. Ca răspuns, Episcopul Nectarie s-a ridicat, şi-a făcut cruce şi a conchis:

- Aţi săvârşi un păcat dacă, primind aceste mărturii şi verificându-le personal, nu le-aţi publica, din orice pricină.

Ceea ce ne interesează însă este următorul lucru: care este voia Sfântului privind încercările de a publica materiale despre el?

Sunt multe cazuri în trecut când Sfinţii au confirmat după moarte adevărul vieţilor lor. De pildă, când scrierile marelui Episcop Ignatie Briancianinov erau supuse criticii, sfântul episcop i s-a arătat unei femei şi i-a spus: „Tot ce scrie în cărţile mele este adevărat”.

În chip asemănător, Fericitul Ioan i s-a arătat după moarte celui mai apropiat prieten şi ucenic al său, Arhimandritul Mitrofan, binecuvântându-l şi încurajându-l în lucrarea de consemnare a mijlocirilor sale minunate şi de răspândire a cinstirii sale. Iată cum descrie părintele Mitrofan aceasta:

„Pace sufletelor voastre şi mântuire! Am luat hotărârea să mă silesc cu foarte mare seriozitate să adun material despre Vlădica Ioan... Am simţit o nevoie imperioasă să fac acest lucru, şi în noaptea după ce am luat hotărârea l-am văzut limpede şi de aproape pe Arhiepiscopul Ioan. Era foarte bucuros şi m-a binecuvântat.

Lăudaţi pe Domnul întru Sfinţii Lui. Este un lucru bine-plăcut lui Dumnezeu, pentru că Sfinţii lui Dumnezeu nu săvârşesc minuni cu putere de la ei, ci prin Puterea Sa cea Dumnezeiască.

Am verificat deja o serie de cazuri în care oamenii au fost tămăduiţi...

Vă sărut întru Domnul. Mă voi ruga cu râvnă pentru domniile-voastre în Ţara Sfântă.

Rugătorul vostru fierbinte înaintea lui Dumnezeu,

nevrednicul Arhimandrit Mitrofan,
San Francisco, California, 17/30 august 1972”

Epilog

Însemnătatea Fericitului Ioan pentru oamenii secolului al 20-lea nu poate fi subestimată. Cei care au citit cartea aceasta în întregime au auzit mărturii de netăgăduit - din toate colţurile lumii - despre puterea spirituală colosală a acestui omuleţ firav. Dumnezeu a fost atras spre inima arzătoare, iubitoare a Fericitului Ioan, care a devenit vas al harului Său. El i-a încredinţat Sfântului taine cereşti şi puterea de a trece dincolo de legile firii, făcând din el un punct de legătură între El, Făcătorul, şi noi, făptura Sa.

Acum, fiindcă, de douăzeci de ani, cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan încearcă să îl preaslăvească în toată lumea, numele său este din ce în ce mai mult asociat imaginii unui erou curajos, aventuros care făcea ceva minunat aproape la fiecare mişcare. Cu siguranţă, aceasta este imaginea care ne apare dacă privim la viaţa sa din punct de vedere duhovnicesc. Însă cei care nu l-au cunoscut în timpul vieţii ar trebui să se întrebe cu sinceritate: l-am fi privit oare aşa dacă l-am fi văzut direct, nu prin filtrul a două decade de cinstire universală?

Să ne amintim că mulţi credincioşi practicanţi, clerici conştiincioşi şi ierarhi foarte respectaţi l-au respins sau chiar l-au dispreţuit pe Fericitul Ioan când acesta trăia. Ei îşi manifestau sonor dezaprobarea când intra în biserică, spuneau că este „mândru” şi că suferă de „prelest” şi îl asemănau personajului negativ al lui Dostoievski, părintele Ferapont din „Fraţii Karamazov”.

Auzind asemenea lucruri, reacţia noastră imediată este: „Cum de a fost cu putinţă o asemenea orbire? Nu se vedea limpede că era un Sfânt?”. Nu, nu se vedea „limpede”! Dacă te uitai la înfăţişarea Fericitului, era o privelişte şocantă: neîngrijit, încovoiat, cu un defect de vorbire din cauza căruia părea că bolboroseşte fără sens.

Neclintirea voinţei sale îndreptate spre Dumnezeu - însăşi calitatea datorită

căreia a ajuns la o asceză atât de înaltă - a fost socotită mândrie şi încăpăţânare iraţională. Pentru mulţi, el era numai un bătrân ciudat, care făcea voia sa şi avea idei fixe, „greşite”, cu privire la ceea ce trebuie să facă Biserica.

Şi mai rău, pentru cei cu înţelepciune lumească, era faptul că nu putea fi folosit pentru slava nici unei clici sau partide. Era liber înaintea lui Dumnezeu. Pe scurt, după gândirea lumească, era o ruşine deplină, aceasta (lumea) văzând numai înfăţişarea din afară a lucrurilor şi căutând foloase vremelnice pentru oameni sau pentru grupul lor.

Lumea, care zace în rău şi al cărei stăpânitor este diavolul, a căutat să împuţineze însemnătatea Fericitului Ioan. Deşi este cu neputinţă ca ceea ce este dumnezeiesc să „aibă succes” pe pământul acesta căzut, stricăcios, Sfinţii ca Fericitul Ioan sunt cu adevărat biruitori în faţa veşniciei şi a Judecăţii de Apoi.

Stăpânirea de acum a răului nu trebuie să ne facă să îngăduim, pasiv, ca ne-dumnezeirea să iasă învingătoare. Este datoria noastră să apărăm binele de atacurile lumii. Prin urmare, chiar dacă am fi fost printre cei care au văzut dincolo de cele din afară şi de părerile comune, chiar dacă inimile noastre ar fi fost alături de Fericitul Ioan atunci când era defăimat şi dat în judecată, nu este de ajuns. Dacă vrem să urmăm celor dumnezeieşti, trebuie să fim eroi întocmai cum a fost Fericitul Ioan. Trebuie să fim gata să ne primejduim chiar şi „numele cel bun” - poziţia noastră sau a grupului nostru şi „credibilitatea” - când vestim puterea nemijlocită a lui Dumnezeu, care este proslăvit întru Sfinţii Lui.

Un preot ortodox, care a văzut personal câteva minuni ale Fericitului Ioan, a spus bine că „Fericitul Ioan este un fel de «cumpănă a apelor», îndeosebi în vremurile noastre, între oameni. Pot fi observate multe exemple lămurite: cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan se dovedesc a fi oameni dăruiţi şi credincioşi Bisericii lui Iisus Hristos, iar cei care nu-l cinstesc, ba chiar îl defăimează, se descoperă a urmări scopuri mercantile (materiale) şi a fi plini de trufie”.

De cele mai multe ori, pizma este cea care îi face pe oameni să micşoreze slava unui Sfânt. Ca un adevărat apostol al lui Iisus Hristos, Fericitul Ioan îi făcea să se simtă stânjeniţi pe simplii funcţionari, cărora le lipsea duhul său. El era purtat de dragoste şi această dragoste îi era întoarsă în aceeaşi formă curată, necondiţionată. Cei care îl pizmuiau erau mânaţi de calcule despre ce este cel mai „prudent" iar orice fel de „dragoste", pe care ar fi putut să o primească, era numai respectul condiţionat care li se acordă de obicei persoanelor de rang înalt. Ei doreau să scape de Fericitul Ioan pentru că îi incomoda foarte tare dragostea sa.

Neînţelegerile privitoare la cinstirea unui Sfânt nu sunt lucru nou în Biserică. De pildă, cu toţii îl cunoaştem şi îl iubim pe Sfântul Serafim ca pe un mare Sfânt rus. Ceea ce nu se cunoaşte însă este cât de mult l-au batjocorit oamenii în timpul vieţii sale şi cât au căutat să îl şteargă din amintirea credincioşilor după moarte. Ucenicii săi au înfruntat greutăţi foarte mari în proslăvirea părintelui şi învăţătorului lor. De fapt, dacă nu ar fi intervenit Ţarul-Mucenic Nicolae II pentru canonizarea Sfântului, vrăjmaşii săi pizmaşi ar fi biruit şi Sfântul ar fi fost aproape necunoscut în ziua de azi.

În ciuda încercărilor diavolului de a ascunde imaginile înălţătoare ale Sfinţilor, care au o putere de nepreţuit în a trezi şi a inspira credinţă creştinilor, Iisus Hristos a făgăduit că porţile iadului nu vor birui Biserica (Matei 16, 18). În cazul Fericitului Ioan, mărturiile despre sfinţenia sa au devenit atât de bogate şi de lămurite, încât înşelăciunile şi vicleşugurile celui rău nu au putut să o ascundă. Sunt episcopi ortodocşi care au săvârşit deja slujbe închinate în întregime Fericitului Ioan, care constituie proslăviri (canonizări) locale ale sale ca Sfânt.

Nu încape îndoială că Fericitul Ioan a fost trimis ca un dar de sfinţenie oamenilor din zilele cele de pe urmă. În vremurile acestea, în care imitaţia a devenit lege în toate aspectele vieţii, când duhul adevărat al Credinţei Creştine este atât de ascuns, încât mulţi oameni au uitat chiar că mai există, Fericitul Ioan poate fi privit ca o pildă de

autenticitate.

El este un fel de „băţ de măsurat" [Engleză „measuring stick". Autorul a preluat probabil expresia de la înţelesul cuvântului ebraic „kaneh", de la care provine cuvântul românesc „canon". „Kaneh" însemna „trestie" sau băţul cu care se măsura (un zid sau altceva), apoi orice măsură. Este vorba deci aici de un model de urmat, de o normă, o regulă. (Vezi Preot Profesor Ioan Constantinescu, *Studiul Noului Testament*, Editura Credinţa noastră, Bucureşti 1997, pag. 13)] care arată cine şi ce este real în vremurile noastre tulburi. Unitatea de măsură nu este altceva decât dragostea creştinească adevărată, din care Fericitul Ioan avea şi dăruia din belşug.

Având această dragoste, lupta aprigă a vieţii duhovniceşti merită osteneala. Fără ea, tot ceea ce rămâne din relaţiile umane şi din viaţa bisericească este un fel sau altul de manipulare: fie în forma defăimării şi a capcanelor înşelătoare, fie în forma linguşelilor şi recunoaşterii reciproce.

Fericitul Ioan a arătat lumii moderne cum trebuie să fie adevărata apostolie. Tot mai mulţi oameni venind la Biserica Ortodoxă a lui Iisus Hristos înainte de ultima dezlănţuire a răului, fie ca ei să îl socotească îndrumătorul lor iubitor şi un păstor care nu cunoaşte moarte.

„Spuneţi-le oamenilor: deşi am murit, tot viu sunt!" - Fericitul Ioan

Mișa Maximovici,
viitorul Arhiepiscop Ioan,
la cincisprezece ani

Mișa Maximovici
la douăzeci de ani

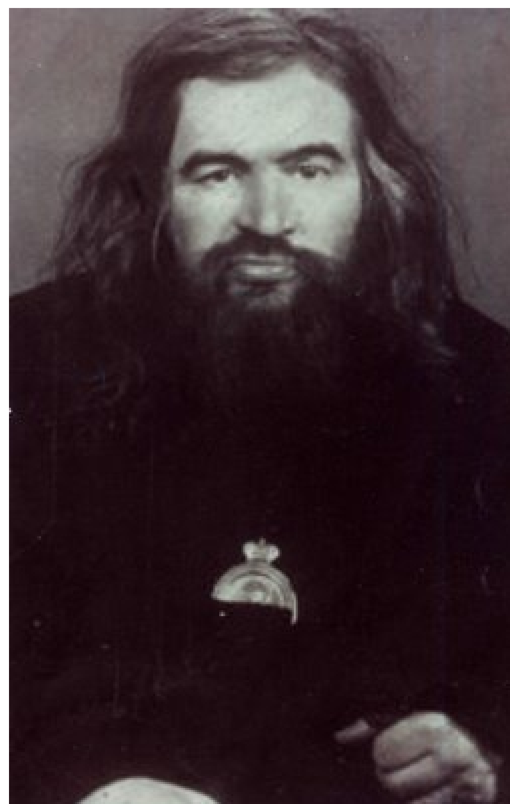

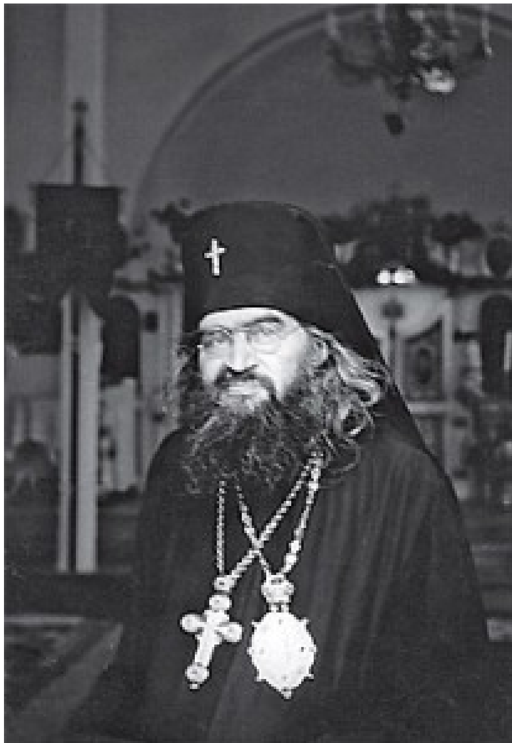
Episcopul Ioan
în biroul său
din Shanghai

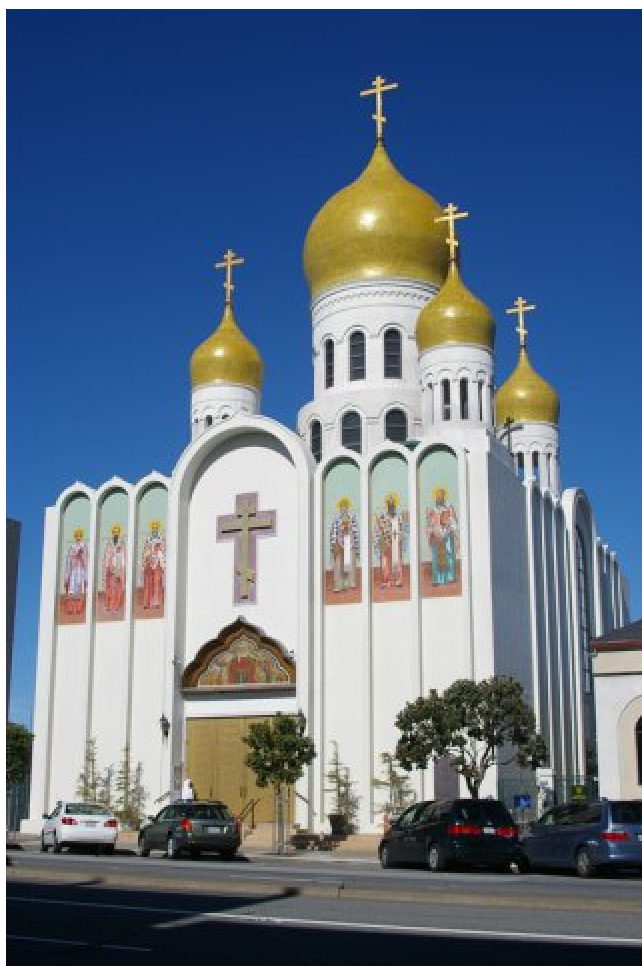
Catedrala din Shanghai închinată icoanei Maicii Domnului, „Izbăvirea păcătoşilor”.

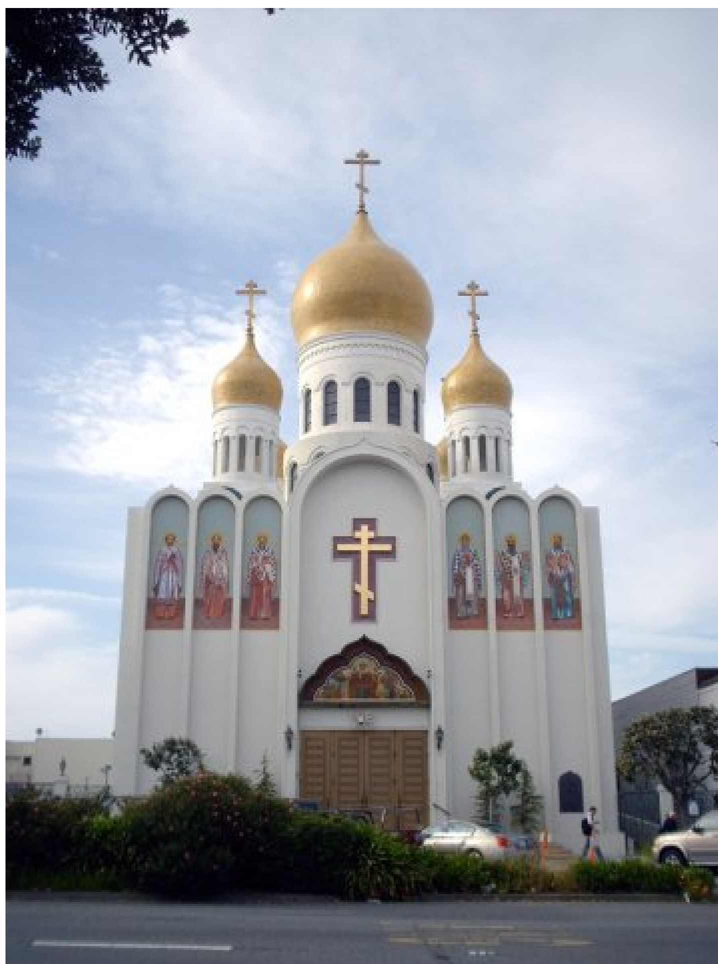

Catedrala din San Francisco închinată Maicii Domnului, „Bucuria întristaţilor”.

http://sfsobor.com

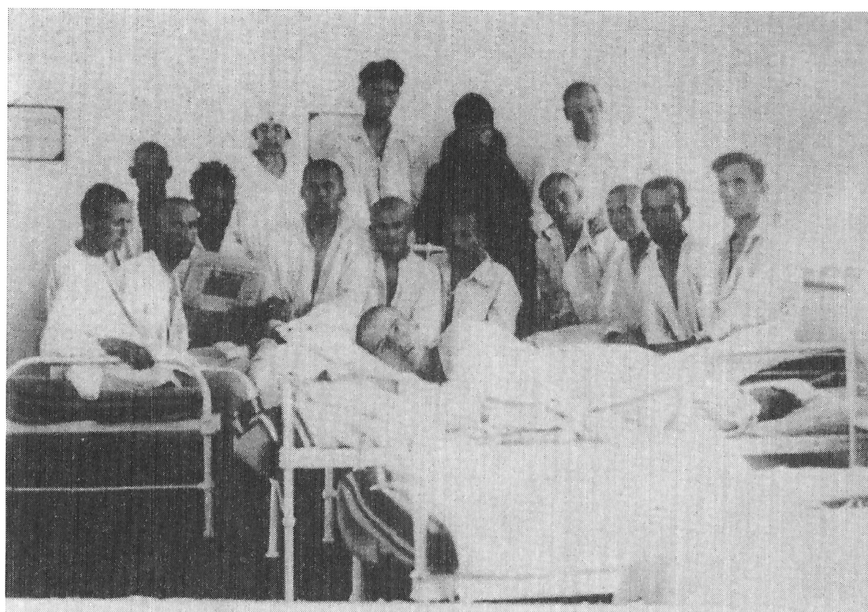
Ieromonahul Ioan (centru) împreună cu studenți
de la Seminarul din Bitolia, 1931

Consiliul episcopal de la Harbin.
De la stânga la dreapta:
Episcopul Dimitrie din Hailar (tatăl Mitropolitului Filaret
de New York), Mitropolitul Nestor, Mitropolitul Meletie
de Harbin, Episcopul Ioan și Episcopul Iuvenal, 1935

Episcopul Ioan împreună cu copiii de altar, anii ’40.
Adulții, de la stânga la dreapta: părintele Elias Ven,
părintele Chiril Zaițev (care avea să devină Arhimandritul Constantin),
Fericitul Ioan și părintele Filaret Astrahanski

Ieromonahul Ioan la Infirmeria Seminarului din Bitolia
cu seminariștii bolnavi și fără casă,
pentru care a fost cea mai populară figură
de-a lungul anilor pe care i-au petrecut la seminar

Arhiepiscopul Ioan împreună cu părinții săi
Boris și Glafira Maximovici,
când i-a vizitat în Caracas, Venezuela în anii ’50

Părintele Ioan Maximovici slujind împreună cu părintele David Cevcenko, 30 august 1948, Sindao, China.

Când autoritățile sovietice au ordonat închiderea bisericii, Episcopul Ioan nu a șpvăit să săvârșească Sfânta Liturghie în fața bisericii. În această fotografie, face o rugăciune specială. Femeia cu păr negru și geantă albă este Anna Petrovna Lușnikova (vezi).

Primirea Episcopului Ioan în
Shanghai, 1934

Consiliul episcopal de la Harbin.
De la stânga la dreapta:
Episcopul Dimitrie din Hailar (tatăl Mitropolitului Filaret de New York), Mitropolitul Nestor, Mitropolitul Meletie de Harbin, Episcopul Ioan și Episcopul Iuvenal, 1935

„Catedrala” din Paris a Arhiepiscopului Ioan Maximovici, de fapt o biserică în garaj, în anii 1950. În fața ei stă Părintele Mitrofan, un ucenic al Arhiepiscopului Ioan.

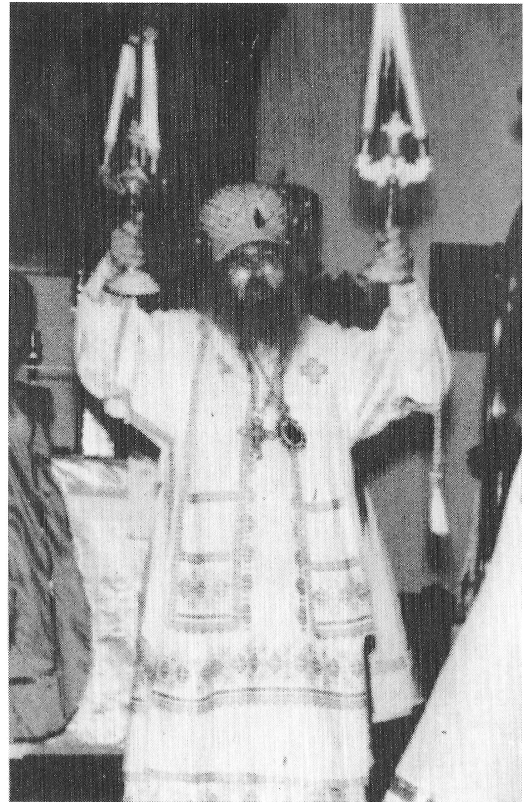

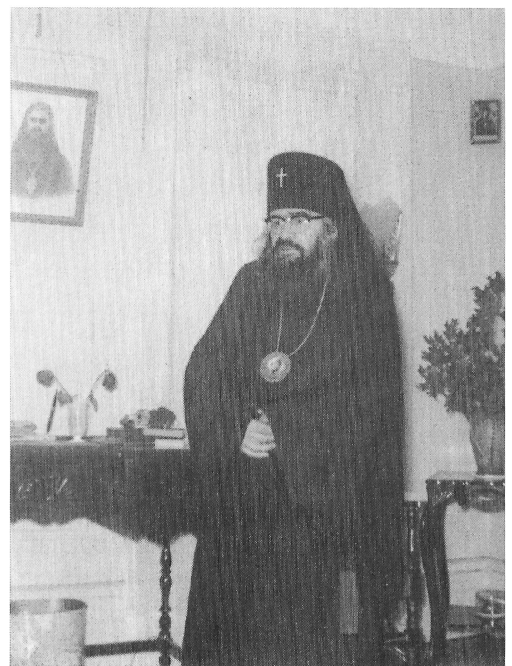

[Jos] Împreună cu preoți din biserica Olandeză Ortodoxă. De la stânga la dreapta privitorului: ieromonahul Iacov, Arhiepiscopul Ioan Maximovici, ieromonahul Adriaan.

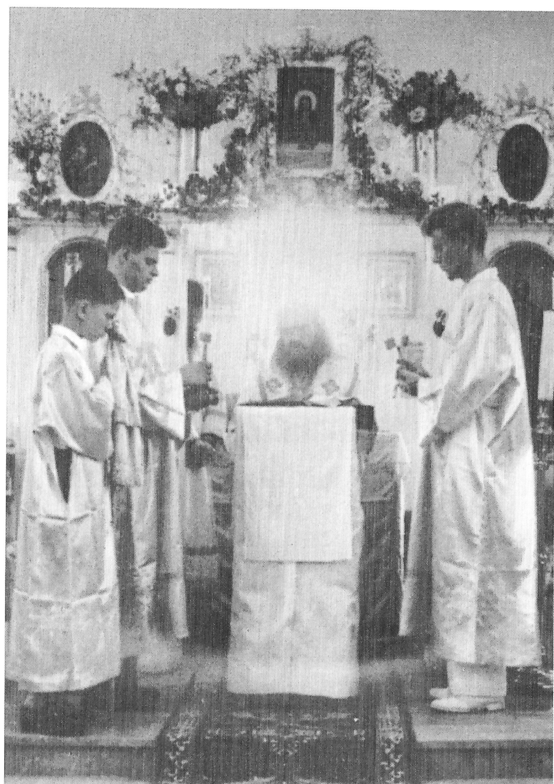

De la stânga la dreapta privitorului: ierarhii Petros, Nectarie, Ioan Maximovici, Averchie, Sava și Leontie.

Fotografie publicată în San Francisco Examiner, 9 iulie 1963. Arhiepiscopul Ioan la tribunal, înconjurat de prieteni: (de la stânga la dreapta) episcopul Sava, arhiepiscopul Leontie, episcopul Nectarie, părintele Nicolae Dombrovski și părintele Nicolae Upșinski.

Împreună cu episcopii care l-au apărat când a fost judecat în San Francisco: (de la stânga la dreapta) Arhiepiscopul Leontie, Arhiepiscopul Ioan, Episcopii Sava și Nectarie.

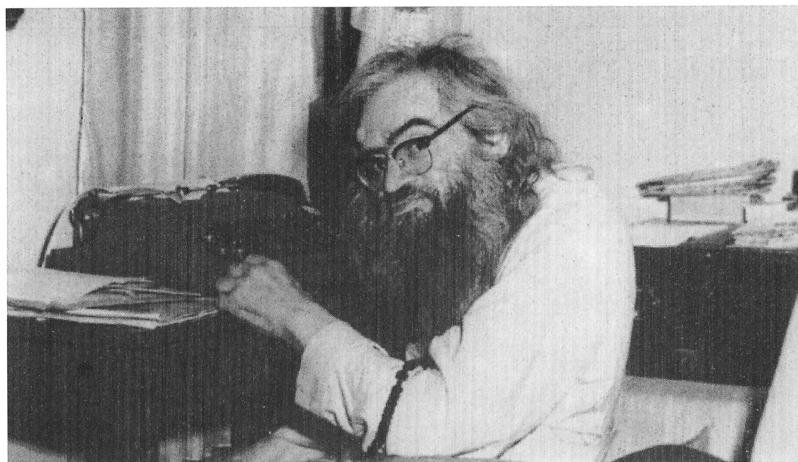

Scaunul pe care a murit.

Cripta unde se află înmormântat Sfântul Ioan Maximovici.

